SANTA
MONTEFIORE
Vremea dragostei și a războiului
LITERA
MOON

blue
MOON

SANTA MONTEFIORE

Vremea dragostei și a războiului

Traducere din limba engleză și note
ANA MARIA SĂNDULESCU

LITERA
București
2020

The Beekeeper's Daughter
Santa Montefiore
Copyright © 2014 by Montefiore Ltd
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Vremea dragostei şi a războiului
Santa Montefiore

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Faber Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laurenţia Carîp

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MONTEFIORE, SANTA
Vremea dragostei şi a războiului / Santa Montefiore ; trad. din lb. engleză şi note: Ana Maria Săndulescu. - Bucureşti : Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6743-4
ISBN EPUB 978-606-33-6888-2

I. Săndulescu, Ana Maria (trad. ; note)

821.111

Dragului meu unchi Jeremy
Unul dintre marile personaje ale vieții,
cu dragoste și recunoștință

Cântecul micului crescător de albine

Albine! Albine! Ascultă ce zumzăie albinele tale:
„De vecini te fereşte, de găseşti tu cu cale,
Dar tot ce se-ntâmplă să ne spui de îndată,
De vrei mierea din stup s-o mai guşti vreodată!“

În ziua nunţii ei, domniţa cea frumoasă
Albinelor de veste le dă fără zăbavă,
Căci altfel ele pleacă departe de-a ei casă,
O părăsesc de-a pururi, nicicând să le mai vadă!
Şi zboară-n depărtări, pierdute sunt şi mor,
Departe de-ai tăi stupi călătoresc în nor,
Însă cinstit cu ele mereu dacă vei fi
Albinele nu pleacă şi nu te-or amăgi.

Dacă de căsătorie, naştere, îngropăciune,
Peste mări şi peste zări veştile le vei trimite,
Despre bucurie dalbă ori durere de tăciune,
Să te-ncredinţezi mereu că Albinele-s vestite.
Lucrătoarelor din stup tu le spune despre toate,
Zburătoarele pricep nuntă, naştere şi moarte,
Căci se-aseamănă cu noi, pot să-nţepe ori s-aline,
Şi curioase ele sunt ca şi oamenii, vezi bine!

De adaşti lângă copaci când furtuna se abate,
Fulgerul vătămător iute poate să lovească,
Iar de stupi de te apropii şi ai gânduri necurate
Albinele se-ntristează şi-o să plece de îndată.
O să zboare-n depărtări, roi pribeag, rătăcitor,
Şi-n zadar îţi vei dori să mai guşti din mierea lor,
Însă dacă le păzeşti de alean şi vătămare,
Albinele îţi vor fi dulce binecuvântare.

Rudyard Kipling

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Insula Tekanasset, Massachusetts, 1973

Dintre toate vechile clădiri placate cu şindrilă cenuşie care au rezistat de-a lungul timpului pe insula Tekanasset, cea a clubului de golf numit Golful Crabului este una dintre cele mai frumoase. Construit la sfârşitul secolului al XIX-lea de câţiva prieteni din Boston care împărtăşeau aceeaşi convingere, şi anume că o insulă fără un teren de golf e una căreia îi lipseşte singurul lucru ce contează cu adevărat, acest club domină coasta de vest şi oferă o panoramă nesfârşită a oceanului. În partea dreaptă, pe un deal plin de verdeaţă, se află un far cu dungi albe şi roşii precum cele ale unei acadele, folosit, în zilele noastre, mai mult de ornitologi decât de piraţii pierduţi pe mare, iar în stânga, plajele aurii şi dunele de nisip înverzite unduiesc precum valurile, purtând pe crestele lor pâlcuri de trandafiri sălbatici. O specie de trandafiri căţărători un pic mai delicaţi împodobesc zidurile clubului, iar hortensii de un roz prăfuit sunt plantate în şiruri ce încadrează marginea proprietăţii, oferind privirii o abundenţă de sfere mari, pline de flori. Efectul e atât de frumos, că e imposibil să nu fii fermecat. Şi, răsărind deasupra tuturor, pe acoperişul gri de ardezie, flutură steagul american în bătaia vântului sărat care mătură oceanul.

Insula Tekanasset, la care se ajunge doar cu charterul sau cu barca, e izolată de restul ţării. Astfel, deşi revoluţia industrială a schimbat faţa

Americii, se pare că a omis complet Tekanasset, lăsându-i neatinse pitorescul, clădirile inspirate de curentul Quaker, străzile pavate cu piatră cubică, şi îngăduindu-i să-şi păstreze ritmul somnoros, visător, în care valorile modei vechi se amestecă armonios cu arhitectura tradiţională.

În Tekanasset nu există semne de circulaţie sau semafoare inestetice, iar magazinele care prosperă în oraş sunt buticuri fermecătoare ce vând lenjerii, cadouri, articole de toaletă, coşuri împletite de meşterii locali şi bibelouri de fildeş. E un loc nostalgic, romantic, dar nu şi sofisticat. Scriitori faimoşi, actori şi muzicieni din toată America vin să respire aerul proaspăt al mării, scăpând astfel de frenezia oraşelor poluate şi, totodată, găsesc inspiraţie în frumuseţea peisajelor, în timp ce oamenii de afaceri înstăriţi şi familiile lor părăsesc centrele financiare ale lumii ca să-şi petreacă verile aici.

Ca întotdeauna, clubul Golful Crabului continuă să fie inima insulei, doar că acum nu mai e centrul bârfelor anilor '60-'70, atunci când societatea se chinuia să ţină pasul cu vremurile schimbătoare, iar vechile obiceiuri se ciocneau cu cele noi precum valurile de stânci. În zilele noastre, tinerii care au luptat atât de mult pentru schimbare acum au îmbătrânit, fiind mai puţin critici decât au fost părinţii lor, iar conversaţiile din jurul meselor de ceai sunt mult mai relaxate.

Dar în acea după-amiază de iulie a anului 1973, un incident care astăzi n-ar merita nici un comentariu a stârnit totuşi un val de exaltare în rândul doamnelor care frecventau Golful Crabului. Abia aruncaseră o privire la cărţile de bridge înainte ca subiectul care le stătea tuturor pe limbă să le izbucnească pe buze, într-o explozie de indignare.

– Ei bine, draga mea, cred că e imoral şi mi-ar fi ruşine dacă aş fi în locul ei, a zis Evelyn Durlacher cu accentul ei tărăgănat, de Boston, ţuguindu-şi dezaprobator buzele roşii.

Evelyn era vârful de lance al societăţii manierate. Mediul de viaţă îi reflecta valorile conservatoare şi standardele morale înalte. De la impecabilele ei seturi bluză-pulover de caşmir şi felul în care îşi coafa părul castaniu-roşcat, până la casa frumos decorată şi copiii bine-crescuţi, nimic nu scăpa atenţiei sale. Iar atunci când îi bombarda cu critici pe cei din jur, dădea dovadă de aceeaşi râvnă meticuloasă pe care o punea în toate, precum şi de o lipsă de generozitate înnăscută.

– Pe vremea noastră, dacă voiai să rămâi singură cu un bărbat trebuia să te descotoroseşti de persoana desemnată să te însoţească şi să-ţi păzească reputaţia. Acum, cei tineri nu se mai controlează şi nimeni nu pare să-i supravegheze, a continuat ea bătând ritmic în masă cu unghiile roşii ca nişte gheare şi privindu-şi, distrată, cărţile. Jalnică mână. Îmi pare rău, Belle, mi-e teamă că o să te dezamăgesc.

Belle Bartlett şi-a studiat cărţile, care nu erau cu nimic mai bune decât cele ale lui Evelyn. A tras un fum lung din ţigară, scuturându-şi cu regret buclele blonde.

– Tineretul din ziua de azi, s-a lamentat ea. N-aş vrea să fiu tânără în vremurile astea. Era mai bine în anii '40 şi '50, când lucrurile erau foarte clare pentru toată lumea. Azi, limitele sunt prea estompate, n-avem altă şansă decât să ne adaptăm. Cred că tinerii de acum sunt pur şi simplu pierduţi şi că n-ar trebui să-i judecăm prea aspru.

– Belle, tu mereu încerci să vezi ce e mai bun în toată lumea. Cu siguranţă că până şi *tu* trebuie să recunoşti că Trixie Valentine a lăsat ştacheta jos, a insistat Evelyn. Efectiv, nu s-a comportat ca o tânără doamnă. Tinerele doamne nu fug după băieţi prin toată ţara. Ele sunt cele care ar trebui să se lase urmărite. Serios, purtarea ei a fost de-a dreptul dizgraţioasă.

– Nu doar că e dizgraţios, Evelyn, e imprudent, i-a cântat în strună şi Sally Pearson, aruncându-şi pe spate şuviţele lungi şi lucitoare de păr şaten. Atunci când se lasă pradă bărbaţilor, îşi distrug reputaţiile, iar aşa ceva nu se mai poate reabilita niciodată, a spus ea gesticulând cu ţigara pe care o ţinea între două degete cu manichiură impecabilă şi zâmbind plină de îngâmfare, fiindcă îşi amintea ce tânără exemplară fusese *ea*. Un bărbat are nevoie să vâneze, a mai spus Sally, iar femeia trebuie să fie un premiu pentru care să merite să lupţi. Fetele din ziua de azi sunt prea uşor de cucerit. Pe vremea noastră ne păstram pentru noaptea nunţii, a continuat ea chicotind şi apoi pufnind uşor. Iar dacă nu făceam asta, pentru nimic în lume n-am fi trădat secretul.

– Biata Grace, ce nenoroc pe ea ca fiică-sa s-o facă de ruşine în felul ăsta! a adăugat Belle cu simpatie. E şi mai oribil când te gândeşti că noi ne înfruptăm din asta precum vulturii.

– Ei bine, fetelor, la ce v-aţi aşteptat? a intervenit Blythe Westrup, mângâindu-şi cocul de culoarea abanosului. E englezoaică. Au câştigat

războiul, dar şi-au pierdut moralitatea pe parcurs. Doamne, poveştile despre perioada aia sunt şocante. Fete care şi-au pierdut capul...

– Şi tot restul, a adăugat Evelyn sec, arcuindu-şi o sprânceană.

– O, Evelyn! s-a minunat Sally punându-şi portţigaretul între buze ca să-şi ascundă zâmbetul, fiindcă nu voia ca prietenele ei să creadă că se bucura de acel scandal.

– Dar chiar ştim că a fugit cu el? a întrebat Belle. Poate că-i doar o bârfă răutăcioasă. Trixie e o figură, dar nu e rea. Cu toţii se grăbesc s-o judece. Dacă n-ar fi atât de frumoasă, lumea nici n-ar observa-o.

Evelyn a săgetat-o din priviri, iar gelozia i s-a citit, dintr-odată, în ochi.

– Draga mea, am auzit totul de la Lucy în dimineaţa asta, a spus ea ferm. Crede-mă, fiica mea ştie despre ce vorbeşte. I-a văzut pe toţi coborând în zori, dintr-o barcă privată, îmbrăcaţi ca vai de ei şi purtându-se foarte dubios. Băiatul e englez, de asemenea, şi el... A făcut o pauză şi şi-a strâns buzele într-o cută atât de fină, că aproape au dispărut, apoi a adăugat: El e... într-o formaţie rock'n-roll.

A articulat cuvintele cu dispreţ, de parcă duhneau.

Belle a râs.

– Evelyn, rock'n-rollul e mort. Cred că băiatul e mai degrabă stilul Bob Dylan decât Elvis Presley.

– Aha, deci tu ştii mai bine, nu-i aşa? a întrebat Evelyn, încurcată. De ce n-ai spus?

– Tot oraşul vorbeşte despre ei, Evelyn. Băieţii ăia sunt britanici, arată bine şi, pe deasupra, sunt şi politicoşi, sau cel puţin aşa cred, a spus ea şi a zâmbit văzând mutra acră pe care a făcut-o Evelyn. Îşi petrec vara aici, la reşedinţa lui Joe Hornby.

– Bătrânul Joe Hornby? Chiar aşa, doar ştii cât de *excentric* e el însuşi, a zis Sally. Spune sus şi tare că e prieten bun cu Mick Jagger, dar l-ai văzut vreodată pe *el* pe insula noastră?

– Sau pe oricine care chiar să aibă vreo importanţă? Joe Hornby susţine că ştie pe toată lumea. E doar un bătrân lăudăros, a spus Blythe.

– Se pare că băieţii ăştia compun un album şi că Joe îi ajută, a continuat Belle. Are un studio de înregistrări la subsol.

– Joe n-a mai produs nimic de cincizeci de ani! a exclamat Sally. A fost un muzician mediocru, iar acum nu mai are nici o treabă cu muzica. Şi, oricum, cine finanţează proiectul ăsta? E limpede că Joe n-are bani, de asta sunt sigură.

Belle a ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Dar se spune că în toamnă o să-i ducă într-un turneu, a adăugat ea ridicând din sprâncene. Asta o să coste o avere, nu credeţi?

Părând hotărâtă să aducă subiectul înapoi la scandal, Evelyn a privit, precaută, prin cameră, apoi a zis, coborându-şi vocea:

– Ei bine, din spusele lui Lucy, Trixie Valentine şi prietena ei, Suzie Redford, au plecat cu barca vineri după-amiază şi nu s-au întors până în dimineaţa asta. Suzie i-a spus lui Lucy să nu scape o vorbă nimănui. În mod clar, s-au ascuns de părinţii lor. Nu pot spune ce au făcut, dar nu cred că trebuie să mergem prea departe cu imaginaţia ca să ne dăm seama. Doar ştiţi cum trăiesc oamenii de genul ăsta. E dezgustător!

– Poate că Grace a crezut că Trixie era la Suzie! a sugerat Belle. Trebuie să existe o explicaţie.

Sally a intervenit:

– Îndrăznesc să spun că Suzie Redford poate să facă absolut orice. Nu există nici un fel de limite impuse în *acea* familie.

– Ei bine, sunt surprinsă, a adăugat Belle cu glas scăzut. Deşi ştiu că Grace trece printr-o perioadă mai grea cu Trixie. Dar chiar nu cred că Trixie ar fi dispărut trei zile fără să-şi anunţe mama. Şi, oricum, Freddie n-ar fi fost niciodată de acord.

– Freddie a fost plecat cu afaceri, a răspuns Sally, surâzătoare. Când pisica nu-i acasă...

– Totul pleacă de la felul în care îţi creşti copilul..., a tras Blythe concluzia. *„Cherchez la mère*[1]*“*, a adăugat ea, sumbru.

Belle a stins ţigara.

– Nu se spune, de fapt, *„Cherchez la femme“*?

– E una şi aceeaşi chestie, Belle, a ripostat Blythe. Nu e nevoie să priveşti mai departe de mamă. Poate că Grace e un model de virtute şi sunt prima care să spună că e cea mai drăguţă persoană pe care o cunosc, dar e prea îngăduitoare. Trixie are nevoie de un model ferm, iar Grace e slabă.

– Grace e indulgentă pentru că i-a luat ani plini de durere şi de sarcini pierdute ca să ajungă să nască, le-a reamintit Belle. Trixie e mult aşteptatul şi singurul copil. Nu-i de mirare că e un pic răsfăţată.

– Grace îşi petrece tot timpul grădinărind şi încearcă să nu se gândească la asta, îmi închipui, a spus Sally. Cu o fiică precum Trixie, tu n-ai face la fel?

– O, Grace e un grădinar minunat, a adăugat Belle cu căldură. Grădinile din Tekanasset erau banale până să vină ea din Anglia şi să le transforme pe toate cu bunul-gust şi cu experienţa ei.

Evelyn s-a încruntat, enervată.

– Nimeni nu-i pune la îndoială priceperea, Belle. Dar discuţia noastră e despre felul în care îşi creşte fiica. Iar acum, ia spuneţi-mi, cine a dat cărţile astea?

– Eu, a zis Blythe. Licitez unu fără atu.

În acel moment, cele patru femei au fost luate prin surprindere de apariţia lui Grace însăşi, urmată de o femeie masivă, cunoscută sub numele de Mam'Mare. Evelyn a tăcut imediat. Mam'Mare era cea mai respectată şi mai formidabilă femeie de pe insulă. Nu doar că era proprietara celei mai mari şi mai vechi case, care data din 1668 şi îi aparţinuse celui dintâi colonist, dar era şi unica fiică a bogatului baron Randall Wilson Junior. Acesta murise la venerabila vârstă de 95 de ani, lăsându-i întreaga lui avere, agonisită de pe urma afacerilor cu petrol. Despre ea se spunea că nu se măritase fiindcă nu găsise pe nimeni care să-i fie egal în privinţa averii şi a intelectului. Acum trecuse de vârsta de 70 de ani, aşa că nimeni nu mai vorbea în faţa ei despre un subiect precum căsătoria, nici nu mai făcea aluzie la aşa ceva, iar Mam'Mare nu dădea nici un semn de regret. Se purta cu cele mai apropiate prietene ca şi cum făceau parte din familie şi, asemenea tatălui ei, se bucura să-şi împartă averea prin intermediul Fondului de Caritate „Randall Wilson" sau să semneze cecuri atunci când se simţea îndemnată s-o facă.

Grace Valentine părea nelalocul ei în acest club, ca un cal de povară aflat pe o păşune plină de cai pursânge. Părul ei lung, castaniu, prins neglijent la spate cu un creion, era brăzdat de şuviţe cenuşii, iar pantalonii bej de bumbac şi cămaşa lălâie contrastau puternic cu perfecţiunea rigidă a celor patru jucătoare de bridge. Singurul lucru pe care-l avea în comun cu acele femei era strălucirea de diamant a unei broşe în formă de albină, surprinzător de rafinată, pe care o purta prinsă la piept. Unghiile îi erau roase, iar pielea mâinilor i se asprise de la anii de grădinărit. Nu era machiată; pielea ei fină, de englezoaică, fusese afectată de soarele din Tekanasset şi de vânturile mării. Şi totuşi, ochii ei căprui erau plini de căldură şi de înţelegere, iar faţa încă păstra urmele frumuseţii de odinioară. Atunci când Grace Valentine zâmbea, puţini rezistau dulceţii acelui zâmbet.

– Bună, Grace, a zis Belle pe când cele două femei treceau de masa lor. Bună ziua, Mam'Mare.

– E un joc bun? a întrebat Grace zâmbind.

– N-arată prea bine pentru mine, a răspuns Belle. Dar nu mă prea pricep la bridge.

– Ei, lasă, Belle Bartlett, că stai destul de bine, a dojenit-o Evelyn aruncându-i un zâmbet lui Grace şi scrutându-i faţa în căutarea vreunui semn de jenă. E doar modestă.

– Unde ai vrea să stai, Grace? a întrebat Mam'Mare, depăşindu-le pe cele patru femei fără să le arate nici o urmă de interes, iar acestea s-au scufundat în scaunele lor, cu un aer de vinovăţie.

Mam'Mare părea să aibă un al şaselea simţ atunci când venea vorba despre ceva neplăcut. Acum îşi mijea ochii de parcă ar fi ştiut totul şi lovea cu bastonul în scândurile lucitoare de lemn fără să-i pese de zgomotul pe care-l făcea.

– Haide să stăm afară dacă nu e prea rece pentru tine, Mam'Mare, a răspuns Grace.

Mam'Mare a zis, chicotind:

– Nici vorbă să fie prea rece. Dacă ar veni un uragan, aş rămâne ultimul supravieţuitor.

Au trecut de uşile duble şi au intrat pe o terasă largă, cu vedere la ocean. Câteva bărcuţe tăiau valurile precum lebedele, iar o pereche de câini negri se jucau pe dune în timp ce stăpânul lor se plimba, liniştit, pe plajă. Soarele după-amiezii era la asfinţit, colorând nisipul într-o nuanţă rozie. Un scoicar ciugulea, cu ciocul lui portocaliu-deschis, rămăşiţele unui peşte. Grace a ales o masă la marginea terasei, lângă balustradă, trăgând un scaun de răchită şi pentru Mam'Mare.

Bătrâna i-a dat bastonul lui Grace, iar apoi s-a prăbuşit pe scaun cu zgomot. Câteva fire de păr argintiu i s-au desprins din coc, fluturându-i pe lângă ceafă ca nişte pene.

– Iată, găina s-a aşezat pe cuibar, a zis Mam'Mare scoţând un suspin de satisfacţie.

Apoi a pocnit din degete şi, până să se aşeze şi Grace, a comandat deja cocktailuri pentru amândouă.

– Ai nevoie de o tărie, Grace, a spus ea, hotărâtă. Nu le băga în seamă pe hienele alea. Toate sunt foarte geloase pe tine, şi pe bună dreptate, fiindcă n-au nici un strop din talentul tău.

– Sunt destul de cumsecade în felul lor, a răspuns Grace. Crede-mă, am întâlnit altele mai rele.

– Sunt sigură. În comparaţie cu englezoaicele, astea patru sunt blânde.

Grace a râs.

– O, nu-mi pasă ce spune lumea pe la spatele meu, atât timp cât pe faţă sunt prietenoase. Problema cu englezoaicele e că au gura prea mare, iar eu urăsc certurile.

– În cazul ăsta, eu prefer stilul britanic. Dacă oamenii au ceva de zis, ar fi cazul s-o facă direct, nu pe la spate. Ar trebui ori să creadă în ceea ce spun, ori să nu vorbească deloc. Evelyn Durlacher e doar o închipuită jalnică, şi aproape că-s gata să i-o spun şi ei. Ar trebui să-i fie ruşine de necazurile pe care le-a provocat pe insulă cu limba ei ascuţită. De parcă ar căuta peste tot subiecte de bârfă. Îngâmfarea femeii ăsteia a devenit insuportabilă. S-a cocoţat atât de sus pe un piedestal, încât căderea o să-i fie dramatică.

Chelnerul a aşezat băuturile pe masă, alături de un bol de porţelan plin cu alune. Mam'Mare şi-a îndesat în el degetele groase, încărcate de inele, şi a luat un pumn întreg de fistic. Faţa îi era înşelător de blândă, cu fruntea lată, buze pline şi zâmbitoare şi obraji rotofei, care îi dădeau înfăţişarea unei bunicuţe blânde, însă ochii ei de culoarea oţelului erau în stare să-i arunce într-o clipă o căutătură nimicitoare nefericitului care ar fi supărat-o şi să-l transforme într-o stană de piatră. Totuşi, privirea pe care o îndrepta către Grace vădea o afecţiune surprinzătoare.

– Ia spune-mi, ce pune la cale Trixie? Îmi imaginez că Evelyn a exagerat toată povestea aşa cum îi convine – orice care s-o pună în evidenţă pe Lucy a ei, a spus Mam'Mare trăgând adânc aer pe nas şi vădindu-şi, pentru o clipă, duritatea din ochii de culoarea oţelului. Şi-ar ţine gura dacă ar şti măcar pe jumătate din ceea ce face Lucy, a încheiat ea.

Grace a oftat.

– Mă tem că, de data asta, Evelyn are dreptate. Trixie s-a îndrăgostit de un tânăr care cântă într-o formaţie. Nu mă deranjează, sunt sigură că el e foarte drăguţ, dar...

– Nu-l cunoşti?

– Nu.

– Zi mai departe...

– Trixie mi-a spus că o să petreacă un weekend în Cape Cod cu prietena ei, Suzie...

Mam'Mare şi-a ridicat sprâncenele, sarcastic.

– Suzie Redford! Fata aia are probleme şi, oriunde există un conflict, *ea* se află în mijlocul lui.

– Sincer vorbind, aş spune că-s amândouă la fel de rele, a spus Grace zâmbind, înţelegătoare. Dar se distrează, Mam'Mare, şi e prima dată când Trixie e îndrăgostită.

Bătrâna s-a uitat la faţa blajină a lui Grace, la ochii ei căprui, catifelaţi, la părul fin, ciufulit de vânt, şi a clătinat din cap în faţa blândeţii acestei femei.

– Ce mă fac eu cu tine, Grace? Eşti prea miloasă. Iar acum, ia spune-mi, unde s-au dus fetele *cu adevărat*?

– Au plecat cu formaţia.

– Şi unde s-au dus?

– La un concert privat pe care l-au dat la Cape Cod pentru un prieten al lui Joe Hornby, care lucrează în industria muzicală.

Mam'Mare a sorbit din cocktail, gânditoare.

– Dar Trixie a fost descoperită.

– Da, Lucy i-a văzut pe toţi întorcându-se cu barca azi-dimineaţă şi i-a povestit mamei ei. Acum îmi închipui că toată insula vorbeşte despre asta. Trixie mi s-a confesat înainte să plece la serviciu. Ştii că are o slujbă pe perioada verii la restaurantul Căpitanul Jack. Oricum, n-am avut timp să vorbim mai multe. În ciuda firii ei rebele, Mam'Mare, e o fată bună la inimă. Cel puţin a recunoscut totul.

– Doar fiindcă a văzut-o Lucy. Sunt sigură că nu ţi-ar fi spus nimic dacă reuşea să treacă neobservată. Mă tem că te face de ruşine, draga mea, şi ar trebui s-o pedepseşti pentru tot restul vacanţei. Pe vremea mea, aş fi fost bătută pentru mai puţin de atât.

– Dar nu trăim în timpurile acelea, Mam'Mare, şi nici într-ale mele. Vremurile se schimbă. Tinerii sunt cu mult mai liberi decât am fost noi vreodată şi poate că ăsta e un lucru bun. Putem să nu fim de acord cu muzica pe care o ascultă şi cu îmbrăcămintea nepotrivită pe care o poartă, dar sunt tineri şi sunt plini de pasiune. Protestează împotriva inegalităţii şi a războiului – Doamne, e destul să te uiţi la bietul meu Freddie, rămas cu un singur ochi şi cu cicatricea aia groaznică de-a lungul feţei, ca să înţelegi că nu există câştigători în război. Tinerii din

ziua de azi sunt curajoşi şi sinceri, iar eu îi admir pentru asta, a spus Grace, iar apoi şi-a apăsat, cu degetele asprite, broşa în formă de albină de pe bluză. Poate că sunt idealişti şi naivi, dar măcar înţeleg că dragostea e singurul lucru care contează, a continuat Grace întorcându-şi privirea către ocean şi surâzând, gânditoare. Cred că mi-ar plăcea să fiu din nou tânără şi să am întreaga viaţă înainte.

Mam'Mare a sorbit din cocktail.

– Cerule, Grace... mă uimeşti uneori. Atunci când toţi ceilalţi trag frâiele, tu le dai drumul. Oare să fie asta o caracteristică a britanicilor? Sau doar vrei tu neapărat să mergi împotriva curentului? Spune-mi, Freddie ştie despre mica escapadă a lui Trixie?

Menţionarea soţului ei a aruncat o umbră pe faţa lui Grace.

– Nu i-am povestit încă, a răspuns ea cu glas şoptit.

– Dar o s-o faci?

– Nu vreau. S-ar înfuria. Dar o să trebuiască să-i spun. Altfel, o să audă de la altcineva. Mai mult ca sigur că de la Bill Durlacher, care i-ar povesti totul în timp ce se pregăteşte de lovitura a cincea! a exclamat Grace, râzând mai degrabă de îngrijorare decât de amuzament.

La gândul bârfelor cărora Bill Durlacher le-ar fi putut da drumul pe terenul de golf, pieptul planturos al lui Mam'Mare s-a întins în lungul mesei.

– Bill e la fel de rău ca şi soţia lui, a completat ea. Dar procedezi bine că-i spui şi lui Freddie, pentru că n-ar vrea să fie ultimul om de pe insula asta care să afle.

– O să fie îngrozit, Mam'Mare. O să-i predice fetei pe tema disciplinei şi o s-o ţină închisă-n casă pentru tot restul verii. Iar apoi Trixie o să-şi petreacă timpul plănuind să se întâlnească pe ascuns cu băiatul ăsta, a spus ea râzând pe înfundate. O cunosc. Are mai mult *din mine* decât îşi dă seama.

Mam'Mare a părut surprinsă.

– Nu mi te pot imagina încălcând reguli, Grace.

– O, n-am fost dintotdeauna atât de cuminte.

Grace a zâmbit melancolic la amintirea fetei care fusese odinioară.

– Cândva am fost chiar rebelă. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a murmurat ea întorcându-şi din nou privirea către mare.

– Ce anume te-a modelat aşa? a întrebat Mam'Mare.

– Conştiinţa mea, a răspuns Grace încruntându-se.

– Atunci cu siguranță că ai făcut bine să te schimbi.

– Cred că da, a suspinat Grace, lăsând să se întrevadă o urmă de eșec și de regret în acel suspin.

– Vrei sfatul unei bătrâne matroane care le-a văzut pe toate? a întrebat Mam'Mare.

Grace s-a smuls din amintirile ei și a răspuns:

– Da, te rog.

Mam'Mare s-a foit în scaun precum găina cuibărită cu care se asemuise chiar ea ceva mai devreme.

– Du-te acasă acum și poartă o discuție fermă cu Trixie. Spune-i să nu te mai amăgească niciodată așa cum a făcut-o. Explică-i că e important ca tu să știi unde merge și cu cine, pentru siguranța ei și pentru liniștea ta sufletească. Să-i mai spui și că nu mai are voie să părăsească insula până la sfârșitul verii și că asta nu se discută. Trebuie să i-o spui foarte clar, Grace. Poți să faci asta?

– Da, pot, a răspuns Grace fără convingere.

– E o chestiune de respect, Grace, a declarat ferm Mam'Mare. Serios, draga mea, trebuie să fii ceva mai dură dacă vrei să capeți controlul asupra copilului tău înainte să fie prea târziu. A făcut o pauză ca să soarbă din cocktail, după care a continuat: După ce tatăl ei ajunge acasă, îi spui ce s-a întâmplat, dar îl anunți că ai certat-o pe fată și că treaba e rezolvată și pusă la sertar. Punct. Crezi că el o să mai insiste?

– Nu știu. O să fie foarte supărat. Lui îi place ca totul să fie în ordine, a spus Grace ridicând din umeri. Aș putea să-l păcălesc...

– Nu trebuie să-l minți, Grace. E important. Voi doi trebuie să rămâneți uniți. Tu ești o femeie bună la inimă și știu că vrei s-o sprijini pe Trixie, dar e bine să-ți pui soțul pe primul plan, iar datoria de nevastă îți impune să fii solidară cu el în toate situațiile.

Grace a părut abătută.

– Datorie, a mormăit, iar Mam'Mare i-a simțit în glas o undă de amărăciune. Urăsc cuvântul ăsta.

– Datoria e cea care ne face să fim civilizați, Grace. Dacă nu vrem ca societatea să se destrame, trebuie să facem ceea ce e corect și să nu ne gândim doar la noi înșine. Tinerii n-au nici un simț al datoriei și se pare că nici n-au prea mult respect. Mă tem că în viitor o să dispară moralitatea, ca și capacitatea omului de a discerne între ceea ce e

important şi ce nu. Dar nu încerc acum să-ţi ţin o predică. Sunt aici ca să te ajut.

– Mulţumesc, Mam'Mare. Sprijinul tău înseamnă enorm pentru mine.

– Suntem prietene de aproape treizeci de ani, Grace. Asta înseamnă ceva timp. Încă de când ai venit pe Tekanasset şi mi-ai transformat curtea interioară într-un paradis. Poate că ne-am împrietenit şi datorită faptului că tu nu ţi-ai cunoscut mama, iar eu n-am avut niciodată copii.

Mam'Mare a zâmbit şi a mai luat o mână de alune.

– Şi toată lumea se dă bine pe lângă mine, mai puţin tu, a spus ea, chicotind. Eşti o fiinţă liniştită şi onestă. Nu cred că mi-ai cânta în strună doar pentru că sunt mai bogată decât Cresus, mai bătrână decât Arca lui Noe şi mai mare decât o balenă.

– O, fii serioasă, Mam'Mare! a râs Grace, neîncrezătoare. Poate că eşti mai bogată decât Cresus, dar nu eşti mai bătrână decât Arca şi în mod sigur *nu* eşti cât o balenă!

– Binecuvântată să-ţi fie minciuna. Draga mea, atunci când vorbim despre vârstă sau despre mărimi, simte-te liberă să minţi de-ngheaţă apele.

Atunci când Grace s-a întors la casa ei de pe Sunset Slip, soarele transformase marea în aur. S-a plimbat pe verandă împreună cu cei doi retrieveri ai ei şi a privit iarba sălbatică de pe plajă şi oglinda scânteietoare a apei. A sorbit cu toată fiinţa liniştea acelui moment. Şi totuşi, sunetul care o liniştea cel mai mult era zumzetul grav al albinelor. Deşi îi umplea inima de melancolie, nu era un sentiment neplăcut. În chip ciudat, îi făcea plăcere să-şi aducă aminte de trecut, de parcă prin durere ar fi păstrat legătura cu femeia care fusese odată şi pe care o lăsase în urmă de ani şi ani, atunci când plecase în America.

A făcut un ocol până la cei trei stupi aflaţi de-a lungul uneia dintre laturile casei şi pe care îi apărau de vânt şi de soare tufele de cucută pe care le plantase chiar în scopul ăsta. A ridicat capacul ca să verifice, aşa cum făcea în mod obişnuit. N-o deranja să fie înţepată câteodată. Şi nici nu-i era frică, dar o necăjea gândul că albina care o înţepa îşi sacrifica propria viaţă pentru protejarea stupului.

Arthur Hamblin o învăţase pe fiica lui tot ceea ce ştia despre albine, de la îngrijirea zilnică până la fabricarea tincturilor de propolis ce vindecau durerile de gât sau alte probleme de sănătate. Apicultura fusese pasiunea lor comună, iar grija pentru stupi şi extragerea mierii îi aduseseră mai

aproape, ca şi faptul că amândoi erau singuri pe lume. De fiecare dată când vedea o albină, Grace îşi aducea aminte cu drag de tatăl ei. În minte i se ivea chipul lui blând, laolaltă cu murmurul molcom al fiinţelor pe care el le iubise atât de mult. Uneori putea chiar să-i audă glasul, de parcă i-ar fi şoptit la ureche: „Nu uita să verifici dacă albinele depozitează miere în partea de sus a stupilor“ sau „Vezi cum păzesc albinele intrarea? Se simt ameninţate. Ori de viespi, ori de albinele hoaţe. Mă întreb care dintre ele or fi venit.“ Arthur Hamblin putea să vorbească despre albine cu orele, fără să-şi tragă răsuflarea. Deseori, vorbea cu *ele*, le recita din poemul lui preferat, pe care Grace îl auzise atât de des încât îl ştia pe de rost:

Dacă de căsătorie, naştere, îngropăciune,
Peste mări şi peste zări veştile le vei trimite,
Despre bucurie dalbă ori durere de tăciune,
Să te-ncredinţezi mereu că Albinele-s vestite.

Acum, când Grace privi înăuntrul stupului, albinele se pregăteau pentru seară. Temperatura scăzuse şi erau somnoroase. Grace a zâmbit drăgăstos, lăsând amintirile să vină şi să plece precum o mare vastă de imagini şi emoţii. Timpul petrecut cu albinele ei era timp în care putea să fie ea însăşi şi să rememoreze.

Punând capacul la loc, Grace a simţit prezenţa familiară a cuiva care stătea în apropiere. Ştia că n-avea de ce să se întoarcă, pentru că de fiecare dată când privise în urma ei nu dăduse peste nimic în afară de vânt şi de propria nedumerire. Învăţase să se mulţumească să simtă acel ceva, fără să mai analizeze; la urma urmei, avea o casă veche, iar Tekanasset era o insulă cunoscută pentru fantomele ei. Până şi Mam'Mare avea poveşti de spus. Prezenţa aceea n-o înspăimânta; de fapt, se simţea, într-un mod straniu, liniştită, de parcă ar fi avut un prieten secret despre care nu mai ştia nimeni altcineva. În tinereţe, îşi încredinţase gândurile mamei ei, sperând că aceasta o putea auzi din Rai. În prezent, ori de câte ori se simţea deprimată sau singură venea şi vorbea cu albinele, fiind alinată de fantoma care emana o energie plină de iubire şi care era, poate, la fel de singură ca şi ea.

În ultima perioadă, Grace începuse să se cufunde tot mai des în amintirea vieţii ei de dinainte. De parcă şi regretele i-ar fi crescut pe măsură ce treceau anii, iar ataşamentul faţă de amintiri i-ar fi devenit din

ce în ce mai puternic. În ultimii douăzeci şi ceva de ani Grace se concentrase pe maternitate, dar Trixie creştea şi în curând avea să se mute, iar Grace avea să rămână singură cu Freddie şi cu rămăşiţele fragile ale căsniciei lor.

– Salut, vechi prieten, a spus ea zâmbind, cu gândul la cât de absurd era faptul că vorbea cu cineva pe care nu-l vedea.

Capitolul 2

Îmbrăcată doar într-un sarong diafan cu desene florale, Trixie Valentine stătea în faţa hangarului pentru bărci care îi aparţinea bătrânului Joe Hornby. Înăuntru, iubitul ei era întins în barca de pescuit, cu chitara peste genunchi, exersând melodia pe care o compusese în acea dimineaţă. Avea ochii aţintiţi la uşă. Mai întâi de după zid s-a ivit o mână albă şi subţire, iar degetele lungi s-au răsfirat pe lemn. Apoi s-a arătat iute un picior frumos, bine proporţionat, pe care posesoarea lui l-a îndoit de la genunchi, trasând o diagonală şi îndreptându-i degetele rozalii către podea. Trixie a rămas aşa timp de o secundă, pentru efectul dramatic, înainte să-şi schimbe poziţia şi să se sprijine uşor de tocul uşii, cu un picior ridicat, cu mâinile întinse în spate şi cu palmele lipite de perete. Trixie şi-a privit iubitul de după bretonul ei des, decolorat de soare, tăiat într-o linie netă imediat deasupra ochilor, şi i-a susţinut privirea doar cât să-l tachineze un pic. Apoi şi-a întredeschis buzele, dând la iveală doi dinţi uşor strâmbi şi un zâmbet plin de promisiuni. Jasper a privit-o cum şi-a desfăcut şiretul înnodat pe ceafă şi şi-a lăsat sarongul să cadă, plutind, până la podea, unde s-a adunat grămadă la picioarele ei. Stătea dezbrăcată, cu silueta profilată pe fundalul oceanului, iar pe conturul taliei i s-a răsfrânt ultima rază aurie care se reflecta din apă.

Jasper Duncliffe a privit-o admirativ. Totul îl fascina la Trixie. Era imprevizibilă, spontană, amuzantă şi neîmblânzită. Era şi frumoasă, cu

ochi mari, de un albastru-indigo, şi cu forme în toate locurile potrivite. Fata s-a apropiat fără să-şi abată privirea, iar el şi-a lăsat chitara deoparte, simţind cum blugii îi deveneau mai strâmţi din pricina dorinţei.

Trixie a păşit în barcă. Aceasta s-a zgâlţâit uşor, dar nu cât s-o facă să-şi piardă echilibrul. Amândoi ştiau că exista un risc să fie descoperiţi, dar pentru doi oameni care nu respectau niciodată regulile, gândul de a fi prinşi doar le creştea entuziasmul. Ea l-a încălecat, sprijinindu-şi mâinile de marginile bărcii ca să aibă o poziţie stabilă. Apoi şi-a plecat faţa şi l-a sărutat, iar părul ei lung a format în jurul lor o cortină ce mirosea a apă de mare.

– Eşti al meu cu totul, i-a spus ea răsuflând adânc, iar el a simţit cum zâmbetul ei îi mângâia faţa.

Spusele fetei erau adevărate; fiind ţintuit de barcă, nu se putea mişca mult. El i-a cuprins gâtul cu palmele, i-a dezmierdat faţa cu degetele şi i-a şoptit:

– Poţi să mă ai trup şi suflet, Trixie. Cât de des vrei.

– Îmi plac accentul tău şi felul în care vorbeşti, Jasper.

– De ce? Doar spuneai că părinţii tăi sunt englezi.

Şi-a plimbat mâinile pe sânii ei, ciupind-o uşor de sfârcuri. Recăpătându-şi suflul, ea s-a arcuit ca o pisică.

– Dar ei vorbesc altfel. Mie-mi place felul în care o faci *tu*.

I-a tras capul înspre el şi a sărutat-o pasional. Nerăbdătoare să-l simtă înăuntrul ei, a pipăit în jurul curelei lui şi i-a desfăcut-o. El a scos un geamăt adânc în timp ce era înghiţit de trupul ei cald. Ea se mişca deasupra lui fără inhibiţii, clătinându-şi capul şi fluturându-şi părul odată cu dorinţa care tot creştea, până când se pierdu cu totul. El o ţinea de şolduri, dar n-o mai putea controla. În cele din urmă, a apucat-o de o şuviţă de păr şi i-a tras faţa peste a lui.

– Nu atât de repede, i-a zis. Dacă stai deasupra, atunci trebuie să faci ce-ţi spun eu.

– Îmi place faptul că eşti hotărât, domnule Duncliffe.

El i-a spus, râzând:

– Iar mie îmi place cum sună asta.

– Ce? „Domnul Duncliffe“? Mie îmi sună foarte banal.

– De asta îmi place.

Înainte ca ea să-l mai distragă, gura lui a apăsat-o pe a ei într-un sărut răscolitor.

Ceva mai târziu, stăteau în barcă împărţind un joint. Se lăsase deja asfinţitul. Soarele se cufundase în spatele liniei orizontului, iar marea era calmă. Trixie se simţea plăcut de ameţită şi de relaxată.

– Îmi place momentul ăsta al zilei. Ţie nu?

– Aşa-i, e foarte frumos, a răspuns Jasper.

Ea i-a dat jointul, iar el a tras un fum adânc şi a întrebat-o:

– N-ar trebui să te duci acasă?

– Nu încă. Sunt deja în necaz, încă puţin n-o să conteze.

– Şi ce-o să spui?

– Mamei? a completat Trixie ridicând din umeri. E o romantică. O să-i povestesc totul despre tine. Asta o s-o distragă de la faptul că am minţit despre weekendul petrecut cu Suzie, pe care, de fapt, l-am petrecut cu tine.

– Ai nouăsprezece ani, Trixie. Ai un serviciu. Câştigi propriii bani. Eşti independentă. Eu zic că poţi să faci ce vrei.

– Bineînţeles, doar că mama e mai conservatoare. A crescut într-un orăşel mic din Marea Britanie, s-a îndrăgostit de tata pe când erau adolescenţi şi s-a măritat imediat ce a început războiul. N-a mai fost niciodată cu altcineva. Se aşteaptă ca şi eu să fac la fel, dar uită-te la mine, eu fac deja sex înainte de căsătorie cu un star rock – iar un star rock nu e ceea ce-şi doresc mamele pentru fiicele lor.

– Un star rock, a zis el, chicotind cu un aer neîncrezător. Mă flatezi.

Ochii ei l-au scrutat, plini de încredere.

– O să ajungi un star adevărat, Jasper, ascultă-mă pe mine. Arăţi bine, eşti talentat şi toată lumea se dă în vânt după muzica ta. Eu pot mirosi succesul. Sunt sigură că tu o să-l ai. Trixie a mai tras o dată din joint şi i-a zâmbit larg prin perdeaua de fum. Iar eu o să fiu acolo ca să te aplaud, ştiindu-te încă de dinainte să fii un milionar cu mii de fani care să te aclame şi să-ţi cânte piesele de pe albumele vândute în toată lumea.

– Ador entuziasmul tău, Trixie. Eu şi trupa ne dăm toată silinţa.

– Ce părere au despre tine în Anglia?

– Nu una destul de bună.

– Şi de asta ai venit aici?

– Bineînţeles. Toată lumea vrea să reuşească în America.

Ea a râs.

– Nu oricine vrea să reuşească în Tekanasset!

– Am o legătură cu locul ăsta. Bunicii mei au avut o casă aici, cu mult timp în urmă. Pare un loc bun din care să încep.

– De ce să nu reuşeşti în Anglia de prima dată, precum Beatles? Nu vrei să fii mare în propria ţară?

El a oftat, părând îndurerat.

– Pentru că mama mea m-ar ucide dacă aş face-o de ruşine.

Trixie a strâmbat din nas.

– Glumeşti, nu?

El a clătinat din cap.

– Mama ta nu e de acord cu muzica pe care o cânţi? l-a întrebat Trixie.

– Bineînţeles că nu.

– Şi tatăl tău?

– E mort.

– O, îmi pare rău.

– Să nu-ţi fie. N-am avut cea mai bună relaţie cu el. Era militar, ca şi tatăl lui. Nu înţelegea muzica, cel puţin, nu genul *meu* de muzică.

– Cam îngust la minte, ar fi trebuit să fie mândru de talentul tău!

– N-a văzut nici un talent în mine, Trixie. Dar nu-i nimic. Sunt al doilea fiu. Toată responsabilitatea cade pe umerii fratelui meu, iar, din fericire, el e destul de mare de vârstă şi de conformist ca să facă faţă.

Trixie a râs.

– Deci eşti liber să fii ceea ce vrei să fii.

– Exact, a rânjit el. Şi pot fi cu oricine vreau să fiu.

– Adică, să fii cu mine.

Ea i-a aruncat o privire cochetă de sub breton.

– Cu tine, scumpo, a răspuns el.

– Ştii ce? Într-o zi şi eu o să fiu faimoasă, a spus ea. Dar în alt domeniu.

– Ce vrei să fii?

Fata şi-a tras genunchii la piept şi i-a cuprins cu braţele.

– Editor al unei reviste celebre.

– Ca Diana Vreeland?

– Oamenii n-o să ştie *cine e Diana Vreeland*, pentru că numele meu o să fie şi mai faimos.

– Notoriu, mai degrabă, a tachinat-o el.

– Ei bine, o să lucrez în domeniul modei. Ador hainele şi cred că am un simţ bun al stilului. N-am de gând să stau aici, în Tekanasset, să servesc la

mese pentru tot restul vieții. Lumea e mare, iar eu am de gând s-o explorez.

– Sunt sigur că o să reușești. Cred că poți să obții orice îți dorește inima, Trixie Valentine.

– Și eu cred la fel. Vreau să călătoresc la toate prezentările de modă. Să văd lumea. Să fac parte din anturajul celebrităților precum Andy Warhol și Cecil Beaton și să petrec în Studioul 54 din New York împreună cu Bianca Jagger și Ossie Clark, a spus ea râzând, în timp ce jarul țigării i se oglindea în pupile.

– Majoritatea fetelor vor să se mărite și să facă copii. Știu că surorile mele asta vor, a spus el.

– Dar eu nu sunt ca majoritatea fetelor. Am crezut că ți-ai dat seama de asta până acum. Vreau să fiu liberă, ca și tine, și să fiu orice îmi doresc.

– Atunci, fă-o. Nimic nu te poate opri.

– Poate că doar tatăl meu, a zis ea oftând adânc. El ar vrea să merg la colegiu și să-mi termin studiile, dar, oricum, nu cred că-și permite asta, financiar vorbind. Spune că nu există nimic mai neatrăgător decât o femeie proastă, a continuat ea râzând. Sunt mult mai deșteaptă decât crede el, dar sunt sigură că n-o să merg la colegiu. Eu vreau să ies în lume și să încep să trăiesc. Locul ăsta e sufocant. Până să vii tu, eram moartă de plictiseală!

– Crezi că tatăl tău o să te ajute?

– Uite cum stă treaba... el a venit din Anglia doar cu o minte deșteaptă și a avut succes în afaceri. Dacă ar fi rămas în Marea Britanie, ruinat de război și fără loc de muncă, ar fi continuat să fie ajutor la fermă. Cred că m-ar admira că vreau să fac ceva cu viața mea – oare nu-i ăsta visul american despre care se vorbește peste tot?

– Și mama ta?

– Mama m-ar sprijini în orice m-aș hotărî să fac. Vrea doar să fiu fericită. N-a avut parte de o educație bună, dar tatăl ei a fost un intelectual și a citit tot ce se poate citi. Asta a contribuit la educația ei și garantez că nu există ceva ce mama mea să nu fi citit. Oricum, ea încă mai muncește. E grădinar peisagist, și încă unul foarte bun. Nu e una dintre femeile alea care nu fac nimic decât să se ocupe cu gustările și să bârfească toată ziua, precum sunt cele pe care le cunosc.

– Din spusele tale, se pare că ai o mamă grozavă.

– Aşa-i. E blândă şi drăguţă şi ştiu că, dacă eu şi tata ajungem să ne certăm, *mie* îmi ia partea. Atunci când e vorba de fiica ei, devine extraordinar de protectoare. Majoritatea mamelor ar fi doborâte de unele chestii pe care le fac eu, dar simt că a mea e, în secret, fascinată de ele, de parcă şi-ar dori să trăiască şi ea în stilul meu. Simt că firea mamei are o latură aventuroasă, pe care o ţine ascunsă. Nu ştiu...

Vocea i s-a stins, apoi ea şi-a întors privirea către noapte, acolo unde strălucirea stelelor parcă dădea un indiciu incitant despre lumea largă, una foarte diferită de cea de pe insulă.

– E doar o bănuială. Poate că greşesc.

Jasper s-a oprit din cântat şi a luat-o în braţe.

– Eşti rece, i-a spus el.

– Un pic.

A sărutat-o pe cap.

– Lasă-mă să te conduc până acasă.

– Ai face asta?

– Normal. Poate că sunt un viitor star rock, dar sunt şi un domn pe deasupra, unul atent la felul în care se poartă.

– Mama ta ar fi de acord cu asta, a spus ea ridicându-se.

– Da, dar ar fi în dezacord cu toate celelalte lucruri.

– Ar dezaproba relaţia noastră?

Trixie s-a mirat la propria întrebare, care i se ivise pe buze fără să se gândească. Chiar n-avea nici o importanţă ce credea doamna Duncliffe despre ea, pentru că oricum era improbabil ca ele două să se întâlnească vreodată. Dar, în mod straniu, răspunsul lui a devenit dintr-odată important pentru Trixie.

– Da, a răspuns el, luându-i mâna şi sprijinind-o ca să iasă din barcă. N-ar fi de acord ca tu să fii iubita mea.

– De ce? a întrebat ea, simţindu-se un pic jignită.

– Ce contează?

– Nu ştiu. Nu cred că ar conta, sunt doar curioasă.

– Curioşii mor repede, iar tu eşti unul foarte drăguţ, a spus el luând-o de bărbie şi sărutând-o.

– Bine. Atunci n-o să mai fiu curioasă.

Însă fata voia să ştie cu tot dinadinsul de ce mama lui ar fi considerat că ea, Trixie, nu era îndeajuns de bună. Să fi fost de vină faptul că era chelneriţă la restaurantul de pe plajă, Căpitanul Jack, sau poate că nu era

destul de prezentabilă? Dacă ar fi fost nevoie, ar fi putut să se aranjeze şi să poarte un deux-pièces şi perle ca Grace Kelly şi, în mod cert, n-avea să-şi petreacă toată viaţa servind la mese.

Jasper a condus-o până în faţa uşii casei de pe Sunset Slip. Parfumul trandafirilor care decorau faţada era îmbătător şi, pentru o clipă, i-au adus aminte de grădina vechii lui case din Anglia. A cules o floare pe care i-a aşezat-o lui Trixie în spatele urechii.

– Fii bună cu mama ta, i-a spus, dându-i un sărut cuminte.

Trixie a zâmbit.

– Nici măcar n-o cunoşti, a râs ea răguşit.

– Îmi place felul în care ai descris-o.

– *Ea* n-ar avea nici o problemă cu *tine*, a şoptit Trixie. Cred că te-ar plăcea, în ciuda faptului că eşti un star rock.

– Ne vedem mâine, Trixie Delixie.

Fata a chicotit la auzul poreclei caraghioase.

– Ştii unde mă găseşti, a răspuns ea deschizând uşa.

El a privit-o până când ea a închis uşa, iar apoi a pornit agale pe strada pustie.

Apucând-o pe cărarea de scânduri care-şi tăia, până în dreptul plajei, drum printre ierburile sălbatice, Jasper a zâmbit în sinea lui. Ţărmul era luminat de o lună incandescentă. Părea că stelele căzuseră de pe cer în apă, unde străluceau şi mai puternic. Gândul la Trixie îi încălzea inima lui Jasper. Până acum, nu se îndrăgostise niciodată. Bineînţeles că în viaţa lui fuseseră câteva fete. *Multe* fete. Dar nu simţise pentru nici una dintre ele ceea ce simţea pentru Trixie. Îi iubea dinţişorii strâmbi, care o făceau să pară stilată şi un pic libertină. Îi iubea spiritul nonconformist, exuberanţa pe care o emana şi credinţa nezdruncinată în *el*. Ştia că, dacă ar fi întrebat-o, ea ar fi fost de acord să călătorească împreună prin America. Cu cât se gândea la asta mai mult, cu atât mai atractiv devenea atare gând. Nu se îndoia deloc de faptul că, la toamnă, el n-avea s-o lase să rămână pe plajele astea.

Domnul Duncliffe. Îi plăcea tonul admirativ cu care ea rostise acele cuvinte. Îi plăcea cine era el atunci când se aflau împreună. Trixie îl făcea să se simtă bine. Devotamentul ei era precum o rază de soare care-i risipea umbrele îndoielii de sine. Gândindu-se la toate astea, Jasper a început să fredoneze o melodie. În timp ce mergea, freamătul valurilor i-

a transmis un ritm molcom. Încetul cu încetul, murmurul lui Jasper s-a transformat în cuvinte. Inspirat de căldura sufletească pe care i-o deşteptase gândul la Trixie, el s-a aşezat pe nisip cu picioarele încrucişate şi a pus versurile pe acorduri de chitară, cântând fără întrerupere până când piesa a fost compusă şi şi-a întipărit-o în minte. *Te-am ţinut în braţe preţ de-o ultimă clipă, iar apoi te-am privit plecând. Am simţit o dorinţă subită să alerg după tine, să te mai ţin o dată în braţe şi să nu-ţi mai dau drumul niciodată.*

Stând la fereastra dormitorului ei, Trixie a fost sigură că auzea în depărtare un sunet de chitară, dar se putea la fel de bine ca, de fapt, să fi auzit doar murmurul apei. A rămas un timp la fereastră, lăsând briza răcoroasă să-i mângâie faţa. A privit cerul. Acum era întunecat de-a binelea, în afara lunii şi a misterioaselor stele lucitoare. Jos, grădina era tăcută. Păsărelele dormeau. Albinele se întorseseră în cămăruţele lor lipicioase. Iepurii erau cuibăriţi în vizuini. În lumina nefiresc de argintie, arbuştii şi florile aveau o înfăţişare nepământeană. Trixie a simţit cum i se încălzea inima primind înlăuntrul ei toată acea frumuseţe nepământeană, iar faptul că-l ştia pe Jasper prin preajmă nu făcea decât să sporească splendoarea. Sosirea lui la Tekanasset îi schimbase lui Trixie modul de a privi lucrurile. Lumea era mai frumoasă pentru că în ea trăia Jasper.

O clipă mai târziu, mama ei a ciocănit încet la uşă.

– Trixie, pot să intru?

– Bună, mamă, a spus ea plecând de la fereastră şi strecurându-şi braţele într-un cardigan Aran[2].

– Trebuie să vorbim, a început Grace pe un ton ferm, urmând povaţa dată de Mam'Mare.

Trixie s-a grăbit să-şi ceară scuze:

– Uite, ştiu că te-am dezamăgit şi-mi pare tare rău, a spus ea încrucişându-şi braţele cu un gest defensiv.

Grace a observat floarea din părul fiicei ei, iar expresia solemnă i s-a topit într-un zâmbet.

– Te-ai simţit bine?

– N-am făcut decât să petrecem ceva timp cu cei din formaţie. Doar un pic de distracţie nevinovată, crede-mă. Eu şi Suzie am avut un dormitor separat şi am fost invitatele domnului Lipmann, prietenul lui Joe Hornby,

care e un om cunoscut în industria muzicală. El crede că formaţia chiar are o şansă să dea lovitura.

Grace s-a aşezat pe pat şi şi-a împreunat mâinile în poală.

– Îţi place Jasper foarte mult, nu-i aşa?

Trixie a zâmbit larg, iar entuziasmul a luat locul ostilităţii.

– Şi ţie ţi-ar plăcea, să ştii. E un adevărat domn. M-a condus până acasă. Nu e ceea ce crezi.

– Şi ce cred?

– Păi... că o să fie un star rock, a spus ea pe un ton de parcă să fii star rock ar fi fost o crimă.

– Nu e nimic rău în a fi muzician, Trixie.

– Propria lui mamă nu e de acord cu asta.

– Însă *eu* sunt de acord. Poţi să iubeşti pe cine vrei, dragă. Şi, cu siguranţă, nu mă interesează ce crede restul lumii.

– Atunci despre ce vorbim?

Grace a ezitat o clipă, nefiind atât de hotărâtă pe cât şi-ar fi dorit.

– Vreau să rămâi pe insulă tot restul verii, a spus ea pe un ton calm.

Trixie a făcut o faţă îngrozită.

– Nu vorbeşti serios!

– Ba da, dragă. Nu poţi să te aştepţi să trec cu vederea ceea ce ai făcut.

– Am nouăsprezece ani. Am un serviciu, pentru numele Domnului! Îmi câştig propriii bani. Sunt un adult. Ar trebui să fiu lăsată să fac ce vreau. La vârsta mea, tu erai măritată!

– Asta n-are nici o importanţă. Eşti fiica mea şi, atât timp cât stai sub acoperişul meu şi eşti necăsătorită, am dreptul să ştiu unde eşti. Eu şi tatăl tău răspundem de tine. Ceea ce ai făcut n-are nici o scuză, Trixie. Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva?

– Am fost în perfectă siguranţă cu Jasper. Are douăzeci şi patru de ani. Am fost doar invitaţii domnului Lipmann, n-am fugit în lume cu Jasper.

– Ar fi trebuit să-mi ceri permisiunea. Ar fi trebuit să fii sinceră cu mine în legătură cu locul în care ai fost.

– M-ai fi oprit.

– Da, probabil că da, a recunoscut Grace.

– Păi, vezi, de asta nu ţi-am spus.

Trixie s-a cocoţat pe marginea scaunului din dreptul mesei de toaletă şi a ridicat un genunchi, iar apoi şi l-a cuprins cu braţele.

– I-ai spus tatei?

– Nu încă. Voiam să vorbesc cu tine mai întâi. Aş vrea să-i spun că am încheiat subiectul şi că nu mai e nevoie să discutăm despre el.

Trixie a părut uşurată.

– Bine, promit să rămân pe insulă. Cred că băieţii o să stea aici, oricum, până în septembrie. Înregistrează un album la Joe.

Grace s-a simţit la fel de uşurată.

– Deci, am stabilit. Bun. Acum spune-mi, cum e băiatul?

Trixie a dat drumul piciorului şi a început să-şi pieptene părul. Era des şi fin, aşa cum îl avusese şi mama ei înainte să îmbătrânească.

– E foarte chipeş, a spus Trixie, cu faţa îmblânzită de un surâs.

– Pun pariu că e.

– Are cei mai frumoşi ochi. Sunt gri-verzui, precum salvia, şi e un tip amuzant. Râdem tot timpul. E blând şi amabil.

– E englez, nu?

– Da. Atunci când vorbeşte, parcă ar fi un prinţ. Fata şi-a adus aminte de trandafirul din spatele urechii. Şi l-a luat de acolo, spunând: Bineînţeles că nu e un prinţ. Dar o să ajungă faimos într-o zi. Ar trebui să-l auzi cum cântă. Are cea mai sexy voce de pe planetă.

– Mi-ar plăcea să-l ascult cântând, a spus Grace.

Trixie a scos un oftat de fericire.

– Păi, poate că o să-l auzi. Poate că o să-ţi cânte una dintre melodiile lui. Cred că o să fii impresionată. Mă iubeşte, nu mă iubeşte..., a încheiat ea începând să rupă petalele trandafirului.

– Din ceea ce-mi povesteşti, cred că te iubeşte, a spus Grace râzând.

Trixie i-a aruncat un zâmbet complice.

– Şi eu cred că mă iubeşte, a răspuns ea.

Capitolul 3

Cândva, Freddie Valentine fusese un bărbat chipeş. Asta, înainte ca faţa lui să fie pe jumătate desfigurată în război. Un glonţ îi scosese ochiul,

străpungându-i maxilarul şi sfâşiindu-i carnea. Rana se vindecase, ca toate rănile, dar o cicatrice dizgraţioasă îi aducea veşnic aminte de ziua în care, pentru el, se schimbase totul. De ziua în care lumea se întorsese pe dos şi-i răpise tot ce-i era mai drag. Plasturele pe care îl purtase de atunci pe ochi reprezenta simbolic modul în care Freddie reuşise să treacă peste traumă şi să-şi continue viaţa. Înlăuntrul lui, în schimb, durerea nu încetase niciodată.

După un sfârşit de săptămână petrecut la ferma şefului său din Bristol, Freddie a ajuns în Tekanasset în dimineaţa următoare, cu barca, trăind un plăcut sentiment de satisfacţie. În ultimii zece ani el condusese ferma de afine din Tekanasset, cultivând peste două sute de acri de teren mlăştinos. Fiindcă o făcuse atât de bine, domnul Stanley îi ceruse sfatul cu privire la o altă fermă de pe ţărm, care, pe lângă faptul că deţinea cuvenitul şeptel, cultiva şi afine, zmeură şi căpşuni. Freddie petrecuse trei zile făcând ceea ce-i plăcea cel mai mult, iar, în semn de recunoştinţă, domnul Stanley îi mărise salariul. Plecase de acolo cu o mai mare stimă de sine şi cu convingerea că dezamăgirile pe care le trăia acasă erau compensate de satisfacţia pe care i-o dădea munca lui.

Din nefericire, în drum spre casă, atunci când se oprise ca să-şi cumpere ţigări de la chioşcul de ziare, l-a întâlnit tocmai pe Bill Durlacher. Asta a făcut să-i piară orice rămăşiţă de entuziasm, la fel de implacabil precum stinge un foc turba aruncată peste el.

– Am auzit că Trixie a ta se scaldă în ape fierbinţi, a zis Bill punându-şi ziarul la subsuoară şi bătându-l pe umăr.

– Ce fel de ape fierbinţi? a întrebat Freddie, impasibil.

Cei din Tekanasset socoteau că reţinerea lui era tipic britanică, dar Bill reuşea, uneori, să-l înveselească pe terenul de golf sau la o bere, în club.

– Nu vreau să fiu eu cel care să-ţi dea veştile proaste, a continuat Bill, mulţumit că avea veşti proaste de dat.

– Ar fi bine să-mi spui, pentru că oricum o să aflu în curând de la Grace.

– Fiica ta a fugit cu unul dintre băieţii din formaţia aia care stă acasă la Joe Hornby. Bătrânul crede că poate să-i transforme în Rolling Stones, a râs Bill, sceptic. Cred că Grace e înnebunită de grijă. Evelyn spune că Trixie n-a mai dat pe acasă de trei zile.

Freddie s-a făcut palid. Şi-a mângâiat barba nerasă, gândindu-se cum să se descurce cu Bill Durlacher. Răspunsul pe care i-l dădea avea să

hotărască durata acelui scandal. Aşa că s-a decis pe dată.

– O, *asta*, a spus, cu un aer nepăsător. Ştiam totul, crede-mă, a adăugat el râzând pe înfundate şi părând că o făcea cu toată convingerea. Aş vrea să pot spune că Trixie îi seamănă maică-sii.

Răspunsul ăsta l-a umplut de uimire pe Bill. Vrând să nu pară ridicol, a râs şi el.

– Sunt băieţi buni, a continuat Freddie. Dacă aş fi căutat un tip care s-o păzească pe fiică-mea, l-aş fi ales eu însumi. Cum spuneai că-l cheamă pe băiat? a întrebat, prefăcându-se că uitase.

– Jasper, cred, a răspuns Bill, vizibil dezamăgit.

– Exact. Jasper. Bun băiat, Jasper.

L-a bătut pe umăr pe Bill în acelaşi mod familiar în care o făcuse şi acesta ceva mai devreme.

– Mă bucur că te-am întâlnit, Bill. Transmite-i salutările mele lui Evelyn.

***

Ajungând acasă, Freddie a auzit-o pe Grace fredonând în şopronul din spatele grădinii.

– Grace! a ţipat, iar tonul lui a făcut-o să alerge pe cărare cu inima bătând să-i sară din piept.

Gândul la ceea ce făcuse Trixie o apăsa atât de tare încât se simţea de parcă ar fi strâns-o ceva de gât. Soţul ei stătea pe verandă, cu mâinile în şolduri. Pe sub pălărie, faţa îi era întunecată de furie.

– De ce trebuie să aud despre Trixie şi despre băiatul ăla, Jasper, de la Bill Durlacher? a vrut el să ştie. M-am făcut de râs din cauza asta.

Grace şi-a dat la o parte cu dosul palmei şuviţele de păr de pe fruntea asudată.

– Îmi pare rău, Freddie. Ar fi trebuit să îţi telefonez.

– Sunt plecat un weekend şi se întâmplă *asta*!

Freddie a început să se plimbe dintr-o parte în alta a verandei.

– Totul e bine acum. Am vorbit cu ea. Iar concluzia e că am pedepsit-o.

– Pedepsită! Ar trebui să fie plesnită de aici până-n Timbuktu. Ce naiba se întâmplă?

Grace a încercat să-o dea la întors.

– A fost în Cape Cod cu nişte prieteni ca să asculte formaţia la un concert privat. Mi-a spus că avea să stea la Suzie şi am crezut-o. Adică,

stă la Suzie în marea majoritate a weekendurilor, așa că am crezut...

– Dar, de fapt, a petrecut weekendul cu Jasper bun-de-nimic, a concluzionat Freddie, alungând o albină care bâzâise în apropierea lui.

– A fost cu Suzie. Au fost împreună. Sună mai rău decât ceea ce s-a întâmplat cu adevărat.

– Te-a mințit, Grace. Poate fi mai rău de atât? Are nouăsprezece ani și a petrecut un weekend făcând tot felul de nebunii cu un tânăr pe care abia l-a cunoscut. Asta-i o rușine. Cine-i Jasper ăsta, oricum?

– Este englez.

– De parcă asta l-ar face mai bun. E într-o formație, pentru numele Domnului!

– Da, dar e un băiat bun.

Freddie s-a așezat în balansoar și a scos o țigară din pachetul pe care-l ținea în buzunarul de la piept.

– L-ai întâlnit?

– Nu.

– Păi, atunci cum știi că e un băiat bun?

– Am încredere în Trixie.

El a prins o țigară între buze și a aprins-o.

– Ai vreo idee despre stilul de viață al oamenilor ăstora? Ai?

– Nu sunt cu toții ca Mick Jagger și Marianne Faithfull.

– Droguri, alcool, sex. Chiar vrei ca fiica noastră să umble cu astfel de băieți? Grace, nu fi naivă.

– Ce altceva ți-a mai spus Bill? a întrebat ea, încercând să-și ascundă tremurul din glas.

– N-a mai trebuit să-mi spună nimic. Pot să-mi imaginez ce zice toată lumea.

Grace s-a așezat lângă el și și-a pus în poală mâinile murdare de noroi.

– Asta te îngrijorează? Ce cred ceilalți?

Freddie s-a uitat la ea printr-o perdea de fum. Nicotina părea să-l mai fi calmat un pic.

– Grace, noi am ajuns pe insula asta acum douăzeci și șapte de ani și ne-am construit o viață nouă aici. Acești oameni cumsecade ne-au primit cu brațele deschise și ne-au făcut să ne simțim ca acasă. Dar am muncit mult ca să devenim de-ai locului. Tu ți-ai construit reputația de cel mai bun grădinar peisagist din zonă, iar eu am câștigat respectul oamenilor cu care am muncit la fermă. Având în vedere felul în care arăt, n-a fost

uşor, dar ne-au acceptat şi ne-am făcut şi nişte prieteni buni. Nu vreau ca toate astea să se piardă într-o singură vară, din pricină că Trixie s-a hotărât să se poarte ca o târfă.

Grace a simţit cuvântul acela ca pe o palmă.

– Cum poţi să spui asta despre fiica noastră, Freddie? Trixie nu e *aşa ceva.*

– Îşi distruge reputaţia, Grace.

– Dar e îndrăgostită, Freddie, a protestat ea cu pasiune.

– Are nouăsprezece ani. Ce ştie ea despre iubire?

– Îmi dai voie să-ţi aduc aminte de o altă tânără care, la nouăsprezece ani, s-a măritat cu iubitul ei din adolescenţă, cu mulţi ani în urmă? a întrebat ea zâmbind timid, însă Freddie n-a fost impresionat, ci, în schimb, a mai tras un fum.

– Noi ne cunoşteam de o viaţă. Venim din acelaşi loc. Eu nu ştiu nimic despre băiatul ăsta, despre Jasper, şi pun rămăşag că nici Trixie nu ştie. Chiar crezi că un tânăr care face parte dintr-o formaţie şi călătoreşte cu ea de colo colo e o alegere bună pentru fiica noastră?

– Trixie nu e conformistă.

– Îi place să creadă că nu este, dar e. E distractiv să ignori regulile, iar, pentru fetele ca Trixie, băieţii răi o să fie tot timpul cei mai atractivi. Însă el îi va frânge inima, iar ea e destul de conformistă ca să sufere din pricina asta.

Grace s-a albit la faţă şi a şoptit:

– Nu spune asta.

Dintre toate lucrurile care puteau să i se întâmple fiicei ei, o inimă frântă era, cu siguranţă, cel mai rău lucru.

– O spun acum ca s-o ţii minte. Ştii că am dreptate.

– Haide să-l cunoaştem pe băiat. Măcar ne dăm seama cum e, înainte să-i interzicem fiicei noastre să-l mai vadă.

Freddie s-a ridicat şi a aruncat chiştocul în grădină.

– Trebuie să mă apuc de treabă. Dar mă mai gândesc la asta.

Grace s-a ridicat şi ea.

– Fii blând, Freddie, a spus, pe un ton mai aspru decât intenţionase. Nu vreau ca Trixie să-ţi poarte pică fiindcă ai împiedicat-o să fie cu omul pe care-l iubeşte.

El a privit-o lung. Căutătura ochiului celui bun, de obicei distantă, acum părea îndurerată.

– Asta crezi?

– Vreau doar ca ea să fie fericită, a răspuns Grace, conştientă că se înroşise.

– Şi eu vreau asta. Însă e datoria mea de tată s-o feresc de călcatul pe alături şi s-o scot la drum neted. Ce avem la cină?

– Plăcintă de pui, a răspuns Grace, iar Freddie dat din cap, mulţumit.

Deşi plecase din Anglia cu douăzeci şi şapte de ani în urmă, el încă prefera bucătăria tipic englezească. A mers în casă şi şi-a luat jacheta, iar apoi a ieşit pe uşa din faţă fără să mai rostească nici un cuvânt.

Grace a rămas pe verandă, tremurând. A tras aer adânc în piept ca să-şi potolească nervii, dar pe dinăuntru se simţea devastată. Era pregătită s-o apere pe Trixie din toate puterile ei, dar dacă Freddie îi interzicea fetei să-l mai vadă pe Jasper, atunci ea ar fi fost împărţită între fiică şi soţ. Dar dacă Freddie avea dreptate şi Jasper doar profita de o idilă de-o vară cu o fată din părţile locului, neavând nici o intenţie serioasă? Grace nu voia ca Trixie să se mărite, pentru că era mult prea tânără. Dacă ea însăşi, Grace, nu s-ar fi căsătorit atât de repede, poate că n-ar fi existat toate acele necazuri prin care trecuse cândva – dar nici nu voia ca prima dragoste a fiicei ei să-i frângă acesteia inima. Orice, dar nu asta.

S-a aşezat pe trepte şi a privit cum roiau albinele deasupra lavandei. Zumzetul lor grav îi alina neliniştea. Îi creştea inima să le vadă cum adunau polen ca să-l ducă în stup. În Anglia, tatăl ei avusese grijă de douăzeci de stupi; aici, Grace ţinea doar trei. N-avea timp să îngrijească mai mulţi şi, oricum, ăsta era doar un hobby pentru Grace, ea fiind ceea ce se numea un apicultor de curte. Nu scotea nici un profit din recolta ei, spre dezamăgirea lui Freddie, pentru că orice câştiga din mierea vândută la magazinele locale cheltuia pe reparaţii, înlocuiri şi echipament. Freddie încercase s-o convingă să se lase păgubaşă, dar oricât de moale ar fi fost Grace în multe privinţe, atunci când venea vorba de albine, nimeni şi nimic n-ar fi putut s-o facă să renunţe la ele. Mai degrabă ar fi lăsat să-i fie smulsă inima din piept.

S-a îndreptat spre straturile de lavandă şi a rupt o mlădiţă pe care se hrănea o albinuţă. A zâmbit văzând-o cum escalada floricelele, plină de hărnicie, extrăgând nectar. Albina n-o observase, absorbită de munca pe care o făcea, iar o clipă mai târziu şi-a făcut loc pe braţul lui Grace, gâdilând-o. Ea a privit-o un timp şi a uitat de Trixie şi de Jasper, simţind apăsarea trecutului în inima-i rănită, care nu se vindecase niciodată.

Douăzeci şi şapte de ani însemnau mult timp, şi totuşi, pentru ceasul inimii nu însemnau nimic. Iubirea nu era ceva care să se consume sau să se destrame odată cu trecerea anilor, ci era ceva care strălucea precum un soare veşnic. Acum Grace avea în jur de cincizeci de ani şi desigur că fusese şi ea afectată de imuabilul proces de destrămare, însă numai la exterior. Iubirea pe care o purta în inimă era la fel de strălucitoare ca în prima zi şi avea să rămână aşa atât timp cât memoria lui Grace rămânea ataşată de strălucirea ei. Şi, cu fiecare albinuţă care îi binecuvânta grădina, Grace nu înceta să-şi amintească.

În jurul orei 3 după-amiază, Trixie şi-a terminat tura la Căpitanul Jack şi a plecat înspre locuinţa lui Joe Hornby. Drumul până acolo însemna doar o plimbare scurtă pe malul mării şi un urcuş abrupt pe o cărare de scânduri către casa acoperită cu şindrile cenuşii, care se lăfăia, regeşte, în vârful falezei. Trixie a mers până în dreptul piscinei pe lângă care băieţii leneveau la soare, fumând jointuri şi stând de vorbă. Bătrânul Joe dormita într-un scaun de răchită, cu pălăria trasă pe ochi şi cu burta lui mare ridicându-se şi coborând pe sub un tricou polo roz, în timp ce moţăia după un prânz bogat. Jasper purta un şort roşu de plajă, iar corpul lui zvelt se bronza repede în soarele de după-amiază.

– Iată cine e venit, a zis el zâmbind larg. Ai chef de o baie, frumoaso?

– E chiar fierbinte azi, a răspuns Trixie, lăsându-şi geanta în iarbă. Am nevoie să mă răcoresc.

– Dacă te schimbi în costum de baie, *cu toţii* o să avem nevoie să ne răcorim, a zis Ben, bateristul formaţiei, suflându-şi părul rebel de pe frunte şi luând o gură de bere din sticlă.

– Văd că munciţi din greu, a răspuns ea sarcastic.

– Tocmai ne rugam pentru inspiraţie, a spus Jasper. Şi uite că ai sosit!

– Unde e inspiraţia *mea*, atunci? a întrebat George, întinzându-se molatic pe şezlong.

– Cred că mama ei n-o lasă afară, a răspuns Ben râzând pe sub mustaţă.

– Dacă vrea, poate s-o aducă şi pe mama ei, a răspuns George. Îmi place o femeie cu experienţă.

– Despre cine vorbiţi? a întrebat Trixie.

– O tipă care a vorbit cu George, dimineaţă, la cafenea, a informat-o Ben.

– *Lucy în cerul cu diamante*, a cântat Jasper.

– O, nu-mi spune că e vorba de Lucy Durlacher! a exclamat Trixie, uimită. Crede-mă, nu vrei s-o întâlneşti pe *maică-sa*! Oricum, trebuie să fii foarte norocos ca s-o lase pe Lucy oriunde în preajma ta. Bănuiesc că mai degrabă şi-ar dori ca fiică-sa să se molipsească de ciumă!

George a rânjit, ducându-şi mâna la inimă.

– Fructul interzis! Acum e şi mai atrăgătoare decât era înainte. Mor de dragul lui Lucy Durlacher.

– Crede-mă, nu e genul după care să alergi prea mult. Orice prostovan poate s-o aibă.

– Miorlauuu, gheare ca ale pisicii, a tachinat-o Ben.

Jasper a luat-o de mână pe Trixie şi a tras-o spre el ca s-o sărute.

– Ştiu totul despre gheruţele tale, i-a şoptit fetei. Port ca pe nişte medalii de onoare zgârieturile pe care mi le-ai făcut pe spate.

Trixie a râs pe înfundate.

– *Te* voi vedea în piscină, domnule Duncliffe!

Şi-a luat bikinii şi s-a dus să se schimbe în casă. Locul era frumos decorat şi foarte îngrijit. A găsit toaleta în capătul holului şi s-a dezbrăcat. În timp ce-şi punea costumul de baie, a privit fotografiile alb-negru care erau expuse pe pereţi asemenea unor colaje. În ele se vedea un Joe mai tânăr şi mai zvelt, fotografiat alături de diverşi muzicieni pe care Trixie nu-i recunoştea. El zâmbea cu gura până la urechi, în mijlocul unor scene de petrecere şi înconjurat de tineri eleganţi, care purtau fracuri, şi de femei încântătoare coafate în stilul anilor '50, pieptănături cărora mama ei reuşise să le reziste. Apoi Trixie a zărit o fotografie a lui Joe cu Elvis Presley. A aruncat o privire mai atentă. Era în mod sigur Elvis, ceea ce a impresionat-o pe loc. Poate că Joe avea de gând să-i transforme pe Jasper şi formaţia lui în vedete de talie mondială, asemenea lui Elvis. Un fior de exaltare a străbătut corpul fetei. Gândul acela era incredibil de palpitant, fiindcă ea se gândea acum la Marianne Faithfull, iar ideea de a fi iubita unui star rock o ademenea la culme. Trixie s-a întors la piscină sărind de pe un picior pe altul, într-un ritm mai vioi decât acela de la venire.

Şi-au petrecut după-amiaza înotând şi făcând plajă. Joe s-a trezit, ocazie cu care Trixie a descoperit că era un bătrân jovial, cu accent bostonian colorat şi care povestea o mulţime de istorii amuzante din trecutul lui în industria muzicală. Stătea tolănit precum o broască leneşă,

fumând o ţigară şi ţinând-o înainte cu istorisirile. Era limpede că se bucura să aibă ascultători atât de tineri şi de fascinaţi de spusele lui.

– N-am fost atât de încântat de o trupă de când i-am auzit pe John şi Paul, a zis el plin de emfază, de parcă ar fi fost, nici mai mult, nici mai puţin, descoperitorul celor de la Beatles. Băieţii ăştia o să ajungă departe. Să ţii minte, Trixie, că eu sunt cel dintâi care a spus-o. Lumea muzicală îşi îndreaptă atenţia către Anglia. Momentul nici că putea fi mai bun, a spus el în timp ce-şi scutura scrumul ţigării în iarbă. Pornim la drum în toamnă. O să-mi studiez agenda de contacte, care e una dintre cele mai complete din industria muzicii, şi nu ne oprim decât odată ajunşi în top.

Trixie i-a zâmbit lui Jasper, iar el i-a răspuns în acelaşi fel. În clipa aceea, viitorul arăta la fel de luminos precum o monedă de aur.

Mai târziu, după ce s-a întors acasă, Trixie şi-a văzut entuziasmul iute înăbuşit de tatăl ei, care o aştepta în biroul lui şi voia să-i vorbească. Asta a enervat-o pe loc, aşa că şi-a trântit geanta de plajă pe podeaua holului şi a pornit-o către el. Uneori se simţea de parcă tatăl ei nu părăsise niciodată armata. Încă purta pantaloni cu talie înaltă, stătea cu spatele drept, avea o manie compulsivă a ordinii şi obiceiul de a-i vorbi fiicei lui pe un ton formal, potrivit mai degrabă unui ofiţer care le dă ordine soldaţilor decât unui tată care discută cu fiica lui. Peste toate astea, era foarte serios. Freddie Valentine era un bărbat care nu râdea nici uşor, nici des. Spre deosebire de el, Trixie ar fi vrut să râdă tot timpul, mai puţin în acele clipe, bineînţeles. Acum, de supărare, ar fi ţipat la el.

– Voiai să mă vezi? a întrebat ea, stând în dreptul uşii.

– Intră, Beatrix, a zis el chemând-o pe numele întreg, aşa cum o făcea ori de câte ori era furios pe ea. Aşază-te! i-a ordonat.

Trixie era derutată. Nu se îndoia de faptul că Grace îl liniştise, spunându-i că episodul neplăcut era unul încheiat. Până una-alta, s-a supus şi s-a aşezat pe canapea. În secret, îşi dorea să fie îndeajuns de în vârstă încât să scape de controlul tatălui ei. A rămas cu privirea aţintită la măsuţa de cafea, pe care se aflau teancuri ordonate de cărţi despre istorie şi război, cu coperţi lucioase. Trixie s-a pregătit pentru mustrarea severă care urma.

– Sunt foarte dezamăgit de tine, a zis el cu glas scăzut.

Începutul era prost. Fata a simţit cum inima i-a stat în loc.

– Am spus că-mi pare rău, a murmurat ea.

– Am vorbit cu mama ta.

– M-a pedepsit, a adăugat Trixie, sperând că pedeapsa primită era de ajuns.

– Ştiu asta. Dar nu-mi place faptul că ai minţit, Beatrix.

– N-o să mai fac asta, crede-mă.

El a oftat.

– Nu ştiu de ce simţi mereu nevoia să încalci regulile. Ele există ca să te ţină pe tine în siguranţă. Ca să te ferească de vătămări. Dacă regulile sunt încălcate pe câmpul de luptă, oamenii mor. A oftat din nou, enervat. Dacă vrei să reuşeşti în viaţă, Beatrix, trebuie să fii disciplinată. Totul necesită disciplină. Nu cred că înţelegi asta.

– O, ba da, a răspuns ea imediat.

Învăţase din trecut că certurile cu tatăl ei nu duceau la nimic şi că, pe deasupra, mai erau şi o pierdere de energie.

– M-am gândit la tânărul ăsta cu care te vezi. Care sunt planurile lui?

– Planuri?

– Da. Ce-o să facă după ce se sfârşeşte vara?

Fata a ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Joe spune că are de gând să-i transforme în nişte vedete asemenea celor de la Beatles.

Freddie şi-a dat ochii peste cap.

– Joe Hornby e un flecar. Nu m-aş baza pe el.

Trixie s-a dezumflat.

– L-a cunoscut pe Elvis Presley, a adăugat ea, defensiv.

– Sunt sigur de asta. Şi eu l-am întâlnit cândva pe Marlon Brando, dar asta nu mă face producător de film.

Trixie a pufnit, necăjită:

– Ai de gând să-mi zici că n-am voie să-l mai văd pe Jasper?

– Încerc să te previn, prostuţo. Freddie s-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră. Crezi că o să-ţi rămână fidel în timp ce-i dă înainte cu cariera lui de muzician? Nu, la sfârşitul verii o să plece de-aici, iar tu o să te alegi cu inima frântă. Ce fel de tată aş fi dacă nu te-aş preveni?

– De câte ori nu mi-ai spus că viaţa mea e o curbă a învăţării? Cu siguranţă că e alegerea mea dacă-mi asum riscul de a fi rănită, nu?

El a privit-o gânditor.

– Nici măcar nu-l cunoşti, a şoptit Trixie.

– Îi cunosc pe cei de teapa lui.

– Nu cred, tati. Cunoşti stereotipul, mai degrabă.

Freddie a luat o înghiţitură de gin tonic din paharul de cristal de pe birou.

– Nu vreau să-l mai vezi, a zis el, dar era o urmă de slăbiciune în glasul lui, iar Trixie a profitat de asta, plină de speranţă.

– Dar n-ai cum să mă opreşti.

– Eşti deja o tânără femeie. La vârsta pe care o ai acum, maică-ta era deja măritată.

– De ce nu vrei să-l cunoşti?

– Da, cred că ar fi o idee bună.

– Ştiu că o să-l placi.

– Lasă-mă să judec eu asta, Trixie.

Ea a zâmbit, încurajată de faptul că acum îi spunea din nou „Trixie".

– Crede-mă că e un tip cumsecade. Şi manierat, pe deasupra.

– Dacă-i aşa, cred că există o şansă să se lase de prostii şi să se apuce de ceva productiv.

– Asta ar însemna să-şi irosească talentul, tati.

– Da, însă ţi-ar oferi ţie perspective mult mai bune.

Trixie s-a grăbit să urce scările ca să se schimbe. În seara aceea se dădea o petrecere pe plaja din faţa restaurantului Căpitanul Jack, iar ea avea să se întâlnească acolo cu Jasper şi cu băieţii. Dacă ei ar fi putut să şi cânte, toată lumea şi-ar fi dat seama cât de talentaţi erau. Stăpânindu-şi cu greu entuziasmul, Trixie a făcut duş şi apoi s-a îmbrăcat cu o fustă scurtă şi cu un top alb cu bretele, brodat cu flori. Şi-a despletit părul şi a cules un trandafir din faţa casei, pe care şi l-a agăţat după ureche. A găsit-o pe mama ei în bucătărie, cu un şorţ legat peste rochie.

– Plec la petrecere, a zis Trixie.

– Să nu vii prea târziu, a răspuns Grace privind fusta scurtă şi muşcându-şi limba.

Picioarele lui Trixie erau prea lungi pentru o fustă atât de scurtă, iar Grace îşi imagina că Evelyn Durlacher ar fi avut multe de zis despre *asta*.

– Să te distrezi! a spus ea în schimb.

– Aşa o să fac, mamă. Eşti sigură că nu vrei să vii? E o petrecere pentru toată lumea.

– Ştiu, dragă. Dar tatăl tău e obosit. A muncit tot weekendul. Rămân aici şi-i gătesc o cină cumsecade.

Trixie a ridicat din umeri.

– Cum vrei, dar e păcat să stai acasă, fiindcă pierzi o petrecere pe cinste.

– Distrează-te şi fii *cuminte*, a sfătuit-o Grace, încercând să-şi strecoare un dram de seriozitate în ton.

N-a avut nici o importanţă dacă reuşise sau nu, fiindcă Trixie nici n-a auzit-o.

– Cum arăt? a întrebat ea, făcând o piruetă de balerină. Îţi place?

Grace a putut doar să zâmbească în faţa exuberanţei fetei.

– Arăţi grozav, dragă, deşi ai arăta la fel de frumos şi într-o fustă mai lungă.

– O, mamă, nu fi de modă veche! Nu-ţi face griji pentru mine, a râs ea. O să mă port impecabil!

A zâmbit ştrengăreşte şi a ţopăit afară din casă, lăsând plasa antiinsecte să se închidă cu un pocnet.

Grace a pus plăcinta de pui în cuptor, şi-a scos şorţul şi l-a agăţat în spatele uşii. Apoi şi-a turnat un pahar de vin şi s-a dus pe verandă, ca să privească asfinţitul.

Era o noapte aurie, iar lumina era slabă şi difuză, mai puţin atunci când, întâlnind valurile, devenea de un alb strălucitor. Grace a tras aer adânc în piept şi a savurat aerul proaspăt de mare, care nu înceta să-i dezmierde simţurile chiar şi după toţi aceşti ani în care locuise aproape de plajă.

A sorbit din vin şi a simţit cum o invada un val de relaxare. Freddie se afla în birou şi era foarte probabil să rămână acolo până la cină. Ea avea timp, deci, să se odihnească în leagăn şi să se bucure de singurătate. A privit albinele care roiau în apropiere, zburând pe deasupra ghivecelor cu hortensii, şi încet, cu cea mai mare plăcere, a lăsat zumzăitul lor blând s-o poarte înapoi în trecut.

Capitolul 4

Walbridge, Anglia, 1933

O albină dolofană se cățăra pe brațul lui Grace. Fata stătea întinsă pe iarba din curtea bisericii, îmbrăcată în rochia de duminică, cu șosete albe care-i veneau până la glezne și încălțată cu pantofi maro, proaspăt lustruiți. Privea fascinată albina. Partea din spate a insectei era mare, iar dungile îi erau viu colorate și pline de perișori. Fata ar fi vrut să-și treacă degetul peste abdomenul albinei, dar s-a gândit că ar fi putut s-o tulbure și s-o facă să-și ia zborul. Așa că a stat perfect nemișcată, în timp ce soarele de vară îi încălzea spatele și picioarele dezgolite, așteptându-l pe tatăl ei să termine de vorbit cu ceilalți enoriași care se adunaseră în fața bisericii.

– Sper ca albina aia să nu te înțepe, s-a auzit o voce pătrunzătoare în spatele ei.

După accentul aristocratic, ea și-a dat seama că nu vorbise vreunul dintre prietenii tatălui ei, așa că s-a crispat pe loc, sfioasă.

– Albinele înțeapă doar ca să-și apere stupul, a răspuns ea, neîndrăznind să-l privească pe străin. Albina asta n-o să mă înțepe. După cum vezi, eu nu reprezint o amenințare pentru ea.

Străinul a râs.

– Cred că tu ești fiica domnului Hamblin.

– Da, așa e.

– Mă gândeam eu.

El s-a lăsat pe vine ca să privească mai bine albina.

– Ești o fată curajoasă. Cei mai mulți dintre copii se tem de albine.

– Asta pentru că ei nu cunosc albinele așa cum le cunosc eu. Tata spune că oamenilor le e frică de ceea ce nu cunosc. „Frica e rădăcina oricărei prejudecăți", mai spune el.

– Tatăl tău e foarte înțelept. Crezi că albina asta ar putea fi încurajată să se suie pe brațul *meu*?

– Dacă vrei, putem să încercăm, a spus ea uitându-și sfiala și ridicându-se încet.

Tânărul și-a dezbrăcat sacoul și și-a suflecat mâneca de la cămașă. Grace a profitat de ocazie și i-a privit fața. L-a recunoscut imediat, pentru că stătuse în primul rând la biserică, lângă angajatorii tatălui ei, marchizul și marchiza de Penselwood. A ajuns singură la concluzia că era fiul lor cel mai mare, Rufus, Lord Melville, și mâinile au început să-i

tremure, nu fiindcă era un bărbat frumos, ci pentru că era conte, iar ea nu vorbise niciodată cu o persoană de rangul lui.

– Trucul e să n-o laşi să simtă că ţi-e frică, i-a spus ea căutându-şi siguranţa de sine în subiectul pe care-l cunoştea la perfecţie.

– O să mă străduiesc, a zis el zâmbind.

Grace a simţit că o tachina, pentru că un bărbat de vârsta lui n-avea cum să fie speriat de o albinuţă. El i-a luat braţul fetei şi l-a pus deasupra braţului său. Lângă pielea lui ciocolatie, a ei părea foarte palidă şi delicată. Fata şi-a încordat toţi muşchii ca să se oprească din tremurat. Au rămas cu braţele atingându-li-se vreme de ceea ce a părut să fie o veşnicie, iar Grace a încercat să-şi aducă aminte să răsufle. În cele din urmă, albina a trecut de pe mâna ei pe a lui. Când a simţit-o umblându-i pe piele, el a tresărit.

Grace şi-a uitat timiditatea şi i-a cuprins încheietura mâinii, încercând să-i insufle curaj.

– Nu te mişca, a şoptit ea. Crede-mă că n-o să te înţepe. Spre deosebire de albinele muncitoare şi de mătci, bondarii înţeapă foarte rar. Nu sunt sigură ce soi de albină e asta – cred că e una muncitoare, totuşi. Sunt sigură că nu e o matcă; pe acelea le poţi recunoaşte imediat, fiindcă sunt mai mari. Oricum, dacă te înţeapă, nu e un lucru rău. Tata îşi lasă dinadins albinele să-l înţepe.

– De ce ar face un lucru atât de prostesc?

– Zice că înţepăturile de albină îi vindecă artrita.

– Nu mai spune! Chiar aşa?

– Cred că da. El se jură că-i adevărat.

– Pe bunica mea o chinuie groaznic artrita. Poate că ar trebui s-o aduc la căsuţa ta pentru o înţepătură sau două.

Grace a zis, chicotind:

– Nu cred că o să-ţi mulţumească. Înţepătura de albină doare rău.

Au privit împreună cum se căţăra insecta pe braţul lui. Grace i-a dat drumul la mână.

– Cum te cheamă, domnişoară Hamblin?

Furioasă pe sine pentru că se înroşise, fata şi-a coborât privirea.

– Grace.

– Eu sunt Rufus. Am uitat cât de plictisitor poate să fie reverendul Dibben. Uneori nu se mai opreşte din vorbit.

Grace a zâmbit timid. Se bucura foarte mult să vorbească despre albine, dar nu ştia ce să spună despre reverendul Dibben, poate doar să fie de acord prosteşte – căci *era*, într-adevăr, un om incredibil de anost.

– Ştii, am fost plecat un an la Oxford şi a fost o plăcere să nu-l mai ascult în fiecare duminică pe bătrânul ăsta plictisitor. Din păcate, vine să ia prânzul la noi, aşa că o să trebuiască să-l suport pe parcursul celor trei feluri de mâncare.

A oftat. Fata i-a aruncat din nou o privire, iar el a afişat un zâmbet larg, poznaş.

– Ei bine, Grace, mi-ai fost o bună profesoară. Spune-mi, îl ajuţi pe tatăl tău cu stupii?

– Da, îl ajut. Îmi place enorm tot ceea ce e legat de albine.

El a privit-o lung şi s-a încruntat.

– Aşa, deci, o să fii crescătoare de albine când o să te faci mare?

– Sper, a spus ea zâmbind timid.

– Şi o să inventezi un leac pentru artrită, care o să te îmbogăţească.

– Nu cred că cineva ar plăti ca să fie înţepat de o albină.

– Deci o să trebuiască să găseşti o metodă de îmbuteliere a veninului de albine.

– Ăsta o să fie un lucru greu de făcut.

– Nu şi pentru o fată deşteaptă ca tine.

Ochii lui căprui-închis au licărit, prietenoşi.

– Ar fi bine să-ţi iei înapoi albina sau altfel întârzii la prânz.

El s-a uitat spre curtea bisericii, unde părinţii lui tocmai îşi făceau, politicoşi, ieşirea din mulţimea de localnici. Marchiza purta o splendidă capă de blană de vulpe, deşi era vară. Blana era atât de intactă încât ai fi putut crede că animalul nu era mort, ci numai dormita pe umerii ei. Faţa marchizului era ascunsă de o barbă grizonantă, deasă. Semăna cu regele. Rufus le-a aruncat o privire de parcă n-ar fi vrut să li se alăture decât atunci când n-ar mai fi avut încotro.

– Nu pot să întârzii, fiindcă l-aş jigni pe pastor, a oftat el.

Grace a luat uşurel albina cu degetele şi şi-a aşezat-o din nou pe braţ. Rufus s-a ridicat şi şi-a tras mâneca înapoi peste braţ.

– O să-i povestesc bunicii mele despre leacul pentru artrită al tatălui tău, a zis el în timp ce-şi încheia nasturele de la manşetă. Cred că ideea asta e minunată.

– O, nu! a protestat fata.

– O, dar trebuie s-o fac. Bunică-mea e o bătătie excentrică. N-aş fi deloc surprins dacă ar apărea la uşa ta.

Prin sacou, s-a văzut cum a ridicat din umeri.

– Să nu-ţi faci griji dacă leacul nu merge – n-o să te ardem pe rug pentru vrăjitorie. Iar acum, la revedere!

Grace l-a privit cum s-a îndepărtat. Era înalt şi atletic, cu alura unui tânăr cu care viaţa fusese generoasă şi blândă. Mergea cu umerii drepţi şi cu capul sus, şi toţi cei care îl vedeau îi zâmbeau admirativ, pentru că era într-adevăr atrăgător şi charismatic. Inima lui Grace a început din nou să bată normal, dar mâinile îi erau încă jilave de la cât asudaseră. Se simţea înfierbântată. Era flatată că el catadicsise să stea de vorbă cu o copilă în vârstă de doar paisprezece ani.

Până să aibă timp să reflecteze la asta, a apărut Freddie, care i-a sărit în spate. Albina s-a speriat şi şi-a luat zborul. Grace s-a întors spre el, supărată.

– Fir-ar să fie, Freddie! Ai speriat-o!

– Tu şi albinele tale, a răspuns el aşezându-se lângă ea, în iarbă. Ce voia *ăla*? a întrebat-o, arătând cu capul în direcţia adulţilor, care se împrăştiau precum un stol de porumbei călători.

Rufus mergea la braţ cu mama lui pe poteca pietruită care ducea la locul în care erau parcate automobilele. Grace nu credea să fi văzut o femeie mai elegantă, nici măcar în filme.

– Voia ca albina să i se plimbe pe braţ, a răspuns ea.

Freddie şi-a dat la o parte de pe frunte părul castaniu-roşcat. Pielea îi era asudată.

– Ce tip ciudat!

– S-a purtat frumos.

– Eşti blândă ca un miel cu oricine arată interes faţă de albinele tale, a zis el, zâmbind răutăcios. Mergem la prânz să înotăm în râu? Azi e o căldură de cuptor.

– Poate, a răspuns fata. Depinde.

– De ce?

– Depinde de curajul tău. Aş vrea să văd dacă eşti îndeajuns de bărbat încât să laşi o albină să ţi se plimbe pe braţ, aşa cum a făcut-o Rufus.

– Deci îi spunem „Rufus“ acum, nu-i aşa? a tachinat-o el înghiontind-o jucăuş cu cotul şi având în glas un dram de gelozie.

– Mi-a zis că îl cheamă Rufus.

– E contele Melville. Lord Melville, pentru tine, să nu uiţi asta.

– Atunci şi eu sunt domnişoara Hamblin pentru tine, domnule Valentine, să nu uiţi *tu* asta.

Freddie a râs şi s-a ridicat.

– Găseşte-mi o albină, i-a cerut el, grăbit să demonstreze că era la fel de curajos precum Lord Melville.

– Bine. Să vedem.

Fata şi-a plimbat privirea peste margaretele şi florile de piciorul-cocoşului ce creşteau printre firele de iarbă, descoperind ceea ce putea fi cu uşurinţă aceeaşi albină dolofană care mersese pe braţul ei cu ceva timp în urmă. S-a aplecat şi a apucat-o de parcă ar fi fost la fel de inofensivă precum un ou de pasăre.

– Haide, Freddie, nu te teme, l-a tachinat ea.

Încet, i-a aşezat lui Freddie albina pe braţ. El a tremurat. Grace i-a sprijinit încheietura aşa cum făcuse şi cu cea a lui Rufus, dar băiatul n-o neliniştea atât de mult precum celălalt, pentru că pielea lui Freddie îi era fetei aproape la fel de familiară ca propria piele. De când mama ei murise, mama *lui*, May, care era şi verişoara îndepărtată şi prietena cea mai bună a mamei lui Grace, începuse să-l ajute pe tatăl ei s-o crească, iar astfel Freddie îi devenise ca un frate. La început, bunica venise din Cornwall ca să locuiască împreună cu ei, dar mama şi fiul nu se înţeleseseră deloc, aşa că doamna Hamblin fusese trimisă înapoi acasă, fără menajamente, cu trenul. După asta, mătuşa încercase să ocupe locul mamei ei, dar rezistase doar şase luni înainte să-şi facă şi ea bagajele şi s-o pornească înapoi spre Cornwall. Asta se întâmplase cu multă vreme în urmă. Grace nu putea să-şi amintească faţa bunicii sau pe cea a mătuşii, ci ţinea minte doar chipurile lui May şi Michael Valentine şi pe cel al tatălui, care fuseseră prezenţe constante în viaţa ei. Nu reuşea să-şi aducă aminte vreun moment în care Freddie să nu fi fost prin preajmă.

– Cum simţi albina pe piele? Nu ţi-e frică, Freddie, nu? a întrebat ea.

– Nu! a exclamat el printre dinţii încleştaţi şi cu faţa foarte îmbujorată, ceea ce-i punea în evidenţă nuanţa de indigo a ochilor.

– Ştii, fără albine care să polenizeze lumea, speţa umană ar dispărea în decursul a patru ani.

– Fascinant, a răspuns el sarcastic.

– Iar albinele sunt aici de vreo treizeci de milioane de ani. Imaginează-ţi asta!

– Poţi s-o iei acum de pe mine? O să-mi intre sub tricou.

Freddie a început să gâfâie, speriat.

– Te plictisesc? a întrebat ea, râzând. Ei bine, acum cred că ai câştigat o partidă de înot în râu.

Chiar în clipa în care fata s-a pregătit să ridice albina de pe braţul lui, micuţa insectă a simţit frica băiatului, aşa că imediat şi-a aplecat abdomenul şi l-a înţepat. Grace a pălit. Nu din cauză că Freddie a icnit de durere, ci din cauză că acul albinei i s-a înfipt atât de tare în piele încât, atunci când ea s-a îndepărtat, şi-a lepădat jumătate din măruntaie. Fata a privit-o, înspăimântată. Gângania a încercat să zboare, dar era prea slăbită. A căzut în iarbă, unde a mai făcut o încercare jalnică să se mişte. Ochii lui Grace s-au umplut de lacrimi. S-a aplecat, a apucat insecta, şi-a aşezat-o în palmă şi a privit-o, neajutorată.

Freddie era consternat.

– Nu-ţi pasă de mine! Îţi pasă doar de neisprăvitele tale de albine! a acuzat-o, cu un ton din ce în ce mai ridicat pe măsură ce roşeaţa îi năpădea pielea.

– N-o să mori, Freddie, a răspuns ea cu acreală. Nu trebuia s-o laşi să simtă că ţi-e frică!

– Nu mi-era frică. Albinele înţeapă, şi cu asta, basta! a conchis el frecându-se pe braţ şi silindu-se să-şi stăpânească lacrimile. Tu şi jocul tău prostesc!

Ea i-a văzut ochii umezi şi s-a înduioşat.

– Îmi pare rău, Freddie. N-am crezut că te înţeapă.

– Asta e ultima dată când mă mai apropii de o albină, ai înţeles? s-a tânguit el, făcând o grimasă din pricina durerii. Doare ca naiba, Grace. Sper că eşti mulţumită. Am auzit de un bărbat care a murit de la o înţepătură de albină!

Grace s-a uitat la înţepătură. Freddie reuşise să scoată acul, însă veninul îi făcuse braţul să se umfle.

– Haide să te duc acasă. Mătuşica May o să-ţi pună nişte usturoi pe umflătură.

– Usturoi?

– Sau bicarbonat de sodiu.

Freddie a făcut o faţă îngrozită.

– Tu chiar eşti o vrăjitoare!

– Amândouă leacurile sunt bune. Haide!

Au pornit grăbit pe cărarea care ducea spre strada principală. Freddie îndura durerea cu mult curaj. Era hotărât să nu plângă în faţa lui Grace. Nu şi-l putea imagina pe Lord Melville plângând, dacă ar fi fost în locul lui.

Casa lui Freddie nu se afla departe de biserică. Era aşezată în apropiere de râu, pe o străduţă îngustă, în apropierea unui han numit Vulpea şi Gâsca, unde, după muncă, tatăl băiatului obişnuia să-şi întâlnească prietenii la o bere. În bucătărie au găsit-o pe mama lui Freddie, căreia Grace îi spunea „mătuşica May", care curăţa cartofi la chiuvetă.

– Vai de mine, ce ţi-ai făcut, Freddie? l-a întrebat ea în timp ce-i lua braţul şi i-l cerceta îndeaproape.

– L-a înţepat o albină, mătuşică May, a spus Grace. Ai nişte usturoi?

– Usturoi?

– De pus pe înţepătură. O să-l ajute mai repede decât oricare alifie de la farmacist.

May a zâmbit.

– Eşti exact ca tatăl tău, Grace, a zis ea ducându-se la dulap ca să caute usturoiul. Pun pariu că te doare, Freddie. Eşti foarte curajos, a adăugat May în timp ce pisa căţeii de usturoi pe tocător şi i-i apăsa băiatului pe înţepătură. Doare? a întrebat ea în şoaptă.

– Un pic, a recunoscut Freddie.

Grace şi-a dat ochii peste cap.

– N-am mai văzut în viaţa mea atât tam-tam! l-a mustrat ea. Băieţii sunt doar nişte ţânci mai mari.

– Băieţii merg la război, Grace. Sunt curajoşi atunci când contează, a zis May încetişor.

– Nu şi Freddie! a râs Grace. Freddie e sperios!

– Are doar cincisprezece ani. Într-o bună zi o să devină bărbat, iar o înţepătură de albină n-o să mai însemne nimic pentru el.

May l-a sărutat pe frunte cu afecţiune.

– S-a terminat acum.

– Trebuie să vii să înoţi cu mine în după-amiaza asta, Grace. Ai făcut o promisiune, a zis Freddie.

– Aşa e, şi o să mă ţin de cuvânt.

– Vii aici pe la prânz, atunci?

– Imediat ce mă lasă tata să plec.

– Dacă vreți, pot să vă fac sandviciuri pentru ceai, a propus May, apucând un cartof ca să-l decojească.

– Mulțumim, ne-ar plăcea, nu-i așa, Freddie? Putem să le mâncăm pe malul râului. O să fie distractiv.

– Să nu-i spui surorii tale, Freddie. Ei nu-i fac sandviciuri, a zis May scuturându-și buclele roșcate. Dacă tatăl tău ar ști cât de mult te răsfăț, ar avea ceva de zis despre treaba asta. Acum, duceți-vă amândoi! Am de pregătit prânzul. O să avem invitați.

Freddie a condus-o pe Grace acolo unde ea își lăsase bicicleta. Dacă o lua pe scurtătură, pe lângă drumurile de fermă și prin pădure, fata n-avea de străbătut cine știe ce drum până acasă.

– Cum e înțepătura ta? a întrebat Grace.

– Mai bine, a răspuns el. Cred că ai avut dreptate în privința usturoiului.

– Se pare că, la urma urmei, sunt o vrăjitoare, a râs ea.

– Dar acum duhnesc a usturoi!

– Poți să te speli în râu.

– Peștii o să adore asta!

– Îmi pare rău, Freddie, a recunoscut fata. N-am vrut ca albina să-ți facă rău.

– Știu. Nu-i nimic. Acum mă simt mai bine.

– Totuși, îmi pare rău de albină, a spus Grace luându-și bicicleta, pe care o sprijinise de zidul bisericii. Ne vedem mai târziu, a zis ea încălecând pe șa.

Grace a pedalat prin sat până ce a ajuns la intrarea în ferma care aparținea conacului Walbridge. A trecut de un grup de cotețe îngrijite, în jurul cărora găinile se plimbau libere, scormonind pământul, și pe lângă niște hambare care erau curățate ca să găzduiască recolta din anul acela. Fiind o zi de duminică, era liniște. Grace a făcut un efort mai mare ca să pedaleze la deal, pe poteca ce ducea în pădure. Iarba crescuse și era înțesată de trifoi. Pe partea stângă creșteau, înalte și stufoase, garduri vii de hasmațuchi și porumbar. Peste tot zburau de colo colo păsările, iar iepurii de câmp țopăiau pe drumul din fața lui Grace, dispărând în tufișuri ori de câte ori se apropia prea mult de ei. Când să intre în pădure, fata a simțit dorința de a privi conacul. Îl văzuse de multe ori înainte, împreună cu tatăl ei, dar acum că-l cunoscuse pe Rufus, conacul

căpătase o cu totul altă semnificaţie. Nu mai era doar o clădire cu cărămizi aşezate frumos, ci era casa lui Rufus.

Grace a schimbat direcţia şi a mers până la poalele pădurii. De acolo putea să vadă conacul Walbridge străjuind valea, ocrotit de platani solizi şi înconjurat de câteva hectare de grădină atent îngrijite de către tatăl ei, care era şeful grădinarilor de peste douăzeci de ani. Despre cunoştinţele şi aptitudinile lui se spunea că nimeni din Dorset nu i le-ar fi putut egala. Acum fata îşi aducea aminte, zâmbind, cum se opreau amândoi pe drum ca să admire casa, iar el îi spunea: „Asta e, fără doar şi poate, o clădire splendidă!“ Fiind un pasionat de istorie şi un cititor avid, îi povestea fiică-sii o mulţime de lucruri despre acel conac, fără să-i pese că ea le auzise de o mie de ori până atunci.

Arthur Hamblin avea dreptate. Conacul era o clădire grandioasă din secolul al XVII-lea, construită dintr-o piatră fină, galben-deschis, specifică Dorsetului. Având trei etaje, acoperişuri triunghiulare înalte, ferestre mari, impozante, precum şi hornuri grupate în perechi, conacul era, fără putinţă de tăgadă, o clădire maiestuoasă, însă nici pe departe colosală. Poate că datorită culorii blânde a pietrei sau frumuseţii bovindourilor şi a acoperişurilor, ori datorită liniilor sale armonioase, conacul Walbridge părea să-şi întâmpine privitorii cu un salut tăcut şi plin de farmec.

Grace s-a gândit la prânzul pe care Rufus îl lua împreună cu pastorul şi a zâmbit ca pentru sine, încântată că-i câştigase tânărului încrederea.

Din locul în care se afla, fata vedea cele câteva automobile care erau parcate pe pietrişul din faţa conacului. Bentley-ul cel negru şi lucios, cu botul lung şi cu interiorul elegant, îmbrăcat în piele, era al marchizului. Grace văzuse în repetate rânduri acea maşină, fie parcată în faţa bisericii, fie ducându-l pe marchiz prin oraş, în drumul lui spre Londra. Lângă Bentley se afla un Austin mic şi roşu care-i aparţinea pastorului, însă pe amândouă le eclipsa un elegant automobil de curse, marca Alfa Romeo. Grace îşi închipuia că era al lui Rufus. Părea să fie o maşină demnă de un tânăr atât de atrăgător precum contele Melville.

Fata a mai rămas locului o vreme, admirând priveliştea. Înainte, abia dacă observase conacul. Fascinaţia tatălui ei faţă de acel loc mai degrabă o nedumerea. Cum era cu putinţă să fie cineva atât de preocupat de o grămadă de cărămizi şi de mortar, oricât de bine ar fi fost acestea aranjate într-o construcţie? Grace putea să înţeleagă grădinile, pentru că

flora şi fauna o făceau tot timpul să se minuneze, dar casele nu-i stârniseră niciodată interesul. Conacul Walbridge nu merita, cu siguranţă, mai mult de-o privire. Însă acum părea de-a dreptul transfigurat. Grace şi-a imaginat oamenii care îl locuiau şi s-a întrebat cu ce-şi ocupau timpul. S-a văzut pe sine, cu ochii minţii, bătând la uşa monumentală. Nu reuşea să-şi dea seama cum arăta conacul pe dinăuntru, pentru că nu avusese, ca să se poată inspira din ea, nici o experienţă legată de astfel de locuinţe luxoase. Însă, oricum, intuia că interiorul era superb.

După o vreme, Grace şi-a simţit stomacul agitându-se, aşa că şi-a îndreptat gândurile spre cina din seara aceea. Tatăl ei ţinea ca întotdeauna mâncarea să fie servită la timp. Fără tragere de inimă, fata şi-a întrerupt contemplarea şi a luat-o pe scurtătură, prin mijlocul pădurii, urmând o potecă pe care iarba era tunsă, fiindcă familiei Penselwood îi plăcea să călărească prin acele părţi. Fata iubea bucata de pădure cu stejari străvechi, ale căror crengi noduroase şi răsucite îi aduceau aminte de poveştile cu zâne pe care le citea pe când era mică. Primăvara, pământul era acoperit de o mare de toporaşi, dar acum, fiindcă era iulie, peste tot crescuseră, dese şi viguroase, mai multe soiuri de ferigi – acoperirea perfectă pentru fazani şi iepuri.

Grace a ajuns în partea cealaltă a pădurii, de unde şi-a împins bicicleta de pe drum în lan. Din acel loc se vedea acoperişul de paie al căsuţei în care locuise toată viaţa. Casa nu-i aparţinea tatălui ei; făcea parte din moşie, dar era a lui atât timp cât avea să fie grădinarul-şef şi crescătorul de albine al proprietăţii. Numele ei oficial era Căsuţa nr. 3, însă din pricina stupilor devenise cunoscută drept Căsuţa Crescătorului de Albine. Grace era de părere că numele ăsta i se potrivea de minune.

Perfect simetrică, având zidurile albe şi un acoperiş cenuşiu de paie, era o căsuţă armonioasă şi plină de farmec. Două ferestre răsăreau de sub o tivitură de paie şi, de acolo, păreau să survoleze peisajul de ţară cu o privire mereu uimită, de parcă magia acelor lanuri verzi şi păduri străvechi nu-şi pierduse niciodată puterea de a vrăji. Un trio de hornuri devenise locul perfect în care să se cocoaţe porumbeii îngrăşaţi de la belşugul de grâu şi de orz de pe câmpurile dimprejur. Păsările se stabiliseră acolo şi gângureau molatic până la venirea iernii, când hornurile începeau să scoată fum, perioadă în care se mutau în copaci şi-şi schimbau gânguritul duios într-unul ranchiunos.

Grace l-a găsit pe tatăl ei în grădină, stând în genunchi şi smulgând buruieni. Omul ăsta nu se oprea din muncă niciodată. Atunci când nu muncea la conac, robotea în propria grădină sau la stupi. Singurul lucru care îl făcea să intre în casă era întunericul. Odată ajuns înăuntru, se cufunda în fotoliul său preferat cu credinciosul lui spaniel, Pepper, la picioare, apoi îşi aprindea o pipă şi citea. Pentru o persoană care nu avusese parte de educaţie, Arthur Hamblin era extrem de instruit, cu o inteligenţă naturală şi cu o minte cercetătoare. Devora cărţi de istorie şi biografii şi-şi tot recitea autorii clasici de beletristică pe care îi prefera, până când paginile ajunseseră să fie îndoite la colţuri, iar coperţile se ferfeniţiseră. Recunoscând în fiica lui aceeaşi dorinţă de a şti, îşi propusese s-o înveţe, cu dragoste şi răbdare, tot ceea ce ştia el. Făceau schimb de cărţi şi discutau despre marile mistere ale lumii, dar cunoştinţele pe care Grace le preţuia mai presus de orice erau cele legate de albine. Tatăl şi fiica se apropiau sufleteşte cel mai mult atunci când îngrijeau albinele sau pe când turnau miere în borcanele pe care aveau să le ducă la conac.

– A, Gracey, a zis el de pe marginea parcelei, ridicându-şi privirea la ea. Unde ai fost?

– Pe Freddie l-a înţepat o albină.

Arthur a chicotit, smulgând un pumn de rădăcini de rochiţa-rândunicii. Părul grizonant i se ondulase pe sub pălărie precum barba unui bătrân.

– Pun pariu că a făcut un mare tam-tam.

– Bineînţeles că a făcut.

– Ai pus usturoi peste înţepătură?

– Da, deşi mătuşica May a crezut că sunt nebună fiindcă am pomenit despre asemenea leac.

– Şi ea ce făcea?

– Gătea cina. Cică au invitaţi.

– O, aşa o fi, nu? Ei bine, noi ce mâncăm la cină? a întrebat el, care mereu îşi aştepta cu nerăbdare următoarea masă.

– Nu ştiu. Ce ai chef să mănânci?

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre ea, mergând prin iarbă.

– Haide să vedem ce e în răcitor, a zis el pe un ton jovial. Sunt sigur că putem găti un festin cel puţin la fel de bun ca al lui May!

Capitolul 5

În acea după-amiază, după o masă simplă cu carne rece de miel şi piure, Grace a pedalat până la Freddie acasă, de unde au luat-o pe jos până la râu ca să se scalde. Afară, vremea era caniculară. Libelulele planau pe deasupra apei alături de muştele de-o zi şi de păianjenii de baltă. Rândunelele se scufundau graţios ca să bea apă, iar dedesubt peştii înotau intrând şi ieşind din umbre. Grace şi Freddie s-au înfăşurat în prosoape, s-au schimbat, pe sub ele, în costume de baie, iar apoi şi-au lăsat sandviciurile făcute de May lângă un copac, împreună cu hainele. Apa era rece şi au chiuit de plăcere pe când se scufundau, încet, în ea.

– E minunat! a suspinat Grace, savurând senzaţia pe care i-o dădea sub tălpi albia alunecoasă a râului.

Freddie a plonjat în apă, iar apoi a ţâşnit de la fund precum o torpilă.

– Rece! a strigat el, aruncându-se încă o dată şi intrând până la gât.

A înotat mai departe, până la un loc în care apa foarte limpede strălucea sub razele soarelui.

– Cum îţi mai e braţul? a întrebat fata.

– Mai bine.

El nu părea să vrea să-şi amintească de acel episod ruşinos. În schimb, şi-a etalat îndemânarea la înotul craul, tăind apa cu mişcări line. Poate că lui Freddie îi fusese frică de o înţepătură de albină, dar atunci când venea vorba despre înot era curajos şi versat. Grace prefera să stea în apa de lângă mal şi să-l privească, studiind, în timpul ăsta, broaşte sau căutând melci.

– De ce nu plonjezi de pe pod? i-a strigat ea peste întinderea apei.

– Bine, a răspuns el.

Mulţumit că i s-a dat prilejul s-o impresioneze, Freddie a înotat până la celălalt mal şi a ieşit din apă. Avea o constituţie puternică şi atletică, pe punctul de a trece la vârsta bărbăţiei. Grace l-a privit cum alerga către pod. Acesta era frumos, construit din aceeaşi piatră de Dorset de culoare galben-deschis ca şi celelalte clădiri din oraş. Freddie s-a suit pe margine, îndreptându-şi spatele. În repetate rânduri tatăl lui îi spusese să nu plonjeze, ca să nu se lovească cu capul de fundul râului. Dar Freddie era un înotător bun şi ştia cum să-şi controleze căderea astfel încât să nu

intre la adâncime prea mare. A întins mâinile în aer, s-a uitat ca să se asigure că Grace îl privea, apoi şi-a îndoit picioarele şi a sărit. Plonjonul lui a fost drept, cu corpul ţeapăn şi cu capul ţinut între braţele întinse. Grace şi-a ţinut răsuflarea în momentul în care el a străpuns oglinda apei şi a intrat la mică adâncime sub ea. O clipă mai târziu, capul i-a ieşit la suprafaţă precum cel al unei raţe, iar fata l-a aplaudat frenetic.

– Nimeni nu plonjează mai bine decât tine, Freddie! a strigat Grace.

Freddie a înotat până la ea.

– Nimeni nu aplaudă mai zgomotos decât tine, Grace!

A ieşit şi s-a întins pe o bancă, la soare, ca să se usuce. Ea l-a urmat, aşternându-şi prosopul pe iarba de alături.

– Eşti curajos atunci când înoţi, a zis ea întinzându-se.

Vorbele ei l-au umplut de mulţumire şi i-au adus pe buze un zâmbet larg. Soarele îi scotea în evidenţă pistruii şi îi făcuse muchia nasului să se înroşească puţintel.

– Deci se pare că nu mai sunt sperios, nu-i aşa? a glumit el.

Ea l-a împins, tot în glumă.

– Bineînţeles că nu. Doar te tachinam. Însă *chiar* ai făcut ceva tam-tam cu înţepătura aia, recunoaşte.

Băiatul a râs şi i-a susţinut privirea pentru o clipă. O timiditate neaşteptată i-a apucat pe amândoi, făcându-i să se simtă ciudat de stânjeniţi. El şi-a întors privirea înspre râu.

– Ţi-e foame? a întrebat Grace.

– Nu prea. Abia am mâncat.

– Şi eu, a spus ea întinzându-se pe spate şi închizând ochii. O, e atât de bine!

Freddie s-a întins şi el. Căldura îi cuprinsese întregul trup şi-i uscase până şi picăturile de apă care i se strânseseră în gropiţa ombilicului.

– Nu-i nimic mai bun decât o după-amiază în care să leneveşti, a spus el.

Au stat o vreme în linişte. Grace s-a gândit la întâmplările de dimineaţă, din curtea bisericii, iar gândul la Rufus a încălzit-o pe dinăuntru.

– Freddie, ce vrei să te faci atunci când o să fii mare? a întrebat ea după ceva timp.

– O să muncesc pământul. Atât timp cât n-o să fac o muncă de birou, ca tata, nu mă deranjează mai nimic. De ce?

– Rufus m-a întrebat asta de dimineaţă. M-a întrebat dacă o să fiu crescătoare de albine.

Freddie s-a întunecat la simpla pomenire a lui Rufus Melville.

– Şi tu ce i-ai răspuns?

– Am zis că da. Cred că o viaţă în care ai grijă de albine e una frumoasă.

– La urma urmei, nu contează ce ocupaţie ai, pentru că eşti fată. Cu puţin noroc, o să te măriţi cu un bărbat bogat care să te întreţină, a zis el cu ranchiună.

Grace s-a răsucit şi s-a întins pe burtă.

– Ar fi mare lucru să am şansa despre care vorbeşti! Fetele ca mine nu se căsătoresc cu bărbaţi bogaţi, Freddie! a spus ea râzând cu nepăsare, iar apoi a cules o margaretă.

Freddie s-a ridicat în picioare.

– O să am eu grijă de tine, Grace, a zis el, cuprins de un val de entuziasm.

Grace a părut surprinsă.

– Ştiu că am doar cincisprezece ani, a continuat Freddie. Dar într-o zi, atunci când o să fim mai în vârstă, o să am grijă de tine.

Fata s-a încruntat; nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi avut nevoie să aibă cineva grijă de ea. Ajunsă la vârsta de paisprezece ani, nu se dusese cu gândul mai departe de prezent şi-şi trăia, foarte fericită, viaţa alături de tatăl ei. Iar dacă venea vorba despre grija pe care oamenii o au unii de alţii, ea ar fi spus că avea grijă de taică-său exact în măsura în care şi el avea grijă de ea.

Grace a zâmbit cu blândeţe şi a răsucit floricica între degetul arătător şi cel mare.

– Eşti adorabil, Freddie.

– O să muncesc din greu, o să câştig mulţi bani şi o să-ţi cumpăr tot ceţi doreşti, a zis el, pornindu-se din ce în ce mai mult.

Deşi Grace era mai mică de vârstă decât Freddie, uneori se simţea mai în vârstă decât el. Fiind orfană de mamă, fusese obligată să se maturizeze mai repede decât celelalte fete, ca să poată avea grijă de tatăl ei. Acum îi zâmbea lui Freddie în felul acela indulgent în care, uneori, adulţii le zâmbesc copiilor atunci când aceştia le împărtăşesc vise imposibile.

– E frumos din partea ta, a răspuns ea. Aş vrea o rochie roşie, atunci.

– O rochie roşie? De ce roşie?

– Pentru că e ceva sălbatic în culoarea roşie, nu crezi? E o culoare deocheată. Fetele bune, aşa ca mine, nu poartă roşu.

Freddie a rânjit.

– Atunci, o să-ţi cumpăr o rochie roşie.

– Bine.

Ea şi-a odihnit capul pe braţe şi a închis ochii.

– Să ştii că ar fi bine să te gândeşti să faci altceva decât să munceşti pământul, fiindcă tata face asta şi nu câştigă mare lucru.

– Tatălui tău nu-i pasă de îmbogăţire. Mama spune că lui îi place doar să existe. Dar eu sunt ambiţios. O să administrez întreaga moşie într-o zi, o să vezi.

– Asta *chiar* că e ambiţios.

– Dacă nu ţinteşti sus în viaţă, n-ajungi nicăieri.

Ea a chicotit şi l-a întrebat:

– Cine ţi-a spus asta?

– Tata.

– Ei bine, cred că are dreptate. Oricum, până când o să fii destul de mare ca să-ţi cauţi un loc de muncă, domnul Garner o să fie, cel mai probabil, mort, aşa că o să se facă loc pentru tine.

– Bătrânul Picior-de-Lemn, a spus Freddie închizând ochii şi gândindu-se la domnul Garner, care îşi pierduse piciorul la Ypres. Mă gândesc că o morsă bătrână, aşa ca el, trăieşte veşnic.

– Crezi că, în caz de război, o să fii curajos, Freddie? a întrebat ea gândindu-se la războiul în care tatăl ei luptase şi despre care nu vorbea niciodată.

– Nu ştiu.

Grace a râs, aducându-şi aminte de înţepătura de albină. Nu şi-l putea imagina curajos.

– Socotesc că e greu de spus până când chiar ajungi să lupţi, a zis ea plină de tact.

– Sper că o să fiu curajos.

– Cu voia Domnului, n-o să aflăm niciodată, a continuat Grace alungându-şi din minte toate comentariile despre manevrele ameninţătoare ale lui Hitler, auzite la radio sau citite în ziar.

Au mâncat sandviciurile în timp ce lumina înserării timpurii năpădea cerul. Grace a propus să plece către casă, pentru că ar fi vrut să-l ajute pe tatăl ei la grădinărit. Se simţea vinovată că stătuse degeaba toată ziua,

chiar dacă era duminică. Au pornit-o încet spre sat, ducându-şi prosoapele în care îşi înfăşuraseră costumele de baie umede. Părul lui Grace se uscase în onduleuri mari, care i se rostogoleau pe spate, iar soarele îi bronzase braţele şi pieptul într-o nuanţă caldă, de miere, şi-i făcuse obrajii trandafirii. Odată ajunşi la casa lui Freddie, ea şi-a pus prosopul în coşul de la bicicletă şi a dat să plece.

– Ne vedem mâine? a întrebat.

– Mâine o să ajut la strânsul recoltei, a răspuns Freddie. Mama zice că acum sunt destul de mare. Mai mult decât atât, o să fiu plătit.

– Deci o să fii ocupat. Grace a fost un pic dezamăgită că rămăsese fără tovarăş de joacă. Ei bine, mereu e nevoie de mai mult ajutor, a fost ea de acord.

– Mă duc mâine la domnul Garner şi-i cer de lucru.

– Ai grijă să nu-şi dea seama că ai pus ochii pe slujba lui!

Freddie a râs.

– Nu-mi imaginez că ar putea să *mă* vadă ca pe o ameninţare.

– Mai ales dacă te vede cum reacţionezi la o înţepătură de albină!

Apoi, Grace a început să pedaleze.

– N-o să mă laşi niciodată să uit asta, nu? a strigat Freddie în urma ei.

– Nu! a chiuit ea drept răspuns, râzând. Bâzz, bâzz, bâzz!

În drum spre căsuţă, Grace s-a oprit din nou ca să privească conacul. De data asta, afară era parcat doar automobilul Alfa Romeo. Grace a simţit un fior de plăcere la gândul că Rufus era încă acolo. S-a întrebat ce făcea el în casa aceea enormă. Din atâtea camere dintre care putea să aleagă, cum se hotăra în care anume să-şi petreacă timpul?

Ajunsă acasă, s-a mirat să vadă Bentley-ul negru al marchizului parcat pe iarbă, în faţa căsuţei. Alături de simplitatea rustică a locuinţei cu acoperiş de paie, maşina arăta nelalocul ei, toată numai metal şi sticlă strălucitoare. Grace s-a întrebat ce dorea Lord Penselwood de la tatăl ei şi unde era şoferul. De obicei putea fi văzut stând în automobil şi arătând ca un ins important, cu pălăria şi mănuşile lui.

Grace a deschis uşa şi a găsit săliţa de piatră împânzită de oameni. Văzând că unul dintre ei era chiar Rufus, inima i s-a oprit în loc, iar apoi i-a luat-o din nou la galop. Pe fată a năpădit-o iarăşi sfiala, mai ales fiindcă avea rochia şifonată, iar părul nepieptănat îi atârna pe spate ca un mănunchi de curpeni jilavi.

– Aha, iată-te! a zis Rufus, bucuros, scoţându-şi pălăria.

Îi vorbea de parcă ar fi căutat-o.

– Grace? a întrebat tatăl ei, aruncându-i o privire nedumerită.

Fata a privit la bătrâna uscăţivă care se sprijinea de braţul lui Rufus şi a înţeles, simţind că-i fugea pământul de sub picioare, de ce veniseră în vizită la ei.

– Bună seara, Lady Penselwood, a zis ea timid, neştiind dacă să-i facă sau nu o reverenţă.

Bătrâna marchiză n-a răspuns. Grace s-a întors spre Rufus.

– Bunica nu aude prea bine. Trebuie să ţipi aşa cum fac eu acum: A zis bună seara, bunico! a strigat el la urechea bunică-sii.

Bătrâna a privit-o pe Grace din cap până-n picioare cu ochii ei mari, cu pleoapele lăsate şi a adulmecat uşor aerul.

– Deci tu eşti fiica domnului Hamblin, nu-i aşa?

– Da, doamnă.

– Şi pe tine te pasionează grădinăritul?

– Învăţ, a răspuns Grace.

– De la cel mai bun, draga mea. O, ce minuni am creat cu ajutorul tatălui tău şi al experienţei lui, iar acum sunt redusă la o viaţă sedentară şi nu mai pot decât să privesc de la distanţă şi să-mi imaginez ce am mai putea să facem pe moşia asta. Măcar mi-au rămas serele. Da, nu sunt destul de neputincioasă încât să nu mă bucur de *ele*.

– Putem să intrăm? Cred că bunica ar trebui să se aşeze, a spus Rufus.

– Vă rog, a zis Arthur conducându-i în camera de zi.

Tatăl lui Grace şi-a ridicat sprâncenele, întrebător, dar fata n-a avut timp să-i explice. Rufus era atât de înalt, încât a trebuit să se aplece atunci când a trecut pragul.

– Ce loc drăguţ aveţi aici! a comentat el, vesel, plimbându-şi ochii prin toată camera. Îmi închipui că e foarte confortabil iarna, cu focul aprins. Doamne, şi ce de cărţi văd aici! Pesemne că sunteţi un cititor pasionat, domnule Hamblin.

– Unde sunt albinele? a întrebat, nerăbdătoare, bătrâna marchiză, scormonind cu privirea camera în care se aflau.

Vocea ei era neaşteptat de pătrunzătoare pentru o siluetă atât de micuţă, ca de pasăre.

– Sper că nu aici, a răspuns Rufus, sec.

– Sunt afară, a intervenit Grace.

L-a privit pe Rufus cum şi-a aşezat bunica într-un fotoliu şi cum a luat loc pe canapea, încrucişându-şi picioarele cu un oftat mulţumit. Era prea mare pentru o cameră atât de mică. Pe lângă el, Arthur Hamblin părea un pitic. Grace s-a cocoţat pe marginea cealaltă a canapelei, în timp ce tatăl ei se cufundase deja în fotoliul lui favorit, în partea opusă faţă de Lady Penselwood.

– Deci, Lord Melville, vreţi să priviţi albinele? a întrebat Arthur, încercând să înţeleagă de ce avea subita onoare de a fi în compania lor.

– Nu chiar, a răspuns Rufus cu glas scăzut, privind-o pe Grace şi zâmbind de parcă şi-ar fi cerut scuze. Fiica ta mi-a spus că înţepătura de albină vindecă artrita şi am vorbit despre asta la masa de prânz. Bunica suferă teribil, aşa că m-am gândit... A privit-o pe bunica lui şi a continuat: Ei, ca să fiu şi mai clar, *ea* s-a gândit că ar vrea să facă o încercare.

– Dar înţepăturile de albină sunt foarte dureroase, a explicat Arthur, neliniştit. Nu mai zic că sunt şi periculoase, am cunoscut oameni care au fost ţintuiţi la pat, cu inflamaţii, vreme de o săptămână.

Grace şi-a amintit de Freddie şi de toată zarva pe care o făcuse şi a simţit un strop de vină.

– E un fleac, a zis bătrâna marchiză, stoic.

Grace şi tatăl ei s-au căutat din priviri. Arthur şi-a frământat mâinile.

– Nu mi-ar plăcea deloc să fiu responsabil pentru disconfortul dumneavoastră, Lady Penselwood, a început el. Nu sunt convins că e lucrul cel mai înţelept. Ca să vă dau un exemplu, aţi putea să fiţi alergică.

Femeia l-a privit cu un aer poruncitor pe grădinarul ei.

– Ce ai spus? a vrut ea să ştie.

Arthur şi-a ridicat vocea şi a repetat fraza.

– Prostii! a decretat ea. N-am auzit un lucru mai absurd. Dacă se întâmplă ceva, n-o să te consider răspunzător, tinere.

Grace şi-a înăbuşit un chicot. Tatăl ei era trecut de patruzeci de ani.

– Deci, unde sunt albinele alea?

Grace a privit mâinile marchizei, dându-şi seama că artrita ei nu se compara cu rigiditatea uşoară de care suferea taică-său. Degetele femeii semănau cu ghearele unei ciori bătrâne. Arătau foarte bolnave şi cu siguranţă că o şi dureau. A simţit cum o năpădea un val de compasiune şi a sperat că albinele ar fi putut s-o vindece. Dacă s-ar fi întâmplat asta, Rufus şi-ar fi făcut o impresie foarte bună despre ea, despre Grace. Dar

dacă n-o vindecau? Fata a simţit cum i se adunau mărgele de sudoare pe frunte. Rufus i-a zâmbit încurajator.

– Ei bine, haideţi să mergem şi să asmuţim albinele pe bunica!

Arthur i-a condus afară, în lumina soarelui şi în apropiere de stupi. Aceştia erau umbriţi de platani şi ordonaţi pe un rând, în paralel cu un gard viu de angelică şi de coada-racului. Rufus şi-a pus pălăria înapoi pe cap şi a mers încet alături de bunică-sa, care se sprijinea cu toată greutatea pe braţul lui.

– Ce căsuţă simpatică! N-am fost niciodată aici, a zis el. Aţi făcut minuni cu grădina voastră.

– Tatăl tău cunoaşte fiecare părticică din moşia asta, a intervenit Lady Penselwood pe un ton ridicat. Şi aşa ar trebui să faci şi tu. E datoria ta, Rufus.

A pronunţat cuvântul „datorie“ cu emfază, de parcă puţine alte lucruri erau mai importante în viaţă.

– Da, da, bunico, a răspuns el, reducând-o la tăcere cu tonul lui plictisit.

– Aş fi fost surprinsă dacă grădina lui Arthur Hamblin ar fi fost mai puţin decât extraordinară, a continuat ea. E cel mai bun grădinar pe care l-a avut vreodată Walbridge, şi am avut câţiva.

– Mulţumesc, doamnă, a zis Arthur, modest. Sunteţi prea bună.

Rufus a rânjit.

– Te asigur că bunica nu e deloc bună. Dacă spune că eşti un geniu, înseamnă că asta eşti, a zis el, destul de încet încât să nu-l audă bunica. Aha, iată stupii! Bun.

Lady Penselwood i-a cercetat pe toate părţile cu o privire scrutătoare.

– Iar acum ce fac? Îmi bag mâna înăuntru? a întrebat ea.

– Nu, nu, doamnă. Pun eu o albină pe braţul dumneavoastră şi o las să vă înţepe, i-a explicat Arthur. Dacă...

– Doamne, Dumnezeule, tinere, e doar o înţepătură. N-o să-mi facă braţul să explodeze, nu-i aşa? a pufnit ea pe un ton cam nerăbdător, întinzând gheara. Haide, atunci. Lasă albină să-mi facă ce-i mai rău.

Grace a tresărit în clipa în care tatăl ei a pus o insectă pe încheietura osoasă şi, cu mâna făcută căuş deasupra, a silit-o pe albină să înţepe. Bătrâna nici măcar n-a clipit. Arthur n-a fost sigur că albina înţepase până ce n-a văzut un semn roşu şi umflătura care a început să apară.

Albina a zburat, dar lui Grace i s-a strâns inima la gândul că aceasta avea să moară. Cu sprânceana ridicată, Rufus i-a aruncat o privire fetei.

– Ei bine, măcar a fost nedureros, a zis el, iar apoi, ridicându-şi vocea ca să-l audă bătrâna doamnă, a întrebat-o: Cum te simţi, bunico?

– Sper că înţepătura o să-mi facă bine. Sigur nu-mi mai trebuie încă una?

– Sunt absolut sigur, a răspuns Arthur. Una ar trebui să-şi facă treaba.

– Foarte bine, atunci o să mă rog să se întâmple un miracol.

– Şi eu, a fost de acord Rufus.

Grace ar fi vrut să-i ofere nişte usturoi pentru calmarea durerii, dar a oprit-o certitudinea că Lady Penselwood avea să refuze. Cu siguranţă că era mai puternică decât Freddie. Abia aştepta să-i povestească băiatului toată întâmplarea.

Rufus şi-a condus bunica până la Bentley şi a ajutat-o să se aşeze pe banchetă. Pe Grace a impresionat-o interiorul de piele catifelată şi de lemn lucios. Nu fusese niciodată atât de aproape de o astfel de maşină. Arăta ca o dihanie rară şi frumoasă.

– Grace, îţi mulţumesc pentru sfat. Dacă leacul funcţionează, o să te trezeşti cu tot ţinutul stând la coadă ca să fie înţepat, i-a spus Rufus.

Grace a simţit un junghi de panică şi s-a albit la faţă. Dacă tot ţinutul ar fi venit să fie înţepat, câte albine ar fi murit?

Văzând-o, Rufus a râs şi a ţinut s-o liniştească:

– Nu te îngrijora, doar te tachinam, a zis el, iar faţa i s-a încruntat dintr-odată. Nu mulţi sunt făcuţi din oţel, ca bunica.

– E foarte curajoasă, a recunoscut Grace.

– Ar fi trebuit să trimită femei precum bunica în prima linie. Poate că am fi câştigat războiul mai repede, a zis el, chicotind la un asemenea gând. Ei bine, te anunţ dacă leacul a funcţionat. Acum am nevoie de un miracol ca s-o bag înapoi în casă fără să afle ai mei. Nu sunt sigur că ar fi de acord cu un astfel de tratament neortodox.

Grace şi Arthur au privit cum se îndepărta automobilul. Rufus le-a făcut cu mâna, bucuros, în timp ce bunica părea de piatră, cu privirea aţintită drept înainte.

– Ce-a fost asta? a întrebat-o Arthur pe fiica lui, odată ce musafirii au dispărut în lungul străzii.

– Am pomenit, doar, de faptul că te laşi înţepat intenţionat, ca să-ţi vindeci artrita, i-a explicat fata. N-am crezut că spusele mele o să aibă un

asemenea rezultat.

– Când ai vorbit cu Lord Melville?

– În faţa bisericii, azi-dimineaţă. Eram întinsă în iarbă, jucându-mă cu o albină, iar el a venit la mine şi m-a salutat, a povestit ea, apoi a făcut o pauză, după care a reluat: Crezi că o să funcţioneze?

– Posibil. Pe mine mă ajută cu siguranţă, a spus el în timp ce intra înapoi în casă. Bătrâna Lady Penselwood e un sloi de gheaţă.

– Poate că e aşa din cauza durerilor. Mâinile alea chiar arătau rău.

– Sau poate că e ca un sloi de gheaţă din pricină că are o fire acră.

– Oamenii acri sunt oameni nefericiţi. Tu mi-ai zis asta, tată.

– De asemenea, ţi-am spus că există excepţii de la orice reguli, i-a răspuns el, rânjind.

***

Întunericul s-a lăsat încetul cu încetul. Ciripitul păsărilor care se pregăteau de culcare a încetat, iar chemările ca de flaut ale unui cuc au fost înlocuite de ţipătul straniu al unei bufniţe. Arthur stătea tolănit în fotoliul lui, fumându-şi pipa, cu ochelarii de citit pe muchia nasului şi cu o carte de istorie în poală. Spanielul îi dormita la picioare. Grace privea paginile unui roman şi, cu toate că ochii ei parcurgeau rândurile, gândurile îi erau în altă parte. Pentru ea fusese un şoc să-l găsească pe Rufus în casa lor, dar acum că plecase, se trezise recapitulând fiecare moment al întâlnirii lor, dorindu-şi să se fi purtat altfel.

Avea doar paisprezece ani, aşa că nu exista nici un motiv pentru care un tânăr precum Rufus să se fi uitat la ea. Dar de când el îi vorbise, şi n-o făcuse aşa cum un bărbat îi vorbeşte unui copil, ci ca de la egal la egal, ea îşi dorea să fi fost un pic mai ageră la minte. Rufus avea un ton degajat, care dădea de înţeles că lui majoritatea lucrurilor i se păreau amuzante. Grace se întreba ce soi de replici schimba cu prietenii lui de la Oxford. Îşi imagina că erau cu toţii foarte deştepţi, ca şi el, şi spirituali. Atunci când era împreună cu Freddie, Grace putea fi amuzantă, ştia asta. Freddie credea că ea spunea numai lucruri inteligente, însă în compania lui Rufus fata se simţea stângace, imatură şi timidă. Iar părul – of, cât de mult îşi dorea ca el să n-o fi văzut cu părul ud şi încâlcit!

Ea a închis cartea, oftând. Tatăl ei a ridicat privirea din spatele ochelarilor.

– Eşti bine, Grace?

– Da, tată. Cred că mă duc sus. Mi-e un pic somn.

– Prea mult soare. Asta îți face, te seacă de energie.

Fata s-a aplecat și l-a sărutat pe obraz.

– Noapte bună, tată.

– Domnul să te binecuvânteze, a răspuns el, bătând-o încetișor pe spate. Vise plăcute!

Puțin mai târziu, ea a îngenuncheat lângă pat și s-a rugat. S-a rugat pentru tatăl ei și pentru mama ei, care era în Ceruri. S-a rugat pentru Freddie, pentru mătușica May și unchiul Michael; pentru sora lui Freddie, Josephine, deși pe ea n-o plăcea prea mult, iar apoi s-a rugat pentru Rufus. Rugăciunea lui Grace pentru el a durat o veșnicie. Era mai degrabă o confesiune decât o rugăciune.

După ce s-a urcat în pat, s-a lungit pe o parte și a privit fotografia alb-negru înrămată, de pe noptieră, care-i înfățișa pe părinții ei. Maică-sa avea fața prelungă, ca a ei, și ochii căprui, deși culoarea nu li se putea vedea în fotografie. Păreau întunecați, iar fața îi era blândă. Chipul cuiva căruia îi puteai împărtăși secrete. Grace era sigură că, dacă ar fi trăit, mama ei și-ar fi ascultat fiica cu înțelegere și indulgență și că ea, Grace, i-ar fi destăinuit totul. Mama ar fi stat pe marginea patului, i-ar fi mângâiat obrazul și ar fi privit-o cu dragoste. Poate că ar fi râs la absurditatea pasiunii pe care fiica ei o făcuse pentru Rufus, dar n-ar fi făcut-o pe Grace să se rușineze și nici n-ar fi zis că asta era doar un fleac. Bineînțeles că, pe de altă parte, nici n-avea să iasă nimic dintr-o astfel de pasiune. Dar nu era nimic greșit în a-l admira pe Rufus. Simpla lui existență o făcea fericită pe Grace, iar acum, când și el știa de existența *ei*, Grace era și mai fericită.

Așa că fata continuă să-și șoptească tainele inimii către singura ființă pe care o credea în stare s-o înțeleagă.

Capitolul 6

În dimineaţa următoare, pe când Grace era în grădină şi culegea legume pentru prânz, Bentley-ul cel negru a parcat, huruind, pe iarba din faţa căsuţei. Fata s-a ridicat, ştergându-şi mâinile de şorţ. Inima a început să i se zbată în coşul pieptului. Îi bătea precum un pumn care lovea, iar stomacul şi-l simţea de parcă i-ar fi fost plin cu albine. Grace şi-a dus mâna la frunte ca să-şi ferească ochii de razele soarelui. Spre surpriza ei, însă, l-a văzut pe şofer coborând din maşină şi îndreptându-se către ea.

– Domnişoara Grace, a zis el pe un ton oficial.

– Eu sunt, a răspuns fata.

– Am fost trimis de contesa Penselwood. Dumneaei vă solicită prezenţa cât mai urgent.

Lui Grace i s-a făcut rău. Îşi imagina tot felul de lucruri groaznice care se întâmplaseră ca urmare a înţepăturii de albină. Poate că mâna bătrânei marchize se umflase atât de tare încât avea dureri inimaginabile. Şi-ar fi dorit s-o însoţească şi taică-său, dar el muncea acum în grădinile de lângă conac şi n-avea timp să-l găsească. De ce nu putea cineva să-l cheme pe el acolo? La urma urmei, deja se afla în apropiere.

– Doreşte să vin acum?

Ştia că pusese o întrebare naivă, pentru că, în mod clar, marchiza dăduse ordin să fie adusă imediat.

– Foarte urgent, astea au fost cuvintele dumneaei, domnişoară Grace.

Grăbită, fata a intrat în casă. Trebuia să-şi schimbe pantalonii cu o rochie, să se spele pe mâini şi să-şi prindă părul. Oricât şi-a frecat degetele, n-a reuşit să-şi scoată pământul de sub unghii. Ar fi vrut să fi avut o mamă sau o bunică care să se ducă în locul ei. Mai mult ca oricând, îşi dorea să nu fi fost ea cea care ţinea casa. În cele din urmă a ieşit, iar şoferul i-a deschis portiera din spate. Sub pălăria lui se vedea o faţă solemnă. Pentru o clipă, Grace s-a simţit încurajată de gândul la Rufus şi la câte ar fi spus despre morga şoferului. Grace era sigură că genul acela de seriozitate era exact cel care-l făcea să râdă pe Rufus.

Automobilul a pornit, cu motorul torcându-i de parcă ar fi fost o pisică uriaşă. Grace a privit cum trecea pe lângă ea peisajul de ţară, dar era prea nervoasă ca să se bucure de priveliştea păsărelelor care tot intrau în gardurile vii, doar ca pe urmă să iasă la loc. În cele din urmă, au ajuns la intrarea conacului Walbridge şi au trecut lin de porţile uriaşe de fier. De fiecare parte, aşezate pe piedestale de piatră, erau două statui care

înfăţişau un leu şi un dragon, ambele având feţele încremenite în nişte răgete impresionante. Teama lui Grace a crescut atunci când şoferul a făcut ultima manevră, o curbă lină, după care în faţa ochilor le-a apărut magnificul conac. Văzut de aproape, era şi mai splendid, cu sticla multelor sale ferestre reflectând lumina soarelui şi cu acoperişurile înalte, presărate cu hornuri impunătoare. Fetei i s-a uscat gâtlejul la gândul că avea să intre de una singură în casa aceea. Mai mult ca oricând, şi-a dorit să fi fost sus pe deal, la poalele pădurii, privind conacul de la distanţă.

Şoferul a parcat automobilul şi a oprit motorul. Fără nici un cuvânt, a coborât pe aleea presărată cu pietriş şi i-a deschis fetei portiera. Ea a păşit nesigur, aşteptând să i se spună ce să facă şi frământându-şi, agitată, mâinile cu unghii roase. A privit cum câţiva grădinari îmbrăcaţi în uniforme cafenii tundeau gardul viu. Unul dintre ei s-a oprit din lucru ca s-o privească. Grace a sperat să-l vadă pe tatăl ei, însă el nu era prin preajmă.

N-a fost nevoie să aştepte mult. Era limpede că o aşteptau. Uşa monumentală a casei s-a deschis, precum o gură înfricoşătoare gata s-o înhaţe dintr-o îmbucătură. Grace şi-a înăbuşit frica, aşteptându-se să fie invitată înăuntru de un majordom la fel de intimidant precum şoferul. Spre marea ei uşurare, în locul majordomului a apărut Rufus, care zâmbea în felul lui vesel şi cobora treptele din două-n două ca s-o întâmpine.

– Salut, Grace! Sper că nu te-am răpit de la ceva important, a zis el, iar ochii lui căprui-închis au scânteiat privind-o.

Grace ar fi vrut să plângă de fericire fiindcă era sigură că, dacă s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor, Rufus nu i-ar fi zâmbit atât de larg.

– Culegeam legume, a răspuns ea, dorindu-şi să fi minţit şi să-i fi spus că se întrerupsese de la ceva mai interesant.

– Dacă ai lucrat în soare, înseamnă că trebuie să-ţi fie sete. Johnson! a strigat el la majordomul care aştepta. Te rog să-i aduci nişte suc domnişoarei Grace. Ne găseşti în grădină.

Rufus era îmbrăcat în haine de zi cu zi. Purta o vestă cafeniu-roşcată în stil Fair Isle[3], o cămaşă albastră, cu mânecile suflecate atât cât să lase la vedere o pereche de braţe musculoase, şi un ceas elegant de aur, care avea curea de piele. Un inel de aur cu sigiliu i-a sclipit pe degetul mic atunci când i-a pus lui Grace mâna pe spate ca s-o conducă pe scări şi, de

acolo, în sala cea mare. Era o încăpere spațioasă, cu un șemineu atât de încăpător încât în el ar fi putut intra în întregime patul lui Grace. Masa cea mare era împodobită cu niște superbe buchete de crini, iar dalele de piatră ale podelei, roase de pașii care le străbătuseră timp de secole, erau acoperite de covoare persane. O scară din lemn închis la culoare ducea la un portret impresionant al unui strămoș îmbrăcat în armură, iar apoi se despărțea în două și se lega de o galerie în părțile opuse ale sălii.

– Ăla e stră-stră-străbunicul Aldrich, a zis Rufus făcând un semn cu capul spre tablou. A fost un bărbat și jumătate. Aldrich înseamnă „rege", dar, oricum, eu, unul, aș prefera să fiu numit după un cerșetor decât să mă cheme Aldrich. Săracul tata, dintre toate numele pe care puteau să le aleagă pentru el, l-au ales pe cel mai ridicol!

Grace a râs, dar nu s-a putut gândi la nici o replică deșteaptă.

– Îmi place armura lui, a răspuns ea, simțindu-se ca o prostănacă.

– Și mie. Acum armura aia atârnă în sala jocurilor. Obișnuiam să mă îmbrac în ea pe când eram doar un băiețandru, dar în momentul de față sunt prea înalt. E amuzant să te gândești la cât de scunzi erau oamenii pe atunci. Mult mai scunzi decât și-ar putea imagina cineva.

– Nu arată deloc scund.

– Nu în portret, ce-i drept. Poate că pictorul a vrut să-i facă un serviciu și l-a zugrăvit pe pânză mai mare decât era.

Grace se simțea acum mult mai în apele ei. De fapt, aproape că era amețită de prea multă fericire, fiindcă acel conac minunat îi era prezentat chiar de către Rufus însuși. Casa era la fel de impresionantă pe dinăuntru ca și pe dinafară. El i-a arătat și alte portrete care atârnau pe pereții sălii. Toți acei strămoși pictați aveau nume amuzante, precum Winthrop și Morven, mai puțin cel pe care îl chema Rufus.

– Am fost botezat după el, a zis Rufus încrețind din nas. Nu știu exact de ce, dacă ne gândim că ăsta e cel mai puțin chipeș dintre toți.

– Cred că Rufus e un nume drăguț. Ar fi putut să te cheme Broderick.

El a răspuns, chicotind:

– Asta ar fi fost o soartă groaznică. Haide, nu cred că putem s-o lăsăm pe bunica să ne aștepte prea mult.

Lui Grace i s-a făcut din nou frică. A tras iute aer în piept și pesemne că a pălit, pentru că Rufus, văzând-o, i-a zâmbit tandru. S-a aplecat spre ea și i-a șoptit la ureche:

– Nu-ţi face griji, Grace, în adâncul sufletului ei e la fel de blândă ca o pisică. Azi e într-o dispoziţie bună, aşa că o s-o găseşti torcând liniştită.

Rufus a condus-o pe Grace de-a lungul unui coridor lung. Au trecut pe lângă o cameră, pe dreapta, care i-a atras imediat atenţia lui Grace. Era o încăpere pătrată, care avea rafturi de fiecare parte a şemineului de marmură, însă pe ele se înşiruiau, în loc de cărţi, machete de bărci aşezate sub nişte clopote de sticlă. Erau cu sutele.

– Camera de studiu a tatălui meu, a zis Rufus făcând o pauză în dreptul uşii deschise. *Papa* e înnebunit după bărci. Cred că pentru el a însemnat o mare plictiseală să moştenească o casă la ţară, când tot ce-şi doreşte e să navigheze. Tu ai navigat vreodată, Grace?

– Nu. Cred că mi-ar fi puţin frică de apă, a răspuns fata.

– Prostii, ţi-ar plăcea. *Papa* m-a învăţat să navighez încă de când eram copil. Oceanul are ceva magic în el.

Fata şi-a plimbat privirea peste tablourile care împodobeau restul pereţilor. Toate înfăţişau peisaje maritime: bărci navigând pe mări albastre, ceruri azurii pe care planau pescăruşi albi, porturi aglomerate, dune de nisip presărate cu şiruri de trandafiri roz.

Fără tragere de inimă, Grace s-a smuls din contemplarea camerei şi l-a urmat pe Rufus. Au mers mai departe pe coridorul care dădea într-o seră imensă, de unde se puteau admira superbele grădini ale conacului Walbridge. Acolo au găsit-o, în mijlocului unei splendori regale, pe însăşi bătrâna marchiză, care şedea pe un scaun de răchită, cu un câine mic şi pufos în poală. Văzând-o pe Grace, faţa ei bătrână şi ridată s-a luminat pe neaşteptate de un zâmbet cald.

– O, vino încoace, draga mea, şi dă-mi voie să-ţi mulţumesc!

A întins mâna. Grace a păşit înainte, i-a apucat-o timid şi i-a făcut o reverenţă, intuind că bătrâna marchiză merita mai mult decât o politicoasă înclinare din cap.

– Priveşte!

Bătrâna şi-a fluturat mâna. Nu mai era chircită într-o gheară.

– N-am avut aproape nici o durere în dimineaţa asta. Umflătura s-a redus. Eşti o mică doctoriţă pricepută, nu-i aşa?

– Mă bucur că sunteţi mai bine, doamnă, a răspuns Grace, surprinsă de faptul că veninul albinei lucrase atât de eficient.

– Vorbeşte mai tare, copilă. Dacă şopteşti, nu te pot auzi.

– Mă bucur că sunteţi mai bine, a repetat ea, de data asta mai tare.

– Şi eu, a spus bătrâna marchiză.

– Mulţumesc, Johnson, a zis Rufus luând de pe tavă paharul cu suc, iar majordomul a făcut o plecăciune şi s-a îndepărtat. Asta e pentru tine, Grace, a urmat Rufus. Suc de căpşuni şi zmeură. E chiar bun. Am băut şi eu la micul dejun.

– Fructele sunt din grădina noastră, a adăugat Lady Penselwood. Avem o splendidă grădină de fructe şi legume, dar ştiai asta deja, fiind fiica lui Arthur Hamblin. Grădinăritul a fost pasiunea mea până să mă îmbolnăvesc de artrită, iar boala m-a oprit să mă mai bucur de asta. Poate că albinele o să-mi salveze mâinile şi o să devin utilă din nou, a încheiat ea ridicând din sprâncene, cu ochii aţintiţi la Grace.

Fata a băut sucul. Era cel mai delicios lucru pe care-l gustase vreodată. Simţea că ar fi trebuit să spună ceva, dar nu ştia ce anume. Rufus a intervenit, înlăturând orice urmă de stânjeneală:

– Bunicii i-a plăcut atât de mult să fie înţepată, încât ar mai vrea o dată.

– O, haide, Rufus, nu fi ridicol, băiete! Nici unui om nu-i place în ruptul capului să fie înţepat. Îndurăm durerea pentru recompensele ce o să vină. E ca în viaţă, Rufus. O îndurăm pentru promisiunea raiului şi pentru bucuriile care ne aşteaptă acolo.

– N-aş crede că viaţa trebuie îndurată, bunico, a ripostat Rufus aşezându-se în faţa ei. Ba chiar aş zice că viaţa ne oferă multă plăcere.

– Îndrăznesc să spun că asta se întâmplă în cazul unui tânăr care caută numai plăcerea, aşa cum eşti tu. Când o să fii mai în vârstă, Rufus, şi o să-ţi priveşti viaţa retrospectiv, o să descoperi un drum cu suişuri şi coborâşuri, de-a lungul căruia vei fi întâlnit atât plăcere, cât şi durere. Trecutul o să-ţi fie presărat cu nenoroc şi ghinioane, ca să nu mai vorbesc de pierderea cumplită a oamenilor dragi. O să trebuiască să înduri pierderea lor...

– Cum ar fi a ta, bunico, a întrerupt-o el, cu un rictus răutăcios în colţul gurii. O să-mi pară tare rău atunci când o să-ţi vină sorocul.

Lui Grace i s-a părut că de data asta Rufus întrecuse măsura, dar bunica a zâmbit, vizibil amuzată de francheţea lui.

– Îndrăznesc să sper că da. Nădăjduiesc că o să ai parte de o viaţă lungă, dragă băiete, dar să trăieşti mai mult decât cei la care ţii nu e neapărat ceva de care să te bucuri peste măsură. Oamenii îndură pierderea, dar nu-şi revin niciodată de pe urma ei. Domnişoară Hamblin,

îmi aduc aminte de moartea mamei tale. Erai prea tânără ca s-o cunoşti, din păcate. A fost o fată atât de cumsecade.

Obrajii lui Grace s-au înroşit, devenind la fel de îmbujoraţi precum culoarea sucului. Bătrâna marchiză a subliniat printr-un suspin adânc tragedia prin care trecuse Grace.

– Iar, după asta, cine te-a crescut?

– Tatăl meu.

– Singur?

Lady Penselwood şi-a mijit ochii, scoţând un ţâţâit de dezamăgire.

– Da, doamnă.

– Doamne, iartă-mă, cinste lui! Nu-i o treabă uşoară să creşti un copil de unul singur, mai ales dacă eşti bărbat. Bărbaţii nu se pricep să aibă grijă de copii.

– A fost ajutat de mătuşica May, a intervenit Grace, sperând pe bună dreptate că Lady Penselwood avea să fie mulţumită de asta.

– Familia, bineînţeles, a zis ea. Vedeţi voi, nimeni nu poate trăi fără familie.

Grace n-a îndrăznit să-i spună bătrânei marchize că mătuşica May era o rudă îndepărtată, deci nu chiar un membru al familiei. Îi spunea „mătuşă" pentru că fusese apropiată de mama ei precum o soră.

– Dar bunicii tăi?

– Da, doamnă. Bunica ne-a ajutat cât timp am fost mică.

Faptul ăsta a încântat-o enorm pe Lady Penselwood.

– Bunicile! Nu există înlocuitori pentru ele. Rufus, aici de faţă, a avut tot timpul necazuri mari cu mine.

– „Necaz" fiind, de fapt, cuvântul-cheie, bunico. Tu ai fost tot timpul beleaua.

Bătrâna a zis, chicotind:

– Atunci când o femeie ajunge să fie bunică, e îndreptăţită să spună exact ceea ce gândeşte. Am îndurat ani de gânduri păstrate pentru mine însămi. Acum, că sunt bătrână şi nu mai e nimeni în familie mai presus decât mine, am dreptul să spun totul cât se poate de sincer.

– Şi chiar o faci din plin, a adăugat el, ironic.

– Acum aş vrea să îndur o altă înţepătură. La cealaltă mână. Ce zici, domnişoară Hamblin?

Grace era prea tânără şi neimportantă ca să-şi dea cu părerea, aşa că n-a avut de ales decât să fie de acord cu regretabila sacrificare a altei

preţioase albine.

– Vreţi să vă găsesc una în grădină? s-a oferit ea respectuos.

– E o idee splendidă. Rufus, arată-i unde sunt straturile de lavandă. Acolo vin mereu multe albine.

– Pentru că sunt un tânăr în căutare de plăceri, bunico, o să-mi facă mare plăcere să-i arăt grădina lui Grace, a spus Rufus ridicându-se. Haide, Grace, să ieşim şi să ne bucurăm de soare.

– Ia-o pe Amber, te rog, a zis bunica, împingând cu blândeţe câinele de pe genunchiul ei. A stat înăuntru toată dimineaţa. A cam venit timpul să-şi facă treburile.

Fără tragere de inimă, bichonul maltez cu blană albă i-a urmat pe Rufus şi pe Grace în grădină, unde a dispărut curând într-o tufă.

– Deci, vezi?! Într-o singură zi s-au întâmplat două miracole, a zis Rufus, punându-şi o pereche de ochelari.

– Care e celălalt? a întrebat Grace.

– Mama şi *papa* au plecat la Londra. Se duc la teatru diseară.

Cum Grace n-a spus nimic, el a adăugat:

– Nu voiam ca ei să ştie de înţepătura bunicii. Ar crede că am fost brutal.

– Bunica ta nu te vede deloc ca pe un om brutal.

– *Ea* n-o face, e drept. Dar cu mama e altă socoteală. Ar crede că e vorba de vreun truc ieftin, de vraci, şi aş avea parte de multe reproşuri, de ochi daţi peste cap şi de remarci precum: „Chiar aşa, Rufus, n-ai ceva mai bun de făcut cu timpul tău?“ Mama o găseşte pe soacră-sa agasantă şi pretenţioasă, ceea ce, într-adevăr, şi este. Chiar dacă mama trăieşte cu impresia că bătrânica o să părăsească scena în curând, şi ar prefera ca asta să se întâmple mai devreme decât mai târziu, ar găsi ideea unei înţepături de albină intenţionate ca fiind barbară şi ar face totul ca să ne oprească. S-ar isca cea mai straşnică ceartă cu putinţă, iar eu aş fi prins la mijloc, ca de obicei, încercând s-o ţin pe una departe de cealaltă. E destul de rău că trăiesc împreună în aceeaşi casă. Două femei al naibii de puternice, care se ţin tari pe poziţii; nici una nu poate s-o scoată la capăt cu cealaltă. De asta mama dispare la Londra ori de câte ori are prilejul. Bunicii îi place să stea aici, rătăcind de una singură prin casa asta imensă.

– Şi ţie? Îţi place să rătăceşti prin casă?

– Nu prea. Eu umplu casa cu prieteni. Astfel, rămâne mai puţin spaţiu prin care să rătăcesc.

Grace a râs la auzul acelei întorsături de frază.

– Iar acum, haide să vezi grădina de fructe şi legume.

Rufus a împins o poartă de lemn dintr-un zid de piatră vechi şi erodat. Au intrat într-o grădină vastă, în mijlocul căreia se afla o livadă cu diferiţi pomi fructiferi plantaţi la distanţe egale. Graniţele erau perfect trasate. Din aer, s-a gândit Grace, probabil că se vedea ca un caleidoscop cu forme armonioase, în care fiecare parte reflecta imaginea în oglindă a celeilalte. Fata a numărat trei grădinari care lucrau printre straturile de legume, plivind şi culegând buruienile, dar taică-său nu se afla printre ei. Grace s-a întrebat ce ar fi crezut el despre fiică-sa dacă ar ştiut că ei i se prezenta proprietatea de către Rufus Melville în persoană. La capătul grădinii se aflau două palate enorme de sticlă. Grace tânjea să meargă şi să arunce o privire înăuntru, dar era prea timidă ca să-l roage pe Rufus s-o ducă acolo. Avea să-i ceară amănunte, mai târziu, tatălui ei.

– Ei bine, unde e lavanda? a întrebat Rufus.

– Acolo, a spus Grace arătând către zid, care avea o întreagă latură mărginită de un strat des din acea plantă.

– O, Doamne! La ce-i trebuie bunică-mii atâta lavandă?

– Poate că face săculeţe parfumate, şi-a dat Grace cu părerea.

– Ce sunt alea?

Mulţumită că subiectul era unul pe care ea îl cunoştea, iar el, nu, Grace l-a luminat:

– Săculeţele astea se pun printre haine ca să le parfumeze, sau se atârnă la capul patului ca să te ajute să adormi.

– Exact ceea ce-mi trebuie. Am probleme mari cu somnul. Sunt prea agitat, ăsta-i necazul. Număratul oilor nu funcţionează în cazul meu, fiindcă ele încep să se certe ca să decidă care anume sare prima gardul. Nu cred că metoda asta dă vreun rezultat. E un mit prostesc.

– Lavanda dă rezultate.

El a clătinat din cap.

– Nu cred că m-ar ajuta pe mine, drăguţa mea Grace. Sunt o cauză pierdută.

Au mers împreună până în dreptul tufelor.

– Uită-te la toate albinele astea! a exclamat el. Unele sunt mari, dolofane, greoaie, iar altele sunt mici, subţiri şi agile. Par foarte ocupate, nu-i aşa?

– Pentru bunica ta, noi avem nevoie de o albină care produce miere.

– Cum o ducem până la ea?

– E simplu. Sunt sigură că unul dintre grădinarii voştri are un ghiveci pe care să-l putem folosi. Nu vreau să sperii albina ducând-o în mâini.

Rufus l-a chemat pe unul dintre grădinari. Cât timp au aşteptat ca el să le aducă ghiveciul, Rufus s-a aplecat şi a privit albinele.

– Sunt extraordinare, nu-i aşa?

– Sunt cele mai strălucite fiinţe, a fost de acord Grace şi, fără să se mai poată abţine, a început să-i împărtăşească din cunoştinţele ei lui Rufus, plină de entuziasm.

Până să se întoarcă grădinarul, ea deja vorbise despre diferenţele dintre albina care culege mierea şi bondar, precum şi despre faptul că o albină dansează ca să le comunice celorlalte unde anume se află sursa de hrană. Rufus a ascultat cu interes. Părea impresionat de cât de multe ştia Grace.

– Tu chiar eşti o albinuţă, nu-i aşa?

Fata a râs.

– Le iubesc, doar atât.

– Nu-mi pot imagina ceva mai drăguţ de iubit, a zis el zâmbindu-i aşa cum un frate i-ar fi zâmbit surorii lui mai mici.

Grace a început să pregătească ghiveciul. A pus un pic de lavandă în el, apoi a luat un fir de plantă pe care se găsea o albină şi l-a aşezat înăuntru, acoperind cu mâna gura ghiveciului. A auzit bâzâitul insectei mult prea ocupate cu lavanda ca să-şi dea seama că fusese prinsă. Grace şi Rufus au traversat gazonul şi s-au îndreptat către casă, unde au fost întâmpinaţi de căţeluşa lui Lady Penselwood, care aştepta la uşa serei ca să i se dea drumul înăuntru.

– Animal prostuţ! Arată mai degrabă ca o jucărie decât ca un câine, a zis Rufus. Majoritatea câinilor preferă o plimbare, nu şi ea. E foarte alintată. Nu-i aşa, Amber?

A deschis uşa şi a lăsat-o să intre.

– Şi-a făcut treaba? a întrebat bătrâna marchiză.

– A făcut de toate, a minţit Rufus.

– Ce fată bună! a exclamat Lady Penselwood. Haide, du-te! Johnson, du-o la bucătărie. Nu vreau să sară pe mine cu lăbuţele pline de pământ.

Grace a adus ghiveciul, iar Lady Penselwood a întins mâna. Fata a sperat ca albina să nu-şi ia zborul. A ridicat-o cu grijă, încă agăţată de bucăţica de lavandă. Pe Grace a durut-o inima atunci când a aşezat albina

pe mâna bătrânei. S-a necăjit şi mai tare în clipa în care a strivit-o de piele, aşa cum procedase şi Arthur Hamblin, ca să nu-i lase nici o cale de scăpare, ci s-o silească să înţepe şi, astfel, să-şi curme viaţa. Nici de data asta bătrâna marchiză n-a reacţionat. Doar după ce a văzut înţepătura, precum şi jumătate din abdomenul insectei împrăştiat pe pielea bătrânei, Grace şi-a dat seama că isprava fusese făcută. Fata a simţit cum i s-au umezit ochii. În ciuda sforţărilor ei, a lăsat să cadă o lacrimă grea pe mâna marchizei.

– Fată dragă, să nu plângi pentru mine, i-a spus Lady Penselwood, blând. Bătrâna părea să fie surprinsă de compasiunea lui Grace. Câţi ani ai, domnişoară Hamblin?

– Paisprezece, a răspuns Grace trăgându-şi nasul.

– Eşti destul de matură pentru vârsta ta. Presupun că asta se datorează faptului că a trebuit să ai grijă de tatăl tău. Cred că multe fete de paisprezece ani încă se joacă cu păpuşile.

Grace a aşezat albina înapoi în ghiveci şi a privit-o cum se târa, dezorientată, pe fundul lui. O altă lacrimă a picurat pe lavandă.

– Eşti o fată foarte bună. Albinele tale mă ajută şi îţi sunt foarte recunoscătoare. Acum, Cummings o să te ducă acasă.

Rufus a luat ghiveciul şi i l-a dat majordomului, care se întorsese aducând, pe o tavă, un ibric argintiu plin cu cafea.

– Bun, a sosit şi cafeaua pe care o beau la mijlocul dimineţii. Nu te speria, Johnson, e doar o mică înţepătură de albină. Un fleac. Nu mă doare deloc.

Rufus a condus-o pe Grace înapoi în sala cea mare. Înainte să deschidă uşa, s-a întors către ea cu faţa umbrită de o undă de îngrijorare.

– Eşti tristă din cauza albinei, nu? a întrebat-o el privind-o plin de înţelegere. Deci, e adevărat că albinele mor după ce înţeapă?

Grace a clătinat din cap.

– Nu toate albinele, doar femelele.

– Prostuţa de bunică-mea a crezut că plângeai pentru *ea*, dar eu mi-am dat seama de adevăr. Iubeşti nespus de mult insectele astea, nu-i aşa?

– Da, a recunoscut fata, oftând.

– Îmi pare rău că a trebuit să mai omorâm încă una. Haide să-ţi spun cum facem: o să păstrăm secretul ăsta între noi, ca să nu te alegi cu toate doamnele din ţinut aşteptând să le vină rândul ca să omoare albine şi să-şi vindece artrita. O să mă asigur că bunică-mea nu-i spune despre leacul

ăsta nici unei prietene. Dacă o să bage de seamă umflăturile de pe mâinile ei, inventăm noi ceva. De pildă, că m-a plesnit pentru că eram obraznic. Ce zici?

– Sună bine, a răspuns Grace, recunoscătoare.

– Acum, gata cu lacrimile. Albinele alea sunt în rai acum, unde pot înţepa după pofta inimii, fără nici o consecinţă neplăcută.

Fata a clătinat iarăşi din cap.

– Haide, te conduc eu înapoi. Nu vreau să te las la cheremul proastei dispoziţii a lui Cummings. De când îl cunosc, nu l-am văzut niciodată zâmbind, iar asta, nu pentru că n-ar fi încercat. Deseori m-am întrebat dacă nu cumva suferă de vreo boală care îi împiedică gura să se lărgească. Dar mă îndoiesc. Cred că e doar acru, ca o lămâie. De fapt, de acum încolo o să-l strig Lămâie.

Grace a râs, ştergându-şi ochii.

– Aşa e mai bine. Acum o să te duc acasă cu Alfa Romeo. E o maşină mult mai interesantă decât Bentley-ul anost şi vechi al tatei.

Rufus avea dreptate. Maşina lui decapotată era şi mai captivantă decât Bentley-ul. Cu vântul care-i răvăşea părul şi cu Rufus alături, Grace nu fusese niciodată mai fericită. Îi venea să râdă cu gura până la urechi. El s-a întors şi i-a zâmbit, iar ochii lui închişi la culoare şi blânzi au licărit, plini de afecţiune. În clipa aceea timpul a părut să stea în loc, astfel ca ea să-şi poată întipări chipul lui în memorie. Grace a clipit, iar Rufus şi-a întors privirea înapoi la drum, însă mulţi ani de atunci încolo Grace avea să păstreze cu grijă amintirea acelei priviri, ca pe o carte poştală imprimată în memoria ei şi de care se bucura în secret.

– Ai grijă de albinele alea, i-a spus Rufus în timp ce ea ieşea din maşină.

– Aşa o să fac, i-a răspuns ea, iar apoi i-a mulţumit pentru că o condusese acasă.

Rufus a zâmbit şi a demarat. Mult timp după ce maşina a dispărut, Grace a rămas pe loc, încercând să înţeleagă ciudatul dor care făcea ca tânăra ei inimă să bată atât de tare.

Capitolul 7

Insula Tekanasset, Massachusetts, 1973

– Grace!

Cel care a strigat-o era Freddie. Ieşise pe verandă, urmat de câini şi ţinând în mână obişnuitul lui pahar de gin tonic.

– Ce faci singură aici? a întrebat el.

– Privesc apusul, a răspuns ea, oftând pentru trecutul a cărui amintire se stingea acum, odată cu soarele.

– Pot să stau lângă tine?

– Bineînţeles.

Freddie s-a aşezat alături de ea în leagăn şi a amestecat gheaţa din pahar.

– Unde e Trixie?

– E plecată la petrecerea de pe plajă.

– Cu băiatul ăla, presupun.

– Da, cu Jasper.

– Nu-mi place, a zis el luând o înghiţitură. Nu-mi place deloc.

– Dar nu i-ai interzis să-l vadă.

– Pentru că ştiu cât de tare *te*-ai supăra.

– E un gest foarte frumos din partea ta.

Grace i-a zâmbit şi, în sinea ei, l-a iertat că-i întrerupsese reveria.

– Oricum, nu mai vreau să mă cert din nou cu Trixie. Dacă strângi frâul unui cal, n-o să-şi dorească decât să scape. Dacă îi dai frâu liber, cel mai probabil e să-şi lase capul în jos şi să-şi vadă liniştit de păscut.

– Sper să ai dreptate, a spus Grace privind în paharul de vin, care acum era gol. Mi-am adus aminte de ziua în care ai fost prima oară înţepat de o albină.

Freddie a strâns din dinţi.

– Aşa cum bine ştii, nu m-am dat niciodată în vânt după albine, i-a reamintit el, iar apoi a luat încă o gură de gin.

Lui Freddie nu-i plăcea să vorbească despre trecut, de parcă se depărtase intenţionat de el cu mulţi ani în urmă, atunci când se mutase în America.

Grace a oftat, cu ochii la ocean.

– Apusurile mă întristează, dar într-un fel plăcut, a spus ea, simţindu-se deodată însingurată pentru că Freddie nu era în stare să înţeleagă amestecul dulce-amărui al plăcerii şi al durerii.

– Ce e plăcut în a fi trist? a întrebat el.

Grace a zâmbit melancolic.

– Mă gândesc cu plăcere la tatăl meu, dar asta mă şi doare, pentru că mi-e dor de el.

– Tatăl tău a fost un om bun, a recunoscut Freddie clătinând din cap, gânditor.

– El a fost tot ce-am avut, a spus ea cu glas şoptit.

În zilele de odinioară, Freddie ar fi continuat cu: „Mă ai şi pe mine".

Dar acel Freddie, ca şi tatăl ei, nu mai era.

– Atunci nu-i bine să te gândeşti la tatăl tău, a conchis el.

Grace a simţit nevoia să-şi apuce soţul de mână. În tinereţe, ea i-ar fi luat-o, iar el ar fi strâns-o pe a ei plin de afecţiune. Însă războiul îl schimbase. Era ca şi cum pe câmpul de luptă îşi pierduse şi dragostea odată cu ochiul. Tandreţea lui pierise fără urmă. Îşi îngropase adânc în suflet amintirile vremurilor fericite şi se ţinea cu înverşunare de hotărârea de a nu privi niciodată înapoi. Nu mai era vesel, ci devenise serios şi îngândurat. În primele zile de după întoarcerea lui de pe câmpul de luptă, se purtase de parcă ar fi avut resentimente faţă de Grace pentru că ea nu înţelegea prin ce trecuse, deşi el nu-i povestise niciodată despre experienţele lui şi nu-i dăduse nici o şansă să-l înţeleagă. O lăsase pe dinafară, iar ea se simţise dată la o parte.

Dar rămăseseră împreună. Datoria era legătura care îi ţinea laolaltă, iar amărăciunea, obstacolul care îi îndepărta unul de celălalt.

Cu trecerea anilor, Freddie se mai domolise. Ranchiuna îi mai slăbise, transformându-se într-o formă de indiferenţă mai puţin gravă. La asta el adăugase un soi de politeţe care, deşi groaznic de nepotrivită în cazul unei femei pasionale precum Grace, era totuşi ceva cu care ea putea trăi fără să fie deloc nefericită. Momente de ardoare neaşteptată îl aduceau în patul ei, doar cât să descopere a doua zi că era din nou ignorată, în timp ce el îşi îngropa privirea într-un ziar, sorbind dintr-o cafea şi înconjurându-se din nou de siguranţa pe care i-o dădea rutina. Grace ştia că, atât timp cât nu se abătea de la ritualurile mecanice ale acelei rutine, el se simţea pus la adăpost faţă de intimitate. Deseori ea se întreba cum ar fi stat lucrurile dacă Freddie s-ar fi întors din război cu braţele şi cu inima deschise. Dacă ar fi simţit iubire din partea lui, ea n-ar mai fi tânjit atât după ceea ce pierduse cu mult timp în urmă.

– Dar te-am avut pe tine, a zis Grace, sperând că el avea să răspundă încurajării pe care ea şi-o strecurase în zâmbet şi că, cine ştie, poate că

avea să fie privită cu ochii băiatului alături de care crescuse, nu cu cei reci şi impasibili ai bărbatului care devenise el.

În schimb, Freddie şi-a terminat băutura şi s-a ridicat.

– Mergem la masă? Mor de foame.

Atunci Grace şi-a îndreptat gândurile către cină; orice, doar să nu mai cugete la durerea provocată de răceala lui.

– Da, plăcinta de pui ar trebui să fie gata deja.

– Bun. Vreau să-ţi povestesc despre ce am făcut peste weekend.

Glasul lui era plin de entuziasm fiindcă urma să vorbească despre muncă. Grace a scos plăcinta din cuptor. N-avea încotro, trebuia să-l asculte. În viaţa lui Freddie nu era loc pentru sentimentalisme; cumva, războiul le furase şi asta.

***

Trixie alerga pe plajă. Petrecerea deja începuse. În faţa clubului ardea un uriaş foc de tabără, iar în jurul lui erau adunaţi o mulţime de oameni care purtau fie rochii de vară, fie cămăşi descheiate la guler. Cu toţii beau sangria, iar feţele le erau luminate de strălucirea portocalie a flăcărilor. Trixie îl căuta din priviri pe Jasper, dar a dat peste fluturatul energic din mâini al prietenei sale, Suzie.

– Deci, cât de mare a fost beleaua în care ai intrat? a întrebat Suzie după ce Trixie i s-a alăturat.

– Am crezut că o să fie mai rău. Totul mi s-a tras de la turnătoarea aia de Lucy Durlacher!

Suzie a rânjit cu un aer triumfător.

– Dar ghici cine s-a băgat în seamă cu ea azi-dimineaţă, la restaurant?

– George, a răspuns Trixie rânjind la rândul ei.

– Corect. Cred că e cazul să-i încurajăm pe amândoi cât de mult putem.

– Doamna Durlacher ar leşina dacă ar afla.

– Haide să sperăm că relaţiei lor i se dă o şansă să înflorească înainte ca ea să afle. În felul ăsta, impactul o să fie cu atât mai oribil.

– Eşti groaznică, Suzie.

– Să nu-mi spui că nu vrei să-i pricinuieşti lui Evelyn Durlacher cea mai mare durere cu putinţă!

– Mama mea crede mult în karma.

– După faptă, şi răsplată. Ei bine, eu doar îi dau karmei o mână de ajutor.

– O să culeagă ce a semănat, fie că ajutăm karma, fie că nu. Apropo, unde sunt cei din formaţie? a întrebat Trixie, uitându-se cu atenţie la feţele celor pe care îi ştia de o viaţă.

– Vin. Au promis că vin. O, sunt înnebunită de-a binelea după Ben. Dacă nu mă lipeşte mai repede de un perete şi nu mă sărută, cred că o să mor! a strigat Suzie aruncându-şi pe spate părul decolorat de soare şi oftând melodramatic. Băieţii ăştia englezi sunt atât de rezervaţi încât mă scot din minţi!

– Jasper n-are nici o rezervă, a spus Trixie. De fapt, e chiar feroce.

– Nu mă face geloasă.

– Atunci nu-ţi mai povestesc, a tachinat-o Trixie.

– OK, cât de departe aţi ajuns?

Ochii lui Trixie au strălucit de bucurie.

– Până la capăt.

Trixie a apucat-o de mâini pe Suzie şi a început să sară în sus şi-n jos pe nisip.

– E un tip minunat!

– Calmează-te. Vreau detalii. Cum a fost?

Trixie s-a oprit din sărit.

– Mă face să mă simt ca o femeie, a zis ea pe un ton serios.

– Asta sună ca un cântec prost.

Trixie a ridicat din umeri.

– Chiar şi în cele mai proaste cântece găseşti o doză de adevăr.

– A fost mai bun decât Richard? a întrebat Suzie, făcând referire la iubitul pe care îl avusese Trixie cu o vară înainte.

– O, uită de Richard, Suzie. El a făcut parte din faza mea experimentală. *Asta* de acum e iubire, a spus fata coborându-şi glasul. Nu sufla nici un cuvânt nimănui. Plec într-un turneu cu ei, la toamnă.

– Te-a întrebat deja?

– Nu, dar o s-o facă.

– Atunci, vin şi eu. Cu Ben, a propus Suzie.

– E o idee fantastică! a exclamat Trixie, fericită. Putem să mergem împreună.

– O, Ben! Oare unde eşti?

Amândouă fetele priveau cum oamenii se adunau în număr din ce în ce mai mare. Deodată, Suzie a arătat către nişte băieţi care veneau înspre ele pe plajă.

– Acolo! a exclamat ea. În sfârşit!

– Prefă-te că eşti calmă, Suzie. Prefă-te că eşti foarte calmă!

Suzie şi-a fluturat părul şi s-a ciupit de obraji.

– Cum arăt?

– Irezistibil, a zis Trixie, chicotind.

– Doar gândeşte-te puţin: tu şi Jasper, eu şi Ben, călătorind cu toţii prin America într-un autocar de turneu. Ar fi prea minunat!

– Cu Lucy şi George? a întrebat Trixie ridicând dintr-o sprânceană.

– O, George o să se plictisească de ea până atunci! a spus Suzie scuturându-şi pantalonii scurţi de blugi şi coborând pe plajă.

– Sau poate că mama ei deja va fi trimis-o la o mănăstire!

Văzând-o pe Trixie, Jasper s-a luminat la faţă.

– Bună, frumoaso! a spus el trecându-şi un braţ pe după gâtul ei şi trăgându-i faţa mai aproape, ca s-o sărute.

Chitara îi atârna de celălalt umăr, ca semn că avea să cânte o piesă sau două, iar între degete ţinea o ţigară aprinsă. Trixie şi-a apăsat buzele peste ale lui şi a savurat gustul berii şi al tutunului. Suzie mergea alături de Ben, iar mâna ei a alunecat în buzunarul de la spate al blugilor lui. Ben şi-a trecut braţul în jurul taliei lui Suzie şi a întrebat-o cum era petrecerea. Trixie a presimţit că prietena ei avea să fie sărutată în seara aceea. Perspectiva unei călătorii în jurul Americii într-un autocar de turneu părea mai reală ca niciodată.

Au ajuns cu toţii la Căpitanul Jack, iar băieţii au început să-şi aranjeze echipamentul pe terasă. Fetele s-au grăbit să le aducă băuturile. Când s-au întors, au găsit formaţia înconjurată de fete în fuste mini, cărora le tresăltau sânii şi le sclipeau ochii. Erau ca albinele în jurul borcanului cu miere, s-a gândit Trixie, indignată.

– Au sosit berile! a strigat ea în timp ce le împingea pe fete ca să-şi facă loc lângă George, care-şi aranja tobele, în timp ce Jasper şi Ben absorbeau complimentele precum o pereche de bureţi fericiţi.

Printre fustele scurte se afla şi Lucy Durlacher. Îşi strânsese părul de un blond-cenuşiu într-o coadă de cal şi-şi fardase ochii cu albastru. Suzie a profitat de moment şi a apucat-o de mână.

– Lucy, vino aici. Ai văzut tobele astea? Sunt incredibile. Haide, atinge una!

Lucy n-a avut nevoie de mai multe încurajări. A păşit în faţă şi a întins mâna. George i-a aruncat o privire. Nu era frumoasă, dar avea farmecul

fructului interzis. Fata l-a privit şi ea, iar obrajii i s-au colorat precum două mere.

– Bună, Lucy, a salutat-o el, iar ea i-a întors zâmbetul schiţând un rânjet timid.

Suzie s-a uitat la Trixie şi a şoptit:

– Păi, văd că n-a fost deloc greu!

Trixie i-a privit doar o clipă pe Lucy şi pe George. Era mult mai preocupată să le ţină pe restul fetelor departe de Jasper al ei. Băiatul era prea politicos ca s-o facă el însuşi.

N-a trecut mult până să apară şi Joe Hornby. A înaintat prin mulţime îmbrăcat cu o bluză înflorată şi cu pantaloni scurţi, de un roşu aprins. S-a urcat în mijlocul scenei de pe terasă, pufăind exuberant dintr-o ţigară.

– În regulă, băieţi, sunteţi gata să cântaţi? a strigat el, mulţumit de atmosferă şi de numărul mare al celor din public. Haideţi să vedem ce cred despre voi oamenii buni din Tekanasset!

Şi-a fluturat ţigara, glasurile celor din jurul focului au amuţit, iar oamenii s-au întors cu faţa către scenă, ca să asculte.

– Doamnelor şi domnilor, oameni buni din Tekanasset, daţi-mi voie să vi-i prezint pe Big Black Rats. N-aţi auzit până acum de ei, dar în curând numele lor va câştiga cel puţin faima de care se bucură legendarii lor compatrioţi, Rolling Stones şi Beatles. O moştenire minunată, într-adevăr. Dar ei o să ajungă chiar mai departe. Ţineţi minte cuvintele mele, le-aţi auzit prima dată aici. Dar destul cu vorba, vă las să hotărâţi singuri. Jasper, Ben şi George, haideţi să-i dăm bătaie!

Băieţii au început să cânte. Amplificatoarele nu erau destul de puternice ca să transmită sunetul pe toată plaja, aşa că doar cei care stăteau aproape de scenă puteau să audă bine. Curând, cei aflaţi la depărtare mai mare n-au mai ascultat, ci şi-au reluat discuţiile, în timp ce adulţii s-au încruntat din cauza sunetelor neobişnuite ale muzicii la modă pe atunci. Dar cei mai tineri s-au adunat în jurul scenei şi au început să sară bezmetic pe nisip, cu mâinile în aer, iar trupurile bronzate li se mişcau pe ritm ca şi cum ar fi fost posedaţi.

– Deci, la aşa ceva se rezumă toată agitaţia asta! s-a plâns Evelyn, care venise la petrecere doar ca s-o supravegheze pe fiică-sa.

Părea nelalocul ei acolo, îmbrăcată cum era în pantaloni, bluză şi pulover de culoare galbenă şi purtând perle.

– Mie chiar îmi place, a zis Belle. Băiatul are voce bună.

Evelyn a încreţit din nasul ei micuţ.

– E bun, dar nu e excepţional. Cred că, dacă vrei să reuşeşti în industria asta, trebuie să fii excepţional.

– Nu sunt de acord, Evelyn. Ca să reuşeşti în industria asta trebuie să fii în primul rând atractiv, a argumentat Belle.

Bill li s-a alăturat, cu o bere în mână şi îmbrăcat impecabil, într-un tricou roz şi nişte pantaloni albaştri, cu părul lui blond perfect aranjat, precum cel al unui şcolar ferchezuit de mama lui. Era într-o dispoziţie bună fiindcă jucase tenis toată după-amiaza, deşi câştigase doar un set.

– Nu-i rău, şi-a dat el cu părerea. Am auzit şi formaţii care sunau mai prost.

– Mă întreb dacă Trixie e pe aici, sau dacă Grace a avut bunul-simţ s-o pedepsească, a spus Evelyn căutând-o pe fată cu privirea în marea de trupuri care dansau.

– Chiar voiam să-ţi povestesc că am dat peste Freddie azi-dimineaţă, Evelyn, a spus Bill.

– Şi ce a zis? a întrebat ea, fiind mult prea curioasă ca să-i mai reproşeze că-i povestea asta abia acum.

– Am aflat că el a ştiut încă de la început că ei aveau să fie plecaţi tot weekendul.

– Serios?! a exclamat Belle, mirată. Şi a lăsat-o să plece?

– Se pare că da, a răspuns Bill.

– Ei bine, motivul e simplu, a zis Evelyn. Ei nu sunt ca noi.

– Ce vrei să spui? a întrebat Belle, deşi, din tonul ei, înţelesese perfect ce voia să spună.

– N-au clasă, a decretat Evelyn ridicându-şi bărbia. Nu l-aş vrea pe nici unul dintre băieţii ăia alături de fiica mea, dar pentru oameni precum cei din familia Valentine, băieţii ăştia sunt de nivelul *lor*.

Evelyn vorbise de parcă cei din familia Valentine ar fi făcut parte dintr-o specie cu totul diferită şi, pe deasupra, inferioară.

– Trebuie să recunosc că mă surprinde Freddie. Mereu l-am considerat un om foarte corect, a spus Belle.

– Eu mereu l-am perceput ca pe un ins foarte rece, a adăugat Evelyn.

– Se mai îmblânzeşte pe terenul de golf, a intervenit Bill. Nu e nimic rece în el atunci când nimereşte o gaură din prima!

Evelyn şi-a dat ochii peste cap.

– Mda, m-am săturat de muzica asta. Mă duc acasă. Bill?

Bărbatul a oftat, nefericit, dar știa că nu merita să-și contrazică nevasta.

– I-am spus lui Lucy să vină acasă până-n ora 11.

– Atunci n-aveți nici un motiv să credeți că la unsprezece fără cinci ea n-ar fi deja acasă, în pat și învelită bine, a spus Belle.

Belle era în stare să se bucure de o petrecere bună. Soțul ei, John, era un povestitor minunat și nimic nu-i plăcea mai mult decât să-și captiveze ascultătorii cu poveștile pe care le spunea și care, de obicei, erau de-a dreptul trase de păr. În seara aceea, Belle s-a plimbat în jurul focului și a stat de vorbă cu câțiva prieteni, în timp ce John strânsese în jurul lui un mic grup și se pusese pe spus glume, râzând zgomotos la propriile poante. Belle a privit cum dansau tinerii, luminați de strălucirea aurie a flăcărilor. Așa cum săreau în sus și-n jos pe nisip cu picioarele goale și-și agitau brațele în ritmul hipnotic al tobelor, arătau ca niște sălbatici. Copiii lui Belle trecuseră de vârsta de douăzeci de ani și aveau deja propriile familii, iar Belle se simțea ușurată pentru că nu mai trebuia să-și facă griji în privința fiicelor ei. Cu ochii la cei care dansau, Belle s-a gândit că, la urma urmelor, era greu să fii tânăr.

Ea a rămas la petrecere până la miezul nopții, deși cei asemenea ei, trecuți de vârsta primei tinereți, plecaseră de ceva vreme. Singurii care mai rămăseseră erau John și cei câțiva prieteni apropiați care râdeau ascultând poveștile lui vechi, spuse a mia oară. Și muzica se oprise. Băieții din formație stăteau întinși pe nisip alături de Trixie, Suzie și de alte câteva fete, bând bere și fumând ceva care mirosea suspect a drog. Belle i-a privit mai atent. La început, nu i-a venit să-și creadă ochilor. „Nu, mă înșel", s-a gândit ea. Ora de culcare stabilită de părinți pentru Lucy trecuse de mult. Dar da, într-adevăr, părul deschis la culoare și chipul palid erau ale lui Lucy Durlacher.

În adâncul inimii, Belle era un om bun. În același timp, ținea foarte mult la reputația ei. Însă Evelyn tocmai reușise s-o scoată din sărite. Se știau de-o viață, fuseseră și colege de liceu, iar Belle îi cunoștea lui Evelyn toate defectele și, pe deasupra, avea o imensă toleranță față de ele. Dar în seara aceea snobismul lui Evelyn căpătase proporții de-a dreptul șocante. Nici măcar nu-i cunoștea pe băieții despre care vorbise, și poate că familia Valentine nu era una „de top", așa cum spuneau englezii, însă erau oameni cumsecade și de calitate – Belle ținea în mod deosebit la Grace. Așa că, în loc să-și facă datoria de prietenă față de Evelyn, Belle a

găsit de cuviinţă să plece împreună cu John, lăsând-o pe Lucy să fumeze tolănită pe nisip şi să flirteze până la primele ore ale dimineţii.

Micul grup de tineri a rămas în jurul focului, acum redus la un rest de jăratic purpuriu care mai scânteia din când în când datorită vântului ce bătea dinspre mare. Înconjuraţi de sticle goale şi de chiştoace, ei au râs şi au vorbit sub luna plină, nepăsându-le deloc că timpul trecea iute şi că se apropia venirea zorilor. Sunetul blând al apei îi mâna către o lume ireală, în vreme ce valurile aruncau pe ţărm puzderie de diamante lichide.

George şi Lucy stăteau puţin mai retraşi faţă de restul grupului, cu capetele apropiate. Fata îşi lăsase părul liber şi acum îi şerpuia pe spate precum cel al unei sirene diafane. Lucy arăta chiar drăguţ în lumina difuză, iar pielea ei căpătase o nuanţă argintie, translucidă. Cei doi vorbeau în şoaptă, Lucy întrerupând uneori discuţia cu râsul ei potolit.

Trixie a tras un fum dintr-un joint şi i-a dat apoi ţigara lui Suzie, care stătea, cu picioarele încrucişate, lângă Ben.

– Misiune îndeplinită, i-a zis Trixie lui Suzie făcând un semn din cap înspre George şi Lucy.

– Ne-am făcut bine treaba, a răspuns Suzie. Acum e rândul meu, a adăugat ea dându-i jointul lui Ben.

Jasper şi-a petrecut mâna pe după gâtul lui Trixie, i-a mângâiat ceafa pe sub păr şi a tras-o mai aproape de el, ca s-o sărute.

– Arăţi minunat în seara asta. Ţi-am zis? a şoptit el.

– Nu, nu mi-ai zis, a murmurat ea.

– Ei bine, aşa arăţi.

– Poate că găsim o dună după care să ne ascundem, a sugerat Trixie, simţindu-se îmboldită de alcool şi de canabis.

– Îmi place cum sună asta, a spus Jasper sărutând-o pe gât. Nu sunt sigur că mai pot să stau lângă tine fără să facem nimic.

– Dar dacă plecăm, stricăm petrecerea.

– Dacă plecăm, petrecerea o să meargă înainte, a zis el. Haide!

S-au ridicat, însă nimeni n-a părut să bage de seamă. Jasper a luat-o de mână pe Trixie şi s-au plimbat pe plajă, în întuneric. Apoi s-au trântit pe nisip şi au început să se sărute. Trixie a simţit cum arsura dorinţei i-a străbătut trupul şi s-a zbătut precum o pisică ce căuta plăcere. Jasper i-a dat părul pe spate şi şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului ei. I-a găsit gura şi a început s-o sărute din ce în ce mai pasional, în timp ce, cu degetul mare, îi căuta sânii care i se ridicau şi-i coborau în ritmul

răsuflării grăbite. Trixie nu era deloc inocentă; îşi pierduse inhibiţiile cu diverşi iubiţi pe care îi avusese de când îşi pierduse virginitatea, la frageda vârstă de şaptesprezece ani. Însă nici unul dintre ei n-o stimulase aşa ca Jasper. Chimia lor era perfectă, făcând ca fiecare atingere să fie desăvârşită, iar Trixie credea că avea să moară din pricina tachinărilor şi a mângâierilor lui lente. El i-a dezmierdat pântecul, dându-i fiori frenetici de anticipaţie mai întâi înăuntrul lui, apoi pe coapse, pe sub fustă, iar apoi pe sub ţesătura de bumbac a lenjeriei intime. Fiorii din pântec i-au devenit din ce în ce mai intenşi, aşa că ea şi-a depărtat picioarele fără nici o reţinere, îndemnându-l s-o pătrundă.

Au făcut dragoste o vreme, fără să aibă habar sau să le pese de trecerea timpului. Atunci când, în cele din urmă, s-au întins pe nisip potoliţi şi râzând de îndrăzneala lor, le-a ajuns la urechi un cârâit asurzitor care răzbătea dinspre plajă. La început au crezut că ţipetele veneau de la vreun pescăruş ori de la vreo altă pasăre marină aflată în suferinţă. Însă după ce s-au rostogolit, s-au întors pe burtă şi au privit, peste vârful dunei, la rămăşiţele focului, au văzut că cele două cupluri ce rămăseseră acolo se ridicaseră în picioare şi se zgâiau la o femeie cu părul zburlit şi îmbrăcată într-un capot, care gesticula, furioasă.

– O, Doamne, a şuierat Trixie. Aia e mama lui Lucy!

– Vorbeşti serios?

Jasper s-a uitat la ceas. În lumina lunii, putea să vadă doar limbile lui. Era în jur de trei şi jumătate dimineaţa.

– Îţi spun că ea e. Aia de acolo, cu părul măciucă, e Evelyn Durlacher!

Jasper a izbucnit în râs.

– Ooo, vai, săraca Lucy a fost prinsă în flagrant!

– Mama ei e nebună!

– Şi *arată* ca o nebună! a confirmat Jasper. Mă bucur că nu sunt în pielea fiică-sii.

Au privit cum Lucy a fost trasă de braţ şi ridicată, fără menajamente, de pe nisip. Trixie şi-a închipuit că Evelyn văzuse şi mormanul de sticle de bere goale. Se întreba ce altceva mai văzuse. Oare îi găsise pe Lucy şi pe George giugiulindu-se? Era un noroc că ea şi Jasper se ascunseseră după o dună, pentru că nu-şi mai permitea încă un scandal.

– Cred că ar fi bine să mă conduci acasă, a zis ea ridicându-se şi punându-şi la iuţeală lenjeria intimă.

Privind din nou spre foc, a văzut că George dispăruse, lăsându-i pe Ben şi pe Suzie să reia ceea ce făcuseră până să fie întrerupţi. Trixie i-a contemplat vreme de câteva clipe, bucurându-se să-şi vadă prietena sărutată de băiatul visurilor ei. A zâmbit cu gândul la turneul lor. Totul avea să fie foarte distractiv.

Jasper şi-a luat chitara.

– Am compus o melodie pentru tine, a zis el cântând câteva acorduri. Vrei s-o auzi?

– Mi-ar plăcea. Până acum, n-am fost sursă de inspiraţie pentru nici un cântec, a spus Trixie aşezându-se pe dună şi îmbrăţişându-şi picioarele. Cum se numeşte?

– „Trixie", a răspuns el şi a râs ca pentru sine.

– Îl ador deja, a spus ea, entuziasmată.

– Uneori lucrurile simple sunt cele mai bune.

Jasper şi-a început cântecul. Trixie îl privea cu ochi strălucitori de emoţie în timp ce îi cânta cu glas domol. În clipa în care versurile au vorbit despre dor şi năzuinţă, ea şi-a zis că îl iubea mai mult decât ar fi putut iubi vreodată pe oricine altcineva.

După ce a încheiat, Jasper i-a aruncat o privire visătoare şi a întrebat-o:

– Deci, ce crezi?

– E cel mai frumos cântec pe care l-am auzit în viaţa mea.

– Vorbeşti serios? a întrebat el pe un ton sceptic. Spui asta fiindcă e despre tine?

– Ce să zic, se vede că *ai fost* cu adevărat inspirat atunci când l-ai compus.

El a râs, iar în jurul ochilor şi gurii i-au apărut cute.

– Ai dreptate, Trixie Valentine.

– Cred că ar trebui să fiu mascota formaţiei voastre.

– Aş fi onorat, a răspuns el ridicându-se şi punându-şi pe umăr breteaua chitarei, iar apoi culegându-şi jacheta de pe nisip. Acum o să te conduc acasă.

– Jasper..., a început ea.

– Da?

– Pot să vin cu tine la toamnă?

– Te lasă părinţii tăi?

– Dacă nu, o să fug cu tine, a răspuns ea, încrezătoare, privindu-l cu ochi sclipitori.

El s-a încruntat.

– Chiar vorbeşti serios?

– N-am fost niciodată mai sigură de ceva, a zis ea luându-l de mână. Ştii, aş fugi cu tine într-o clipită.

– Atunci, poţi să fii mascota mea şi o să compun câteva melodii pentru tine, s-a învoit el. Cele mai frumoase cântece au fost inspirate de dragoste.

Ea i-a aruncat o privire lungă şi l-a întrebat:

– Mă iubeşti?

El a dat încet din cap, afirmativ.

– Cred că da, Trixie.

– Crezi?

– Nu, ştiu că te iubesc, a spus el pe un ton plin de siguranţă. Sunt doar surprins de asta, atâta tot. E prima oară când iubesc.

– Şi pentru mine e tot prima oară, a răspuns ea, sfioasă dintr-odată. Însă ştiu că şi eu te iubesc.

S-au plimbat pe plajă ţinându-se de mână şi simţindu-se neaşteptat de vulnerabili pentru că îşi divulgaseră secretele din inimi. Au fost amândoi cuprinşi de o sfială cu care nu erau obişnuiţi şi care i-a cam speriat. Deodată, veselia juvenilă a relaţiei lor a pălit, umbrită de implicaţiile unei iubiri mature.

Când au ajuns la casa lui Trixie, sărutul de despărţire le-a fost aproape stângaci.

– Seara asta a fost distractivă, a zis ea zâmbindu-i larg în speranţa că avea să readucă între ei senzaţia de uşurătate copilărească de mai devreme.

– Şi eu m-am distrat, a confirmat Jasper zâmbind la rândul lui.

– Acum o să mă caţăr pe zid şi o să intru pe fereastră în dormitorul meu, ca să nu-mi trezesc părinţii.

– Eşti sigură? Ai grijă să nu cazi şi să nu mori! Abia te-am găsit.

Tonul lui grijuliu a făcut-o să se simtă iubită, iar inima i-a luat-o din nou la galop.

– N-o să cad, a răspuns ea. Acum priveşte cum se face.

A început să se caţăre cu entuziasm, dornică să-şi arate priceperea. A ajuns în dreptul ferestrei de la camera ei şi s-a strecurat înăuntru. Apoi s-

a aplecat pe fereastră şi i-a făcut cu mâna lui Jasper.

– Somn uşor! a şoptit ea.

El i-a răspuns la salut în acelaşi fel, iar apoi i-a trimis un sărut. Cu inima dându-i pe dinafară de fericire, Trixie l-a privit cum dispărea în întuneric.

– Mă iubeşte, nu mă iubeşte. Mă iubeşte...

Apoi a tras draperiile şi s-a trântit în pat.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare a plouat. Insula Tekanasset era învăluită într-un nor alb, dens, care o scălda în întregime, lăsând-o curată. Lui Trixie i-ar fi plăcut să moţăie în continuare, dar tatăl ei era foarte strict în privinţa micului dejun. Indiferent de situaţie, familia se reunea în bucătărie, la ora 8 fix. Pe când Trixie era copil, mama ei obişnuia să gătească ouă, şuncă şi pâine prăjită – un mic dejun tipic englezesc. Acum aveau şi clătite, pentru că Trixie se revoltase împotriva încăpăţânării părinţilor ei de a-şi păstra rădăcinile englezeşti şi insistase să mănânce un mic dejun american, la fel ca toţi prietenii ei. Asta însemna să aibă pe masă clătite cu sirop de arţar.

Când Trixie şi-a făcut apariţia, cu părul lung căzându-i dezordonat pe lângă ochii umflaţi de somn şi cu pleoapele pătate de urme de dermatograf, tatăl ei i-a aruncat o privire plină de nemulţumire.

– Trixie, arăţi groaznic în dimineaţa asta.

Grace a fost de acord.

– Dragă, du-te să-ţi speli faţa şi să-ţi piepteni părul. Nu poţi veni la micul dejun în halul ăsta!

Dar Trixie s-a trântit pe un scaun şi şi-a turnat o cană de ceai.

– Sunt obosită, s-a plâns ea. Haideţi, o dimineaţă în care nu m-am spălat pe faţă n-o să omoare pe nimeni.

– E vorba de disciplină, a spus tatăl ei închizând ziarul.

– Da, da, civilizaţia se bazează pe standarde. Am auzit-o de sute de ori. Haideţi să coborâm un pic standardele, doar azi, vă rog.

A adăugat o linguriţă de zahăr şi puţin lapte în cana ei de ceai şi a amestecat, somnoroasă.

– Ia spune, te-ai distrat aseară? a întrebat Grace aşezând o farfurie cu ouă în faţa soţului ei, în speranţa că mâncarea, mai mult decât orice altceva, avea să-i distragă atenţia de la lipsa de disciplină a fiicei lor.

– A fost foarte distractiv. Jasper a cântat, iar noi, ceilalţi, am dansat cu toţii. Adulţii au dispărut destul de repede după aceea.

Grace a râs.

– Nu cred că muzica lor e pentru noi.

– Nu ştiu, a zis fata ridicând din umeri. Cred că ţie ţi-ar plăcea, mamă. Tu nu te duci după turmă. Ba, mai mult, cred că dacă nu ţi-ar plăcea – te-ai preface că-ţi place, doar ca să nu fii ca toţi ceilalţi.

Trixie a sorbit din ceai, gânditoare. Ar fi vrut să le povestească despre cum Evelyn Durlacher venise după Lucy pe la ora 3 dimineaţa, dar nu voia ca ei să ştie că şi *ea* stătuse trează până la ora aceea. La urma urmei, ora ei de culcare era la miezul nopţii. Din fericire, taică-său dormea adânc, iar în privinţa mamei nu trebuia să-şi facă griji, fiindcă Grace şi-ar fi astupat urechile dacă ar fi auzit-o venind la ore târzii, doar ca s-o lase să se strecoare nestingherită. Trixie s-a întrebat cum ar fi reacţionat tatăl ei la aflarea veştii că avea să plece în turneu cu băieţii, la toamnă.

L-a privit pe Freddie cum îşi înfuleca micul dejun. Faţa îi era serioasă, postura – rigidă, iar umerii drepţi. La el, totul emana disciplină. Trixie se întreba, uneori, cum fusese tatăl ei înainte de război. Ea nu-i lua în seamă peticul de pe ochi şi nici cicatricea de pe faţă, pentru că era obişnuită cu ele. Dar acum îl privea cu ochii unei tinere femei îndrăgostite pentru prima dată. Se întreba ce fel de farmec putuseră să aibă solemnitatea şi răceala tatălui ei ca s-o facă pe mama ei să se îndrăgostească de el. Oare cum fusese el pe când era tânăr? Oare, jucăuş ca Jasper? Sau fusese întotdeauna lipsit de umor şi inflexibil? A privit-o pe mama ei, care se afla în faţa maşinii de gătit, făcând clătite. Era o femeie senzuală, cu forme voluptuoase, cu ochii adânci, visători, şi cu un chip plăcut, plin de blândeţe. Îi plăceau romanele, filmele romantice, florile şi albinele. Tatăl ei ura albinele şi nu-i prea păsa de plante şi de animale. Iubea golful şi cărţile de istorie militară. Îi plăceau lucrurile îngrijite şi ordonate. Îi plăcea rutina. Mama ei era, din fire, la fel de nepăsătoare precum

păsările cerului. În timp ce-şi bea ceaiul, Trixie se întreba cum naiba trăiseră cei doi împreună atâţia ani având atât de puţine lucruri în comun.

– Mamă, ce calităţi a avut tata, ca să te îndrăgosteşti de el? a întrebat-o Trixie pe Grace după ce Freddie a plecat la serviciu.

Grace s-a aşezat, sprijinindu-şi coatele de masă. Şi-a odihnit bărbia între palme.

– Tatăl tău a fost prietenul meu cel mai bun, a început ea cu glas scăzut. Ne ştiam de o viaţă.

– Dar cum era el atunci? a insistat Trixie.

– Era foarte chipeş. Era voios, poznaş şi foarte amuzant.

A pronunţat cuvintele cu nostalgie, gândindu-se la ceea ce adusese el în căsnicia lor, iar pe urmă luase înapoi. Trixie a făcut o grimasă.

– Tata, voios şi poznaş?! a râs ea, sceptică. Eşti sigură că vorbim despre aceeaşi persoană? Şi ce anume l-a făcut să se schimbe?

– Războiul, a răspuns mama ei.

– Serios? Se poate schimba atât de mult o persoană?

– În adâncul lui, a rămas acelaşi Freddie al meu, a spus Grace pe un ton un pic defensiv.

– Te întristează toată chestia asta? a întrebat Trixie, încercând să-şi imagineze cum s-ar fi simţit ea dacă Jasper s-ar fi dus la război şi s-ar fi întors un alt om.

Grace şi-a amestecat laptele din cafea. Nu voia să-i dea un răspuns direct lui Trixie. Nu era bine pentru copii să ştie prea multe despre părinţii lor.

– Nu sunt tristă, draga mea. Cum pot să fiu tristă când te am pe tine?

Zâmbetul ei era atât de cald, încât inima lui Trixie s-a umplut pe loc de un sentiment de vină. I-a întors zâmbetul mamei ei şi a apucat sticla cu sirop de arţar.

***

Mai târziu, Trixie a urcat scările ca să se schimbe pentru serviciu. Trebuia să ajungă la Căpitanul Jack la ora 11. În timpul ăsta, Grace a mers până acasă la Mam'Mare ca să-i ducă un coş cu miere. Casa nu era departe de Sunset Slip, dacă o lua pe cărarea de pe faleză. Nu mai ploua, iar pe cer apăruse soarele. Grace putea să vadă de la distanţă acoperişurile ascuţite ale casei, care semănau cu pânzele unei nave

masive ancorate în port. La drept vorbind, casa era atât de mare şi de impozantă încât marinarii o foloseau ca punct de reper atunci când navigau înspre mal. Fiind prima clădire construită pe insulă, se bucura de cea mai bună poziţie, pe coasta de est, cu o vedere completă asupra oceanului. Avea cele mai mari peluze şi grădini dintre toate casele din Tekanasset, şi era protejată de vânt datorită unor copaci înalţi, la fel de străvechi precum ea, şi unor arii împădurite unde altădată se vânau porci mistreţi, aduşi din Europa anume pentru vânătoare. Acum în gospodărie nu se mai găseau decât câţiva câini, o pisică uriaşă pe nume Domnul Doorwood, câteva găini cu aspect exotic şi un cocoş care cânta la fiecare răsărit de soare, cocoţat pe coteţ.

Grace a apăsat pe butonul soneriei şi şi-a spus numele la interfon. Porţile grandioase s-au deschis maiestuos, iar Grace, scoţând un oftat de plăcere, a păşit mai departe pe aleea aşternută cu pietriş. Printre copaci se vedeau obloanele bleu şi veranda albă a acestei magnifice case ce îi aparţinea în întregime lui Mam'Mare. Grace plantase hortensii, trandafirii căţărători şi tufe care dădeau casei un farmec specific galez, iar, pe de altă parte, delimitase peluzele folosind şiruri de ierburi, pentru că Mam'Mare îşi dorise o grădină tipic englezească. Grace învăţase totul despre horticultură de la tatăl ei. Muncind printre florile şi creaturile pe care le iubise el, îi păstrase vie amintirea şi îl simţea aproape de ea.

A găsit-o pe Mam'Mare jucând crichet pe terenul lucitor, împreună cu un trio de prietene vechi, care purtau pantofi de tenis şi pălării albe. Văzând-o pe Grace, Mam'Mare i-a făcut, energic, cu mâna.

– Grace, vino să mă vezi cum câştig!

Şi-a aliniat ciocanul şi a trimis mingea adversarei sale peste gazon.

– Scuze, Betty-Ann, a trebuit s-o fac.

– Îmi accept înfrângerea fără comentarii, a răspuns Betty-Ann ducându-se să stea lângă mingea ei.

Grace s-a aşezat la umbra verandei şi le-a privit sfârşindu-şi jocul. S-a minunat văzând-o pe Mam'Mare cum juca crichet sprijinindu-se în ciocan ca într-un baston. Majordomul i-a adus un pahar de limonadă, iar ea l-a mângâiat pe Domnul Doorwood, care găsise de cuviinţă să i se urce numaidecât în poală. Grace a cercetat grădina din priviri, mulţumită. Marginile peluzelor erau înţesate de florile pe care ea însăşi le plantase. Din fericire, Mam'Mare avea câţiva grădinari angajaţi permanent, care le pliveau şi le tundeau ori de câte ori era nevoie.

După ce s-a terminat jocul, Mam'Mare şi Betty-Ann s-au aşezat la masă alături de Grace, pe când celelalte două prietene au dat mâna, scurt, cu Grace, iar apoi au plecat la treburile lor.

– Dacă Domnul Doorwood e o pacoste, dă-l jos din poală, a zis Mam'Mare, lăsându-se pe scaun cu un oftat.

– Îmi place de el, a răspuns Grace.

– E enorm, a zis Betty-Ann. Pesemne că ai nişte şoareci uriaşi pe sub duşumele.

– E cel mai prost prinzător de şoareci, s-a plâns Mam'Mare, turnându-şi ei şi lui Betty-Ann un pic de suc. E cea mai leneşă pisică de pe insulă. Credeţi-mă, şoarecilor le e bine aici! a exclamat ea întorcându-se spre Grace. Cred că ai auzit despre Lucy Durlacher.

Grace a clătinat din cap.

– Nu, n-am auzit nimic.

Mam'Mare a zâmbit.

– Îmi pare rău că mă bucur de necazurile altora, dar, de ceva timp, Evelyn o merita cu prisosinţă.

– Adică? a întrebat Grace ridicând din sprâncene, nerăbdătoare.

– Evelyn, îmbrăcată într-un capot, a târât-o pe Lucy de la petrecere, la ora 3 dimineaţa.

Grace a încremenit de uimire.

– Vorbeşti serios? A mers pe plajă îmbrăcată în capot?

– Nu glumesc. A luat-o razna. Lucy se giugiulea cu unul dintre băieţii ăia din formaţie, iar locul petrecerii mirosea a marijuana de te trăsnea. Biata Lucy, mă îndoiesc că o s-o mai lase vreodată să iasă undeva.

– Dar de unde ştii? a întrebat Grace.

Betty-Ann a rânjit cu un aer vinovat.

– Sora menajerei mele lucrează pentru Joe Hornby şi i-a auzit pe toţi vorbind la micul dejun, azi-dimineaţă. A luat-o imediat din loc, sub un pretext oarecare, şi a venit la noi ca să ne împărtăşească bârfa.

– Reţeaua de zvonuri a insulei e înfloritoare şi merge strună, a zis Grace.

– Niciodată n-a funcţionat mai bine, a spus Betty-Ann râzând.

– Presupun că Trixie era deja în pat la ora aia, a zis Mam'Mare.

– Sper, a răspuns Grace muşcându-şi buza. Dar nu pot să garantez. N-am auzit-o venind.

– Trebuie să-i spui. O să se amuze copios, a spus Betty-Ann.

– O, până să-i spui tu, Grace, va fi aflat deja. Mi se pare că toată insula bârfâie despre asta, a adăugat Mam'Mare fluturându-şi, dispreţuitor, degetele încărcate de bijuterii.

– Imaginaţi-vă cum e să ieşi din casă îmbrăcată în cămaşă de noapte! Eu n-aş face-o nici moartă, a spus Grace râzând.

– Poţi să pui pariu că a lui Evelyn e croită din cele mai fine mătăsuri şi dantele, a zis Mam'Mare. Însă mă întreb de ce nu l-a trimis acolo pe soţul ăla al ei. Cu siguranţă că pijamalele lui sunt tot atât de rafinate.

– E la fel de perfect ca un manechin, a intervenit Betty-Ann pe un ton răutăcios. Şi la fel de superficial. Niciodată nu mi-a plăcut de el, e prea plin de sine. La fel cum era şi tatăl lui.

Mam'Mare a zâmbit, amuzată.

– Ce ai mâncat azi-dimineaţă, Betty-Ann? Eşti tare pornită!

– O, nimic deosebit. Numai că ăştia doi mă calcă pe nervi.

– Asta înseamnă că suntem două care simt la fel, a zis Mam'Mare.

– *Trei*, a adăugat Grace.

Ca răspuns la uimirea care s-a zugrăvit pe chipul lui Mam'Mare, Grace a luat un borcan de miere din coş şi a zis:

– Poate că e ceva în mierea asta!

Freddie a muncit din greu toată ziua, făcând pregătiri pentru recoltă. Aceasta avea să fie de două feluri: una „udă", care să cuprindă fructele folosite la sucuri şi sosuri, pentru care aveau să inunde mlaştina astfel încât fructele să plutească şi să poată fi adunate cu ajutorul unor mături, şi una „uscată", asta însemnând că totul avea să fie cules de mână, pentru piaţa de fructe proaspete. La fel ca în fiecare zi, Freddie s-a adâncit în muncă plin de avânt, uitând de Grace şi de Trixie. La fermă se simţea despovărat de resentimente. Îi plăcea persoana care devenea în timp ce lucra acolo. Acasă era conştient de defectele lui, dar incapabil să schimbe ceva. Grace era o amintire constantă a durerii care-l chinuia, iar iubirea pe care i-o purtase era atât de strâns înfăşurată în reflexul lui de autoapărare, încât nu mai era sigur dacă mai simţea sau nu ceva pentru soţia lui. Nu-i plăcea să se gândească la asta. Era mai bine să se ţină de rutina zilnică şi să nu-şi mai pună acele întrebări vechi la care, oricum, n-avea răspunsuri. Se pierduse pe sine în urmă cu mulţi ani şi era prea târziu să se regăsească. Ţesuse în jurul lui însuşi un înveliş plin de amărăciune, în care se închisese întocmai ca un prizonier. Acum nu-i mai rămânea decât să accepte viaţa aşa cum era, iar pe el, aşa cum devenise.

Pe când muncea, i-a auzit pe doi dintre lucrători vorbind despre Joe Hornby şi despre formaţia de care se ocupa el.

– Ştii că n-are ce bani să scoată de pe urma băieţilor ălora, a zis unul dintre ei.

– Da, dar se pare că unul dintre puştani e putred de bogat.

– Aşa se explică, atunci.

– N-aş paria pe bătrânul Joe, totuşi. Ştii cum e, a spus el, iar apoi amândoi au izbucnit în râs.

– Un neserios.

– Da, sau mult zgomot pentru nimic, după cum obişnuia să zică mama mea.

Şi mai multe râsete.

– Totuşi, băiatul ăla, Jasper Duncliffe, e foarte talentat. Are o voce grozavă. Ar putea să ajungă departe dacă n-ar fi idiotul de Joe. Cineva ar trebui să i-o spună.

Freddie s-a îndepărtat, cu tâmplele zvâcnindu-i. Jasper *Duncliffe*. Oare să fi fost vorba despre altă familie? „Duncliffe" era un nume foarte comun în Anglia, s-a gândit el, frământat. Apoi a intrat în birou şi a închis uşa. Voia să dea un telefon cuiva, dar nu ştia cui. Nu putea să-i împărtăşească asta lui Grace. De fapt, nu putea să spună nimănui. S-a aşezat şi şi-a luat capul în mâini. Toate vechile lui sentimente de gelozie, durere şi amărăciune de pe urma trădării s-au învolburat într-un val uriaş, care a potopit seninătatea locului său de muncă. „Disciplină", şi-a zis Freddie, ca să se îmbărbăteze. „Am nevoie de disciplină." Dar gândul de a o şti pe fiica lui iubită alături de un membru al *acelei* familii îl făcea să vrea să arunce cu ceva în perete.

Trixie şi-a terminat tura la ora 4. Oamenilor le plăcea să-şi prelungească prânzurile. Se bucurau să stea la soare toată dimineaţa şi să mănânce mai târziu, ceea ce însemna că uneori Trixie lucra cinci ore sau chiar mai mult. În timpul lucrului, se gândise numai la Jasper. De fericire că avea să-l vadă în seara aceea, mergea săltat şi avea o bună dispoziţie atât de molipsitoare încât toate celelalte colege zâmbeau împreună cu ea.

Trixie şi-a dezbrăcat uniforma, şi-a tras pe ea o rochie de vară înflorată, care abia îi acoperea coapsele, şi a încălţat o pereche de sandale. Pe când trecea prin faţa barului, Jack a pus jos receptorul telefonului.

– Am un mesaj pentru tine, Trixie, i-a zis şeful ei. Cineva a sunat spunând că Jasper are nevoie urgentă de tine.

Trixie s-a încruntat.

– Chiar aşa? A mai zis şi altceva?

– Nu, dar părea serios.

Fata s-a tulburat.

– Bine, plec chiar acum.

Jack a zâmbit.

– Deci îl cheamă Jasper, nu-i aşa?

– Da, îl cheamă Jasper, Jack. Cred că e ceva deosebit cu litera „J", tu nu crezi la fel?

– Haide, Trixie, du-te! Şi să nu faci nimic ce n-aş face şi eu.

– Asta înseamnă mult mai mult decât aş fi eu în stare să fac!

Fata a râs şi a părăsit localul, dar, de îndată ce a pornit la drum către casa lui Joe, sentimentul de neliniște a cuprins-o din nou. A grăbit pasul. Din moment ce Jasper sunase la Căpitanul Jack, trebuia să fi fost vorba despre ceva important. Însă Trixie spera că nu era nimic grav.

Imediat ce a deschis uşa casei lui Joe, presentimentul i s-a confirmat. Se întâmplase *ceva* rău. Joe pufăia dintr-o ţigară şi vorbea la telefon pe un ton strident, explicând că trupa n-avea să mai concerteze. Trixie vedea pe fereastră locul în care băieţii se strânseseră în jurul unei mese aşezate pe gazon. Cu toţii aveau nişte priviri solemne. Ea a simţit cum îi îngheaţă sângele în vine.

A dat năvală afară şi, imediat, a observat faţa palidă a lui Jasper. Ochii îi erau înroşiţi, iar gura i se strânsese într-o grimasă de parcă întreaga lume i se prăbuşise. Văzând-o pe fată, el a răsuflat adânc.

– Trixie, a spus el.

– Ce faci? Ce se întâmplă aici?

El s-a crispat la faţă, încercând să-şi ţină emoţiile în frâu.

– Fratele meu a murit într-un accident de maşină. Trebuie să plec înapoi în Anglia. Eu...

Vocea i s-a stins şi a tras un fum din ţigara pe care o ţinea între degetele tremurânde. Scrumiera şi sticlele goale de bere din mijlocul mesei arătau că în acea după-amiază se băuse şi se fumase încontinuu.

– Îmi pare atât de rău, a suspinat ea căzând în genunchi şi îmbrăţişându-l.

Umilit de puseul de afecțiune al fetei, Jasper a bătut-o pe umăr și s-a desprins din îmbrățișare.

– Viața e de rahat, a răspuns el, iar tonul sumbru a făcut ca lui Trixie să i se strângă inima.

George s-a ridicat în picioare, și-a dus mâinile la ceafă și a început să se plimbe încolo și încoace pe gazon.

– O să te așteptăm, omule, a zis el. Oricât o să fie nevoie.

Jasper i-a aruncat o privire care îi spunea să nu fie ridicol, însă Trixie n-a înțeles rostul unei asemenea priviri.

– Nu știu, a mormăit el, apoi s-a oprit, nervos. Totul mergea bine, iar acum – *asta*!

– Câți ani avea fratele tău? l-a întrebat ea.

– Mai în vârstă decât mine, și ăsta era cel mai bun lucru la el, a zis Jasper, dur, părând că avea să izbucnească în lacrimi din clipă-n clipă. Nu, sunt nedrept. L-am iubit. Era un om bun. Cel mai bun. Mai bun decât mine, în orice caz, iar acum trebuie să-i iau locul și mă simt total nepregătit pentru asta. Sunt nepotrivit din toate punctele de vedere.

– Și ce ai de gând să faci? a continuat ea să-l întrebe.

– Să mă duc acasă.

– Dar o să te întorci?

El a fixat-o cu privirea.

– Haide să facem o plimbare, Trixie. Trebuie să ies un pic de aici.

Ben a golit o sticlă de bere.

– Luați-vă cât timp aveți nevoie. Noi vă așteptăm aici. George, rulează una, da?

Au pornit spre plajă. El a luat-o de mână. Mult timp, au mers în tăcere. Ea ar fi vrut să-i pună atât de multe întrebări, dar nu voia să-l preseze înainte ca el să fie pregătit să vorbească. În cele din urmă, Jasper s-a oprit și s-a întors cu fața la ea. Trixie abia l-a putut privi în ochi, atât de multă jale se oglindea în ei.

– Te iubesc, Trixie. Te iubesc din toată inima, a spus Jasper așezându-și mâinile pe umerii ei. Te iubesc și mai mult acum, când știu că te-aș putea pierde.

– Ce vrei să spui?

Inima ei a început să tresalte ca un greiere speriat.

– Trebuie să plec în Anglia și s-ar putea să nu mă mai întorc.

Cuvintele lui au lăsat-o fără aer, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Nu mă privi așa, iubito, nu pot să îndur, a gemut el.

– De ce să nu poți reveni?! De ce n-ai face-o?

– Pentru că destinul meu nu mai e să ajung star rock, ci să conduc o mare moșie.

A spus-o de parcă nu era vorba doar de o simplă moștenire, ci mai degrabă de un mare blestem.

Fata a strâmbat din nas.

– Nu înțeleg.

El a zâmbit și i-a mângâiat bărbia.

– Normal că nu poți. Cum ai putea? Nu știi nimic despre mine. Fratele meu a fost...

– Vin cu tine, l-a întrerupt ea.

Acum el era cel uimit.

– Vorbești serios?

– Sigur că da. Dacă vrei să vin, o să vin.

Pentru câteva clipe, lucirea sumbră din ochii lui s-a transformat într-o căutătură plină de ușurare.

– Chiar așa? Ai renunța la tot pentru mine?

– Te-aș urma până la capătul lumii, Jasper. Știu că suntem meniți unul celuilalt. O simt.

– Atunci, trebuie să ne căsătorim. Nu pot să mă aștept să vii până în Anglia fără o dovadă de angajament.

Sufletul ei s-a umplut de fericire.

– Dacă vrei să fiu soția ta, mă mărit cu tine.

– Te vreau, Trixie. Punct.

Însă umbra îndoielii s-a ivit din nou pe chipul lui Jasper.

– Dar ești atât de tânără. Vrei să lucrezi în industria modei și să călătorești prin toată lumea. Nu pot să-ți cer să renunți la toate astea pentru mine. N-ai idee ce fel de viață te așteaptă în Anglia. Nu sunt prea sigur că ți s-ar potrivi. M-aș urî dacă te-aș face nefericită. O să sfârșești prin a mă detesta.

– Despre ce vorbești, Jasper?

– Să-mi fii soție ar însemna să renunți la toate visurile tale. N-ai putea să lucrezi în industria modei sau să călătorești ca să participi la prezentări de modă. În schimb, ar trebui să organizezi întâlniri ca să strângi donații pentru acoperișul bisericii și să dai petreceri pentru

Marele Șerif și soția lui. E un angajament care nu știu dacă te-ar bucura. Nu cred că te-ar face fericită.

– Aș fi fericită să fiu cu tine, oriunde am trăi.

El a oftat, aruncând o privire către mare. Părea să analizeze toate posibilitățile.

– Bine, uite care e planul, a zis el, întorcându-se spre ea. Mă duc acasă și iau parte la înmormântarea fratelui meu. Apoi, după ce am totul pregătit, trimit pe cineva să te aducă.

Trixie a simțit cum lumea ei s-a concentrat într-un singur punct. A fremătat din toată ființa pe măsură ce percepțiile îi deveneau tot mai intense. Asta era dramă la cele mai înalte cote. Era ceea ce citește cineva în romane, dar nu apucă să trăiască niciodată. Însă acum ea trăia asta cu adevărat. Mereu simțise că era prea mare pentru o insulă mică precum Tekanasset.

– Atunci, o să te aștept, a răspuns ea.

El s-a aplecat și a sărutat-o cu pasiune.

– Cariera mea pare să se fărâme, dar măcar te am pe tine, Trixie.

– Sunt a ta pentru totdeauna, Jasper. Aștept oricât e nevoie.

Capitolul 9

Atunci când Freddie a ajuns acasă, Grace tocmai așeza o foaie de aluat deasupra unei plăcinte cu mere. A auzit ușa cu plasă antiinsecte trântindu-se, apoi pașii lui familiari răsunând pe hol în timp ce-și punea servieta pe podea, își agăța sacoul în cuier și mângâia câinii, care se grăbiseră să-l întâmpine. Grace și-a dat seama că el era furios și a simțit cum i s-a strâns inima. Se obișnuise cu răceala lui, iar amintirile și grădina ei erau o compensație pentru asta, însă mânia lui o lua mereu pe nepregătite și o rănea.

A cufundat lingura în untul topit și a început să glaseze partea de sus a plăcintei, așteptându-se ca Freddie să intre în orice clipă și pregătindu-se

să facă faţă oricărei nemulţumiri din partea lui. L-a auzit ducându-se în birou, iar clinchetul decantorului i-a arătat că el tocmai îşi turnase un pahar de whisky. O clipă mai târziu, pe duşumeaua de lemn a holului s-a auzit zgomotul uşor pe care îl făceau labele câinilor, iar apoi Freddie a intrat în bucătărie.

Doar privindu-l, Grace şi-a dat seama că era mai mult îndurerat decât nervos, dar nu şi-a putut imagina din ce cauză.

– Ce s-a întâmplat, Freddie? Eşti bine?

El a traversat bucătăria şi a ieşit pe verandă. Ajuns acolo, şi-a pus o mână în şold şi a privit marea. Grace şi-a dat jos şorţul şi s-a dus după el.

– Sunt supărat din cauza lui Trixie, a spus Freddie în cele din urmă, fără să-şi privească soţia.

– Ce e cu ea?

– E vorba despre tânărul cu care se vede. Nu-mi place treaba asta deloc.

Tulburarea lui Grace s-a risipit pe dată.

– Trebuie să-i dai pace fetei, dragul meu, a spus ea. Trixie are nouăsprezece ani.

– Nu-mi place băiatul.

– L-ai cunoscut?

Freddie a clătinat din cap în semn că nu, iar apoi a mai luat o gură de whisky.

– Nu-mi place ceea ce-am auzit despre el.

Grace a oftat, un pic iritată.

– Atunci, trebuie să-l întâlneşti şi să-l judeci abia după ce l-ai cunoscut, nu din ce auzi că se spune despre el.

– Noi am venit până-n America socotind că am lăsat Anglia în urmă, iar trecutul ne găseşte de partea cealaltă a Atlanticului. Îţi vine să crezi?

– Despre ce vorbeşti?

– Acest Jasper...

– Da?

Freddie a mai luat o înghiţitură de whisky.

– Nu sunt sigur. Aş putea să mă înşel. La urma urmei...

Amândoi au auzit uşa de la intrare deschizându-se, urmată de scârţâitul celei cu plasă, care s-a închis cu un pocnet. Freddie a privit-o cu teamă pe Grace.

– La urma urmei, ce? a şoptit ea.

Dar era prea târziu. Din bucătărie, Trixie venea drept spre ei, cu buzele strânse într-un rictus plin de hotărâre, ceea ce arăta că era pregătită pentru o discuție fermă.

– Trebuie să vorbesc cu voi amândoi, a spus ea venind pe verandă, lângă ei.

Deodată, Grace și-a simțit picioarele slăbite și s-a așezat pe balansoar. A observat fața palidă a fiică-sii și umbrele vinete de sub ochi, care trădau lacrimi vărsate, șterse între timp.

– Jasper pleacă în Anglia și n-o să se mai întoarcă, a anunțat ea, dramatic.

Grace și Freddie au fost luați prin surprindere amândoi. Fiindcă își imaginaseră deja o mie de posibilități, ideea ca Jasper să părăsească Tekanasset era singura care nu le trecuse prin cap. Grace a simțit impulsul să se întindă spre fiica ei și s-o îmbrățișeze. Însă rictusul plin de hotărâre al fetei îi dădea de înțeles că era vorba de ceva mai mult de-atât și că n-avea să-i placă ceea ce urma să audă din gura ei. Grace a rămas așezată, pregătindu-se pentru eventuala lovitură.

– Am de gând să plec cu el, a declarat Trixie. M-a cerut în căsătorie.

Fața lui Freddie s-a colorat într-un purpuriu intens, iar Grace s-a temut ca nu cumva să facă un atac de apoplexie.

– N-o să te măriți cu el, Trixie, a spus el pe un ton dur precum granitul.

– Așteptați puțin, vă rog. Sunteți amândoi cu un pas înaintea mea, a spus Grace încercând să-și păstreze calmul. Dragă, de ce pleacă înapoi în Anglia? Credeam că vrea să ajungă star rock.

– Fratele lui a murit, a răspuns Trixie.

– O, îmi pare rău, s-a întristat Grace. E groaznic! Cum a murit?

– Accident de mașină.

Freddie și-a golit paharul și s-a întors către fiica lui. Felul în care o privea a făcut-o pe Grace să-și simtă inima oprită-n loc.

– Spune-mi, de ce nu se poate întoarce?

– Fiindcă, din câte am înțeles, are de condus o moșie.

Freddie a dat încet din cap și a reluat vorbele lui Trixie:

– Fiindcă are de condus o moșie.

El i-a aruncat lui Grace o privire aproape acuzatoare, apoi a întrebat-o pe fiică-sa:

– Care e numele lui întreg, Beatrix?

– Jasper Duncliffe, a răspuns Trixie. Acum *ea* începea să fie neliniştită. De ce? Îl cunoşti? l-a iscodit pe tatăl ei.

Grace a simţit cum pământul îi fugea de sub picioare. Jasper *Duncliffe*. Mintea a început să-i lucreze febril, în timp ce sângele a prins să-i bubuie în tâmple, izbindu-se dureros de pereţii craniului. Dacă el era cine credea ea, atunci fratele care murise fusese *fratele mai mare*, şi ăsta era motivul pentru care acum responsabilitatea de a conduce moşia îi revenea mezinului. Iar dacă *el*, Jasper, cel de al doilea frate, trebuia să conducă afacerile, asta însemna că şi tatăl lor murise. Răsuflând sacadat, Grace a tras aer în piept şi a simţit o durere ascuţită, de parcă propria inimă îi fusese înjunghiată. Şi-a dus mâna în dreptul ei. „Nu e neapărat aşa. Nu e neapărat aşa", s-a gândit ea, căutând cu disperare o altă posibilitate. S-a ridicat.

– Mă întorc într-o clipă, a icnit, grăbindu-se să intre în casă.

S-a sprijinit de blatul de bucătărie şi a scos un suspin. Din locul în care se afla, putea să-i vadă pe Freddie şi pe Trixie, care stăteau de vorbă. Trebuia să rămână calmă. Nu-şi permitea să lase garda jos după atâţia ani, să cedeze şi să se lase în voia durerii. A deschis frigiderul şi a scos o sticlă de vin. Cu o mână tremurândă, a scos un pahar din dulap şi l-a umplut până la refuz. A luat o înghiţitură mare. O durea gâtlejul din pricină că se încorda ca să ţină în loc valul neaşteptat de emoţie ce ameninţa să doboare barierele care rezistaseră, puternice şi neclintite, vreme de treizeci de ani. Capul începuse s-o doară şi să-i pulseze. Voia să fugă, să se arunce în pat şi să plângă cu faţa ascunsă în pernă, dar nu putea. Trebuia să se întoarcă şi să continue discuţia de parcă aceasta n-avea nici o legătură cu inima ei frântă, cu jalea şi cu trecutul ei.

A răsuflat adânc de trei ori şi şi-a tamponat sudoarea de pe frunte cu prosopul de bucătărie. Şi-a ridicat bărbia şi a ieşit afară.

– El o să trimită pe cineva după mine, a spus Trixie cu un glas slab, de parcă şi ea s-ar fi luptat cu propriul val de emoţii.

– Beatrix, nu ştii nimic despre ce înseamnă să te măriţi cu un bărbat precum Jasper. O să se întoarcă în Anglia, iar după înmormântare o să se izbească de realităţile noii lui vieţi şi o să-şi dea seama că nu se poate căsători cu o fată zvăpăiată ca tine. Un bărbat ca Jasper o să pună datoria în faţa propriilor dorinţe.

Grace s-a aşezat din nou în balansoar, dar de data asta trupul îi era ţeapăn, de parcă i-ar fi aparţinut altei persoane, uneia cu mult mai

puternice.

– Tatăl tău are dreptate, a spus ea.

Freddie nu se aşteptase ca Grace să-l sprijine, şi nici Trixie, care a început să plângă.

– O să pună datoria în faţa dorinţelor. O să se însoare cu cineva de condiţia lui. Asta fac bărbaţii ca el. Pun familia pe primul loc. Dacă moşteneşte o avere mare, o să-şi ia obligaţiile foarte în serios.

– Nu vă înţeleg pe voi, englezii! a izbucnit Trixie. Nu sunteţi umani!

– Noi doar încercăm să te ferim de lovituri, fată fără minte! a răcnit Freddie.

– Pentru că te iubim, a adăugat Grace, iar ochii i s-au umplut de lacrimi atunci când a rostit cuvântul „iubire".

– Ei bine, am de gând să-l aştept. O să aştept oricât trebuie, dar o să mă mărit cu el.

Încurajat de ajutorul neaşteptat primit din partea soţiei lui, Freddie s-a hotărât să cadă la învoială, una despre care ştia că avea să-i fie favorabilă.

– Dacă trimite după tine, ai binecuvântarea mea, a spus el cu glas scăzut.

Grace a înghiţit cu greutate.

– Şi pe a mea, a adăugat ea.

Freddie a dat din cap, iar în privirea lui se putea desluşi o urmă de căldură.

– Atunci, am stabilit.

Trixie s-a liniştit. Culoarea i s-a reîntors în obraji.

– Vorbiţi serios? a întrebat ea. Voi chiar vorbiţi serios?

– Vorbim serios, a insistat tatăl ei.

A scos o ţigară din buzunarul de la piept şi a aprins-o, apoi s-a întors şi s-a sprijinit de balustradă, privind marea.

– Dacă trimite după tine, o să recunosc că am greşit şi că l-am judecat eronat.

Dintr-odată, Trixie s-a simţit plină de entuziasm.

– Atunci, trebuie negreşit să mă duc la Jasper şi să-i spun! a exclamat ea, iar faţa îi era deja trandafirie, luminată de un zâmbet extaziat.

A fugit în bucătărie, a luat la repezeală un măr dintr-un coş cu fructe, iar apoi a ieşit pe hol. Uşa cu plasă a scârţâit, după care s-a trântit, lăsând în urmă o casă cufundată în tăcere şi nemişcare.

Grace şi Freddie au rămas pe verandă. Câinii, care se refugiaseră în bucătărie, ieşiseră de acolo şi amuşinau sfioşi, poate simţind că aerul era încărcat de gânduri prea dureroase ca să poată fi rostite. Freddie fuma, gânditor. Grace sorbea din vin. Se uniseră pentru scurtă vreme într-un scop comun, iar acum se simţeau de parcă i-ar fi despărţit un ocean întreg. Grace încerca să nu se gândească la ea însăşi. Cugeta la fiică-sa, care se pregătea pentru prima aventură din viaţa ei, cu inima plină de iubire şi de bucurie, aşa cum fusese, cu mulţi ani în urmă, şi cea mamei ei. Trixie credea, după cum şi Grace crezuse cândva, că dragostea poate să depăşească toate obstacolele, că e o virtute care doboară orice răutate comisă în numele său. Grace ar fi putut să-i spună lui Trixie că se înşela, aşa cum se întâmplase şi în cazul ei, dar ce rost avea? Propriul ei tată îi spusese că înţelepciunea nu putea fi predată: „Cunoştinţele pot fi predate, dar înţelepciunea trebuie să fie învăţată din experienţă". Trixie avea să-şi croiască propriul drum şi să înveţe din propriile greşeli.

– Ce avem la cină? a întrebat Freddie de îndată ce a ieşit din reveria lui nostalgică.

Grace s-a uitat la ceas.

– Plăcinta cu mere e gata acum, a spus ea.

– Plăcintă cu mere? Sună bine, a răspuns el.

– Am pregătit şi nişte şniţele de pui. Trebuie doar să le pun la prăjit.

El a zâmbit.

– Bine. Nu cred că Trixie o să vină să mănânce acasă.

– Nu, mai mult ca sigur că mănâncă la Joe.

Grace s-a ridicat şi şi-a urmat soţul în bucătărie.

– Ce situaţie tristă pentru ceilalţi băieţi! Crezi că visul lor de a ajunge o formaţie celebră s-a dus pe apa sâmbetei?

Freddie a clătinat din cap.

– Cred că da. Din câte am auzit, Jasper e cel cu adevărat talentat, se pare că are voce bună.

– El e şi cel care-i finanţează, a adăugat ea cu glas scăzut.

– Într-adevăr. Cred că cel mai dezamăgit e Joe. Probabil că şi-l imagina pe Jasper ca pe o comoară nesecată.

– Bietul băiat! A bătut atât drum ca să scape de familia lui şi să-şi trăiască visul, iar acum totul s-a năruit.

– Sunt diferiţi de noi, Grace.

– Ştiu, a răspuns ea cu blândeţe.

– O să trebuiască să fim puternici, ca s-o ajutăm pe Trixie.

– Da. Suntem.

El i-a zâmbit trist.

– N-o să trimită niciodată pe cineva după ea.

– Bărbaţii ca el nu fac asta.

Grace a scos şniţelele de pui din frigider şi a pus tigaia pe maşina de gătit.

– Datoria înainte de toate, a adăugat ea, având grijă să-şi păstreze un ton neutru, lipsit de amărăciune.

– Aşa-i, întâi de toate, datoria, a fost el de acord. Trixie o să înveţe din experienţa asta nefericită că părinţii ei ştiu cel mai bine.

– Şi că o iubim foarte foarte mult, a adăugat Grace cu hotărâre.

Asta era unica formă de iubire de care era sigură.

Trixie şi Jasper s-au strecurat în bărcuţa cu vâsle din faţa debarcaderului lui Joe. Era singurul loc în care puteau să fie pe deplin singuri. Au căptuşit fundul bărcuţei cu tot ceea ce găsiseră moale primprejur, iar apoi s-au întins în ea şi s-au îmbrăţişat, conştienţi de fiecare minut ce-i apropia de momentul în care aveau să-şi ia rămas-bun. N-au făcut dragoste. Nici unul dintre ei nu simţea nevoia. Părea nepotrivit să-şi reducă relaţia doar la atingeri fizice, când ceea ce simţeau acum, în faţa neprevăzutului, era cu mult mai spiritual.

În ciuda asigurărilor pe care i le dăduse Jasper cum că avea să trimită după ea de îndată ce era pregătit, într-un ungher al minţii lui Trixie rămânea o mică urmă de îndoială. Ea ţinea minte că Jasper îi spusese cândva că mama lui n-ar fi fost de acord ca el să aibă o relaţie cu o fată ca ea. Mai nou, tatăl ei o avertizase că, pentru un bărbat ca Jasper, datoria venea mereu prima. Însă acum Trixie n-a dat glas îndoielilor ei, fiindcă se temea că, dacă le-ar fi verbalizat, ele ar fi devenit realitate. În timp ce Jasper îi promitea o viaţă împreună cu el, ea voia să-l creadă.

Trixie şi-ar fi dorit să-şi petreacă toată seara în braţele lui, dar ştia că trebuia să plece. Curând, după ce se căsătoreau, urma să aibă înainte o viaţă întreagă ca să se trezească în fiecare dimineaţă alături de el. Cu părere de rău, l-a rugat s-o conducă acasă. Au pornit la drum pe plajă, ţinându-se de mână. Apa uda nisipul cu valuri atât de liniştite, încât abia se auzeau. Cerul era presărat cu stele la fel de sclipitoare ca şi cuarţul, iar în mijlocul lor trona o lună fosforescentă, încercuită de ceaţă. Era

frumoasă, motiv din care Trixie, aflată în mijlocul acelei splendori, resimţea şi mai acut despărţirea de iubitul ei.

Odată ajunşi pe verandă, el a sărutat-o şi a cules un trandafir, aşa cum făcuse şi altă dată.

– O să vii să mă vezi mâine, nu-i aşa? a întrebat el strecurându-i floarea în spatele urechii.

– Ştii că da.

– Doamne, o să-mi fie dor de tine, Trixie, a gemut el uitându-se în jos, la ea.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine. Dar o să fim împreună curând.

– Da, aşa e, a asigurat-o el. Foarte curând.

De data asta, ea n-a mai escaladat zidul. Să se furişeze pe fereastră nu părea un gest potrivit pentru o fată aflată pe punctul de a se mărita. Aşa că a deschis uşa şi l-a sărutat pentru ultima oară.

– Pe mâine! a zis ea.

Jasper a văzut-o dispărând înăuntru, apoi s-a îndreptat spre plajă, simţind dintr-odată un gol cumplit înlăuntrul şi împrejurul lui. Într-un fel, lumea părea mai puţin prietenoasă fără fratele lui în ea. Şi-a imaginat-o pe mama lor jelind şi i s-a făcut dor de casă. Urma să ia locul fratelui dispărut şi să devină bărbat. Nu prea ştia cum să facă asta. Mereu fusese copilul rebel al familiei. Urma ca şi celelalte două surori să aibă nevoie de el – urma ca *ei cu toţii* să aibă nevoie de el, şi totuşi, Jasper ştia că îi lipseau calităţile pe care noua situaţie îi cerea să le aibă. L-a blestemat pe Edward pentru că murise şi îl pusese în situaţia groaznică de a trebui să preia frâiele. L-a blestemat că a murit şi că-l lăsase cu inima frântă.

Dar Trixie era salvarea lui. Ea reprezenta acea parte din Tekanasset şi din visul lui, de care încă putea să se agaţe. Pentru un bărbat care se îneca în marea de responsabilitate iminentă, ea era mica plută care promitea să-l păstreze viu pe Jasper Duncliffe. Cât timp erau împreună, visul lui continua să existe. Poate că n-avea să mai fie niciodată muzicianul care-şi dorise să ajungă, poate că n-avea să meargă niciodată în turneu prin lume împreună cu George şi Ben, dar el şi Trixie puteau să-şi trăiască visul în Anglia rurală, cu el cântând la chitară, cu ea ascultând şi ţinându-i viu, într-un fel, spiritul creativ. Simţea că ar fi putut să fie fericit cu Trixie alături.

Desigur, mama lui n-ar fi fost de acord cu asta. Trixie nu era genul de fată cu care ea s-ar fi putut obişnui, din motive prea meschine şi proşteşti ca să merite amintite. Mama lui era superficială, o femeie cu prejudecăţi, care ar fi putut s-o considere pe o fată ca Trixie sub nivelul ei în toate privinţele. Jasper îşi dorea să greşească, îşi dorea ca maică-sa să-l surprindă printr-un gest de acceptare a fetei pe care el o iubea, însă în adâncul sufletului ştia că acceptarea şi îngăduinţa nu se numărau printre puţinele ei calităţi menite să-i răscumpere defectele. Oricum, el avea să insiste; la urma urmei, acum era bărbatul în casă şi nimeni nu putea să-i spună ce să facă. Gândul ăsta i-a dat un pic de încredere.

***

În noaptea aceea, Trixie a avut un somn agitat. S-a frământat în pat, bântuită de vise tulburi în care ba pierdea lucruri, ba ţipa fără să fie auzită. S-a trezit pe când soarele răsărea deasupra mării, iar inima i s-a strâns în vreme ce amintirile zilei care trecuse acopereau soarele cu un nor.

S-a dat jos din pat şi şi-a aruncat un halat pe umeri. Bucătăria era liniştită. Câinii nu se aflau acolo. Mirosea a cafea. Prin ferestre pătrundea o lumină slabă. Afară, apa mării era calmă precum un lac. Chiar atunci, Trixie a auzit scârţâitul slab al balansoarului. A mers tiptil şi a ieşit pe verandă, unde a dat peste maică-sa, care era singură. Îmbrăcată într-un capot, cu părul răvăşit căzându-i pe umeri, Grace ţinea o cană de cafea în mâinile asprite de grădinărit. Faţa ei nemachiată era palidă şi trasă, dar, singură şi tristă cum se afla, arăta precum o tânără fată. Zărind-o pe Trixie, şi-a ridicat ochii înroşiţi şi a încercat să schiţeze un zâmbet, zicând:

– Bună dimineaţa! Te-ai trezit devreme.

– Sunt prea agitată ca să dorm, a răspuns Trixie aşezându-se lângă mama ei.

Grace şi-a petrecut un braţ în jurul fiică-sii şi a tras-o mai aproape.

– Ştiu, a spus ea lipindu-şi obrazul de părul lui Trixie. Îmi pare rău că tragedia asta cumplită ţi-a distrus fericirea.

– O să fie bine, a răspuns Trixie cu hotărâre. Ne iubim. Nimic nu poate să ne despartă.

– Sper să ai dreptate, a zis Grace.

– N-am nici o îndoială, a minţit Trixie. Doar că totul s-a întâmplat mult mai repede decât am prevăzut noi, a spus ea însoţindu-şi vorbele de un râs amar, iar apoi a continuat: Plănuisem să merg în turneu cu el, în toamnă. Urma să trec printr-o mare încercare, fiindcă ar fi trebuit să vorbesc despre asta cu tata. Însă acum, având în vedere schimbarea de ultimă oră, o să plec, în schimb, în Anglia, iar tata ne-a dat binecuvântarea lui. A ieşit mult mai bine aşa, pentru că n-o să am pe conştiinţă încă o ceartă cu el. O să trebuiască să veniţi încolo, fiindcă nu-mi imaginez cum familia lui Jasper s-ar mişca până aici doar ca să ia parte la nuntă.

Simţind că Grace era tulburată, Trixie s-a ridicat.

– Te împaci cu un asemenea gând, mamă? Ştiu că o să plec la capătul celălalt al lumii, dar Anglia e ţara ta de origine. Cu siguranţă că ăsta e un lucru bun. Adică, nu e ca şi cum m-aş duce să trăiesc în Australia.

– Ştiu, dar totul a venit pe nepregătite. Am nevoie de un pic de timp ca să mă obişnuiesc cu schimbarea.

– O, mamă, doar ştii că te iubesc, a spus Trixie făcând o faţă tristă.

Grace a zis, chicotind:

– Ştiu, dragă, şi eu te iubesc foarte mult.

– N-o să mă pierzi.

– Totuşi, o să fii foarte departe.

– Dar poţi veni în vizită.

Grace a dat din cap în semn de aprobare, însă ochii începeau s-o înţepe, aşa că şi-a întors privirea către ocean, clipind des.

– Spune-mi, dragă..., a început ea, iar apoi a făcut o pauză, dregându-şi glasul. Părinţii lui Jasper ştiu despre planurile voastre?

– Habar n-am. Jasper nu mi-a prea vorbit despre ei.

– Deloc?

De teamă, Grace abia putea să răsufle.

– Păi, tatăl lui e mort şi, deşi mi-a spus că mama lui n-ar fi de acord cu relaţia lui cu mine, sunt sigură că odată ce m-ar cunoaşte, m-ar plăcea.

Grace a continuat să privească oceanul.

– Tatăl lui e mort? a întrebat ea pe un ton calm şi sigur precum era şi întinderea de apă din faţa ochilor ei.

– Da, aşa mi-a spus Jasper.

– Cum a murit?

– Nu ştiu. Nu mi-a zis.

Grace a clătinat din cap, dar nu s-a întors să-şi privească fiica. Dacă ar fi făcut-o, Trixie ar fi văzut durerea vie din ochii ei şi muşchii încordaţi ai gâtului, căci încerca să-şi stăpânească lacrimile. Trixie a continuat să vorbească, dându-i timp lui Grace să-şi înăbuşe jalea. O albinuţă a bâzâit pe lângă florile unei hortensii. Grace a fost distrasă pentru o clipă şi s-a întors s-o privească. O secundă mai târziu, insecta a zburat spre ea şi a aterizat pe reverul capotului, în acelaşi loc în care-şi purta de obicei broşa. Grace şi-a ţinut răsuflarea şi a rămas nemişcată.

– Mamă, e o albină pe halatul tău, a avertizat-o Trixie.

Grace a reuşit doar să clatine din cap. Era prea mişcată ca să mai poată vorbi.

– Eşti bine? a întrebat Trixie, observând abia acum privirea stranie a mamei ei.

Grace arăta de parcă era pe punctul să izbucnească în lacrimi. Şi-a trecut mâna peste albină, iar aceasta a zburat.

– Mamă?

Grace a scos un urlet de durere. Venea din adâncul inimii ei şi a speriat-o pe Trixie cu sunetul lui brutal, primitiv.

– Mamă, ce s-a întâmplat? a întrebat ea, dar Grace nu putea să se explice. Nici faţă de fiică, nici faţă de soţ, nici faţă de altcineva. De unde să fi început? Cum să poată traduce în cuvinte imensitatea dragostei ei? Cum să poată să explice pierderea devastatoare pe care o suferise? Aşa că a tăcut.

A reuşit să-şi revină şi şi-a şters lacrimile, apoi a sărutat-o duios pe Trixie.

– Sper ca totul să iasă bine pentru voi, a spus ea cu glas şoptit, făcând să dispară, astfel, expresia derutată de pe chipul fiică-sii. Sper că o să aveţi parte de o iubire care să dureze. Meriţi tot ce-i mai bun.

– Mulţumesc, mamă, a răspuns Trixie. Sunt sigură că aşa o să fie.

Grace a bătut-o uşor cu palma peste genunchi.

– De ce nu te duci să te îmbraci cât timp pregătesc eu micul dejun? Azi ai nevoie de toată puterea ta.

Trixie şi-a lăsat mama pe verandă şi a urcat scările ca să se schimbe. În timp ce-şi trăgea pe ea o pereche de blugi scurţi şi un tricou lejer, i-a ajuns la urechi sunetul înăbuşit al unui plânset. N-o auzise niciodată pe Grace hohotind în felul ăsta. O durea foarte tare să ştie că *ea* era cauza

acelei nefericiri. S-a gândit să coboare şi s-o consoleze, dar ceva îi spunea că Grace nu putea fi alinată.

Mai târziu, Trixie stătea pe debarcader şi îl săruta de plecare pe Jasper.

– Dacă verşi lacrimi în apa acestui port, înseamnă că o să te întorci, a spus ea, cu ochii strălucindu-i de emoţie. Fii sigur că faci asta, pentru că oricum lacrimile mele nu contează.

– O să-mi dau silinţa, a răspuns el. Dar tu o să fii cea care vine prima la mine. Promiţi că o să aştepţi?

– Promit.

El a îmbrăţişat-o strâns şi şi-a lipit buzele de ale ei.

– Te iubesc, Trixie Valentine.

– Şi eu te iubesc, Jasper Duncliffe.

În timp ce Jasper se îmbarca, vorbele ei i-au sunat în minte precum o melodie deja învechită – o melodie ce aparţinea unei lumi care nu mai exista. Le-a făcut cu mâna, în semn de rămas-bun, lui Trixie, George, Ben şi Joe. Şi-a luat la revedere de la Jasper Duncliffe, muzician, spirit liber, băieţandru, şi, de asemenea, de la Lord Jasper Duncliffe, pentru că nici unul dintre aceştia nu mai exista. El era acum contele Penselwood, noul marchiz de Penselwood, şi se întorcea acasă, la conacul Walbridge.

„Caută mărul stricat“ e un joc de cuvinte după expresia din franceză „Cherchez la femme“, care face referire la educaţia copilului: priveşte comportamentul mamei ca să-l înţelegi pe cel al copilului.

Bluză lungă de lână, denumită după insulele Aran, aflate în largul coastei de vest a Irlandei. De obicei, un pulover tradiţional Aran e de culoare albă, cu modele geometrice pe corp şi mâneci.

Tehnica „Fair Isle“ e o metodă tradiţională de tricotaj folosită la crearea modelelor cu foarte multe culori. Poartă numele uneia dintre insulele Shetland aflate în nord-estul Scoţiei.

PARTEA A DOUA

Capitolul 10

Walbridge, Anglia, 1938

Prima oară când Grace a plâns pentru Rufus a fost în ziua logodnei lui, în primăvara anului 1938. N-avea să fie singura dată când avea să plângă pentru el.

Nu-l mai văzuse de cinci ani, din ziua de iulie în care el o dusese, cu acel Alfa Romeo strălucitor, înapoi la Căsuța Crescătorului de Albine. Deși în anii ce urmaseră ea continuase să încerce să-l zărească din punctul ei de observație de la capătul pădurii, nu mai dăduse nici de el, nici de automobilul lui. Iar dacă Rufus își petrecuse timpul doar acasă, fără să iasă prin împrejurimi, Grace chiar nu avusese cum s-o afle.

Desigur, nu exista nici un motiv pentru care el să fi vrut să-i caute compania. Deși Grace era acum domnișoară, din punct de vedere al claselor sociale ea și Rufus făceau parte din lumi diferite. Totuși, lui Grace îi era dor de el. Păstra amintirea chipului său – capturată în acea zi în care călătoriseră împreună în automobilul lui decapotat – ca pe o carte poștală pe care și-ar fi lipit-o de piept, în dreptul inimii. Amintirile au o proprietate minunată: ele nu se estompează niciodată. Fotografiile ajung să se deterioreze, să se decoloreze, să se păteze și să se deformeze, dar amintirile sunt tot timpul la fel de proaspete precum ziua în care au luat naștere. Ochii căprui-închis ai lui Rufus, care o priviseră, zâmbitori, așa cum ai privi pe cineva care ți-e drag, erau și în prezent la fel de luminoși

precum fuseseră în acea zi de iulie, de parcă totul se întâmplase doar cu o zi în urmă.

Grace îi împărtăşise mamei ei toate visurile legate de Rufus şi, deşi nu-şi putea vedea mama, fata o simţea aproape, simţea că mama ei îi asculta confesiunile cu interes şi cu iubire necondiţionată. Uneori Grace plângea cu capul îngropat în pernă, fiindcă se temea că iubirea pe care i-o purta lui Rufus ar fi împiedicat-o să se bucure vreodată de o iubire *reală*. Îi era teamă că nimeni n-avea să-i poată stârni acel amestec îmbătător de fericire şi de dorinţă pe care Rufus îl trezea în ea. Deşi se împăcase cu gândul că el n-avea s-o iubească niciodată, că nu *putea* s-o iubească, Grace nutrea în inimă o dorinţă secretă, atât de firavă încât abia dacă era conştientă de ea, dorinţa ca, printr-o vrajă oarecare, lumea să se schimbe, iar el s-o iubească într-o bună zi aşa cum ar fi iubit o femeie aparţinând lumii lui.

Dar apoi ea a auzit vestea că el avea să se căsătorească, aşa că toate visurile se destrămaseră în acea clipă îngrozitoare.

Se întâmplase sâmbătă seara, la hanul Vulpea şi Gâsca. Grace abia împlinise nouăsprezece ani. Era în local cu tatăl ei, mătuşica May şi unchiul Michael, Freddie şi sora lui mai mică, Josephine. Lui Grace nu-i prea plăcea de Josephine fiindcă fata era rea de gură şi avea o limbă ascuţită, iar fericirea altor persoane părea s-o enerveze, până în punctul în care devenea de-a dreptul grosolană. Freddie muncea acum cu normă întreagă la moşia Walbridge. Domnul Garner continua să trăiască bine-mersi, aşa că Freddie mai avea de aşteptat până să i se împlinească visurile legate de preluarea frâielor fermei. Un colonel pensionar care locuia singur într-o casă mare, la marginea oraşului, o angajase pe Grace, la recomandarea reverendului Dibben, ca să-i citească, fiindcă vederea lui se deteriorase rapid, iar el iubea cărţile mai presus de orice. Grace lucra patru după-amiezi pe săptămână şi era bine plătită. Cu vocea ei plăcută şi cu felul curgător şi expresiv de a citi, fata era o tovărăşie perfectă pentru un bătrân, iar colonelul îi era cât se poate de recunoscător.

Toată lumea se întreba de ce Arthur Hamblin nu se recăsătorise. Nu doar că o nevastă ar fi pus capăt anilor lui de singurătate, ci i-ar fi eliberat şi fiica de obligaţia de a avea grijă de el. Unii spuneau că Arthur încă suferea din pricina morţii soţiei lui, alţii spuneau că el nu voia nici în ruptul capului ca Grace să aibă o mamă vitregă. Oricare ar fi fost motivul,

Grace îl îngrijea ca o fiică devotată. Îi spăla şi-i călca hainele, ţinea casa curată şi ordonată, îi pregătea mesele şi-i ţinea companie. După-amiezile pe care ea şi le petrecea alături de colonelul Redwood însemnau o pauză bine-venită de la treburile casnice. Atunci Grace putea să dea frâu liber pasiunii pe care o avea faţă de romane, fiindcă operele literare preferate ale colonelului Redwood erau marile poveşti de dragoste ale literaturii universale. În timp ce citea din cărţile unor Tolstoi, Dumas şi Austen, poveştile despre inimi frânte şi dor neţărmurit îi hrăneau lui Grace propriile fantezii şi speranţa secretă că, asemenea acelor eroi de roman, ea şi Rufus, datorită cine ştie cărei minunate întorsături de destin, ar fi putut ajunge să se iubească şi ei.

Dar apoi Michael Valentine a venit de la bar aducând trei beri pentru el, Freddie şi Arthur şi le-a dat fericita veste pe care tocmai o auzise de la cârciumar:

– Lord Melville şi-a găsit o mireasă, a anunţat el, bucuros, în timp ce se aşeza.

– Asta-i minunat! s-a bucurat May. Cine e norocoasa?

– Fiica unui duce. Nu ştiu mai mult, a spus Michael ridicând din umeri şi scufundându-şi buza de sus în spuma berii.

Josephine a suflat fum de ţigară, precum un dragon, printre buzele stacojii.

– Ce deprimant! a spus ea strâmbându-se. Nu e nimic *minunat* la o căsătorie aranjată, mamă. Oamenii din categoria lor sunt, cu toţii, flegmatici şi blazaţi. Pun pariu că nunta o să fie foarte plicticoasă.

Grace îi privea discutând vestea printr-un nor de fum, de parcă ea însăşi ar fi fost o fantomă. A rămas împietrită şi s-a străduit să-şi interiorizeze suferinţa, astfel încât nimeni să nu-şi dea seama că acea ştire tocmai îi frânsese inima.

– Greşeşti, Josie, a spus Arthur. Lord Melville nu seamănă nici un pic cu taică-său. Îi place să se distreze şi e ager la minte precum un personaj dintr-o piesă de Noel Coward.

– Nu spun că nu-i simpatic, Arthur, şi cu siguranţă că e un tip arătos. Doar îmi dădeam ochii peste cap la gândul că, în privinţa soţiei, a făcut o alegere atât de predictibilă. Buzele cu colţuri ascuţite i s-au lăţit într-un zâmbet răutăcios, iar ea a continuat: L-aş fi admirat mai mult dacă ar fi fugit în lume cu o chelneriţă sau ceva în genul ăsta. Faptul că se căsătoreşte cu fiica unui duce e al naibii de previzibil.

– Şi ce? a intervenit Freddie. Trebuie să se căsătorească cu cineva din tagma lui.

– De ce? Pentru ca, după ce moare marchizul, iar el îi moşteneşte averea, să aibă o soţie care să ştie să organizeze, cu acelaşi stil precum soacra ei, petreceri grandioase în aer liber? Ei bine, ai dreptate în privinţa asta, o chelneriţă n-ar şti să se poarte precum o marchiză.

– *Tu* n-ai şti cum să te porţi ca o marchiză, Josie, a spus Freddie râzând, iar apoi s-a întors către Grace, care stătea tăcută şi nemişcată lângă el, de parcă vestea o transformase în stană de piatră. *Tu* ce părere ai despre asta, Grace? a vrut el să ştie.

Întrebarea lui suna mai mult ca o capcană decât ca o investigaţie.

– Chiar n-am nici una. Adică, nu-l cunosc pe nici unul dintre ei, deci..., a murmurat ea, iar apoi vocea i s-a stins, aşa că a ridicat uşor din umeri şi a pufnit un pic, ca să-şi ascundă stânjeneala.

– Vedeţi voi, Grace are dreptate, a intervenit Josephine. De ce se entuziasmează oamenii pentru o căsătorie, când nici măcar nu-i cunosc pe miri? E aceeaşi nebunie ca în cazul unui membru al familiei regale care se căsătoreşte, dar ăia măcar sunt persoane publice şi cunoaştem câte ceva despre ei. Îl admir pe rege pentru că a abdicat ca să se căsătorească cu bandita aia de Wallis. Asta a arătat că-i un tip curajos! Lord Melville ar fi trebuit să-şi găsească o americancă afurisită şi proaspăt divorţată, ca aia.

Freddie a înghiontit-o pe Grace în coaste.

– Îţi mai aduci aminte de vremurile în care făcuseşi o pasiune pentru Rufus, aşa cum îi spuneai tu? a întrebat-o el, râzând cu dispreţ.

– L-ai numit Rufus? a întrebat Michael ridicând din sprâncene, uimit. Sună foarte familiar.

– Vorbeşti serios? Ai făcut o pasiune pentru el, Grace? s-a alăturat Josephine discuţiei, făcând ochii mari. Doamne, nu te credeam în stare!

– Habar n-am despre ce vorbiţi, a răspuns Grace, simţind cum se aprindea la faţă.

– Ba da, a făcut. El a stat de vorbă cu ea o dată, după slujba de la biserică, le-a povestit Freddie.

– Iar apoi a adus-o pe bunica lui la noi acasă ca să fie înţepată de o albină şi să i se vindece artrita, a adăugat Arthur, mândru.

– Acum chiar că le-am auzit pe toate! a zis Michael, chicotind.

– Bătrâna marchiză în căsuţa voastră?! a exclamat May, impresionată. De ce nu ne-aţi povestit până acum?

– Marchiza nu mai trecuse niciodată pe la noi. Ne-a făcut o mare onoare, a adăugat Arthur.

– Şi cum a fost? a întrebat May. Eu am văzut-o doar la biserică, de la distanţă.

– Era mai surdă decât urechile acului, a lămurit-o Arthur, obişnuindu-se cu subiectul. A trebuit să ţipăm, nu-i aşa, Grace?

– Mie nu mi-ai povestit niciodată despre asta, a zis Freddie cu ciudă, întorcându-se către Grace.

Fata a ridicat din umeri.

– N-avea nici o importanţă.

– Iar apoi, a doua zi, au trimis şoferul după Grace, a continuat Arthur, îndreptându-şi atenţia spre May, care-l privea fascinată, cu ochii larg deschişi.

– De ce? Leacul a fost bun? a întrebat May, încântată.

– A funcţionat excelent, astfel că bătrâna marchiză a vrut să fie înţepată şi la celălalt braţ, a spus Arthur.

Au izbucnit cu toţii în râs.

– Deci Gracey a mea s-a urcat într-un Bentley, iar Lord Melville i-a prezentat casa şi grădina – grădina *mea*. Cred că te-a plăcut de cum te-a văzut, Gracey, a adăugat el, uşor cherchelit.

– Cred că, dacă te-ar vedea acum, şi-ar anula logodna, a adăugat Michael cu o clătinare admirativă din cap.

Acum îi venise rândul lui Freddie să tacă şi să-şi interiorizeze ranchiuna.

– Grădinile pe care le-ai creat pentru marchiz sunt cele mai frumoase din întreaga Anglie. Nu crezi şi tu la fel, Grace? a întrebat-o May. Tatăl tău e un grădinar minunat. E destul să te uiţi la grădina voastră ca să vezi că e un magician atunci când vina vorba de flori. Are degete verzi şi la mâini, şi la picioare! a spus ea zâmbindu-i lui Arthur cu afecţiune.

– Da, are, a răspuns Grace luptându-se cu lacrimile ce erau pe cale să i se ivească în ochi.

– Şi, te-a sărutat în spatele zidului grădinii? a întrebat-o Josephine, privindu-şi, nervoasă, una dintre unghiile stacojii, care avea oja sărită.

– Sigur că nu, a ripostat Grace, uimită de asemenea vorbe. Aveam paisprezece ani.

– Asta nu-i o piedică pentru nimeni, a spus Josephine.

Freddie a sărit ca ars.

– Ce, crezi că dacă ai fi avut douăzeci, te-ar fi sărutat?

Grace s-a simţit strivită de batjocura lui.

– Asta e o prostie, a răspuns ea cu tristeţe, încercând să-şi ţină capul sus.

– Ar fi putut s-o facă. Eşti o fată drăguţă, Grace. Bărbaţii precum Lord Melville pot să aibă pe oricine doresc, a spus Josephine scrutând-o pe Grace cu ochii ei cenuşii, glaciali, prin norul de fum scos de ţigara pe care o ţinea între buze. Dacă aveai douăzeci de ani, l-ai fi lăsat să te sărute?

Lui Grace nu i-a plăcut ostilitatea din glasul ei.

– Aveam paisprezece ani, Josie, a repetat ea.

– O, eu l-aş fi lăsat, fără îndoială, a spus Josephine, nonşalant. Are o gură care pare anume făcută pentru sărutat. Păcat că se risipeşte pe fiica frigidă a unui duce. N-o să cunoască niciodată adevărata pasiune.

– De unde ştii că logodnica lui nu e pasională, Josie? a întrebat-o maică-sa. Nu ştii nimic despre ea.

– Trag concluzii pripite, a răspuns Josephine zâmbind răutăcios. E *mult* mai amuzant să fii cinic. La ce e bună aristocraţia dacă nu să-ţi baţi joc de ea?

Când au plecat din local, la ora 10, Freddie nici măcar nu i-a urat noapte bună lui Grace. May şi Michael le-au făcut cu mâna lui Grace şi lui Arthur, care începuseră să pedaleze pe străduţă, în timp ce Josephine îşi înlănţuise braţele în jurul fratelui ei, înclinându-şi capul ca să-i spună o glumă, care, venind din partea ei, era musai să fie pe socoteala altcuiva.

Grace pedala cu furie, dorindu-şi să rămână singură cu nefericirea ei. Era prea întuneric ca să meargă prin pădure, aşa că au renunţat la scurtătură şi au apucat-o pe drumul de ţară, luminându-şi calea cu farurile bicicletelor. Grace fierbea de furie cu gândul la Freddie, care fusese nepoliticos şi o ignorase tot restul serii după ce tot el o tachinase atât de răutăcios în legătură cu Rufus. Oricât îi era de drag Freddie, ea recunoştea că uneori putea fi tare crud. Fata se lupta acum să-şi ţină lacrimile în frâu.

Odată ajunsă în singurătatea dormitorului ei, Grace s-a aruncat pe pat şi a început să plângă. Ştia că n-ar fi trebuit niciodată să spere sau să viseze. Speranţa şi visul îi sădiseră în inimă doar aşteptări deşarte.

Crezând că Grace era doar obosită, Arthur s-a dus în camera de zi ca să citească. Nopţile erau încă reci, aşa că a aprins focul şi s-a aşezat în fotoliu, citind şi pufăind din pipă, aşa cum făcea în fiecare seară. Nu-şi închipuia că fiica lui plângea cu capul înfundat în pernă, dorindu-şi să fi avut o mamă căreia să i se confeseze. El nu putea să creadă că Grace era altfel decât foarte fericită. Cu Pepper moţăindu-i culcat la picioare, Arthur a întors pagina şi nu s-a mai gândit la Lord Melville şi la logodna lui.

Asta, până când, în următoarea săptămână, a sosit o invitaţie scrisă de mână. Plicul îi era adresat domnului Arthur Hamblin, dar, pe cartonaşul alb şi ţeapăn dinăuntru, numele domnului Arthur Hamblin era urmat de cel al „domnişoarei Grace Hamblin", ceea ce era o noutate, fiindcă până atunci doar el fusese invitat la conac. Acum, că Grace crescuse şi devenise o tânără femeie, ea avea să-l însoţească pe tatăl ei în locul unei „doamne Hamblin". Amândoi erau invitaţi ceremonios să-şi facă apariţia în ziua de sâmbătă, 7 mai, la ora 4 după-amiaza, la un ceai oferit în scopul sărbătoririi logodnei contelui Melville cu Lady Georgina Charlton. Arthur a aflat curând că toţi bărbaţii şi femeile care munceau la Walbridge fuseseră invitaţi s-o cunoască pe doamna care într-o zi avea să fie noua marchiză de Penselwood.

Grace a primit invitaţia cu un amestec de euforie şi de spaimă. Gândul că avea să-l revadă pe Rufus a făcut-o să simtă un dor intens şi dureros, dar s-a întristat cumplit la gândul că avea s-o vadă pe femeia lângă care el urma să-şi petreacă restul vieţii.

Freddie fusese invitat şi el, însă bodogănise că nu-i păsa de eveniment nici cât negru sub unghie şi că se ducea doar din politeţe. May a ajutat-o pe Grace să-şi găsească o rochie potrivită.

– Trebuie să arăţi perfect, i-a spus ea cu căldură, pe când o mâna către unicul magazin din oraş care vindea rochii potrivite pentru o ocazie atât de importantă.

– Dar n-am bani să-mi cumpăr o rochie nouă, a protestat Grace.

– Eu şi Michael o să ţi-o cumpărăm, a insistat May. În viaţa ta de până acum, eu sunt personajul cel mai apropiat de ceea ce-ar trebui să însemne o mamă, aşa că fac cinste. Din fericire, rochiile de vară sunt mai puţin costisitoare decât cele de iarnă.

Grace a probat câteva rochii şi a ales una potrivită pentru ceai, cu flori albastre şi galbene şi cu nasturi atât pe partea din faţă, cât şi pe mânecile

bufante.

– Am pălăria potrivită pentru tine, a zis May în timp ce ajusta rochia ici şi colo, dându-se apoi câţiva paşi în spate ca să admire rezultatul. Arăţi ca o adevărată doamnă, a adăugat ea, mişcată. Mare păcat că mama ta nu mai e printre noi, ca să te vadă. Ai face-o foarte mândră. Însă îl ai pe Arthur şi abia aştept să văd ce faţă o să facă dând cu ochii de tine, fetiţa lui, devenită femeie în toată regula.

– E o rochie frumoasă, mătuşică May, a zis Grace privindu-şi reflexia în oglindă.

May avea dreptate, rochia îi dădea lui Grace un aer sofisticat, ceea ce a făcut ca starea de spirit a fetei să se îmbunătăţească. Poate că atunci când el avea s-o vadă...

În ziua evenimentului, May şi-a petrecut aproape toată dimineaţa ondulându-i părul lui Grace şi prinzându-i-l într-o parte. Părul fetei era des şi lucios, iar May a pierdut cu coafatul lui mai mult timp decât crezuse. Apoi i-a aşezat lui Grace pălăria pe cap într-un unghi cochet. Josephine şi-a adus trusa de machiaj şi a ţinut morţiş s-o fardeze ea pe Grace. Aceasta i-a privit sprâncenele exagerat de pensate şi rujul stacojiu, care desena faimoasele buze à la Joan Crawford, şi s-a cutremurat. Grace nu se machiase în viaţa ei, iar gândul de a arăta la fel de dură şi de artificială precum Josephine o umplea de groază. Însă May a intervenit, hotărând s-o rujeze pe Grace cu o nuanţă de roz-deschis şi să-i dea pe pomeţi cu un pic de roşu. Genele au scăpat neatinse, iar fardul albastru de pleoape pe care Josephine îl scosese din trusă a fost iute pus la loc.

Arthur a venit din grădină ca să-şi schimbe hainele şi a rămas uimit la vederea tinerei ce aştepta în hol şi care arăta aidoma defunctei lui soţii. A rămas fără cuvinte, iar în ochi i se putea citi un amestec de mândrie şi de amărăciune. May i-a sărit în ajutor.

– Nu-i aşa că arată încântător, Arthur? s-a grăbit ea să-l întrebe. Fără îndoială că o să fie cea mai frumoasă de la petrecere!

– Concurenţa e mică, a spus Josephine cu acreală.

– O, nu ştiu ce să zic, atunci când fetele se aranjează ca nişte păpuşi, ai fi surprinsă să vezi cât de frumoase arată unele dintre ele, a contrazis-o May.

Arthur a reuşit să schiţeze un zâmbet.

– Arăţi minunat, Grace, a murmurat el.

– Vezi, ți-am spus că tatăl tău o să fie mândru, a spus May. Și ai toate motivele să fii, Arthur, cu Grace la brațul tău, a continuat ea, râzând. Freddie o să fie gelos, nu-i așa, Josie?

– N-o să fie gelos pe Arthur, mamă.

– Nu, dar o să-și dorească s-o fi avut pe Grace la brațul lui.

– Atunci ar fi trebuit s-o ceară, decât să țină totul în el ca un copil sfios.

May l-a tras pe Arthur deoparte și i-a spus, zâmbind:

– O să te distrezi pe cinste. Vreau să-mi povestești totul. Toate detaliile. Să nu uiți nimic, da? Sunt dornică să aflu totul.

– Am s-o las pe Gracey să-ți dea detaliile, a zis Arthur. Dar o să încerc să-ți povestesc câte ceva mâine-dimineață.

May a bătut din palme.

– Ei bine, ar fi cazul să văd cum se descurcă Freddie al meu.

Și-a luat poșeta, dar s-a oprit în dreptul ușii, urându-le:

– Să vă distrați bine!

I-a zâmbit lui Arthur cu un aer plin de nostalgie. Grace știa că May se gândea la mama ei și-și dorea ca ea, Grace, s-o fi cunoscut pe maică-sa așa cum și-o amintea May.

Josephine a urmat-o afară pe May, salutându-i cu obișnuitul „Distracție plăcută!" pe când se îndepărta.

– Păi, ar fi bine să mă duc să mă ferchezuiesc, ca să nu te dezamăgesc, Grace, a spus Arthur îndreptându-se spre scări.

Grace s-a mai plimbat prin camera de zi și s-a mai privit un pic în oglinda care atârna deasupra șemineului. Sticla era pătată și lumina era difuză, dar putea să se vadă destul cât să fie surprinsă de transformarea care se petrecuse cu ea. Cunoscând, din fotografii, chipul mamei, până și *ea* își dădea seama de asemănarea dintre ele două. S-a privit îndelung în oglindă și, puțin câte puțin, s-a detașat de ea însăși, astfel încât în locul imaginii ei oglinda reflecta acum chipul blând al mamei, care o privea cu dragoste. Grace și-a simțit pulsul crescând și sudoarea umezindu-i pielea. A zâmbit, iar mama ei i-a răspuns la zâmbet. Inima lui Grace s-a umplut de dragostea pe care i-o purta acelei femei pe care n-o cunoscuse niciodată, dar pe care o simțise mereu în preajma ei, iar când ochii i-au strălucit, la fel au făcut-o și ochii mamei. Nu conta că gândurile pe care încerca să le aducă laolaltă erau prea încâlcite ca să poată fi transmise altcuiva, pentru că mama ei înțelegea sentimentele din spatele lor.

– Ești bine, Gracey?

Era Arthur, care stătea în prag.

Viziunea a dispărut de îndată ce Grace a fost smulsă din transă, iar faţa din oglindă a devenit din nou a ei.

– Mi-aş fi dorit ca mama să fie cu noi, a spus ea cu glas şoptit.

– Şi eu, Gracey, a răspuns Arthur. Mi-ar fi plăcut să te ajute cu pregătirile. Îi plăcea nespus de mult să se îmbrace elegant.

– Crezi că îi semăn, tată?

Faţa lui s-a îmbujorat de plăcere. A dat din cap în semn că da şi a zis:

– Foarte asemănătoare.

– O simt cu noi, uneori. Ştiu că nu ne-a părăsit.

– Aşa e, Gracey. Şi eu am simţit asta. Iar azi, dintre toate zilele, o să ne privească de oriunde s-ar afla. Haide, nu vrem să întârziem, nu-i aşa?

– Nu, nu vrem.

– Sper că o să ne dea pandişpan victorian.

– O, tată, a zis ea râzând. Tu mereu te gândeşti la stomac!

***

Arthur şi Grace au mers cu bicicletele până la conacul Walbridge. Au luat-o pe scurtătură, prin pădure, şi au ajuns la aleea din spatele casei. Conacul era scăldat în razele soarelui, iar câţiva invitaţi treceau deja prin poarta deschisă în gardul viu şi păşeau mai departe, pe gazon. Grace îi recunoştea pe cei mai mulţi dintre ei, deşi unele doamne erau aproape de nerecunoscut datorită rochiilor elegante şi pălăriilor luxoase. Se formase o coadă de întâmpinare, iar Grace şi-a întins gâtul ca să vadă peste mulţime cum Rufus şi logodnica lui strângeau mâini şi salutau oaspeţi.

Toată lumea avea s-o întâlnească pe viitoarea mireasă, dar Grace nu se prea gândise la *ea*. Încă de la primirea invitaţiei, revederea cu Rufus îi ocupase toate gândurile. Pe măsură ce se apropia de el, simţea cum fluturii din stomac i se agitau tot mai tare. Însă la vederea femeii înalte, cu pielea albă şi cu părul blond, des, tuns într-un bob scurt, foarte la modă, Grace a simţit şi chinurile geloziei, cu care nu era obişnuită, iar gândurile i s-au învolburat. Lady Georgina era o frumuseţe, dar, mai mult decât atât, avea ţinuta şi eleganţa unei femei născute în cele mai înalte sfere ale societăţii – atribute pe care Grace, oricât de mult şi-ar fi dorit, n-ar fi putut să ajungă să le aibă niciodată.

Arthur a început să vorbească cu perechea din faţa lor, dar Grace nu asculta; în schimb, îşi ţinea privirea aţintită la chipul cel frumos al lui

Rufus, care zâmbea politicos şi arăta sincer încântat să-i vadă pe toţi acolo. Nu se schimbase deloc. Dimpotrivă, liniile pe care trecerea timpului i le desenase în jurul ochilor şi al gurii îl făceau să arate şi mai bine. Grace se întreba dacă el avea să şi-o mai amintească. A încercat să se pregătească pentru dezamăgirea de a descoperi că el nu şi-ar mai fi adus aminte nici măcar de numele ei.

În cele din urmă, a sosit şi rândul lor. La început, Rufus n-a părut s-o recunoască. A strâns mâna lui Arthur, apoi pe a ei. Abia atunci când se pregătea să-i prezinte pe amândoi lui Lady Georgina, s-a întors ca străfulgerat. Expresia feţei i s-a îndulcit dintr-odată, şi iată că Grace l-a văzut pe acel Rufus de care ea se îndrăgostise în ziua aceea, în faţa bisericii, şi care acum îi zâmbea călduros.

– Vai de mine, dar ce mult ai crescut, Grace, a spus el sorbind-o din ochi, ca şi cum şi-ar fi dat seama că n-avea prea mult timp ca să se poată desfăta contemplând-o.

– Un pic, a răspuns fata cu un fals aer de siguranţă de sine.

El a privit-o mai lung decât s-ar fi cuvenit, de parcă s-ar fi aflat sub efectul unei vrăji. Ea şi-a simţit obrajii cuprinşi de fierbinţeală, neştiind încotro să se uite. Dar nu era în stare să-şi mute privirea de la el, de parcă şi ea ar fi căzut pradă aceleiaşi vrăji.

– Dragă, n-ai de gând să mă prezinţi?

Vorbise Lady Georgina, care zâmbea, în aşteptare, privind în jos către Grace.

– Desigur, Georgie, a zis Rufus, rupând vraja. Ea e Grace, fiica lui Arthur Hamblin, care e un foarte bun crescător de albine.

– Ce pasionant! a spus Lady Georgina întinzând mâna.

Grace a îngheţat pe loc sub privirea rece a acelei femei. I-a luat mâna. Era prelungă, rece şi foarte fină. Buzele ei stacojii s-au arcuit într-un zâmbet politicos şi a dat din cap, grăbită, chiar înainte să-şi îndrepte ochii de un verde marin spre cuplul care aştepta în spatele lui Grace. Arthur a trecut mai departe, iar Grace, simţind, din maniera subtilă în care o îndepărtase, răceala lui Lady Georgina, i-a mai aruncat iute o privire lui Rufus, care continua să se uite la ea cu o expresie descumpănită. A zâmbit ezitant, iar apoi şi-a urmat tatăl, care a păşit pe gazon. Inima îi bătea atât de iute în piept, încât se temea că toţi cei adunaţi la petrecere aveau să i-o audă.

– Ce minunăţie! a exclamat Arthur. O frumuseţe de femeie!

N-a lăsat-o pe Grace să spună nimic, ci a continuat, entuziasmat, de parcă fusese lovit de un cu totul alt fel vrajă:

– E o adevărată doamnă, chiar e! Cât mă bucur că am cunoscut-o! Nu cred că am întâlnit pe cineva mai uimitor în toată viaţa mea. Ea şi logodnicul ei alcătuiesc un cuplu reuşit. O să trebuiască să ne aducem aminte toate detaliile, ca să i le povestim mâine lui May. Altfel, o să fie dezamăgită.

Grace îl asculta pe tatăl ei, dar gândul îi erau numai la Rufus. S-a întors ca să se mai uite o dată înapoi, însă în loc de faţa prelungă a lui Rufus a dat peste cea pistruiată a lui Freddie, care o privea cu o admiraţie stângace.

Capitolul 11

– O, arăţi altfel, a spus Freddie, iar Grace şi-a dat seama, după expresia feţei lui, că încerca să-i facă un compliment.

– Mulţumesc, Freddie, a răspuns ea, dorindu-şi în secret să se uite la Rufus peste umărul băiatului, dar dându-şi seama că asta l-ar fi înfuriat pe Freddie. Şi tu arăţi foarte bine, a adăugat ea.

– Nu e o splendoare, viitoarea soţie a lui Lord Melville? a intervenit Arthur, abia luându-şi ochii de la mlădioasa Lady Georgina.

– Face parte dintr-o categorie aparte, a fost de acord Freddie. Nu există mai bine de atât. De fapt, aş îndrăzni să zic că n-am întâlnit niciodată o femeie mai frumoasă.

S-a îmbujorat, ca şi cum şi-ar fi dat seama pe loc că vorbele lui izvorâte din ciudă îl dădeau de gol. Grace nici n-a clipit.

– E adevărat că-i foarte drăguţă, a spus ea. Parcă ar fi o specie rară de orhidee. Ea şi logodnicul ei fac un cuplu reuşit.

– Aşa-i, arată bine, dar e de gheaţă, a adăugat el coborându-şi glasul. *Eu*, unul, n-aş vrea să mă căsătoresc cu ea.

– Nu cred că ea ar vrea să se mărite cu tine, oricum, a zis Arthur în vreme ce ochii lui, aflaţi în căutarea pandişpanului victorian, priveau cu atenţie mesele aşezate sub un arţar străvechi. Crezi că e nepoliticos din partea mea dacă mă duc să caut mâncarea? a întrebat el.

Un majordom s-a apropiat de ei cu o tavă plină de băuturi.

– A, dar ce avem aici? a exclamat Arthur privind cu nesaţ toate acele licori pe care nu le cunoştea.

– Şampanie, cocktail cu bere de ghimbir, vişinată, punci şi suc, a răspuns majordomul pe un ton politicos. Dacă preferaţi ceai, să ştiţi că doamna Emerson vă poate servi acolo, sub copac.

– Cred că o să beau un cocktail, a spus Arthur servindu-se singur. Grace?

– Bolul de punci arată grozav, a răspuns ea întinzând mâna spre tavă.

În timp ce lua paharul, l-a întrezărit pe Rufus peste umărul majordomului. El continua să-şi întâmpine şi să-şi salute oaspeţii, cu faţa luminată de plăcere, de parcă se bucura sincer să dea mâna cu acei angajaţi loiali, care, la fel ca o armată de furnici, ţineau proprietatea tatălui său în ordine. Alături, logodnica lui începea să se ofilească în lumina soarelui. Abia dacă reuşea să schiţeze un zâmbet, iar Grace era sigură că se încorda din răsputeri ca nu cumva să caşte.

Deodată Rufus şi-a ridicat ochii, a văzut-o pe Grace şi a tresărit, de parcă privirea fetei avea o stranie atracţie magnetică ce i-o capta pe a lui fără ca el să se poată împotrivi. Grace îl privea pe furiş, iar faptul că fusese prinsă a făcut-o să încremenească. A rămas cu ochii larg deschişi, plini de uimire. Pentru o clipă lungă cât eternitatea, lumea a părut să se oprească în loc. Nu mai rămăseseră în ea decât Rufus şi ochii lui căprui-închis, întrebători, găsindu-şi calea spre sufletul ei de parcă ar fi ştiut drumul dintotdeauna.

Apoi momentul a trecut. Oamenii din apropiere i-au apărut în faţa ochilor, iar glasul lui Arthur i-a răsunat în auz:

– Gracey? a zis el.

A cuprins-o ruşinea. Sângele i-a năvălit în obraji şi, cu un efort supraomenesc, ea şi-a luat privirea de la Rufus.

– Eşti bine? a întrebat-o Arthur.

Grace a luat o înghiţitură de punci.

– Mergem să vedem ce ni se oferă la ceai? a întrebat ea, încercând să-şi domolească tremurul din voce.

– Aşa mai vii de acasă, a răspuns el. Freddie? Mergem să vedem oferta? Pun pariu că au pregătit nişte prăjituri delicioase, nu crezi?

Cei trei au traversat gazonul, îndreptându-se spre mese. Arthur a chicotit de plăcere la vederea prăjiturilor, brioşelor şi biscuiţilor de pe frumoasele farfurii de porţelan. S-a plimbat în sus şi-n jos, clătinând, uluit, din cap, cu chipul luminat de plăcere.

– Uită-te la toate astea! a exclamat Freddie. Iar noi suntem primii.

– Cineva trebuie să fie, a zis Grace. Ce-o să alegi?

– Ciocolată, a răspuns Freddie. Tu?

– Cafea.

– Haide să împărţim. Tu iei un pic de la mine, iar eu iau un pic de la tine.

Fata a râs.

– Eşti lacom, Freddie!

– De ce să guşti doar dintr-una, când poţi gusta din două?

Vederea celor trei la mese i-a atras şi pe alţii, iar în curând prăjiturile au fost înconjurate de oaspeţi pofticioşi care discutau între ei, comentând deliciosul festin şi frumuseţea delicată a viitoarei contese Melville. Doamna Emerson, o femeie rotundă, cu sânii mari precum două baloane şi cu şoldurile late cât masa, vorbea, veselă, cu toată lumea, împărţind ceai Earl Grey în ceşcuţe delicate de porţelan. Arthur o cunoştea încă de când era un băieţel care creştea în Walbridge şi a mai rămas cu ea, schimbând o glumă sau două în timp ce îşi termina prăjitura şi se hotăra ce alt pandişpan delicios să mai deguste.

Aerul era încărcat de parfumurile doamnelor încălzite de soare. Împreună cu Freddie, Grace s-a amestecat printre cunoscuţi, de la muncitorii din fermă care lucrau cu Freddie până la posacul domn Garner pe care Freddie spera să-l înlocuiască într-o bună zi. Grădinari şi pădurari, menajere şi personalul de la bucătărie, majordomi şi valeţi. Grace i-a văzut pe marchizul şi pe marchiza de Penselwood, care ieşiseră să discute cu invitaţii. Marchiza stătea alături de nişte doamne îmbrăcate elegant, pe care Grace nu le cunoştea. Păreau fericite să fie în compania ei, iar ea dădea uşor din cap, oferindu-le toată atenţia şi făcându-le să se simtă de parcă erau singurele persoane de acolo cu care voia să stea de vorbă. Marchizul râdea din toată inima, secondat de colonelul Redwood, pe care Grace fu uimită să-l vadă la petrecere, şi de reverendul Dibben, care era prezent la *orice* petrecere. Fata şi-a împărţit prăjitura cu

Freddie, care apoi s-a întors la una dintre mese ca să mai ia o felie de prăjitură cu cafea. Acolo l-a găsit pe Arthur, care dădea târcoale pandişpanului victorian, şi a mai rămas un pic ca să vorbească cu el şi cu doamna Emerson, căreia compania băieţilor tineri şi îndrăzneţi precum Freddie îi făcea chiar mai multă plăcere decât mâncatul prăjiturilor.

– Salut, Albinuţo! s-a auzit o voce din spatele lui Grace.

Fata s-a întors şi l-a văzut, chiar lângă ea, pe Rufus. Inima i-a tresărit pe loc. A clipit, uluită.

– Ce-ţi mai fac prietenele pufoase? Nu înţeapă pe nimeni, sper? a întrebat el.

Ea a zâmbit şi s-a înroşit.

– Nu, îşi văd liniştite de treburi.

– Asta-i bine, a spus Rufus în timp ce-i privea cu atenţie trăsăturile, părând uimit de ceea ce vedea. Nu cu mult timp în urmă erai doar o fetiţă, a continuat el. Şi iată-te acum. Cât de repede a trecut timpul!

– Da, a răspuns ea, încercând să se gândească la ceva inteligent de spus, dar negăsind nimic în mintea ei tulburată. Felicitări pentru logodnă! a continuat, aducându-şi aminte că îl mai felicitase o dată la începutul evenimentului, împreună cu tatăl ei.

– Mulţumesc, a răspuns Rufus. Dar tu? a întrebat, părând să-i sape cu privirea pe sub piele. Eşti promisă cuiva?

Fata a râs şi a făcut o grimasă.

– Nu, nu, eu... L-a privit pe taică-său, care, prins într-o conversaţie, dădea gata încă o felie de pandişpan victorian. Încă locuiesc cu tatăl meu. Noi doi împotriva lumii, a spus ea, iar apoi trăsăturile i s-au înmuiat de duioşie la vederea lui Arthur şi a adăugat: Adoră prăjiturile voastre.

– O, ăla e sectorul doamnei Emerson. E o bucătăreasă grozavă. Dacă aş locui aici tot timpul, aş fi cât ea, a declarat el, iar apoi a râs răutăcios şi a zis: Ştiu că a fost urât din partea mea, dar, pe când eram doar un băieţandru, am poreclit-o „Şuncoasa“.

Grace şi-a dus mâna la gură şi a zis:

– O, asta e îngrozitor!

– Da, cam aşa ceva. Oricum, mi-e tare dragă bătrânica.

– Ce mai face bunica ta?

– În mod miraculos, încă mai trăieşte. În fiecare an mama spune că acela e ultimul, iar în fiecare an bunica îi demonstrează contrariul. Dacă

mai vine încă un război, o să-i sugerez să se înroleze. Dacă o punem pe bunica în linia întâi, le arată ea nemţălăilor.

Grace l-a întrebat, tulburată:

– Crezi că o să mai fie încă un război?

– Mi-e teamă că Hitler face tot posibilul ca să mai fie încă unul. Îşi creşte efectivele militare. A înghiţit Austria, iar acum pare că vrea să înghită şi Regiunea Sudeţilor. Mă tem că apropierea războiului devine certitudine.

– Dar abia ne-am revenit din ultimul, s-a împotrivit Grace.

– Ştiu, dar nu cred că oamenii învaţă din istorie.

– Nu spune asta.

– Oamenii sunt foarte proşti, Grace.

– Nu destul cât să trimită tineri la moarte.

– Au mai făcut-o şi în trecut şi o s-o mai facă iarăşi şi iarăşi. E vorba doar despre putere, iar oamenii sunt în stare de orice ca s-o capete, chiar şi să-şi sacrifice tinerii.

Ochii lui Grace s-au întunecat din pricina tulburării.

– Chiar şi tu?

Trăsăturile lui s-au îmblânzit şi i-a zâmbit fetei într-un fel foarte intim.

– Te-ar deranja?

– Da, m-ar deranja.

– Eşti foarte dulce, Grace. Serios, nu cred că am mai întâlnit pe cineva mai drăguţ decât tine.

Ea a roşit din nou.

– Nicidecum. Aş avea o inimă de piatră dacă nu mi-ar păsa de tinerii care se duc la moarte.

– Asta o să se întâmple, dar să dea Domnul să nu dureze cât Marele Război. Eu o să-mi petrec restul zilelor aici, la Walbridge, făcând ceea ce tatăl meu a făcut înaintea mea, iar tatăl lui înaintea sa. Eton, Oxford, Sandhurst; pe astea deja le-am bifat. Continuitatea îmi dă o oarecare satisfacţie, deşi, între noi fie vorba, urăsc monotonia. Totul e foarte previzibil. Mai degrabă tânjesc după răsturnări de situaţie în viaţă, după unele care să nu fi fost negociate la naşterea mea. Ştii, într-un mod straniu, poate chiar îmi doresc să mai vină un război. Măcar asta o să alunge plictiseala, a încheiat el, însă apoi a adăugat, oftând: Totuşi, nu pot să mă plâng. Îmi ştiu viitorul; mulţi oameni n-au luxul unei asemenea certitudini.

– Nu-mi pot imagina ceva mai frumos decât să trăieşti în locul ăsta.

– L-ai urî, Grace. E mult prea mare.

– Dar grădinile...

– Da, grădinile sunt deosebite. Pline de albine, a spus el, cu un zâmbet larg. Artrita bunicii s-a îmbunătăţit o perioadă, dar apoi s-a înrăutăţit din nou. A cerut să te vadă, dar am refuzat-o. Ştiam cât de supărată ai fi fost să-ţi trimiţi la moarte unele dintre creaturile tale preferate.

– Aş fi făcut-o pentru ea. Mâinile alea, săracele, arătau ca şi cum ar fi fost tare bolnave.

– Sunt mai mult gheare decât mâini. Mă surprinde faptul că, până acum, bunica n-a ieşit ca să te caute.

Şi-a contorsionat mâinile asemenea unor gheare şi a făcut o grimasă. Fata a râs.

– Eşti răutăcios, Rufus!

– Dacă ar fi ştiut că te găseşte aici, la ora asta erai deja printre plante, căutând albine. Însă ea urăşte oamenii, la modul general, aşa că socoteşte o petrecere ca asta drept un adevărat coşmar. Nici măcar nu sunt sigur că o să ajungă la nunta noastră.

Auzindu-l vorbind despre nunta lui, Grace a simţit un gol în stomac.

– Când e?

– În mai, la anul. E tare mult până atunci, însă Georgie vrea să se mărite la ivirea toporaşilor şi nu pot să-i refuz asta. Am s-o iau de la ea de acasă şi am s-o duc într-o casă de la Londra, un loc în care toporaşii nu cresc niciodată.

– E o perioadă a anului minunată pentru căsătorie.

– Da, a răspuns el întristându-se dintr-odată şi încruntându-şi fruntea. Uneori mă gândesc...

Chiar în clipa aceea li s-au alăturat Arthur şi Freddie. Cel dintâi se distra de minune, în timp ce o umbră de iritare întuneca faţa lui Freddie. Grace s-a întrebat ce-l supărase.

– Acum, că tatăl tău e aici, vă las să staţi de vorbă, a spus Rufus, iar apoi i-a zâmbit lui Freddie şi a adăugat: Nu e politicos să laşi o domnişoară singură.

S-a îndepărtat şi a fost acaparat imediat de doamna Garner şi de câteva dintre prietenele ei pudrate din greu.

– Şi el ce mai voia? a vrut Freddie să ştie.

– M-a întrebat de albine, a răspuns fata. Am vorbit despre ziua în care şi-a adus bunica la noi acasă.

– Şi-a adus aminte de tine, Gracey, a zis Arthur, mândru.

– Nu chiar, a minţit ea. Era doar politicos.

– Probabil că trebuie să-şi facă timp să vorbească cu toată lumea, a spus Freddie. Are dreptate, totuşi, n-ar fi trebuit să te las singură, pentru că din pricina asta el n-a putut să-şi vadă de treaba lui şi să se ducă să stea de vorbă cu altcineva.

– Dacă Lord Melville nu voia să stea de vorbă cu mine, n-ar fi avut nici o problemă să mă prezinte altcuiva, a spus Grace, după care a făcut ceva ce nu-i stătea deloc în fire: s-a îndepărtat de ei.

Pur şi simplu, s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în mulţime. Era cumplit de supărată. Cum îndrăznea Freddie s-o facă să se simtă atât de neînsemnată şi de lipsită de valoare? Faptul că vorbise cu Rufus îi sporise dintr-odată încrederea în sine. Dacă *el* putea s-o trateze frumos, la fel putea şi Freddie. Nu era obligată să accepte dispreţul nimănui, cu atât mai puţin dacă venea de la cineva pe care-l cunoştea de o viaţă.

În timp ce străbătea mulţimea, a avut un simţământ de triumf. N-a privit în urmă, dar ştia că micul ei gest de nesupunere îl uimise pe Freddie la fel de mult cât o uimise şi pe ea. Pentru o clipă, s-a îngrijorat că nu mai avea cu cine să stea de vorbă – nu voia să se întâlnească cu Lady Georgina –, însă numaidecât l-a văzut pe colonelul Redwood, al cărui chip strălucea de bucurie.

Când a sosit vremea plecării, pe Grace a năpădit-o cumplita amărăciune a eşecului. Rufus se căsătorea. Poate că n-avea să-l mai vadă niciodată. El spusese că la bătrâneţe avea să închidă ochii acolo, la Walbridge, dar nu-i dezvăluise fetei dacă trăia la Walbridge *acum*. Îi zisese că locuia la Londra, iar Grace presupunea că el avea să rămână acolo până la moartea tatălui său, moment în care avea să-i moştenească averea. Puteau să treacă ani şi ani până să-l mai revadă. Grace a simţit un val crescând de disperare invadându-i pieptul, iar în gât i s-a pus un nod care n-o mai lăsa să răsufle. Dacă ar fi fost singură, şi-ar fi lăsat lacrimile să-i curgă, dar în situaţia de faţă nu putea decât să zâmbească, deşi inima i se zbătea în piept de durere.

Lord Melville şi Lady Georgina erau la poartă, dând mâna cu musafirii lor pe măsură ce aceştia din urmă plecau. Nu se mai formaliza nimeni să stea la vreo coadă, ci unii oaspeţi le făceau cu mâna gazdelor, pur şi

simplu, şi le mulţumeau pentru petrecere. Însă Grace a ajuns încă o dată în faţa lui Rufus, alături de Freddie şi de tatăl ei. De data asta, Rufus nu şi-a lăsat privirea să zăbovească asupra fetei. Şi-a luat la revedere politicos, iar Lady Georgina i-a spus lui Grace că mierea de albine era delicioasă.

– O să mă asigur că doamna Emerson îmi trimite un pachet la Londra, a spus ea scuturând mâna fetei cu degetele ei reci şi subţiri.

– Vă doresc mulţi ani fericiţi împreună! le-a urat Arthur, puţin ameţit şi foarte vorbăreţ de la cocktailuri. Abia aştept întoarcerea domniilor voastre la Walbridge.

– Şi eu, a răspuns, politicos, Lady Georgina. Trebuie să ne mai trimiteţi din delicioasa voastră miere. O să fie plăcut să păstrăm ceva din conacul Walbridge la reşedinţa noastră din Edgerton.

Grace şi-a înghiţit disperarea şi a trecut de poarta înaltă. Era năpădită de un val de durere şi s-a grăbit să se urce pe bicicletă, pe care o sprijinise de zidul unei case. Nu şi-a luat rămas-bun de la Freddie şi nici nu l-a aşteptat pe tatăl ei. A pedalat iute către casă, cu lacrimile curgându-i pe faţă şi stricându-i machiajul, şi cu încrederea în sine făcută bucăţi-bucăţele.

Ajuns acasă, Arthur a găsit-o pe Grace printre stupi, plângând.

– Gracey? a întrebat el, grăbindu-se să ajungă la ea. Ce s-a întâmplat?

– Sunt tare nefericită, a răspuns fata.

– Nefericită? De ce?

El i-a privit chipul umflat de plâns, nevenindu-i să creadă.

Grace s-a simţit ispitită să-i spună tot adevărul, dar ceva a oprit-o. Un om ca Arthur Hamblin n-ar fi înţeles niciodată dragostea ei pentru Lord Melville. În ochii lui, iubirea dintre doi oameni provenind din clase sociale diferite era de neconceput şi prostească. Grace dezbătuse împreună cu el destul din opera lui Jane Austen încât să fie sigură de asta.

– Freddie s-a purtat atât de urât cu mine, a spus ea în schimb.

Faţa lui Arthur s-a îmblânzit, iar el a clătinat din cap. *Asta* era ceva ce el înţelegea prea bine.

– Se poartă urât cu tine doar fiindcă te place.

Grace s-a uitat la el cu ochii mari, sincer surprinsă.

– Mă place? a repetat ea.

– Chiar nu-ţi dai seama? Eu îmi dau. Şi May de asemenea, a spus Arthur râzând. De fapt, cred că toată lumea îşi dă seama de asta, mai puţin tu.

– Atunci de ce e atât de răutăcios?

– Pentru că e gelos.

– Pe cine?

– Pe Lord Melville, bineînţeles.

– De ce ar fi el gelos pe Rufus?

– Pentru că îşi închipuie că ţie îţi place de el. Înainte ca Grace să poată protesta, Arthur a continuat: Desigur, *eu* ştiu că nu-i adevărat. El e un domn din înalta societate, iar fetele drăguţe ca tine vor admira şi vor respecta mereu un astfel de personaj, dar Freddie e tânăr şi îl îmboldeşte o gelozie feroce faţă de orice bărbat care se apropie de tine.

– Eşti sigur?

– Ştiu mai multe decât las să se vadă. Freddie ţi-a fost ca un frate, dar acum te-ai transformat într-o tânără frumoasă, aşa că se luptă cu sentimentele lui. Te priveşte aşa cum ar face-o un bărbat, iar asta îl derutează la culme. Bineînţeles că totul s-ar limpezi dacă i-ai da un pic de speranţă.

– Speranţă?

– Ar fi bun pentru tine, Gracey, i-a spus tatăl ei, serios. Într-o bună zi domnul Garner o să se pensioneze, iar Freddie o să administreze moşia. Are o inteligenţă naturală şi înţelege pământul cu instinct de ţăran. Pe lângă asta, toată lumea îl place. E un băiat bun. Ţi-ar fi foarte bine dacă te-ai mărita cu cineva ca Freddie, care e în stare să aibă grijă de tine. Şi n-ar trebui să părăseşti Walbridge.

– Sau pe tine, a răspuns ea, cu un început de zâmbet.

– Ei bine, nu vreau să mă părăseşti, Gracey, dar o s-o faci într-o zi. E firesc. Te măriţi, te muţi, iar eu rămân pe cont propriu.

– De ce nu te-ai recăsătorit niciodată, tată? Eşti un bărbat chipeş şi eşti blând şi amuzant; orice femeie ar fi norocoasă s-o iei de nevastă. Pe lângă asta, încă nu eşti în vârstă.

El a ridicat din umeri şi s-a uitat într-o parte.

– N-am vrut s-o înlocuiesc pe mama ta, a răspuns, odihnindu-şi braţul pe stup.

– Eşti sigur că nu din cauza mea?

– Nu, ţie ţi-ar fi priit să ai o mamă vitregă care să te îngrijească.

– Îmi place să fiu cu tine, doar noi doi. Suntem o echipă.

El a spus, zâmbind larg:

– O echipă *bună*!

– Dacă mă căsătoresc într-o bună zi, să ştii că n-am de gând să mă mut. Nu pot sta departe de tine, tată.

– Nu face promisiuni pe care n-o să poţi să le ţii, Gracey. Însă recunosc că mă bucur că te gândeşti la asta, a spus el bătând-o uşor pe braţ, iar apoi a continuat: Eşti o fată bună. Nu-l lăsa pe Freddie să te supere. E doar imatur. Poate că ar merita să te uiţi la el cu alţi ochi, acum că ai devenit şi tu femeie. Viaţa e un drum lung şi uneori ţi-e greu să străbaţi drumul ăsta. Să alegi să călătoreşti pe el alături de un bărbat care te cunoaşte, care te înţelege şi care face parte din aceeaşi pătură socială ar fi, într-adevăr, o decizie înţeleaptă.

– Dar cum rămâne cu iubirea care te ţine cu sufletul la gură şi te mistuie, cea pe care scriitorii au descris-o timp de secole? N-ar merita s-o aştept?

– Pasiunea nu rezistă, Grace. Uită-te la Vronski şi la Anna Karenina. Genul ăsta de patimă ţine doar de iubirile interzise.

– Elizabeth Bennet şi Darcy, atunci? a sugerat ea în schimb, iar Arthur a zâmbit.

– Ce seci ar fi fost vieţile lor după căsătorie. Darcy n-avea simţul umorului. Elizabeth Bennet era prea bună pentru el, a adăugat Arthur aruncându-i, apoi, o privire serioasă lui Grace. Tu ai nevoie de dragoste, dar de una care să fie echilibrată şi loială, de iubirea constantă a unui prieten. Eu cred că, fără să-ţi dai seama, deja îl iubeşti pe Freddie. Bărbatul potrivit se află chiar sub nasul tău, iar tu pur şi simplu te uiţi peste umărul lui.

– Niciodată până acum nu m-am gândit la Freddie în felul ăsta.

– Asta înseamnă că tocmai am plantat sămânţa, aşa că subiectul e încheiat, cel puţin pentru o vreme. Nu te-aş împinge niciodată să te măriţi cu un bărbat pe care să nu-l vrei. Dar te pot ghida. Acum, haide să mergem şi să dăm drumul câinelui afară. Putem să-l plimbăm prin pădure, ce zici? I-ar prinde bine o alergare. Şi mie la fel, după toate prăjiturile pe care le-am mâncat. O să-ţi povestesc totul despre cartea pe care o citesc acum. Cred că şi ţie ţi-ar plăcea. E o poveste înălţătoare şi plină de învăţăminte.

În seara aceea, în timp ce tatăl ei s-a aşezat în fotoliu şi a deschis o carte, gândurile lui Grace s-au îndreptat către Freddie. N-ar fi ghicit niciodată că el făcuse din gelozie toate acele comentarii răutăcioase. Grace nu se gândise niciodată la Freddie ca la un pretendent. Freddie ca

soţ era şi mai de neimaginat, însă gândul în sine era unul liniştitor. Însă asta să fi fost, oare, *tot* ceea ce putea ea să spere de la viaţă? Grace şi-a adus aminte comentariul lui Rufus despre monotonia unei vieţi previzibile. În clipa aceea şi-a dat seama că înţelegea despre ce vorbise el. Pentru ea, previzibil ar fi fost să se mărite cu Freddie. Şi-ar fi petrecut restul vieţii în Walbridge. Copiii lor s-ar fi născut şi ar fi crescut aici. Ea ar fi ajuns cândva să se odihnească în cimitirul satului, la fel ca şi înaintaşii care trăiseră aceeaşi viaţă ferită de evenimente dramatice. Un astfel de gând o făcea să se simtă tare singură; cu cât stăruia asupra lui, cu atât creştea însingurarea din sufletul ei. Dar care era alternativa? Să trăiască o viaţă întreagă visând la un bărbat pe care n-ar fi putut să-l aibă niciodată? Totul se terminase. Trebuia să şi-l şteargă pe Rufus din inimă. Altfel, n-ar fi avut loc pentru altcineva, iar gândul de a trăi o viaţă lipsită de dragoste era de neconceput.

Iar dacă rămânea la Walbridge, cel puţin ar mai fi putut să aibă ocazia de a-l zări din când în când pe Rufus. Vieţile lor ar fi continuat pe linii paralele şi, câteodată, atunci când coincidenţa ar fi făcut ca ei să cotească pe aceeaşi stradă sau să urce pe aceeaşi pantă de deal – ar fi ajuns să se vadă, iar asta ar fi însemnat totuşi ceva.

Capitolul 12

Grace a încercat să-l uite pe Rufus. S-a reîntors la viaţa ei – să-i citească colonelului Redwood, să aibă grijă de tatăl ei, să se întâlnească cu prietenii la Vulpea şi Gâsca – şi a împins într-un cotlon al minţii acel moment pe care-l petrecuse împreună cu Rufus pe gazon. Grace a descoperit că, dacă se concentra pe ceea ce i se întâmpla în prezent, putea să-şi împiedice gândul să mai rătăcească prin trecut. Atunci când nu muncea, privea albinele. De fiecare dată când îi venea în minte chipul lui Rufus, fata îşi concentra toată atenţia asupra micilor creaturi pe care le iubea. Le privea cum lucrau în straturile de flori, cum intrau în stupi şi

cum ieşeau din ei. Le asculta bâzâitul molcom şi, în timp ce zilele de vară deveneau mai scurte, iar serile mai reci, Grace şi-a dat seama că obiceiurile pe care şi le făcuse o ajutau să-şi uite frământările. Însă sforţarea pe care o făcea era neînchipuit de mare, iar noaptea, stând întinsă în pat fără nimic altceva decât voinţa de a-şi ţine în frâu mintea rătăcitoare, se lăsa copleşită. Era prea obosită şi prea nefericită ca să se mai poată împotrivi.

Freddie era ocupat cu recolta. Se trezea la răsărit şi-şi petrecea toată ziua pe ogoare, acoperind stogurile sau secerând grâu şi orz şi legând snopii în stive pe care le lăsa să se usuce la soare. May îi făcea sandviciuri, pe care el le mânca stând la umbră împreună cu alţi muncitori. După lăsarea serii, Freddie se întorcea acasă cu hainele pline de praf, cu faţa mânjită de sudoare şi de ţărână, mort de oboseală şi tânjind să doarmă, iar May îi dădea, în sfârşit, masa de seară. Grace abia dacă-l mai vedea. Abia dacă-l mai vedea şi pe tatăl ei, care era ocupat cu grădina, alegând fructe şi legume pentru marile petreceri care se ţineau la conac. Grace preluase toată munca legată de apicultură şi-şi petrecea ore întregi în magazie spălând borcane, punând etichete şi făcând pregătiri pentru depozitarea recoltei de miere. Odată ce extrăgeau mierea, la început de septembrie, aveau s-o pună în lădiţe şi s-o trimită la birourile moşiei. Grace se întreba dacă Lady Georgina chiar voia să expedieze puţină miere şi la Londra, şi dacă acele borcane pe care ea, Grace, le ţinea în mână, aveau să fie atinse în cele din urmă şi de Rufus. Gândul acela o prinsese cu garda jos şi-i înfrânsese toată împotrivirea. Ţinând borcanul în mână, Grace aproape că simţise căldura degetelor lui puse peste ale ei. Pregătise fiecare borcan fără să se grăbească, iar apoi le înşirase pe rafturile magaziei în timp ce spunea în gând o rugăciune pentru Rufus.

La sfârşitul verii, tot satul a sărbătorit recolta printr-o slujbă la biserică. Grace s-a pomenit stând chiar lângă Freddie. Era bronzat şi slăbuţ, iar părul castaniu-roşcat i se decolorase de la soare şi-i cădea pe frunte în şuviţe groase. Pe faţa bronzată, ochii strălucitori îi păreau şi mai albaştri, iar pistruii i se înmulţiseră şi i se întinseseră pe nas şi pe obraji. Munca grea îl făcuse bărbat; Grace a băgat de seamă pentru prima oară cât era de chipeş.

– Ce-ai mai făcut, Grace? a întrebat Freddie în şoaptă.

– Bine, a răspuns ea. Am fost ocupată cu pregătirea pentru recolta de miere şi i-am citit colonelului Redwood.

Ea a observat că picioarele lui Freddie se lungiseră, părând să ocupe acum mai mult loc în strană. I-a simţit şi parfumul.

– Cu ce te-ai dat? a vrut ea să ştie, adulmecând aerul, însă apoi l-a simţit crispându-se şi i-a părut rău că-l întrebase aşa ceva.

– E de la spuma de ras, a răspuns el mângâindu-şi, sfios, bărbia.

Fata l-a privit şi a văzut că i se îmbujoraseră obrajii.

– Miroase drăguţ, i-a zis, râzând în sinea ei la gândul că îi făcuse un compliment.

Grace nu-i spusese niciodată lui Freddie că mirosea frumos. S-a aşteptat ca el s-o certe sau s-o facă să se simtă prost pentru acel comentariu care nu-i stătea în fire, însă Freddie n-a făcut-o. Spre surpriza ei, băiatul i-a zâmbit cu afecţiune.

– Iar tu miroşi ca o grădină de vară, a spus el, cu obrajii din ce în ce mai îmbujoraţi.

– Chiar aşa?

– Da, atunci când mă gândesc la tine, a zis el, stânjenit, mă gândesc la flori.

Grace i-a aruncat o privire uluită.

– Asta e drăguţ, a spus ea încercând să fie cât mai expansivă, dar negăsindu-şi cuvintele.

În acel moment s-au ivit marchizul şi marchiza de Penselwood. Au păşit către altar, alcătuind un grup impunător împreună cu bătrâna marchiză, care era vizibil slăbită şi împuţinată, şi s-au aşezat cu toţii în primul rând de strane. Mulţimea a tăcut. Grace nu era surprinsă de absenţa lui Rufus. În perioada aceea el nu era niciodată la Walbridge. Fata a studiat cu atenţie feţele celor din grupul marchizului, pentru că el părea să fie mereu înconjurat de un anturaj alcătuit din oaspeţi care-i vizitau conacul, dar cu siguranţă că Rufus nu se afla printre ei. A fost surprinsă totuşi să descopere că de data asta nu simţea obişnuitul fior de dezamăgire, ci că o distrăgea genunchiul lui Freddie, care-l apăsa uşor pe al ei. Nu şi-a tras piciorul, ci l-a lăsat nemişcat, simţind o ciudată şi neobişnuită emoţie pe măsură ce căldura îi străbătea întregul trup şi-i dădea fiori pe şira spinării. Dacă Freddie avea aceeaşi senzaţie, el nu lăsa să se vadă. Însă Grace a băgat de seamă că, de fiecare dată când se aşezau după ce cântaseră în cor, genunchiul lui se întorcea în acelaşi loc, atingând-o.

Şi tot de fiecare dată, ea simţea tensiunea apropierii şi căldura din ce în ce mai intensă dintre ei.

După slujbă, au ieşit cu toţii în curtea bisericii ca să stea de vorbă. Freddie era nerăbdător să-i vorbească.

– Vii la râu în după-amiaza asta? a întrebat el privind-o plin de speranţă. Mă simt de parcă nu te-am mai văzut de luni de zile.

– *Tu* eşti cel care n-a avut timp de *mine*, a răspuns ea.

– Ştiu, am avut foarte mult de lucru.

Grace i-a zâmbit, derutată de energia care vibra între ei.

– Ai muncit din greu, a spus ea ridicându-şi privirea către el şi gândindu-se că slăbise mult în ultima vreme. Oare mătuşica May te hrăneşte cum trebuie?

– În viaţa mea n-am muncit mai mult, dar îmi place la nebunie s-o fac, Grace, a spus el, iar ochii i-au strălucit de entuziasm. Îmi place mult să lucrez pe ogor şi la fel de mult provocarea fizică pe care o implică asta. E cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Asta-i bine, Freddie. Domnul Garner chiar trebuie să aibă grijă.

– Ar face bine să fie atent. Într-o zi, o să conduc toată moşia.

– Pun pariu că aşa o să fie.

Lui Grace i se îmbujoraseră obrajii de admiraţie. Dinamica dintre ei se schimbase în doar câteva luni. Nu se mai simţea mai în vârstă decât Freddie. El o ajunsese din urmă şi chiar o depăşise, transformându-se, din câteva salturi uriaşe, dintr-un băiat – într-un bărbat.

– O să vii? a repetat el.

– Da, a răspuns ea, iar zâmbetul lui Freddie la auzul acelui cuvânt i-a dat un neaşteptat fior de plăcere.

Puţin mai târziu, Grace a apucat-o pe scurtătură, alături de tatăl ei. Frunzele încă nu-şi schimbaseră culoarea, însă lumina aurie şi blândă era aceea a începutului de toamnă. Toate lanurile deveniseră mirişti şi luceau în bătaia soarelui. Grace s-a gândit la Freddie şi la orele pe care el le petrecuse pe ogoare. Munca îi făcuse umerii să se lăţească şi-i întărise toţi muşchii, dându-i un soi de vigoare pe care Grace o găsea foarte atrăgătoare. Ea şi-a privit tatăl şi s-a gândit că pe el munca fizică părea mai degrabă să-l fi consumat. Arăta obosit.

– Tată, la ce te gândeşti? a întrebat ea.

– O, la nimic, a răspuns el, alungându-şi gândurile în care se cufundase. Doar mă gândeam la cât de frumoasă e pădurea în lumina asta. După

primăvară, începutul toamnei e perioada mea preferată din an, a spus Arthur în timp ce privea în jur, zâmbind. Trebuie să fim recunoscători pentru multe lucruri, a continuat el, clătinând din cap. Sărbătoarea recoltei ne aminteşte de asta.

– Aşa-i. Avem toate cele de trebuinţă, a adăugat Grace.

– Oamenii fericiţi nu sunt neapărat aceia care au totul, ci aceia care scot tot ce-i mai bun din ceea ce au, a zis el, înţelept. Ne descurcăm, eu şi cu tine, nu-i aşa, Grace?

– Ne descurcăm mai mult decât bine. Lucrurile care mă fac pe mine fericită nu sunt neapărat cele care pot fi cumpărate, tată. Fericirea vine şi din acceptarea a ceea ce ai. Tu m-ai învăţat asta.

– M-aş fi bucurat ca tu să fi avut parte de o mamă, a zis el, iar chipul i-a devenit iarăşi serios. Dar Domnul a avut un plan, iar asta n-a făcut parte din el.

– Mătuşica May a fost ca o mamă pentru mine, a răspuns Grace.

Expresia lui s-a îmblânzit. A oftat, întorcându-şi chipul către soare.

– May a fost mereu alături de tine. Nu cred că aş fi reuşit fără ea, a spus Arthur vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Dar a fost şi alături de tine, nu?

Arthur i-a aruncat o privire şi s-a încruntat.

– May a fost o prietenă de nădejde. E greu să creşti o fiică pe cont propriu. La început, bunica şi mătuşa ta au încercat să mă ajute. Au reuşit s-o facă pentru scurt timp, însă ele voiau să preia totul, nu doar pe tine, ci şi casa, cu mine în ea! Aşa că le-am gonit pe amândouă. Eu nu ştiu nimic despre lucrurile femeieşti. Dacă May n-ar fi fost alături de mine şi nu m-ar fi sprijinit, nu ştiu ce-aş fi făcut.

– Ai fi făcut totul aşa cum trebuie, tată. Ne-am fi descurcat noi cumva.

– Am vrut mai mult pentru tine decât doar să ne descurcăm, Grace. May e o femeie care poate fi un bun exemplu pentru o fată. E cumsecade, blândă, harnică şi amuzantă. Îmi amintesc că, pe când erai mică, mă gândeam că dacă ai fi ajuns la maturitate precum May, eu şi mama ta am fi fost foarte mândri de asta. May a fost cea mai apropiată prietenă a mamei tale; ştiu că ea ar fi fost de acord ca May să preia frâiele şi să-ţi ofere un exemplu pe care să-l urmezi.

– Şi cum am ieşit?

Grace a zâmbit un pic, însă tatăl ei a luat-o în serios.

– Sunt mândru, a răspuns el. Ştiu că pot vorbi şi din partea mamei tale atunci când zic asta. Şi ea e mândră, oriunde ar fi.

– Nu foarte departe, mă gândesc, a zis Grace.

– E mereu cu noi, Grace. Să nu uiţi asta niciodată. Doar pentru că n-o vezi, asta nu înseamnă că sufletul ei nu ne e alături. Corpul e doar o carcasă, iar, acolo unde se află acum, ea n-are nevoie de el. Mama ta poate să fie oriunde oricând, într-un singur gând.

– Asta e o idee minunată.

– E adevărat. Noi suntem aici ca să învăţăm, Gracey. Şi ca să ne sporim dragostea. Asta-i tot. Nu e complicat. Şi calea către evoluţie e prin altruism, iertare şi compasiune, adică prin iubire. Doar despre asta e vorba. Să te pui pe locul doi, nu pe cel dintâi. Să ai grijă de celălalt, precum o fac albinele, a încheiat el privind-o şi zâmbindu-i, apoi a schimbat vorba: Crezi că albinele sunt pregătite pentru recoltarea mierii?

– Încă mai fac provizii, dar a venit răcoarea deja, mai ales în timpul nopţii.

– Atunci, propun să începem săptămâna viitoare, a zis el grăbind pasul. Haide să aruncăm o privire după ce ajungem acasă. Dar mă bate gândul că a sosit timpul să extragem mierea.

– Totul e gata. Am pregătit borcanele.

– Eşti o fată bună, Gracey. Aş fi putut să am un copil rebel sau capricios, dar te-am avut pe tine.

– După chipul şi asemănarea ta, tată, a spus ea zâmbind.

– Poate că doar pe dinăuntru, Gracey. Pe dinafară, eşti întruchiparea mamei tale.

După prânz, Grace a plecat cu bicicleta spre casa lui Freddie. Inima i-a luat-o razna şi a început să bată iute pe măsură ce se apropia. Toate astea – pentru Freddie, s-a gândit ea, râzând de absurditatea emoţiilor pe care le avea faţă de un băiat care-i era ca un frate. Însă atunci când el a păşit în stradă, era un alt Freddie, foarte diferit de băieţandrul care, altădată, o aştepta nerăbdător ca să-şi petreacă timpul împreună cu ea. Freddie cel de acum o făcea să se simtă stânjenită şi un pic sfioasă. Privirea lui era mai intensă, gesturile îi erau mai hotărâte, iar zâmbetul nou care îi înflorea pe faţă o făcea pe Grace să uite cu desăvârşire de vechiul lui rânjet răutăcios, pe care ea nu-l înţelesese niciodată. Freddie i-a propus să meargă pe biciclete până la râu, iar Grace a simţit cum s-a înfiorat

toată de un amestec de reţinere şi de entuziasm. Nu şi-a dat seama că acum nu mai trebuia să se forţeze să şi-l scoată din minte pe Rufus. Freddie ocupase deja tot acel spaţiu.

În timp ce coborau panta paralelă cu râul, Grace se simţea din ce în ce mai puţin stingherită. Freddie mergea în faţa ei, aruncându-i obişnuitele lui tachinări în timp ce bicicletele lor treceau cu viteză peste pietrele şi rădăcinile de copaci presărate de-a lungul drumului. El pedala mai iute decât de obicei, iar ea a trebuit să-i strige de câteva ori să încetinească. A tachinat-o spunându-i că asta era o purtare tipică pentru o fată, dar tonul şi râsul lui erau pline de afecţiune, iar Grace simţea mai mult decât oricând că el era un bărbat, iar ea, o femeie. Deodată, el devenise mai mult decât Freddie cel pe care îl ştia dintotdeauna.

Au ajuns la locul lor obişnuit şi şi-au sprijinit bicicletele de un copac. Freddie a desfăcut pledul legat în spatele bicicletei şi l-a aşternut pe iarbă.

– Te duci să înoţi? a întrebat ea.

– Poate că da, dacă mă înfierbânt, a răspuns el.

– Îţi mai aduci aminte cum săreai cândva de pe pod?

– Şi cum aproape că mă omoram în timp ce-o făceam.

– Nu, erai prea bun la asta. Pluteai pe oglinda lacului precum o lebădă.

El a zâmbit larg şi s-a aşezat lângă ea.

– Tu erai mereu un public încântător, Grace.

– Ei bine, asta fiindcă eram mereu impresionată, a răspuns ea cu sinceritate, îmbrăţişându-şi genunchii.

Freddie s-a întins pe spate, sprijinit în coate.

– Acelea au fost vremurile bune.

– Încă sunt. De fapt, aş zice că au devenit şi mai bune, a zis Grace, fericită.

– N-o să mai fie aşa dacă vine războiul.

– Război? N-o să avem nici un război, a ripostat ea simţindu-se năpădită de teamă dintr-odată. Nimeni nu vrea un alt război.

– Nu cred că o să avem de ales, Grace.

– Nu spune asta, a zis ea privind spre apă. Haide să nu vorbim despre lucruri triste. Mai bine distrează-mă.

– Cum? a întrebat-o el râzând.

– Nu ştiu. Du-te şi aruncă-te din nou de pe pod.

– Bine, aşa o să fac, a răspuns Freddie ridicându-se la înălţimea provocării. Orice pentru tine, Grace.

Deodată, ea a văzut o siluetă care semăna cu cea a tatălui ei. Omul se afla de cealaltă parte a râului. Grace şi-a dus mâna în dreptul frunţii ca să-şi ferească privirea de razele soarelui, iar apoi şi-a mijit ochii.

– Tată? a întrebat ea, încruntându-se.

Freddie i-a urmărit privirea şi a întrebat:

– Arthur? Unde e?

Fata a arătat cu degetul.

– Acolo, pe mal.

– Nu văd pe nimeni.

– E tata.

Freddie a zis, chicotind:

– Sunt doar lumina şi umbra care se joacă puţin cu imaginaţia ta.

Vedenia a dispărut.

– Sunt sigură că era el, a şoptit Grace.

– Ce să caute pe malul râului?

– Nu ştiu.

– Ai vedenii.

– Sau poate c-o fi fost altcineva, care ne spiona. Ce crezi, Freddie? Oare ne urmăreşte cineva?

– Eşti nebună. Nu e nimeni acolo. N-a fost niciodată. Suntem doar eu şi cu tine.

– Sper, a râs ea, neîncrezătoare. Însă omul pe care l-am văzut arăta ca tata.

– Vrei să mai sar de pe pod sau nu?

– Da, vreau. Dar fii atent.

Freddie s-a ridicat şi s-a dezbrăcat de pantaloni. Grace a uitat cu totul vedenia cu tatăl ei stând pe mal. A râs, agitată, în timp ce Freddie îşi arunca hainele de pe el. Apoi a rămas stând în picioare în faţa ei, bronzat de la talie în sus, înalt şi musculos.

– Ai de gând să intri în apă? a întrebat el uitându-se în jos, la ea, şi zâmbindu-i.

– Nu, apa e prea rece, i-a răspuns, alungându-l cu un gest al mâinii. Du-te!

El a dispărut printre copaci şi, o clipă mai târziu, a apărut pe pod. Grace îl vedea cum o căuta din priviri ca să se asigure că ea nu-şi lua

ochii de la el. Nu-şi dădea seama că ea *nu putea*, chiar dacă ar fi vrut, să-şi mai ia ochii de la acest Freddie nou şi cutezător.

Brusc, inima i s-a umplut de panică în timp ce el urca balustrada. Şi-a schimbat poziţia şi s-a ridicat în genunchi, rugându-se în gând ca Freddie să nu facă ceva prostesc şi să se rănească. Trecuse ceva timp de când el sărise de pe pod ultima oară, iar acum era mai mare şi mai greu.

Freddie şi-a împreunat mâinile deasupra capului şi a răsuflat adânc.

– Eşti pregătită? a strigat el.

– Ai grijă! a strigat ea drept răspuns.

Atunci când Freddie s-a aruncat în apă, Grace şi-a dus mâinile la gură şi a icnit. El a sărit foarte înalt şi apoi a plonjat precum o rândunică, ţinându-şi braţele ca pe nişte aripi înainte să le împreuneze, să străpungă oglinda apei şi să se scufunde imediat sub ea. Apoi a dispărut, lăsând în urmă cercuri care se mişcau molcom chiar în locul prin care pătrunsese el.

Grace era pregătită să-l aplaude, însă Freddie nu se ivea nicăieri. Ea a sărit în picioare şi a început să cerceteze râul cu privirea, însă nici urmă de Freddie. Grace a simţit că i s-a oprit inima în loc, iar frica i-a întunecat bucuria pe care, cu doar câteva minute înainte, o simţise în chip atât de intens.

– Freddie! a ţipat ea.

Aproape că se sufoca de spaimă când Freddie s-a ridicat la doar câţiva paşi de ea, zâmbind voios.

Grace a izbucnit în plâns şi a ţipat la el, furioasă:

– Idiotule! M-ai speriat!

– Grace, n-am vrut, a zis el ieşind din apă, cu faţa crispată de remuşcare.

Apoi, înainte ca ea să poată răspunde, a cuprins-o în braţe şi a sărutat-o cu atâta pasiune încât Grace n-a mai ştiut dacă să fie supărată sau mulţumită. Gura lui era fierbinte, umedă şi neaşteptat de tulburătoare. Preţ de o clipă, Freddie şi-a dezlipit buzele de ale ei şi s-a tras înapoi. S-au privit, amândoi cuprinşi de uimire şi puţin speriaţi. Grace se oprise din plâns. Acum era liniştită, prea uluită ca să mai poată fi supărată. A simţit cum o năpădea un val de dorinţă şi a făcut un pas înainte. Aproape că nu se mişcase de pe loc, însă asta a fost de ajuns ca să-l încurajeze pe Freddie. El i-a cuprins ceafa cu braţele şi a sărutat-o din nou.

Să stea în braţele lui Freddie părea cel mai natural lucru din lume. Erau întinşi pe pled; trupul lui se usca la soare, lipit de rochia ei de vară. Freddie şi-a trecut buzele peste obrajii lui Grace, peste linia maxilarului şi în jos, pe gât, iar ea a râs încetişor, căci simţea cum o străbăteau fiori prin tot trupul, până la degetele de la picioare. Acela fusese chiar primul ei sărut. Şi-l imaginase deseori, însă realitatea depăşise cu mult aşteptările, stârnindu-i senzaţii necunoscute până în clipa aceea. Grace îşi amintise cu tandreţe cum Freddie îi mărturisise că, atunci când se gândea la ea, îi veneau în minte florile.

Arthur avea dreptate: poate că ea îl iubise pe Freddie în tot acest timp, doar că nu-şi dăduse seama de asta. Fusese atât de ocupată să se uite peste umărul lui, încât nu-l observase până când o vară petrecută muncind la fermă îl făcuse îndeajuns de bărbat ca să-i trezească interesul.

Au stat întinşi şi s-au sărutat vreme îndelungată. Îmbătaţi fiecare de mirosul şi de gustul pielii celuilalt, au continuat să se sărute şi să se atingă cu o dorinţă nepotolită. Dar sfârşitul zilei a sosit, umbrele au devenit din ce în ce mai lungi, iar aerul s-a răcorit. Freddie s-a ridicat şi a început să se îmbrace.

– Să nu mă mai sperii aşa niciodată, a zis ea în timp ce îl privea încheindu-şi nasturii de la cămaşă.

– Mă bucur că am făcut-o, a răspuns el. Dacă nu te-aş fi speriat, poate că n-aş fi avut curajul să te sărut. Am vrut să te sărut încă de când aveam cincisprezece ani, i-a mărturisit el.

– Adevărat? Chiar de atunci?

– Mereu ai fost fata potrivită pentru mine, Grace. Dintotdeauna.

S-a aşezat lângă ea şi i-a dat la o parte şuviţele de păr de pe faţă. Privirea lui era încărcată de emoţie.

– Te iubesc de când mă ştiu. M-am temut că tu n-aveai să mă iubeşti niciodată.

– Până astăzi, n-am ştiut că te iubeam.

De bucurie, el s-a luminat la faţă.

– Deci mă iubeşti, Grace?

Ea a zâmbit timid şi a răspuns:

– Da, Freddie. Te iubesc. Acum eşti altfel. Nu mai eşti un băieţandru.

– Nici tu nu mai eşti o fetişcană.

– Jocurile noastre au devenit mult mai incitante, a spus ea râzând.

– Haide să ne mai jucăm un pic. Nu sunt pregătit să te duc acasă.

– *Mai* ai de gând să mă duci acasă, Freddie?

– Eşti iubita mea acum. Nu vreau să te las să mergi singură cu bicicleta pe drum. O să am grijă de tine de acum înainte.

Ea i-a zâmbit, fericită, şi s-a întins spre el ca s-o sărute din nou.

– Eşti iubita mea, Grace, a repetat Freddie. Îmi place la nebunie felul în care sună cuvântul ăsta, şi-mi place la nebunie felul în care sună „Te iubesc". Până acum, am spus toate vorbele astea doar în gând.

– Mie?

– Ţie.

– Iar eu n-am ştiut-o niciodată.

– Acum ştii, a spus el şi a sărutat-o. Te iubesc, a repetat, şi a mai sărutat-o încă o dată. Te iubesc.

Şi imediat a sărutat-o din nou.

Capitolul 13

Era aproape întuneric atunci când Grace şi Freddie au mers cu bicicletele înapoi spre Căsuţa Crescătorului de Albine. Au pedalat umăr la umăr, râzând şi flecărind plini de voioşie şi încercând să meargă pe biciclete şi să se ţină de mâini în acelaşi timp. Se clătinau şi se împleticeau, iar la un moment dat Grace aproape că a căzut, însă Freddie a susţinut-o, a apucat ghidonul şi i-a adus bicicleta înapoi pe drum. Acum între ei nu mai era nici o stavilă, nimic care să-i împiedice să se bucure de intimitatea perfectă la care ajunseseră. Îşi destăinuiseră dragostea unul celuilalt, iar asta făcuse ca seara să le devină cu mult mai frumoasă.

Au ajuns la căsuţă. Ferestrele erau întunecate. Grace şi-a sprijinit bicicleta de zid şi s-a îndreptat spre grădină.

– Tată! a strigat ea.

Nu i-a răspuns nimeni şi nici n-a văzut pe cineva mişcându-se printre stupi.

– Unde o fi tata? l-a întrebat pe Freddie, care păşea pe iarbă în urma ei.

Pepper s-a ivit o clipă mai târziu. Dădea din coadă, bucuros, în semn de bun venit. Grace s-a aplecat şi l-a mângâiat pe urechi.

– Unde ţi-e stăpânul? a întrebat ea, dar câinele a privit-o cu ochii lui mari şi strălucitori, dându-i de înţeles doar că voia să fie mângâiat în continuare.

– Haide să încercăm înăuntru, a îndemnat-o Freddie.

Au intrat în casă şi au aprins lumina. Grace şi-a dat seama imediat, din senzaţia pe care ţi-o dădea locul, că tatăl ei nu era acolo. Casa era tăcută şi pustie precum un mormânt. Grace s-a tulburat. Dacă Arthur plecase de acasă, ar fi trebuit să-i lase şi un bileţel. Mai mult decât atât, el n-ar fi lăsat câinele să se plimbe de capul lui prin grădină.

– Vai, Freddie, sunt îngrijorată, a zis ea.

– Nu fi. Probabil că e la bodegă.

– M-ar fi anunţat cumva. Şi ar fi închis câinele în bucătărie.

– Poate că a plecat să *te* caute.

– Poate că da, a răspuns ea simţindu-se un pic mai bine. Probabil că e la tine acasă.

– Haide să mergem şi să vedem. Nu ştiu cum te simţi tu, însă pe mine toate sărutările alea m-au făcut să-mi fie foame.

– Voi, băieţii, vă gândiţi doar la stomac.

Grace a râs, în ciuda îngrijorării. El a cuprins-o în braţe.

– Cum să mă gândesc la stomac atunci când sunt cu tine? a spus el sărutând-o pe nas. Ce necioplit aş fi!

Însă ceva nu-i dădea pace lui Grace.

– Haide să ne mai uităm o dată în grădină, i-a cerut ea lui Freddie desprinzându-se din îmbrăţişare şi grăbindu-se să iasă din casă.

Grace a mers până în dreptul straturilor de flori, simţind ceva straniu dar neputând să dezlege misterul. Pepper a adulmecat iarba şi a luat-o înspre stupi. Fata l-a urmărit din instinct. Cu inima împovărată de teamă, a privit cum câinele dispărea printre arbuşti. Apoi a văzut o pereche de picioare ieşind de după un tufiş. Pantofii şi şosetele nu se puteau confunda.

– Tată! a ţipat Grace.

A alergat la locul în care zăcea Arthur. Freddie a ajuns lângă ea într-o clipă. Grace a scos un urlet şi s-a aruncat peste pieptul tatălui ei.

Dinăuntru nu se auzea nici o bătaie de inimă. Nici un sunet care să arate că ar fi fost viu. Trupul acela nu mai era decât o carcasă inertă şi goală.

– A murit! a strigat ea, îngrozită. A murit!

Freddie s-a lăsat pe vine şi a atins gâtul lui Arthur în căutarea pulsului. Apoi şi-a lipit obrazul de nasul şi de gura lui, ca să simtă dacă mai răsufla. Nu se simţea nimic. Nici o adiere, cât de slabă. Din fiinţa lui nu mai răzbătea decât liniştea încremenită a morţii.

– O, Grace, dragă, îmi pare rău, a spus el.

Pe Grace a năpădit-o un val năprasnic de jale. A căzut într-o parte, în braţele lui Freddie, agăţându-se de el cu disperare. Freddie nu mai putea să facă altceva decât s-o ţină strâns îmbrăţişată şi să aştepte ca durerea să i se mai domolească.

Grace se ţinea de Freddie cu toată puterea. A strâns tare din pleoape şi s-a lăsat cuprinsă de un groaznic simţământ de singurătate. Arthur fusese totul pentru ea: tată, mamă, frate, soră, prieten. Fără el, nu ştia cum să meargă mai departe. Precum o navă naufragiată, îşi pierduse cârma şi pânzele, iar acum nu mai ştia încotro s-o apuce ca să ajungă la liman.

– Tata a fost acolo, pe malul râului, Freddie, a şoptit ea. A venit să-şi ia rămas-bun.

– Ce facem? a întrebat ea în cele din urmă.

– Tu stai aici, iar eu mă duc după ajutor.

– Cum a murit? De ce...?

– Nu ştiu, draga mea. Doar un doctor poate să ne spună asta.

Ochii ei s-au umplut iarăşi de lacrimi, iar bărbia a prins să-i tremure.

– El era tot ce aveam, a spus ea, înecându-se.

Cu un gest ferm, Freddie i-a cuprins faţa cu palmele şi i-a zis, privind-o cu toată hotărârea de care era în stare:

– Nu, Grace. Mă ai pe mine. Mereu o să mă ai pe mine.

După ce fata s-a mai liniştit, el s-a urcat pe bicicletă şi a plecat după ajutor, promiţând să se înapoieze cât putea de repede. Grace l-a privit plecând, înspăimântată să rămână singură, iar apoi şi-a îndreptat din nou atenţia către tatăl ei. Nu-i venea să creadă că-i fusese răpit în chip fulgerător, fără nici un semn prevestitor. Grace nici măcar nu avusese şansa să-şi ia rămas-bun. La gândul ăsta, a început să plângă din nou. I-a luat mâna şi şi-a pus-o pe obraz, blestemându-l în gând pe Dumnezeu pentru că îi luase unicul părinte pe care îl cunoscuse vreodată.

Grace a rămas pe iarbă, iar cardiganul ei subţire n-a mai putut-o apăra de răcoarea nopţii şi de răceala care acum părea să-i vină din măduva oaselor. Spanielul tatălui ei s-a ghemuit lângă cadavru, privind-o cu resemnare.

– De acum încolo eşti al meu, i-a spus ea câinelui.

Pepper a scos un oftat adânc, de parcă ar fi vrut să-i dea de înţeles că se învoia să fie preluat de al doilea cel mai bun stăpân al lui. Fata a privit stupii, iar apoi s-a uitat din nou la tatăl ei. N-avea pe piele nici o urmă de înţepătură. Nu albinele îl uciseseră. I-a studiat chipul cu băgare de seamă. Expresia îi era senină, de parcă abia adormise. Dacă nu i-ar fi simţit mâna ca de gheaţă, Grace s-ar fi putut aştepta ca el să se trezească în orice moment şi s-o întrebe ce se întâmplase. Ea şi-a amintit de drumul pe care îl făcuseră de dimineaţă venind acasă de la biserică şi de cât de obosit i se păruse el. Acum nu mai părea nici obosit, nici îmbătrânit. Pielea îi era translucidă, iar ridurile din jurul gurii şi al ochilor i se estompaseră. Cutele adânci de pe frunte i se neteziseră şi aproape că nu se mai vedeau. Arăta tânăr din nou. Oricare fusese cauza morţii, nu suferise. Grace era sigură de asta. Poate că doar întinsese mâna şi o apucase pe cea a mamei ei.

Freddie s-a întors împreună cu părinţii lui şi cu pastorul. Se îngrămădiseră cu toţii în micul Austin al reverendului Dibben. Văzându-l pe Arthur, May a scos un suspin şi a izbucnit în lacrimi. Apoi a ajutat-o pe Grace să se ridice din iarbă şi a luat-o în braţe.

– Ai îngheţat, draga mea. Acum haide să intrăm repede în casă. O să-ţi găseşti sfârşitul dacă mai stai afară.

Glasul îi era liniştitor de matern, plin de hotărâre şi de râvnă, astfel că Grace s-a lăsat condusă înăuntru şi s-a aşezat pe unul dintre scaunele cu spătar de la bucătărie.

– Trebuie să fi fost un infarct, a spus May în timp ce dădea zor să scoată ceştile din dulap şi să umple ceainicul cu apă.

Era iute la treabă şi cunoştea bine bucătăria. Prezenţa ei plină de căldură însufleţea încăperea şi începea să dezgheţe oasele înţepenite ale lui Grace, topindu-i disperarea la fel cum razele soarelui alungă ceaţa.

Bărbaţii l-au cărat pe Arthur în casă şi l-au întins pe pat, încrucişându-i mâinile pe piept. May a aprins o lumânare, iar reverendul Dibben a spus o rugăciune. Cu toţii şi-au plecat capetele. Grace a plâns încetişor la

vederea tatălui ei care zăcea acolo și care n-avea să se mai trezească niciodată.

Apoi s-au adunat cu toții în bucătăria micuță și au golit în întregime ceainicul lui May.

– O să aduc mâine o ambulanță ca să-l ridice pe tatăl tău, a spus Michael. Să nu-ți faci griji, Grace, o să avem grijă de toate aranjamentele ca tu să poți să stai liniștită.

– De ce nu vii la noi ca să rămâi peste noapte, dragă? a propus May. Nu cred că ar trebui să rămâi singură aici.

– Nu rămân singură, a răspuns Grace.

May a zâmbit, înțelegătoare.

– Știi ce vreau să spun, draga mea.

– Nu pot să-l las singur pe tata, s-a împotrivit Grace.

Michael s-a înțeles din priviri cu soția lui.

– El o să fie în siguranță aici. Nu trebuie să-ți faci griji. Noi pentru *tine* suntem îngrijorați.

– O să rămân și eu, s-a oferit Freddie. O să dorm pe canapea. Dacă Grace vrea să fie aici cu Arthur, o să fiu alături de ea.

Ideea lui i-a plăcut lui May, însă reverendul Dibben a strâns din buze.

– Tatăl tău e în Împărăția Domnului acum, Grace, a spus el.

– N-am de gând să-l las singur aici. N-aș putea să îndur gândul că el...

Glasul i s-a stins. May a mângâiat-o ușor pe cap.

– Nu te supăra, dragă. Dacă vrei să rămâi aici, atunci așa să fie. Freddie o să stea cu tine.

Grace i-a zâmbit lui Freddie, recunoscătoare.

– Mulțumesc, a zis ea, iar ochii lor au schimbat o privire plină de o afecțiune al cărei sens ceilalți nu l-au putut ghici.

***

Înainte să plece, Michael a aprins focul în camera de zi, iar May a luat o pătură din dulăpiorul de pe hol și a întins-o pe canapea pentru Freddie. A scos din răcitor și a adus la masă, pentru cină, pâine, brânză și șuncă. Apoi a mai pus și niște cartofi la cuptor.

– O să fim bine, mamă, a asigurat-o Freddie, aruncându-i o privire amuzată.

– Vreau să mă asigur că o să mâncați amândoi, mai ales Grace. S-o îndemni să mănânce, da?

– Aşa o să fac.

– Eşti un băiat bun, mă bucur că rămâi cu ea şi că-i porţi de grijă.

– Îmi face mare plăcere.

Mama lui n-avea idee cât de *multă* plăcere îi făcea. May a aşezat recipientele cu sare şi piper pe masă, iar apoi s-a ridicat, cu chipul umbrit de tristeţe.

– Ce treabă îngrozitoare. Sărmana Grace n-a avut niciodată parte de mama ei, iar acum şi-a pierdut şi tatăl. E atât de nedrept.

– Ne are pe noi, mamă, a spus Freddie.

May a dat din cap în semn de aprobare.

– Ne are pe noi, bineînţeles. O să avem grijă de ea. Nu poate să rămână aici, să ştii, a zis ea cu glas şoptit.

– Nu spune asta.

May a strâns din buze şi n-a mai scos nici o vorbă.

– Acum vă lăsăm. Sper că o să fiţi bine amândoi.

– Nu mai suntem copii, mamă.

– Ştiu, dar eu n-o să încetez niciodată să fiu mama ta, a spus May ridicându-se pe vârfuri ca să-l poată săruta pe obraz. Să fii cuminte, l-a sfătuit ea, iar apoi a ieşit din casă petrecută de privirea lui.

Freddie a găsit-o pe Grace stând în fotoliul tatălui ei. Licăririle aurii ale focului îi dansau pe chipul care, în ciuda lor, rămânea tot palid. Văzându-l pe Freddie, Grace şi-a luat privirea de la flăcări şi a şoptit zâmbind:

– Mulţumesc.

Freddie s-a aşezat pe canapea, iar ea a venit să i se cuibărească alături, odihnindu-şi capul pe umărul lui.

– Suntem singuri acum, a spus el trăgând-o mai aproape şi sărutând-o pe cap.

– Dacă nu punem la socoteală câinele, a răspuns ea.

– Da, dacă nu-l socotim şi pe el.

Amândoi au privit câinele, care dormea liniştit în faţa şemineului.

– Trebuie să ne trăim fiecare zi din plin, Freddie, a spus Grace pe un ton plin de hotărâre. Nu ştim când anume o să fim chemaţi la Cer. În clipa asta tata era în grădină, plivind, iar în următoarea era mort. Ce straniu e că un om a fost luat de lângă mine tocmai atunci când mi s-a dat un altul.

– Iată un mod frumos de a privi cele întâmplate. Lui Arthur o să-i fie mai uşor să plece ştiind că nu rămâi singură.

– O să trebuiască să-mi iau un serviciu adevărat, Freddie. O să trebuiască să...

– Ştttt, nu te gândi la asta acum. Eşti răvăşită. După ce îl înmormântăm pe Arthur, o să discutăm despre viitorul tău. Să te gândeşti la aşa ceva acum, în starea asta, înseamnă să te tulburi şi mai mult.

Grace a oftat şi s-a liniştit din nou, ştiind că Freddie avea s-o ajute să ia hotărârile cuvenite.

– După-amiaza asta a fost minunată, a spus ea. Mi-aş fi dorit ca tata să ne fi văzut *împreună*. Ştii, îi erai foarte drag, Freddie. Mi-a spus că n-aş putea găsi un bărbat mai bun decât tine. Te preţuia nespus de mult.

– Şi eu îl preţuiam în aceeaşi măsură, a zis Freddie, încântat. Iar acum îl respect şi mai mult pentru cât de înţelept ţi-a vorbit. Avea dreptate, să ştii. N-o să găseşti un bărbat care să fie mai bun pentru tine decât sunt eu.

– Freddie...

– Da?

– Îţi mai e foame?

– Da.

Grace s-a ridicat şi i-a zâmbit larg.

– Atunci, ce-ai zice să luăm prima noastră cină împreună?

El a luat-o de mână.

– Ştii, ar fi prima noastră *întâlnire* ca iubiţi.

Freddie a zâmbit tandru, iar Grace l-a privit cu aceeaşi afecţiune. Flăcările dansau în ochii fetei; el şi-a petrecut braţul pe după gâtul ei şi a sărutat-o pe buze. Grace şi-a dat seama că era cu putinţă să simţi un strop de fericire chiar şi aflându-te în vâltoarea unei tragedii.

Au cinat la masa din bucătărie, în mijlocul căreia Grace a aşezat o lumânare aprinsă. Au băut bere de ghimbir şi au înfulecat cina pe care le-o pregătise May. Au vorbit mult despre Arthur. Grace a împărtăşit amintiri şi Freddie a ţinut-o de mână în clipele în care plângea. Însă au şi râs, iar, în ciuda tragediei sau poate chiar *datorită* ei, Grace şi-a simţit inima copleşită de dragoste pentru Freddie.

Atunci când au hotărât să meargă la culcare, trecuse de miezul nopţii. Freddie a mai zăbovit în dreptul uşii dormitorului ei şi a sărutat-o cu tandreţe. Lui Grace nu-i plăcea ideea de a dormi de una singură. A ezitat şi l-a lăsat s-o sărute până ce, silită de propria epuizare, a trebuit să-i dea drumul să plece. În timp ce se dezbrăca şi se pregătea să se urce în pat, îl

auzea pe Freddie umblând la parter. Pentru Grace, zgomotele acelea erau liniştitoare. Însă ea le socotea şi stranii, fiindcă se obişnuise cu cele pe care le făcea tatăl ei la vremea culcării, precum şi cu sunetul domol al paşilor lui. Apoi Grace s-a vârât în aşternuturi şi s-a gândit la Freddie, care avea să-şi petreacă noaptea pe canapea. Ea spera că îi era destul de cald sub pătura aceea şi în preajma focului ce acum ardea mocnit. A ciulit urechile şi a ascultat, însă n-a mai auzit decât ticăitul ritmic al pendulei din sala cea mare. După o vreme, în casă s-a aşternut liniştea, de parcă şi ea ar fi adormit.

Grace a închis ochii şi a încercat să nu se gândească la tatăl ei, care zăcea atât de aproape. A încercat să nu se gândească la un viitor în care el n-avea să mai fie. A încercat să nu se gândească la toate lucrurile pe care le ratase. Ce bine ar fi fost să se fi putut opri din gândit, pur şi simplu, însă mintea i se frământa, plină de tristeţe, în întuneric, în timp ce trupul extenuat aştepta ca somnul să-i aducă uşurarea.

Probabil că în cele din urmă a adormit, fiindcă a fost trezită de o lumină strălucitoare, care umpluse camera. A deschis ochii şi, spre uimirea ei, şi-a văzut tatăl. Stătea la picioarele patului, înconjurat de o lumină albă, ceţoasă. Arăta întinerit şi mult mai chipeş. Zâmbea cu bucurie, de parcă ar fi vrut ca ea să ştie cât de fericit era. Grace a clipit, convinsă că visa, însă el era acolo în continuare, radiind o iubire profundă şi puternică. Inima ei a început să bată cu frenezie, dar, din instinct, a ştiut că, dacă i s-ar fi făcut frică, el ar fi dispărut, a ştiut că frica ei ar fi împiedicat-o să-l mai vadă. Aşa că a rămas perfect nemişcată, cu ochii aţintiţi la el şi cu inima deschisă, absorbind acea dragoste precum absoarbe ploaia pământul ars de secetă. Apoi el a început să se estompeze încetul cu încetul, ori din pricina epuizării ei, ori din pricina oboselii lui, Grace nu-şi putea da seama. L-a rugat să mai rămână, însă o clipă mai târziu camera s-a întunecat din nou complet, iar ea a fost din nou cuprinsă de singurătate, întrebându-se dacă visase asta din cauza supărărilor.

S-a dat jos din pat şi a coborât scările în vârful picioarelor. Jăraticul încă strălucea în şemineu, în spatele grilajului, iar Freddie dormea sub pătură. Grace a rămas în pragul uşii, neştiind ce să facă. Nu voia să fie singură, dar era necuviincios să doarmă lângă Freddie. Însă ea nu *simţea* că ar fi fost necuviincios. Îl cunoştea de o viaţă. Până în acea după-amiază, el îi fusese ca un frate mai mare. Grace a început să-şi roadă

unghiile, în timp ce picioarele i se răceau. Apoi a tras aer adânc în piept, s-a strecurat sub pătură şi s-a ghemuit lângă Freddie. Îl trezise, însă era ameţit de somn, iar în curând a adormit la loc, în timp ce Grace deja se încălzea şi se simţea alinată de apropierea lui. A închis ochii şi a cuprins-o senzaţia liniştitoare că era în siguranţă.

Dimineaţă, ea s-a trezit înaintea lui Freddie. El o ţinea întinsă pe pieptul lui şi avea un braţ căzut peste mijlocul ei, pe când cel de al doilea servea drept pernă pentru capul fetei. Ea îşi dorea să mai rămână culcată astfel, dar ştia că era foarte posibil ca May să ajungă mai devreme. Cu părere de rău, s-a furişat de sub pătură, încercând să nu-l deranjeze pe Freddie. El s-a mişcat, dar nu s-a trezit. Grace a păşit tiptil pe scândurile podelei, tresărind de fiecare dată când acestea scârţâiau.

S-a dus la etaj şi a dat la o parte draperiile. Soarele strălucea cu putere, de parcă nu ştia că tatăl ei murise. Grace şi-a tras pe ea o rochie, şi-a prins părul în vârful capului şi şi-a fardat obrajii cu un pic de roşu, ca să-şi mascheze paloarea. I-a dat drumul lui Pepper din bucătărie, iar câinele a ţâşnit pe hol, aşteptând să i se dea drumul în grădină. Zgomotul zăvorului l-a trezit pe Freddie, care s-a ridicat brusc, nedându-şi seama unde se afla. Smocurile de păr castaniu-roşcat i se ridicaseră pe creştet, iar obrajii îi erau trandafirii, ceea ce făcea ca albastrul-închis al ochilor lui să pară şi mai intens.

– Ai dormit azi-noapte aici sau doar am visat? a întrebat-o el pe Grace, trecându-şi degetele prin păr.

– Ai visat, a răspuns ea.

El şi-a înclinat capul şi a spus, zâmbind cu gura până la urechi:

– Nu, n-am visat.

Deodată, la uşă a apărut May, care ducea un coş plin cu chifle. Josephine venea în urma ei.

– V-am adus micul dejun, a spus ea, plină de vioiciune. Draga mea, arăţi foarte palidă. Freddie, ai avut grijă aseară ca Grace să mănânce ceva?

– A mâncat destul, mamă, a răspuns el, somnoros, întinzându-şi braţul care îi amorţise în locul pe care fata îşi ţinuse capul.

– Sunt bine, a intervenit Grace.

Josephine a intrat şi ea în vorbă:

– Biata de tine, Grace. Ce şoc! Ce şoc cumplit! Nu mi te pot imagina singură în casa asta, fără Arthur. E pur şi simplu înfiorător, a încheiat ea

în timp ce trecea pe lângă May şi Grace, năvălind în cameră. Casa pare atât de goală acum, nu-i aşa?

– V-am adus nişte chifle, a zis May. Abia le-am scos din cuptor. M-am trezit în zori şi m-am apucat de copt. N-am putut să dorm, a continuat ea, venind lângă Josephine. Ambulanţa soseşte în dimineaţa asta ca să-l ia pe Arthur. Michael i-a sunat imediat ce a putut. Ar trebui să mâncaţi totuşi amândoi. N-o să fiţi în stare să faceţi nimic pe stomacul gol. Grace, vino cu noi!

May şi Josephine au mers la bucătărie, iar Grace le-a urmat şi s-a apucat să facă ceai. Se părea că mătuşica May îşi ascundea jalea în spatele unei măşti compuse din eficienţă şi activitate frenetică. Deşi se fardase, rujul şi pudra nu puteau să ascundă urmele lăsate de lacrimile pe care le vărsase de-a lungul nopţii. Josephine avea buzele rujate ca de obicei, à la Joan Crawford, în obişnuita ei nuanţă de roşu aprins. Era mai radioasă ca niciodată, vădit încântată să fie implicată într-o dramă. Grace a pus masa şi i-a dat lui Pepper biscuitul de dimineaţă. Freddie li s-a alăturat, după ce se îmbrăcase şi se pieptănase. Era foarte îmbujorat de la apa rece cu care se spălase pe faţă.

– Acum staţi jos amândoi şi mâncaţi, le-a cerut May.

Freddie a privit-o pe Grace în ochi şi, fără să-şi spună o vorbă, amândoi şi-au mărturisit din priviri îngrijorarea. Chiar şi pentru o femeie care-şi pierduse un prieten drag, May avea o purtare foarte ciudată. Josephine şi-a aprins o ţigară, contemplându-şi, satisfăcută, manichiura. Freddie şi Grace au mâncat chiflele şi şi-au băut ceaiurile. May nu s-a aşezat, ci s-a tot plimbat prin bucătărie, prefăcându-se ocupată.

– Mamă, trebuie să-i spui, a zis Josephine scrumând în scrumiera pe care mama ei i-o pusese în faţă. Toată vânzoleala ta mă ameţeşte.

– Ce anume să-mi spună? a întrebat Grace, privind-o întrebător pe May.

May şi-a tras un scaun şi s-a aşezat.

– Trebuie să vii şi să locuieşti la noi, a spus ea pe un ton hotărât.

– O să fim o mare familie fericită, a adăugat Josephine. Poţi să împarţi camera cu mine până când îl dăm afară pe Freddie, s-a oferit ea, aruncându-i lui Freddie un rânjet provocator.

Însă el n-a părut s-o audă. Grace a privit-o pe May, uluită.

– De ce să nu rămân aici?

– Nu poţi să locuieşti singură! a întrerupt-o Josephine. E ciudat să trăieşti într-o căsuţă veche, fără nimeni prin preajmă.

– Nu e deloc ciudat. Asta e casa mea. *Vreau* să locuiesc aici. Nu mai sunt copil.

– Mă tem că domnul Garner n-o să fie de acord, a spus May uitându-se la fată şi strângând din buze de supărare. Căsuţa asta e legată de slujba tatălui tău. El n-o să mai muncească pentru moşie, aşa că cei care o administrează n-o să te mai lase să locuieşti aici.

– Trăim într-o lume a bărbaţilor, a zis Josephine, oftând. Dacă ai fi fost bărbat, nici gând să te dea afară.

Din palidă, Grace a devenit livid㠖 Dar cine o să aibă grijă de albine?

– Nu ştiu, dragă. Asta e problema *lor*, a spus May.

– Credeam că albinele sunt ultima ta problemă, a intervenit Josephine.

– Cineva trebuie să aibă grijă de ele, nu? a suspinat Grace. Urma să recoltăm mierea săptămâna asta.

– O să găsească un nou crescător de albine, a spus May.

– Dar eu ştiu despre albine mai mult decât oricine altcineva, s-a împotrivit Grace cu glasul stins până la şoaptă şi cu ochii plini de lacrimi. Nu pot să mă dea afară din propria casă. Tata nici măcar n-a fost înmormântat. Nu plec nicăieri.

– Michael a vorbit cu domnul Garner în dimineaţa asta. N-o să facă nimic în grabă, bineînţeles. Dar nici n-o să poţi să stai aici pe termen nedefinit. În cele din urmă, o să trebuiască să-ţi găseşti alt loc. Însă fii fără grijă, eu şi Michael ne ocupăm de tot.

– Până atunci, poţi veni să locuieşti cu noi, a zis Josephine, voioasă.

– Mulţumesc pentru ofertă, dar rămân aici. Asta e casa mea.

Grace şi-a întors privirea arzătoare către Freddie.

– Nu mă pot sili să-mi părăsesc casa! Te rog, nu-i lăsa să mă silească să plec.

Faţa lui Freddie s-a înroşit de indignare.

– Mă duc să vorbesc cu Garner, a spus el, sărind de pe scaun.

– Ce poţi să faci *tu*, Freddie? a întrebat Josephine, pufăind sceptic din ţigară. N-ai nici o putere şi nu te ia nimeni în seamă.

– Şi nu ţi-ai terminat micul dejun! a exclamat May.

Freddie şi-a privit ceasul.

– N-am timp să mănânc. Am o treabă de rezolvat, a spus el zâmbindu-i lui Grace şi privind-o cu ochii scânteind de hotărâre. De fapt, am *două*. Cea mai importantă e să te salvez, Grace. Nici o grijă, domnul Garner nici n-o să ştie ce l-a lovit.

– O, Freddie, să nu faci vreo prostie! l-a rugat Grace, frângându-şi mâinile.

– Asta nu-i o prostie, Grace. O să fie cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viaţa mea.

Cele trei femei l-au privit plecând, întrebându-se ce avea de gând să facă astfel încât să-i schimbe părerea domnului Garner. Însă Freddie ştia. Nu *putea* să facă decât un singur lucru şi, în timp ce se suia pe bicicletă şi pornea la drum, şi-a dat seama, cu inima plină de bucurie, că nu fusese în viaţa lui mai sigur de ceva decât era de ceea ce urma să facă.

Capitolul 14

Înmormântarea lui Arthur Hamblin a fost un eveniment discret şi liniştit. După-amiază s-a ţinut o scurtă slujbă la biserică, iar reverendul Dibben a bolborosit atât de mult încât până şi lui Grace i-au zburat gândurile în altă parte. În tot timpul ăsta, May îşi ştergea ochii şi-şi sufla nasul, iar Josephine, aşezată lângă ea, o consola gălăgios şi nu pierdea nici un prilej de a atrage atenţia asupra ei. Stranele erau pline de prieteni şi de cei alături de care Arthur muncise. Grace s-a înduioşat la gândul că tatăl ei fusese iubit de atâţia oameni.

Până şi domnul Garner catadicsise să vină şi să-i aducă un omagiu răposatului, iar mama şi sora lui Arthur călătoriseră cu trenul tocmai din Cornwall, însă după ce schimbase cu ele cuvenitele fraze de politeţe, Grace nu mai ştiuse ce să le spună. Ea stătea între Freddie şi Michael, luptându-se cu tentaţia de a-l lua pe Freddie de mână. Dar el şi-a lipit genunchiul de al ei, într-un gest de înţelegere secretă.

Arthur a fost îngropat în curtea bisericii, lângă soţia lui. Alături de florile de pe mormânt, Grace a pus un borcan cu miere şi o copie a poemului „Cântecul micului crescător de albine“ scris de Rudyard Kipling, care îi plăcuse atât de mult tatălui ei. Piatra de mormânt încă nu era gata, însă Michael făcuse aranjamente pentru una de lemn, care urma să fie înlocuită atunci când era gata cea de marmură. Pe placa de lemn era scris doar numele, alături de data naşterii şi de cea a morţii. Grace a privit acele cifre şi s-a gândit la cât de efemeră părea viaţa rezumată într-un mod atât de sec. Semnele reci, săpate în lemn, nu spuneau nimic despre căldura fiinţei lui, despre dragostea pe care o dăruise sau primise, nici despre contribuţia însemnată pe care o adusese la mica lor lume. Deodată, lui Grace i s-a părut nespus de important ca oamenii să şi-l amintească pe tatăl ei, fiindcă fără aceste amintiri Arthur ar fi dispărut cu totul, iar pentru Grace aşa ceva era de neîndurat. Fata a privit, pe rând, chipurile tuturor celor aflaţi de faţă, chipuri pe care le cunoştea dintotdeauna. S-a simţit plină de afecţiune pentru acei oameni, ştiind că în mintea fiecăruia dintre ei licăreau frânturi din existenţa lui Arthur. Grace a simţit, în mod straniu, că atât timp cât ele ar fi continuat să strălucească, tatăl ei ar fi continuat să existe.

Stând alături de ea, Freddie o făcea să-i simtă prezenţa puternică. El devenise stânca ocrotitoare ce o apăra de furtunile vieţii. Cât timp se afla în preajmă, Grace se simţea la adăpost, ferită chiar şi de singurătate. S-a foit pe scaun până ce braţul ei l-a atins uşor pe al lui. Căldura pielii lui Freddie trecea prin ţesătura hainei, iar vibraţia liniştitoare a fiinţei lui o învăluia pe Grace într-un nimb ocrotitor.

Au mers cu toţii la Vulpea şi Gâsca după înmormântare, ca să bea un pahar. Domnul Garner aranjase ca această cheltuială să se facă prin bunăvoinţa foştilor angajatori ai lui Arthur, aşa că în curând localul s-a umplut de oameni, mulţi dintre ei ieşind şi în grădina din spate, amenajată ca berărie. Soarele strălucea cu putere deasupra râului şi răspândea o căldură plăcută, deşi din zi în zi asfinţea tot mai devreme şi arunca umbre tot mai lungi peste iarbă. Pe jos zăceau împrăştiate câteva frunze maronii, uscate, suflate din când în când de un vânt răcoros, în care se simţea adierea toamnei.

Grace a stat de vorbă cu toţi oaspeţii, recunoscătoare pentru vorbele lor pline de compasiune şi pentru amintirile pe care i le împărtăşeau. De fiecare dată când îşi ridica privirea îl vedea pe Freddie, care, aflat în

partea opusă a grădinii, n-o scăpa din ochi. De cum li se întâlneau privirile, Grace simţea un fior de plăcere, laolaltă cu certitudinea liniştitoare că cineva îi purta de grijă cu adevărat. Tânjea să fi fost din nou pe malul râului, doar ei doi, şi-şi dorea să dea timpul înapoi şi să retrăiască acea după-amiază în care viaţa ei fusese la fel de senină şi de liniştită precum luminişul verde din pădure.

– Lordul şi Lady Penselwood vă trimit condoleanţele lor, a spus domnul Garner, apropiindu-se de Grace cu mersul lui şchiopătat.

Era un bărbat mohorât, cu trup greoi, gât scurt şi ochi mici, de nevăstuică.

– Mulţumesc, a răspuns Grace.

Deodată, fata s-a gândit la căsuţa ei şi la faptul că domnul Garner îi spusese lui Michael că urma s-o dea afară. A aşteptat, tulburată, ca el să pomenească ceva despre asta.

– Tatăl tău a fost un angajat foarte valoros al moşiei. Ne va lipsi enorm. Cei ca el, harnici şi devotaţi, sunt foarte greu de găsit.

– Mulţumesc!

– Freddie mi-a spus că eşti un foarte bun apicultor. Să înţeleg că tatăl tău te-a învăţat tot ce ştia?

– Da, aşa e, domnule Garner, a confirmat ea, abia îndrăznind să mai răsufle şi întrebându-se dacă ar fi fost posibil ca el s-o lase să locuiască în căsuţă. În timpul lunilor de vară, tata era atât de ocupat cu grădinile conacului încât eu eram cea care se ocupa de apicultură. Ştiu tot ceea ce se poate şti despre albine.

– Conacul Walbridge a avut mereu un crescător de albine. E o tradiţie veche de patru sute de ani, domnişoară Grace. Marchizul îşi doreşte foarte mult ca albinele să fie îngrijite în mod exemplar. Cred că pot conta pe tine în acest sens.

Inima ei s-a umplut de bucurie.

– Sigur că puteţi, domnule Garner. N-o să vă dezamăgesc.

Ochii lui mici l-au privit ţintă pe Freddie. Acesta, la rândul lui, se uita la ei în timp ce se prefăcea că era atent la ceea ce-i spuneau tatăl lui şi colonelul Redwood.

– Domnul Valentine e un om cumsecade, a recunoscut el.

– Da, este, a fost de acord Grace.

– Are un instinct natural în ceea ce priveşte munca pământului. Îi întrevăd un viitor strălucit aici, la Walbridge, domnişoară Grace, a spus

domnul Garner luând o gură de bere. E ca un alergător care porneşte printre ultimii din pluton şi, deşi nimeni n-ar fi crezut, ajunge să câştige cursa. Anul trecut pe vremea asta n-aş fi pariat pe el, dar a devenit un tânăr admirabil, plin de ambiţie şi promiţător. Poţi să fii mândră de el.

– Mă bucur foarte mult, a răspuns Grace, întrebându-se de ce domnul Garner îi spunea *ei* asta, şi nu mamei lui Freddie.

– Aşa că îţi propun să treci mâine-dimineaţă pe la biroul meu, ca să discutăm toate detaliile angajării tale.

– Mulţumesc, domnule Garner!

– Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, domnişoară Grace, ci domnului Valentine. M-a scutit de efortul de a căuta un alt crescător de albine. La fel ca muncitorii harnici şi devotaţi, apicultorii sunt greu de găsit.

Domnul Garner s-a îndepărtat şchiopătând, iar Grace a străbătut mulţimea şi s-a îndreptat către Freddie. De câteva ori au ţinut-o pe loc unii dintre invitaţii care voiau să-i transmită condoleanţe, dar în cele din urmă a reuşit să ajungă la el. L-a tras deoparte într-un loc liniştit de lângă zidul grădinii.

– O, mulţumesc, Freddie! a exclamat ea. Îmi vine să te iau în braţe, dar nu pot, vezi bine.

– Deci acum, în mod oficial, eşti crescător de albine, a spus el zâmbindu-i cu gura până la urechi, triumfător.

– Da. Deşi n-am decât nouăsprezece ani, am fost desemnată să mă ocup de stupi şi pot să locuiesc pe mai departe în căsuţă. E prea frumos ca să fie adevărat. Şi totul ţi se datorează ţie.

– Nu l-aş fi lăsat să te izgonească din căminul tău, Grace.

– Tata ar fi foarte mândru de mine.

– O meriţi. Nu pot să spun că îmi plac prea mult creaturile alea mici, însă ele te fac fericită.

Ea a râs.

– O, Freddie, acum eşti om în toată firea, aşa că nu cred că te-ar mai deranja o înţepătură de albină.

– Nu fi atât de sigură. Încă sunt traumatizat.

– Te prosteşti!

El i-a zâmbit, iar pistruii i s-au întins pe amândoi obrajii.

– Singurul lucru bun la albine e mierea pe care o fac. Nu pot să spun că nu-mi place.

– Atunci, o să pun deoparte un borcan săptămâna viitoare. Unul numai pentru tine.

Freddie a făcut o faţă şireată şi a aruncat o privire furişă de jur împrejurul grădinii.

– Te aştept la râu de îndată ce se termină asta?

– De ce şopteşti?

– Am o surpriză pentru tine şi nu vreau să afle nimeni, mai ales Josephine. Dacă ştie că mergem acolo, o să vrea să vină şi ea. Mă tem că, mai nou, ţine morţiş să se bage în viaţa ta. Vrea să fie un fel de bocitoare-şefă, iar asta o face să vrea să-şi vâre nasul acolo unde nu-i fierbe oala. E furioasă că nu vii să locuieşti cu noi.

– Nu ştiu de ce. N-am simţit niciodată că m-ar plăcea cu adevărat.

– E geloasă pe tine, doar atât.

– Păi, n-are nici un motiv să fie geloasă.

Freddie a privit-o cu drag.

– Are *toate* motivele, a spus, băgând de seamă că spre ei se îndrepta colonelul Redwood. Ne vedem la cinci, i-a şoptit el lui Grace. Să nu întârzii nici măcar un minut!

La ora cinci fără zece, Grace mergea pe bicicletă, cu Pepper alergând pe lângă ea. De cum au apucat-o pe poteca din pădure, cu râul pe stânga, câinele a dispărut în desiş. Un fazan stingher care a zburat, speriat, printre copaci, era singurul indiciu al locului în care se afla Freddie. Grace şi l-a imaginat stând pe malul râului, în locul în care se întâlneau de obicei. Entuziasmul îi creştea pe măsură ce se apropia. Drept înainte, printre copaci, l-a văzut cum punea masa pentru picnic. Adusese un pled, o sticlă de vin şi două pahare.

Văzând-o, i-a făcut cu mâna, plin de avânt. Grace şi-a uitat jalea, acea umbră cernită ce ameninţa mereu să-i distrugă orice urmă de plăcere, şi i-a făcut şi ea cu mâna lui Freddie. Luminişul părea un spaţiu de graţie, un loc cu totul separat de tragedia morţii lui Arthur, de parcă ar fi fost tărâmul magic la intrarea căruia piereau toate gândurile negre. Pentru Grace era o mare uşurare să-şi lase tristeţea în urmă.

El a ajutat-o să se dea jos de pe bicicletă şi i-a a sprijinit-o de un copac, alături de a lui. Apoi a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o apăsat.

– Am aşteptat să fac asta toată ziua! a exclamat el.

Grace a închis ochii şi s-a lăsat cuprinsă de dragostea lui ca de un văl cald, ocrotitor şi intim. În cele din urmă Freddie a lăsat-o să răsufle un

pic, iar ea i-a mărturisit, râzând:

– Tata mi-a spus deseori că, dacă vreau să ocolesc gândurile negre, să mă concentrez numai pe momentul prezent. E uşor să fac asta cu tine. Când suntem împreună, Freddie, nu vreau să fiu nicăieri altundeva. Şi nici nu mă gândesc la altceva.

Faţa lui Freddie strălucea de plăcere.

– Toată ziua am tânjit să fim între patru ochi. Spune-mi sincer, ai dormit cu mine pe canapea noaptea trecută?

Ea a zâmbit, ruşinată.

– Nu voiam să fiu singură.

– M-am gândit eu. Noroc că nu erai acolo atunci când au sosit mama şi Josephine.

– Plecasem de lângă tine doar de un minut!

– Îmi doresc să nu fi dormit în timpul ăsta.

– Ai dormit dus. Ceea ce probabil că a fost la fel de bine.

– Păcat.

– Nu cred că o să mai putem face asta din nou.

El a zâmbit, iar apoi a condus-o la pledul aşternut pentru picnic.

– Dă-mi voie să-ţi torn un pahar de vin.

– Vin? a întrebat ea, ridicând sticla. Cât de distins!

– Da, şi un picnic. Mama ni l-a pregătit, aşa că nu mă felicita.

Freddie a deschis coşul, în care erau sandviciuri şi prăjituri.

– I-ai spus lui May că aveam de gând să ne furişăm?

– Nici o grijă, e foarte discretă. Ne-a pregătit un picnic *special* şi a promis că n-o să-i spună lui Josephine.

El i-a turnat vin în pahar, iar ea a muşcat dintr-un sandvici cu carne de pui, care avea un gust delicios. Grace uitase cât îi era de foame. Au ciocnit paharele, iar ea a sorbit din Sauvignonul călduţ. În ciuda faptului că vinul nu era răcit atât cât trebuia, Grace i-a savurat aroma desăvârşită şi a simţit o furnicătură plăcută în stomac.

Pepper s-a întors din pădure cu limba scoasă, gâfâind din greu. S-a îndreptat spre râu ca să bea din apa rece şi limpede. Freddie flecărea ca de obicei, însă părea un pic agitat. Mişcările îi erau cam sacadate, iar mâinile îi tremurau în timp ce îi dădea lui Grace lucrurile din coş. Ea se întreba de ce era atât de tensionat şi se gândea că vinul ar fi trebuit să-l ajute să se destindă. După ce au mâncat prăjituri şi au mai savurat un pahar de Sauvignon, Freddie a părut mai liniştit, dar obrajii îi erau în

continuare îmbujorați și o privea pe Grace cu o expresie ciudată, aproape sfioasă. Apoi Grace și-a adus aminte că el îi vorbise despre o surpriză și, la gândul ăsta, a simțit cum i se strângea stomacul de emoție și cum îi tremura mâna cu care ținea paharul.

În timp ce tensiunea dintre ei se acumula, soarele a început să scapete și să arunce umbre lungi peste iarbă, dar peticul lor de luminiș rămăsese cald și auriu fiindcă îl luminau ultimele raze. În cele din urmă, Freddie s-a ridicat și a mers în spatele copacului de care își sprijiniseră bicicletele. A reapărut ținând în mână un buchet de trandafiri de un roșu aprins.

– Ăștia sunt pentru tine, a zis el așezându-se lângă ea și punându-i buchetul în brațe.

– Freddie, sunt frumoși, a spus Grace, uimită, lipindu-i de nas. Asta era surpriza?

– Nu, a răspuns el. *Asta* e.

A scos ceva din buzunarul de la piept. Și-a desfăcut degetele, dând la iveală un inel din împletitură de pai. Arăta minunat.

– Ce e asta? a întrebat ea, mirată. *Tu* l-ai făcut?

– Da, a răspuns el, iar mâinile au început să-i tremure ușor. L-a ridicat din palmă și apucând-o de mână pe Grace, s-a așezat în genunchi.

– O, Freddie, a șoptit ea în timp ce lacrimile îi încețoșau privirea.

El i-a spus, cu glas solemn:

– Vrei tu, frumoasă Grace Hamblin, să te măriți cu mine, Freddie Valentine, cel mai vechi și mai devotat prieten al tău?

I-a strecurat inelul improvizat pe al treilea deget de la mâna stângă.

– O, Freddie, da, vreau... a spus ea râzând și cuprinzându-l în brațe. Adică vreau să mă mărit cu tine.

Freddie acum tremura la fel de tare ca și ea. S-au îmbrățișat, uluiți și bucuroși.

– Ai spus da! a exclamat el, strângând-o în brațe.

– Credeai că n-o s-o fac?

– Nu eram sigur.

– Suntem sortiți să fim împreună, Freddie. Tot timpul am fost împreună, nu-i așa?

El a râs și i-a răspuns:

– Da, am fost. Sper să îmbătrânim împreună.

Apoi a sărutat-o blând, iar Grace s-a întrebat de ce îi luase atât de mult să-l observe, când în tot timpul ăsta el îi fusese alături, așteptând,

răbdător.

– Îmi place mult inelul! a spus ea, ridicându-şi mâna ca să-l privească mai bine.

– N-am avut timp să-ţi cumpăr unul adevărat.

– Ăsta e mai bun decât oricare altul, fiindcă e făcut de tine.

– O să-ţi cumpăr unul adevărat imediat ce-mi permit. Vreau să fie cu totul deosebit.

– Dar cel pe care mi l-ai dat acum e deosebit! Cum poate unul luat de la magazin să fie mai deosebit decât ăsta?

El a râs şi i-a spus:

– Te iubesc, Grace. Mă simt atât de bine că pot să spun asta. Te iubesc! a ţipat el înspre copaci.

– Abia aştept să-i spun mătuşicii May!

– O să fie foarte încântată. Acum o să fii pentru ea ca o fiică adevărată.

Ea l-a privit cu un aer serios.

– După ce ne căsătorim, o să vii şi o să trăim împreună în căsuţa mea, da?

– Bineînţeles.

Apoi Grace şi-a mijit ochii, aducându-şi aminte de ciudata conversaţie pe care o avusese cu domnul Garner după înmormântare.

– I-ai spus bătrânului Picior-de-Lemn că ai de gând să mă ceri în căsătorie, nu-i aşa?

El s-a înroşit, cu un aer vinovat.

– Am făcut-o Grace, pentru că în felul ăsta el avea să te lase să rămâi în căsuţa ta.

– Dar nu te căsătoreşti cu mine doar din bunătate, nu?

El s-a încruntat.

– Draga mea Grace, te iubesc de ani întregi. Pentru mine n-a mai existat altcineva în afară de tine. Nu te-am cerut în căsătorie din bunătate. Te-am cerut în căsătorie pentru că vreau să-mi petrec restul zilelor cu tine şi doar cu tine. Aş fi aşteptat până după ce-ţi jeleai tatăl, dar domnul Garner ameninţa că te dă afară din casa ta, aşa că a trebuit să acţionez imediat. Ştiu că e cam în pripă, însă e singura cale bună de urmat.

Apoi, a rânjit răutăcios şi a adăugat:

– Mi-a plăcut să te simt întinsă lângă mine pe canapea. Vreau s-o mai facem. De ce să aşteptăm?

Acum s-a înroşit şi ea, iar el i-a dat o şuviţă de păr după ureche.

– O să am mare grijă de tine, Grace.

– Ştiu că o s-o faci, a răspuns ea cu glas şoptit, plecându-şi, stânjenită, privirea.

***

Puţin mai târziu, mergeau cu bicicletele înapoi spre orăşel, cu inimile pline de o senzaţie de exuberanţă pe care n-o mai simţiseră până atunci. Au năvălit în casa lui Freddie şi au dat vestea. Mătuşica May a început să plângă. Unchiul Michael s-a înroşit de plăcere, şi-a bătut uşor fiul pe spate şi a strâns-o pe Grace într-o îmbrăţişare ca de urs. Josephine a fost atât de uimită încât şi-a aruncat braţele în jurul lui Grace, ştampilând-o pe obraz cu buzele ei lipicioase şi lăsându-i o urmă stacojie de ruj.

– O nuntă! O, ce palpitant! Oare cu ce să mă îmbrac?

Grace a rămas la cină şi cu toţii şi-au făcut planuri pe când stăteau în jurul mesei. May a încercat s-o convingă pe Grace să-şi petreacă noaptea acolo, dar ea a refuzat cu hotărâre, spunându-le din nou că era mai mult decât fericită în propria căsuţă. De fapt, acolo se simţea cel mai bine, pentru că în fiecare colţişor al acelei căsuţe răsunau ecourile amintirilor despre tatăl ei. Fusese o zi atât de plină, încât abia dacă avusese timp să gândească. Aştepta să rămână singură în camera ei ca să-şi aducă aminte de vremurile bune, încercând să nu-l jelească.

Mai târziu, după ce unchiul Michael a condus-o acasă, Grace s-a întins în pat alături de Pepper, care i se ghemuise la picioare. Se juca, visătoare, cu inelul improvizat şi se gândea la Freddie. Nu-i venea să creadă că avea să se mărite. În liniştea întunecată a încăperii, fata a zâmbit la gândul nunţii ei. Mătuşica May avea s-o ajute cu rochia, iar ea avea să culeagă câteva rămurele de arbuşti din grădină, pentru buchet. Totul părea foarte captivant, mai puţin mersul până la altar. Cine avea s-o conducă? Apoi a plâns încetişor, cu faţa îngropată în pernă.

În dimineaţa următoare, Grace s-a trezit la sunetul ploii care bătea în ferestre. S-a dat jos din pat ca să nu mai zacă acolo până când ar fi cuprins-o acel simţământ de singurătate care făcea să i se strângă stomacul. Cu cât îşi începea ziua mai repede, cu atât avea să se simtă mai bine. S-a dus la baie fără să privească în lungul holului. A încercat să nu se uite la săpunul de ras şi la briciul de bărbierit care fuseseră ale tatălui ei. Ajunsă la parter, i-a dat drumul lui Pepper în grădină şi a pus

ceainicul la fiert. Apoi a stat singură la masa din bucătărie, privind pereţii, care păreau mult mai înalţi acum, când tatăl ei nu mai era acolo. Lui Grace îi era dor de Freddie, de sunetul atât de cunoscut al altei fiinţe plimbându-se prin casă. Îşi dorea să aibă lângă ea pe cineva care să-i alunge singurătatea.

Deodată s-a auzit un ciocănit în uşă. Grace şi-a închipuit că era mătuşica May, care îi aducea un alt coş cu mâncare pentru micul dejun. Însă după ce a deschis uşa, a dat peste morocănosul Cummings, care purta obişnuita lui şapcă de şofer şi care ţinea în mână un plic alb, scorţos.

– Ăsta-i pentru dumneavoastră, domnişoară Grace, a spus el, solemn.

Grace a privit peste umărul lui la Bentley-ul negru şi s-a întrebat de ce nu-l auzise parcând. Pepper era ocupat să adulmece roţile, iar Grace spera ca domnul Cummings să nu se răsucească şi să nu-l vadă cum tot ridica piciorul în dreptul uneia dintre roţi.

– Mulţumesc, a răspuns ea.

Cummings a dat din cap, scurt, şi a plecat. Grace a strigat câinele, s-a retras în hol şi a închis uşa. Şi-a trecut degetele peste numele ei scris cu cerneală neagră, îngrijit şi cu înfloriturі. A văzut pe spatele plicului blazonul familiei Penselwood, leul şi dragonul ştanţate în aur. Inima a început să-i bată nebuneşte. A deschis plicul şi a scos din el scrisoarea. A observat imediat că era semnată cu litera „R“, de asemenea ştanţată în aur. S-a aşezat pe un scaun şi a început să citească.

Dragă Grace,

Îmi pare nespus de rău să aud vestea cea tristă despre iubitul tău tată. Cred că eşti devastată. Arthur a fost un om foarte bun, respectat şi iubit atât de cei care au muncit aici, la Walbridge, cât şi de acei mulţi prieteni care au avut norocul să-l cunoască. Sper să ai puterea să rezişti, Grace, şi să găseşti consolare în albinuţele tale fermecătoare, pe care le iubeşti atât de mult. Nici nu vreau să mi te imaginez singură în căsuţa voastră, şi am auzit de la domnul Garner că rămâi acolo şi că o să ai grijă de stupi. Asta mă umple de bucurie, pentru că ar fi fost de nesuportat să-ţi pierzi şi tatăl, şi albinele în acelaşi timp.

Dacă pot să te ajut cu ceva, te rog să-mi spui. O să petrec mult mai mult timp la Walbridge acum, fiindcă m-am alăturat regimentului de

tancuri din Bovington şi o să locuiesc acasă. Tata îmbătrâneşte şi ţine ca eu să încep să preiau frâiele pentru ca într-o zi, după moartea lui, să pot avea grijă de tot (şi să mă ridic la înălţimea aşteptărilor, ca să nu-l fac pe bătrânul meu să se răsucească în mormânt!) Sper să ne revedem şi să privesc atunci o faţă senină, şi nu una tristă. Durerea ta o să treacă, Grace, şi o să rămâi cu amintirile frumoase despre un tată minunat. Cel puţin asta spune bunica, iar ea ştie ce vorbeşte.

Îţi transmit urările mele călduroase,

Rufus

Grace a recitit scrisoarea, mult mai puţin grăbită de data asta. Simţea cum sentimentele lui se desprindeau din pagină şi o încălzeau asemenea unui foc prietenos, pe care îl cunoştea de mult. Inima i s-a strâns; a simţit cum intra din nou pe făgaşul unei stări sufleteşti de care crezuse că se detaşase. Însă inelul galben i-a prins privirea. Grace şi-a ridicat mâna şi l-a contemplat. Era real, iar Rufus nu era, sau cel puţin nu era o opţiune. A împăturit scrisoarea şi a băgat-o înapoi în plic. Apoi a urcat scările şi a vârât-o într-un sertar din dulap, pe care l-a închis trântindu-l. A deschis fereastra dormitorului şi s-a aplecat în afară ca să respire aerul umed. Freddie era viitorul ei. Freddie era bărbatul pe care îl iubea *cu adevărat.* Rufus fusese doar o fantezie. O fantezie *copilărească*, pe care acum o depăşise. Plină de mulţumire, Grace a tras aer adânc în piept.

În acel moment, o albină a sosit bâzâind dinspre trandafirii agăţători de pe zidul exterior şi a aterizat pe cardiganul ei galben. Grace a privit silueta dolofană şi pufoasă care se plimba pe lână. Apoi a ridicat albina cu blândeţe şi şi-a scos mâna pe fereastră. Încă ploua, iar albinuţa n-a părut mulţumită de asta. Însă în cele din urmă şi-a luat avânt şi, incredibil pentru o creatură atât de rotundă, a zburat în sus cu aripioarele ei minuscule până când a dispărut în ceaţă.

Capitolul 15

Insula Tekanasset, Massachusetts, 1973

După casa lui Mam'Mare, cea mai grandioasă locuință privată de pe insulă le aparținea lui Bill și lui Evelyn Durlacher. Era o casă placată cu șindrilă albă, construită în anii 1800, care avea un acoperiș cu țigle cenușii, ferestre-ghilotină înalte și o verandă ce se întindea de-a lungul întregului zid sudic și al cărui acoperiș de tip pergolă era înțesat de trandafiri agățători cu flori roz. Interiorul casei fusese decorat de un designer faimos, adus de la New York. Acesta se lăsase purtat atât de mult de tema nautică, încât majoritatea camerelor arătau de parcă aparțineau unei nave, și nu uscatului: podele lucioase de lemn, tapițerie cu dungi albastre și albe, mobilier inspirat din cel al ambarcațiunilor vechi. Bibliotecile erau pline de volume cumpărate cu toptanul și care aveau coperți cartonate, lucioase, iar măsuțele de cafea erau încărcate de tomuri uriașe despre artă și istorie, alese mai degrabă pentru felul în care arătau decât pentru conținut, fiindcă nici unul nu era pe interesul lui Bill sau al lui Evelyn. Pe fiecare perete atârnau fotografii, majoritatea având ca subiecte ambarcațiunile, iar pe fiecare masă puteau fi văzute bibelouri scumpe, alese de designer. De fapt, după ce se sfârșise amenajarea casei aproape că nu mai exista în ea nici un obiect pe care Evelyn să-l fi cunoscut de dinainte. Însă ea fusese mulțumită chiar și așa, fiindcă locul arăta „dat la gata", și Doamne ferește ca lumea să creadă că proprietara era vreo fitecine care să fi lucrat chiar ea la amenajare.

Grădinile deveniseră cu adevărat speciale abia în urmă cu douăzeci de ani, după ce le transformase Grace Valentine. Evelyn îi spusese foarte clar că își dorea ceva „grandios", nu „demodat", așa că Grace împărțise terenul în trei grădini separate. În mijlocul uneia dintre ele plasase o fântână de piatră pe care o înconjurase cu un aranjament geometric de tufe de cimișir și de trandafiri, creând astfel cea mai splendidă grădină de trandafiri de pe insulă. În cel de al doilea segment, Grace gândise și aranjase o grădină foarte englezească, cu hotare trasate din ierburi viu colorate, care ajunsese să fie invidiată de toată lumea, iar în cea de a treia sădise o livadă în jurul terenului de tenis, plantând cireși care înfloreau primăvara și care arătau ca și cum ar fi fost ninși.

Acum Evelyn, Belle, Sally și Blythe au lăsat rachetele din mână și le-au predat terenul lui Bill și celorlalți trei prieteni ai lui, care se luau la fel de în serios ca și el. Bill rareori catadicsea să joace tenis cu soția lui, fiindcă nu considera jocul cu femeile ca fiind o provocare. În rarele dăți în care

totuşi juca tenis cu ea, Evelyn se plângea de felul lui condescendent de a bate mingea, iar de obicei ea îşi făcea o ieşire furtunoasă de pe teren înainte să se termine jocul. Şi iată-l pe Bill, îmbrăcat în costumul lui alb de tenis, năvălind pe iarba tunsă impecabil şi deschizând o cutie nouă de mingi Slazenger.

– Haideţi să bem ceva pe verandă, le-a propus Evelyn prietenelor ei, conducându-le pe poteca ce ducea la casă.

Belle admira grădinile, însă Evelyn nu băga de seamă culorile vibrante şi micile albine ce roiau în jur, pentru că era prea ocupată să se hotărască ce rochie avea să poarte în seara aceea la cină.

– Cred că ai una dintre cele mai frumoase grădini din Tekanasset, a zis Belle, ştiind că singurul tip de compliment pe care Evelyn l-ar fi preţuit ar fi fost unul care să folosească superlativul.

– Ei bine, i-am spus lui Grace că vreau Versailles, nu Micul Trianon, a răspuns Evelyn cu un mic pufnet. Cred că a prins ideea.

– Desigur că a înţeles, a intervenit Sally. Trebuie s-o spun, arată spectaculos.

– Mi-e teamă că totul o ia un pic razna în august, a zis Belle. Cel puţin, a mea creşte incontrolabil şi nu pot decât să mă predau naturii cu mâinile ridicate.

– Nu şi aici, a zis Evelyn. Bătrânul Tom Robinson şi fiul lui, Julian, plivesc continuu, ca nişte apucaţi. Ştiaţi că Tom are aproape şaptezeci de ani?

– Cred că oxigenul de la vegetaţia asta îl menţine atât de tânăr, a spus Belle.

– Atunci, ar trebui să ne punem mai multe plante în case, a sugerat Evelyn.

– Sau să ne lăsăm pradă unor mici *corecţii*, a adăugat Blythe.

– N-ai îndrăzni, nu-i aşa, Blythe? a întrebat Belle.

– O, mi-aş vinde sufletul pentru tinereţe eternă, a spus ea râzând.

S-au aşezat pe verandă. Evelyn şi-a încrucişat picioarele bronzate. Fusta albă îi acoperea coapsele subţiri. Purta tenişi la fel de albi, cu şosete scurte, pe care i le fixau perfect pe picior nişte bulgăraşi de puf roz pal, prinşi la spate. Abia dacă asudase în tricoul ei alb de tenis, iar benzile roz pal de la încheieturi îi erau uscate. Grija principală a lui Evelyn era să arate dichisită în orice împrejurare. Mai degrabă regreta că fusese văzută

pe plajă în capot la ora 3 dimineaţa decât scena penibilă la care luase parte.

– Aţi auzit că formaţia de rock al lui Joe s-a destrămat? a întrebat Evelyn în timp ce un majordom îmbrăcat în frac apăruse ca să le toarne băuturile.

Celelalte trei femei l-au privit cu uimire. Bietului om îi era foarte cald în uniformă, cu atât mai mult cu cât era supraponderal şi greoi.

– Păi, staţi să vă povestesc, a continuat Evelyn. Jasper, cel de care e îndrăgostită Trixie, a trebuit să se întoarcă în Anglia pentru că fratele lui a murit într-un accident de maşină.

– Da, am auzit, a zis Belle, întristată. Bietul băiat! Ce tragedie cumplită!

– Am înţeles că nu se mai întoarce. Se pare că are de administrat o mare moşie, a adăugat Blythe.

– Cine ar fi crezut că provenea dintr-o *astfel* de familie? s-a mirat Sally, aprinzându-şi ţigara.

– O, dacă l-am fi cunoscut mai bine, sunt sigură că am fi observat că era foarte bine crescut! Lucy mi-a spus că avea maniere impecabile, a zis Evelyn.

Belle l-a privit pe majordom intrând în casă.

– El cine e? a întrebat-o ea, în şoaptă, pe Evelyn.

Evelyn a zâmbit, îngâmfată.

– E noul meu majordom. Îl cheamă Henderson şi a lucrat pentru casa regală britanică.

– Ce vrei să spui cu asta? a întrebat Blythe.

– A lucrat pentru familia regală.

Belle a luat o ţigară din pachetul pe care Sally îl ţinea întins către ea.

– Cum l-ai găsit?

– Printr-o minunată agenţie newyorkeză, a răspuns Evelyn. Când o să ajungă să mă cunoască mai bine, o să-l trag de limbă despre toate bârfele.

– O, te rog să ni le spui şi nouă, a zis Sally, entuziasmată, pufăind un nor de fum.

– Poţi să contezi pe mine întotdeauna, a răspuns Evelyn.

Şi-a dus cocktailul la buzele purpurii, cu grijă să nu lase vreo urmă de ruj pe pahar.

– Şi oare cariera lor s-a terminat de-a binelea? a întrebat Belle. Bieţii băieţi, ce dezamăgire pentru ei.

Evelyn a vorbit pe un ton lipsit de orice urmă de înţelegere:

– Lucy mi-a spus că Trixie speră să plece şi ea la el, în Anglia. Acum, voi ce şanse credeţi că are? Hmm? a întrebat ea, pufnind. Cred că o să îmbătrânească aşteptând ca el să facă o femeie respectabilă din ea. Trixie e genul de fată cu care un bărbat se distrează, n-o ia de nevastă.

– Sunt de acord, a repetat Sally, care era de acord tot timpul cu spusele lui Evelyn. Bărbaţii se căsătoresc cu fetele cumsecade, nu cu cele obraznice.

– Biata Trixie! a oftat Belle. Cred că e distrusă.

– Şi mai distrusă acum, când ştie că el e bogat. Crezi că are titlu de nobleţe? a întrebat Blythe. Adică, moşiile de genul ăsta nu sunt însoţite şi de titluri?

– Mai mult ca sigur, a zis Evelyn, studiindu-şi manichiura. O să-l întreb pe Henderson. Trebuie să ştie chestii de genul ăsta. Iar Jasper ar fi făcut mai bine dacă se îndrăgostea de Lucy. Într-o bună zi, o să fie o nevastă ideală pentru soţul ei.

– O, da, cum să nu, a sărit Sally cu gura. Ai crescut-o pe Lucy ca pe o fată *cuminte*.

Trixie aştepta. Credea neabătut că Jasper avea să trimită pe cineva curând, iar astfel durerea despărţirii a fost înlocuită de un optimism orb în ceea ce privea viitorul lor. Jasper îi scria din Anglia; misivele ajungeau abia după o săptămână. Trixie era impresionată de plicurile albe şi scorţoase, ştanţate pe spate cu stema unui leu şi a unui dragon, şi era încântată de coala de scris, semnată cu un „J“ stacojiu şi lucios. Scrisul lui de mână avea înfloriturі, însă conţinutul scrisorilor era deprimant. Jasper îi povestea lui Trixie despre disperarea mamei lui, despre certurile provocate de soră-sa şi despre cum se chinuia să fie în locul fratelui său în condiţiile în care el, Jasper, habar n-avea cum să conducă o moşie. Mai scria şi despre ce aşteptări mari aveau ai lui de la el, şi despre teama lui că avea să-i dezamăgească.

Trixie a început să se îngrijoreze. Judecând după articolele de papetărie grandioase şi după faptul că averea era lăsată moştenire pe linie masculină, îi devenise clar că Duncliffe era o familie mare şi importantă. În timp ce Jasper se îndoia că putea să conducă moşia, Trixie se îndoia că putea să fie destul de bună pentru familia lui. Jasper îi spusese cândva că mama lui n-avea să fie de acord cu relaţia lor, iar acum Trixie ştia de ce. Ea nu făcea parte dintr-o familie bogată. Tatăl ei era fermier, mama ei era grădinar, iar ea era chelneriţă. Încrederea în sine i

s-a dezumflat precum un balon în dimineaţa de după o petrecere. Era de datoria lui Jasper să se căsătorească cu cineva de rangul lui. Până şi el îi spusese că ea n-ar fi fost potrivită pentru viaţa lor din Anglia. Acum, Trixie începea să se întrebe dacă nu cumva Jasper avusese dreptate.

În timp ce doza de optimism în legătură cu viitorul lor scădea din zi în zi, încrederea lui Trixie în dragostea lor rămânea puternică. Tânjea după prezenţa lui fizică cu atâta ardoare, încât o durea tot trupul. Îi trimitea lui Jasper scrisori pline de afecţiune, dar îşi păstra rezervele doar pentru ea. Jasper îşi încheia mereu misivele cu un paragraf în care îi spunea cât de mult o iubea, cât de mult îi lipsea şi cum tânjea după ziua în care aveau să fie din nou împreună. Ea citea şi recitea acele paragrafe, ştergându-i semnătura de pe hârtie de mult ce-o săruta şi înlocuindu-şi temerile cu speranţa că totul avea să fie bine în cele din urmă.

După patru săptămâni de la despărţirea lor, Jasper a telefonat. Grace a dat năvală pe scări şi a strigat-o, agitată, pe Trixie, iar Freddie a ieşit din birou ca să vadă care era pricina zarvei.

– E Jasper! a strigat Grace. Sună din Anglia!

Trixie a coborât scările în fugă şi a intrat în bucătărie. Grace ţinea receptorul în mână, arătând la fel de surprinsă ca şi fiică-sa.

– Alo? a zis Trixie.

A urmat o pauză scurtă, iar apoi vocea lui Jasper s-a auzit slab pe linia plină de interferenţe.

– Trixie! Voiam să-ţi aud vocea.

– O, Jasper, te auzi de parcă ai fi la capătul lumii!

– Păi chiar *sunt* departe.

– Mi-e dor de tine!

– Şi mie mi-e dor. N-ai idee cât de mult. Aş vrea să fiu la debarcaderul lui Jack, cu tine în braţe.

– Şi eu, a oftat ea în receptor. Te-ai obişnuit?

– Un pic. Învăţ care anume sunt pârghiile ce fac treaba să meargă. Din fericire, am mulţi oameni buni prin preajmă, care ştiu ce fac. Mama mă înnebuneşte.

– Cum adică, te înnebuneşte?

El a ezitat.

– Îmi face viaţa foarte grea.

– I-ai spus despre noi?

– Bineînţeles.

A urmat o pauză lungă. Trixie îi simţea tulburarea, care parcă se transmitea prin firul telefonului.

– Nu poţi să te aştepţi să-i placă de cineva pe care nu l-a cunoscut. Şi probabil că nici nu e prea fericită că sunt americancă. I-ai spus că părinţii mei sunt englezi?

El a oftat.

– O să fie bine. Să nu-ţi faci griji. Îmi plac foarte mult scrisorile tale.

– O, şi mie îmi plac la fel de mult ale tale. *Tu* ai pus leul ăla pe spatele plicului?

Jasper i-a răspuns râzând:

– Nu, leul şi dragonul fac parte din emblema familiei mele, Trixie.

– Ce e aia?

– O să fie şi emblema ta după ce ne căsătorim.

– Aha, deci o să am şi eu rechizite elegante, printre care şi coli de scris imprimate cu un „B"?

– Da, Beatrix, o să ai.

– Sunt foarte entuziasmată! Te rog să trimiţi după mine cât mai curând. Înnebunesc aici fără tine.

– Ştiu. Trebuie să aştepţi încă un pic. Continuă să-mi scrii, da?

– Bineînţeles.

– Mă gândesc la tine tot timpul, Trixie.

– Şi eu mă gândesc la tine. De emoţie, ei i s-a pus un nod în gât atunci când a spus: Te iubesc, Jasper.

– Şi eu te iubesc. Să nu uiţi asta niciodată.

– N-o să uit.

– Îţi trimit sărutări peste tot.

Fata a râs printre lacrimi şi i-a răspuns:

– Să ştii că le preţuiesc pe toate.

Grace stătea în balansoar şi ciulea urechile ca să audă convorbirea lui Trixie cu Jasper. Puţinul pe care l-a înţeles suna de bun augur. De când aflase că Rufus era mort, nu mai putea să doarmă. Nopţile şi le petrecea în balansoar, privind oceanul şi amintindu-şi. Însă niciodată n-avea sentimentul singurătăţii, fiindcă simţea tot timpul prezenţa tăcută a însoţitorului ei invizibil. Cumva, în întuneric, îl simţea mai puternic, mai apropiat, iar tovărăşia pe care i-o ţinea era liniştitoare.

Dacă Trixie s-ar fi măritat cu Jasper, ea, Grace, ar fi trebuit să se întoarcă la Walbridge şi să-şi înfrunte trecutul. Să revadă căsuţa, scena

morţii tatălui ei, locul acela de pe malul râului unde Freddie o ceruse în căsătorie, biserica în care îşi uniseră destinele – şi să fie în stare să lămurească toate cele întâmplate pe urmă.

Trixie a închis telefonul, iar Grace a intrat în casă.

– El zice că trebuie să mai aştept încă un pic, i-a spus Trixie mamei ei.

– O, dragă, sunt sigură că n-o să mai treacă mult.

– Mi-am dat seama că mama lui e foarte dificilă, dar sunt sigură că o să mă placă odată ce mă cunoaşte.

– Bineînţeles, a zis Grace, aducându-şi aminte, cu strângere de inimă, de frumoasa şi glaciala Lady Georgina, despre care nu-şi putea închipui că era mai puţin de temut acum, treizeci de ani mai târziu.

– Va fi bine, a zis Trixie, fericită. Jasper mă iubeşte. La urma urmei, a sunat tocmai din Anglia doar ca să-mi audă glasul.

– Nu mă îndoiesc de sentimentele lui pentru tine, draga mea. Bietul de el, a avut parte de un deces în familie şi de o schimbare radicală de plan în carieră. Viaţa lui chiar s-a întors cu susul în jos.

– Da, însă eu o să zbor peste Ocean, la el, şi o să-i aşez viaţa pe făgaşul firesc.

– Sunt sigură de asta.

– Nu te întrista, mamă. *Eu* nu mă îndoiesc că totul o să se termine cu bine, deci nici tu n-ar trebui să te îndoieşti, a spus Trixie îmbrăţişând-o pe Grace. O să fiu doamna Jasper Duncliffe. Cum îţi sună?

– Diferit, a răspuns Grace, luptându-se cu impulsul de a-i spune adevărul.

Însă dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi trebuit să mărturisească de unde ştia. Odată făcută mărturisirea, Trixie s-ar fi întrebat de ce nici unul dintre părinţii ei nu pomeniseră nimic despre acea coincidenţă. Dacă Trixie *chiar* avea să se mărite cu Jasper, atunci trebuia ca Grace şi Freddie să-i spună fiicei lor că şi ei proveneau din Walbridge şi să spere că Trixie n-avea să se simtă rănită. Iar, în plus, Grace ar fi trebuit să-i povestească totul despre Rufus.

Îşi simţea fiica tremurând de surescitare. De ce nu-i spusese Jasper tot adevărul? Oare credea că Trixie l-ar fi iubit mai puţin dacă afla că el era marchizul de Penselwood? Sau, în adâncul sufletului, ştia că un bărbat din clasa lui socială nu putea să se căsătorească niciodată cu o fată ca Trixie?

Zilele treceau, micşorându-se pe măsură ce vara se preschimba în toamnă. Grace extrăgea miere din stupi. Trixie muncea din greu la Căpitanul Jack. În august, insula era invadată de turişti şi de localnici aflaţi în vacanţa de vară. Trixie muncea peste program, servindu-i pe clienţii dificili cu un zâmbet pe care nimic nu i-l putea şterge de pe faţă. Nu prea avea timp să plângă după Jasper. Însă odată cu plecarea tuturor acelor oameni, insula a rămas într-un fel pustiită, ca un oraş după un carnaval. Primele frunze au început să se usuce. Bătea un vânt răcoros şi uscat, iar Trixie a simţit cel dintâi fior al îndoielii în ceea ce-l privea pe Jasper.

La început, Grace nu şi-a dat seama, pentru că Trixie ori muncea, ori era la plimbare cu Suzie. Însă pe măsură ce septembrie era înghiţit de octombrie şi Jasper încă nu trimisese după ea, Grace a băgat de seamă că fiica ei devenise retrasă şi neobişnuit de însingurată. Stătea pe plajă cu orele privind marea, fumând ţigară de la ţigară sau plimbându-se pe mal precum un corb de mare singuratic, căutând cochilii în nisip. A încetat să mai iasă cu Suzie şi se culca devreme, ascunzându-se sub plapumă şi dormind duminicile până aproape de ora prânzului. Grace a încercat s-o încurajeze, dar până şi ea a băgat de seamă că scrisorile lui Jasper se împuţinau şi deveneau mai scurte, în vreme ce scrisorile lui Trixie îşi înteţeau frecvenţa şi tonul disperat.

Freddie era îngrijorat, dar se resemnase. N-a zis nimic de genul „V-am spus eu“, pentru că nici nu mai era nevoie. Grace ştia, ca şi el, că hotărârea lui Jasper slăbise. N-avea să mai trimită pe cineva după Trixie, ci avea să pună datoria mai presus de fericire, aşa cum făceau mereu cei de felul lui. Grace s-a gândit la Rufus. De ce crezuse vreodată că Jasper ar fi fost diferit? I se rupea inima de mila fiicei ei. Dacă ar fi avut o baghetă magică, i-ar fi dăruit lui Trixie viaţa pe care şi-o dorise alături de Jasper. Ar fi făcut orice pentru fericirea fetei. Dacă ar fi trebuit, s-ar fi întors la Walbridge şi şi-ar fi retrăit amintirile, chiar dacă fiecare pas ar fi fost dureros. Dar nu exista nici o baghetă magică, ci doar o teribilă incertitudine, până când, la început de noiembrie, Trixie a primit ultima scrisoare de la Jasper.

Fata era prea supărată ca să le-o citească celorlalţi cu voce tare. I-a dat-o mamei ei şi a fugit pe verandă, s-a trântit în balansoar şi a început să plângă. Freddie a privit peste umărul lui Grace şi a citit cuvintele pe care le anticipase de multă vreme:

Draga mea Trixie,

Asta e cea mai dificilă scrisoare pe care o s-o scriu vreodată. Totul a fost foarte complicat în ultimele luni. M-am luptat la nesfârşit cu mama şi am încercat cu disperare să fac ca lucrurile să meargă între noi, dar mă tem că bătălia e pierdută. Nu pot să te aduc aici, dragostea mea, ştiind cât de nefericită o să fii. Nu pot să te las să-ţi sacrifici viaţa pentru mine. Am renunţat la cântat şi am aruncat chitara, pentru că vederea ei şi gândul la ceea ce reprezintă mă fac să mă simt şi mai trist. Te iubesc din toată inima şi preţuiesc amintirea acelor săptămâni minunate pe care le-am petrecut împreună la Tekanasset. N-o să te uit niciodată, dar pe tine te rog să mă uiţi. Meriţi pe cineva mai bun.

Cu dragoste eternă, Jasper

– Exact aşa cum m-am aşteptat, a mârâit Freddie. Cât mi-am dorit să fi greşit!

– Cum a putut să facă asta? A plecat şi i-a frânt inima, exact aşa cum ai prezis, s-a căinat Grace întorcându-şi faţa către el. O, Freddie, oare aş fi putut să fac ceva ca să previn o asemenea nenorocire?

– Fiica noastră e încăpăţânată, Grace, doar ştii asta. Am încercat s-o prevenim, dar nu ne-a ascultat.

– Oare ce-o să facă de acum înainte?

– Ceea ce facem cu toţii atunci când suntem lăsaţi baltă, sau dezamăgiţi, sau cu inima frântă. Mergem mai departe, a spus el încruntându-se şi strângând din dinţi. Ne ridicăm, ne scuturăm de praf şi încercăm să ne mulţumim cu ceea ce ne-a rămas. Trixie o să meargă la facultate şi o să-l uite – şi poate că n-o să mai auzim numele de Duncliffe, sau de Melville, sau de Penselwood niciodată!

Grace a simţit cum i-au luat obrajii foc.

– Mă duc să vorbesc cu ea, a spus, ieşind pe verandă.

***

S-a aşezat lângă Trixie, care plângea, şi a îmbrăţişat-o.

– Îmi pare rău, a zis ea cu blândeţe.

– Ar fi trebuit să ascult de tata. El ştia. De ce n-am ascultat?

– Pentru că erai îndrăgostită, a răspuns Grace.

– Îl urăsc!

– Nu, nu-l urăşti. Ar trebui, dar nu poţi.

– Nu înţelegi, mamă. Tu n-ai trăit o experienţă ca asta. L-ai iubit doar pe tata. Îl urăsc din toată inima pe Jasper. Nu vreau să mai aud de el sau să-l mai văd niciodată!

Trixie şi-a îngropat faţa în puloverul mamei ei, iar Grace a zâmbit trist. Ştia că, în ciuda celei mai groaznice suferinţe, inima continuă să iubească; iată care e frumuseţea dragostei.

Capitolul 16

Sunt multe feluri în care poţi să frângi o inimă, pentru că oriunde e iubire există şi posibilitatea durerii. Trixie fusese adânc lovită în inimă, însă cea a lui Evelyn Durlacher avea să fie frântă în alt fel. În timp ce Grace lua măsuri ca nefericirea fiicei ei să nu devină combustibil pentru bârfitori, clubul Golful Crabului a fost zguduit de ştirea că Lucy Durlacher fugise cu unul dintre cei doi membri rămaşi în urmă ai formaţiei. Şi nu cu cel cu care se *presupunea* că se vedea, ci cu Ben, cel despre care se *presupunea* că se vedea cu Suzie Redford.

Mam'Mare susţinea că se aşteptase la una ca asta.

– Simt o oarecare compasiune pentru Evelyn; cineva ar trebui să aibă inima foarte împietrită ca să nu simtă chiar nimic, dar în acelaşi timp mă gândesc că femeia asta neghioabă şi-a făcut-o cu mâna ei. Dacă nu s-ar fi năpustit ca un vultur îmbătrânit în rele şi lacom peste cei neputincioşi şi răniţi, poate că n-ar fi atras asupra ei un asemenea dezastru. Roata se întoarce. E mult adevăr în vorba asta.

Mam'Mare şi Grace stăteau în ceainăria clubului de golf şi, deşi majoritatea celor de faţă şopteau, Grace intuia că vorbeau cu toţii despre Evelyn şi Bill.

– Cred că Evelyn s-a hrănit mereu din nefericirea altora, a spus Grace.

– Sigur că da. Şi totuşi, fiica lor a fugit, iar Bill şi Evelyn n-au nici cea mai vagă idee unde e ea acum. Fata a lăsat un bilet, dar n-a spus unde se

duce. Vezi tu, nu vrea să fie găsită şi, fără îndoială, nu vrea să se întoarcă.

– Biata Suzie, a oftat Grace. Ea şi Trixie sunt o pereche de toată jalea, nu-i aşa?

Mam'Mare a făcut o grimasă.

– O, Suzie îşi revine cu siguranţă, fiindcă are o inimă superficială. Însă în ceea ce-o priveşte pe Trixie, ei bine, de ea îmi pare cel mai rău.

– E disperată, Mam'Mare, şi mă întristează nespus de mult s-o văd astfel.

– Cât de ticălos a fost şi ăsta, să-i promită că o ia de nevastă şi apoi s-o dezamăgească, a spus Mam'Mare, iar faţa i s-a înăsprit. Dacă eram mama lui...

– Mi-e teamă s-o zic, dar cred că mama lui e cea care a împiedicat căsătoria, a întrerupt-o Grace.

– Adevărat? De ce ar fi făcut asta?

Grace şi-a pus ceaşca pe masă.

– Pentru că sunt o familie nobilă şi bogată şi e de datoria lui Jasper să se însoare doar cu cineva din înalta societate.

– Care e numele acestei familii?

– Penselwood. Fratele mai mare al lui Lord Jasper Duncliffe a murit fără să lase un moştenitor, aşa că titlul i-a fost transmis fratelui mai mic. Jasper e acum marchizul de Penselwood, a spus Grace, iar apoi şi-a coborât privirea în ceaşca de pe masă.

– Ei, să ştii că numele ăsta mi-e cunoscut, a zis Mam'Mare mijindu-şi ochii.

– Îţi este? a întrebat Grace, surprinsă.

– Sigur că da. Tatăl meu l-a cunoscut pe marchizul de Penselwood. Cum îl chema pe numele mic? Ţin minte că era unul amuzant.

– Aldrich?

– Da, aşa-i. Aldrich Penselwood. Ştii, avea o casă aici, în Tekanasset, şi-şi petrecea verile pe insulă împreună cu minunat de excentrica lui soţie, Arabella, şi cu copiii lor. Îmi aduc aminte că aveau trei sau patru copii, nespus de frumoşi cu toţii. Unul dintre ei era foarte neastâmpărat. O scumpete de băieţel pe nume Rufus. Da, Rufus îl chema, îmi aduc aminte acum. Era încântător.

– Jasper e fiul lui Rufus, a spus Grace. Ce coincidenţă să-şi petreacă verile tocmai aici!

– Coincidenţă? Nu cred. Sigur că ăsta e şi motivul pentru care Jasper a venit aici din capul locului.

Grace se simţea de parcă tocmai o lovise cineva. Cum de nu se gândise la asta?

– De ce au încetat să mai vină? a întrebat ea.

– Cred că din pricina războiului. Nu ştiu. Nu s-au mai întors după aceea şi am pierdut legătura. Tatălui meu îi era drag Aldrich. Erau amândoi jucători de golf înrăiţi şi, dacă-mi aduc bine aminte, Aldrich era pasionat de ambarcaţiuni. Obişnuia să colecţioneze machete, doar dintre cele scumpe şi de calitate, şi le expedia în Anglia ambalate în lădiţe. Îşi construia şi propriile modele. Îmi părea rău pentru Arabella. Nu cred că el îi dădea prea multă atenţie, a spus Mam'Mare ridicând din umeri. Pe de altă parte, e cu putinţă ca ea să fi fost o femeie lipsită de pasiune în pat, ceea ce se poate să-l fi făcut pe el să-şi caute consolarea într-un hobby. Nu-mi aduc aminte s-o fi văzut pe Arabella zâmbind prea des. Însă *el* avea o sclipire.

Mam'Mare a chemat un chelner şi a comandat două porţii de plăcintă cu afine. Mintea lui Grace era preocupată să se obişnuiască acum cu gândul că Rufus vizitase, la un moment dat, insula Tekanasset. Grace şi-a amintit că atunci când fusese la conacul Walbridge zărise, pentru câteva clipe, biroul tatălui lui Rufus, ticsit de toate acele modele de ambarcaţiuni şi tablouri cu oceane. Abia acum înţelegea că fuseseră aduse *de aici* cu toatele.

– Ştii, sunt sigură că am fotografii cu Aldrich. Tatăl meu era un fotograf pasionat, iar mama îi păstra cu grijă toate fotografiile.

Mam'Mare a continuat să povestească, dar Grace n-o mai asculta. Oare alegerea lui Freddie de a se muta aici fusese doar o coincidenţă?

– Grace, la ce te gândeşti? a întrebat Mam'Mare privind-o cu ochii mijiţi.

Grace a clipit şi s-a înroşit.

– O, la nimic însemnat. Doar la faptul că Trixie habar n-are de titlul nobiliar al lui Jasper.

– De ce nu i-a spus Jasper? De ce să-i fi ascuns asta?

– Cred că el a ştiut de la bun început că n-aveau să se căsătorească niciodată.

– Atunci de ce a făcut-o pe Trixie să treacă prin tot chinul ăsta?

– Pentru că el chiar *a vrut* s-o ia de nevastă. Şi pentru că, atât timp cât a fost aici, căsătoria i-a părut ceva cu putinţă. Odată ce a ajuns acasă şi a înfruntat-o pe mama lui, despre care îmi imaginez că e la fel de formidabilă precum soacra ei, Jasper şi-a dat seama că trebuia să renunţe la planurile lui.

– Uite, oi fi eu de modă veche, dar nu crezi că s-a zis cu vremurile în care căsătoriile erau aranjate?

– Ai dreptate, dar aristocraţia şi-a păstrat un anumit simţ al datoriei. Jasper e obligat să-şi găsească o soţie în stare să-l ajute să conducă moşia. Ea o să fie cea care să dea dineuri somptuoase pentru notabilităţile ţinutului, să organizeze evenimente de caritate în marea sală a conacului, serbări de vară în grădină, prânzuri ca să adune fonduri pentru biserică. O să trebuiască să întâlnească familia regală la Royal Ascot[4] şi să-şi petreacă timpul cu ducii şi ducesele de-a lungul sezonului londonez. Ţi-o imaginezi pe Trixie ducând o astfel de viaţă? Ar urî formalităţile şi datoria, a încheiat Grace cu inima pierită şi parcă auzind glasul lui Rufus, care străbătea zecile de ani ce trecuseră de la despărţirea lor. Singurele femei în stare să ducă o astfel de viaţă sunt cele care sunt crescute pentru asta, a adăugat Grace, însă la fel de bine ar fi putut să fie Rufus cel care vorbise prin ea.

– Atunci Trixie a scăpat uşor, a spus Mam'Mare cu hotărâre.

– Cred că da, dar acum ea crede că n-o să mai iubească niciodată.

– O să iubească din nou, iar dacă n-o s-o facă – ajunge ca mine, iar eu nu pot să spun că am dus-o prea rău.

Grace i-a zâmbit afectuos lui Mam'Mare.

– Ai trecut vreodată prin aşa ceva?

– O, da, a spus Mam'Mare cu ochii licărind, iar apoi a tăiat cu furculiţa un colţ din plăcinta cu afine. Am avut mulţi pretendenţi.

– Dar nici unul n-a fost destul de bun?

– Nici unul nu s-a ridicat la înălţimea tatei, a spus ea vârându-şi bucata de plăcintă în gură şi mestecând cu nesaţ. Erau cu toţii sub nivelul lui. A fost un om extraordinar, iar asta îi făcea pe toţi ceilalţi să pară inferiori. Însă n-am nici un regret. Tata a fost darul lui Dumnezeu pentru mine şi nu e zi în care să nu-mi fie dor de el.

Grace s-a gândit la propriul ei tată şi a cuprins-o dorul de casă.

– Şi mie mi-e dor de al meu, Mam'Mare. Crezi că o să îmbătrânim vreodată îndeajuns de mult încât să nu ne mai fie dor de ei?

– Niciodată! a exclamat Mam'Mare pe un ton plin de certitudine. Ei reprezintă prima noastră iubire, iar, în cazul meu, *unica* – deşi bietul meu tată mereu a încercat să mă mărite. El şi mama voiau nepoţi, dar eu i-am dus la disperare. Însă aşa a fost să fie, pentru că mă hotărâsem din capul locului să nu cedez, i-a spus Mam'Mare lui Grace bătând-o uşurel pe braţ, după care a continuat, chicotind: Destul despre mine. Trixie o să iubească din nou, iar într-o zi o să privească înapoi către trecutul ei, mulţumindu-i Domnului că nu s-a măritat cu Jasper, fiindcă între timp va fi găsit fericirea alături de un bărbat mai potrivit. În astfel de probleme, omul trebuie să fie raţional.

– Trixie nu e deloc raţională. Ea şi Suzie spun că ar vrea să plece la New York. Freddie şi-ar dori ca Trixie să se înscrie la facultate, însă ea nu vrea să meargă. Are de gând să-şi înceapă imediat viaţa de adult.

– Cred că a venit vremea ca ele să-şi croiască propriul drum.

– Trixie vrea să lucreze pentru *Vogue*. Dacă are destul noroc ca să-şi găsească un post, o să trebuiască să înceapă de jos, de la făcutul ceaiului pentru restul echipei. Dar e hotărâtă să reuşească în carieră, iar, dacă e îndeajuns de înzestrată, s-ar putea să ajungă acolo unde îşi doreşte.

– Adică unde?

– Cred că la postul de editor, însă cel mai probabil e să ajungă să scrie despre modă şi să vadă lumea.

Ochii albaştri-cenuşii ai lui Mam'Mare au strălucit.

– Oare Trixie chiar e hotărâtă să-şi caute de lucru în industria modei?

– Da, e o fată descurcăreaţă şi scrie bine.

– Atunci lasă-mă să văd ce pot să fac pentru ea. Cunosc unul sau doi oameni care ar putea s-o ajute.

– Mulţumesc, Mam'Mare. Asta ar fi minunat.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti, a zis ea. Doar suntem prietene.

Grace s-a întors acasă pe când se lăsa întunericul. A strigat-o pe Trixie, dar, în afară de gâfâiala frenetică a câinilor, casa era tăcută. Grace s-a uitat la ceas. Mai avea destul timp ca să-i scoată la o plimbare pe plajă înainte de apus. Câinii au dat din coadă şi au luat-o la goană către fâşia de nisip. Bătea un vânt puternic, iar Grace şi-a strâns jacheta în jurul ei. S-a gândit la Evelyn şi a compătimit-o, pentru că ea ştia ce însemna să suferi. Oricât de puţin ar fi plăcut-o pe acea femeie, nu putea să-i dorească nimănui să treacă printr-o asemenea încercare.

În timp ce se plimba pe nisip, s-a gândit şi la Rufus. Imediat după război, ea plecase din Anglia hotărâtă să lase în urmă orice ar fi avut o cât de mică legătură cu el. Pentru că fiecare ungher din Walbridge era bântuit de amintirea lui, Grace ştia că atât timp cât rămânea acolo n-ar fi putut să se elibereze niciodată de el. Însă acum îşi dădea seama că umbra lui Rufus bântuia şi insula Tekanasset. Cu siguranţă că el mersese şi la clubul Golful Crabului. Era ciudat că în toţi acei ani în care se crezuse atât de departe de el, ea mersese, fără să-şi dea sema, pe urmele lui.

Faptul că familia lui Rufus deţinuse o casă pe insulă explica venirea lui Jasper, care îşi adusese aici şi formaţia. Poate că părinţii lui Rufus îl cunoscuseră pe Joe Hornby şi-i dăduseră lui Jasper toate informaţiile despre el. Grace se întreba unde şi cum murise Rufus. În amintirea ei, Rufus încă era tânărul de care se îndrăgostise. Nu şi-l putea imagina îmbătrânit şi nici în ruptul capului nu şi-l putea imagina mort. Acest ultim gând a îngheţat-o de-a dreptul. Grace şi-a lăsat bărbia în piept, împotriva vântului.

Se întunecase de-a binelea. Grace abia dacă-şi mai zărea câinii. S-a întors şi a mers cu spatele la rafalele de vânt, ca să înainteze mai uşor, meditând la toate acele revelaţii noi şi tulburătoare, în timp ce câinii săreau pe crestele dunelor şi se hârjoneau printre ierburile înalte. Grace a ajuns în faţa casei şi l-a zărit pe Freddie, care-i făcea cu mâna de pe verandă. Ea şi-a iuţit paşii, sperând că Trixie, care în ultima vreme fusese foarte deprimată, nu păţise nimic rău. Din locul în care se afla, Grace nu putea să desluşească expresia de pe faţa soţului ei, dar pe când se apropia, ea a văzut prin uşa de sticlă pe cineva care stătea în bucătăria lor. S-a năpustit pe cărarea din grădină, cu câinii în urma ei. Freddie a deschis uşa şi i-a făcut loc să intre. În bucătărie, sprijinită cu spatele de blatul de lucru, stătea Evelyn Durlacher. Grace era uluită. S-a gândit că, în toţi anii de când locuia pe Sunset Slip, Evelyn nu-i intrase niciodată în casă.

– Bună seara, Grace, a zis Evelyn zâmbind cu buzele strânse.

Grace i-a observat părul coafat impecabil, rujul întins la perfecţie şi oja dată îngrijit pe unghii, perlele, bluza şi puloverul asortate, gri-deschis, şi n-a putut face altceva decât să-i răspundă la zâmbet.

– Bună, Evelyn. Ce surpriză!

– Ştiu, un pic amânată. Freddie a fost amabil şi mi-a oferit ceva de băut. Cred că ai auzit vestea despre Lucy. Îmi închipui că toată insula

vorbeşte despre asta. Niciodată n-am avut nevoie de o băutură mai mult decât am acum.

– Vrei să mergem în camera de zi? Bucătăria nu e prea confortabilă.

– O, n-am pretenţii, a răspuns musafira, însă Grace a condus-o, oricum, în camera de zi.

Evelyn era genul de femeie cu totul străină de locuri precum bucătăria, mai ales de a ei.

Grace se pricepea de minune să decoreze grădini, însă nu tot aşa stăteau lucrurile atunci când venea vorba de încăperi. Camera ei de zi era, fără îndoială, cea mai confortabilă din Tekanasset, însă în ea nu era nimic sistematizat, în ciuda obsesiei pentru ordine a lui Freddie, ci mai degrabă părea plăcut neîngrijită şi dezorganizată. Freddie a scos un mormăit de enervare şi a dispărut în biroul lui, în care toate lucrurile erau perfect ordonate. Dar asta era camera lui Grace, plină de plante în ghivece, albine ornamentale şi cărţi care se revărsau din biblioteci pe toate suprafeţele, laolaltă cu ziare, reviste şi schiţe de grădini pe care Grace le desenase pe bucăţi de hârtie.

Evelyn a dat la o parte un teanc de schiţe de pe canapea şi s-a aşezat. Grace a ales fotoliul, iar câinii s-au tolănit pe covorul din faţa şemineului fără foc.

– Ce cameră drăguţă, a zis Evelyn plimbându-şi privirea peste tot.

Grace ştia că remarca fusese făcută din simplă politeţe, fiindcă văzuse camera de zi, splendid decorată, a lui Evelyn.

– Mulţumesc, a răspuns ea, fără nici o intenţie să-şi ceară scuze pentru haosul care le înconjura.

– Îmi plac albinele tale. Le colecţionezi, nu-i aşa?

Grace şi-a trecut degetele peste broşa de aur care întruchipa o albină şi pe care o purta mereu, prinsă sub umărul drept.

– Am iubit albinele dintotdeauna, a răspuns ea cu glas scăzut.

– Ei bine, eşti o foarte bună crescătoare de albine. Mierea ta e cea mai bună de pe toată insula, a lăudat-o Evelyn, iar apoi a oftat, stânjenită. Cred că te întrebi ce caut aici.

– Păi, îmi imaginez că are legătură cu Lucy. Speri că aş putea să te ajut s-o găseşti?

– O, Doamne, nu, a răspuns Evelyn. Nu vreau s-o găsesc dacă nu vrea să fie găsită, a continuat ea, sfârşindu-şi fraza cu un chicotit nervos şi privindu-şi lung manichiura. Trebuie să renunţ s-o mai controlez, după

cum îmi spune mereu Bill. Sunt sigură că are dreptate. Dacă Lucy vrea să plece de acasă cu un muzician, asta-i treaba ei. „Las-o să plece", au fost cuvintele lui. Aşa că am lăsat-o.

– O, Evelyn, îmi pare rău, a spus Grace pe un ton plin de compasiune.

Lui Evelyn i s-au umplut ochii de lacrimi.

– Iartă-mă. Îmi dau seama că înţelegi prin ce trec, a recunoscut ea, iar apoi a sorbit din vin.

– Ca mamă, nu poţi să faci decât ceea ce ţine de tine. Însă Lucy e acum un adult; poţi s-o ghidezi, dar în cele din urmă ea şi alţii ca ea o să facă tot aşa cum vor ei.

– Cum e Trixie? E bine?

– Da, mulţumesc, a răspuns Grace, rezervată.

Nu voia ca Evelyn să răspândească pretutindeni pe insulă detalii despre durerea fiicei ei.

Evelyn a oftat, încovoindu-şi umerii.

– Poate că nu te simţi prea norocoasă, însă eşti, de fapt. Tu n-ai pierdut-o pe Trixie.

– Aş fi lăsat-o să plece, dacă asta ar fi făcut-o fericită, a spus Grace. Asta-i tot ce-şi doreşte orice părinte pentru copilul lui, nu crezi?

– Desigur, a fost imediat de acord Evelyn. Problema e că am crezut că ştiam ce o făcea fericită. Se pare că habar n-am. Dar ce o să se întâmple cu ea? Nu ştiu nimic despre tânărul ăsta. Doar că e englez şi cântă la chitară şi la orgă. Lucy mi-a scris un bileţel în care îmi spunea că e îndrăgostită şi că nu vrea să-mi fac griji pentru ea. N-a spus unde se duce. Nu şi-a luat multe lucruri, doar o valiză. Nu ştiu în ce fel o să facă rost de bani. Bill e gata s-o întreţină. Poate că Lucy o să reia legătura cu noi după ce rămâne fără puţinii bani pe care i-a luat la plecare, a spus Evelyn ridicând din umeri, neajutorată, şi pufnind uşor. Cel puţin asta sper.

– Cum pot să te ajut, Evelyn? a întrebat Grace, aşteptând ca Evelyn să-i spună motivul pentru care venise.

– Îmi eşti de mare ajutor doar pentru faptul că mă asculţi, Grace.

– Aş vrea să fac mai mult de atât. L-ai întrebat pe Joe unde s-au dus?

– Da, dar Joe a spus că nu mai are de-a face cu ei. Cred că Jasper era cel care îl plătea pentru serviciile lui, aşa că acum s-a retras, ca să zic aşa. Băieţii sunt pe cont propriu.

– Lucy şi-a luat paşaportul cu ea?

– Nu.

– Deci nu plănuieşte să plece în Anglia cu el?

– Nu cred, a răspuns Evelyn zâmbind trist. Ştii, astă-vară, după petrecerea aceea, m-am dus pe plajă îmbrăcată în capot şi am găsit-o pe Lucy cu celălalt băiat. Cum îl chema?

– George.

– Aha. George. Fumau canabis şi făceau tot felul de năzbâtii, aşa că mi-am pierdut cumpătul. Probabil că ai auzit de asta. Am văzut roşu în faţa ochilor. Nu m-am gândit la Lucy. M-am gândit *la mine* şi la ce avea să spună lumea dacă se răspândea zvonul că Lucy făcea prostii. Le-am dat de înţeles tuturor că nu eram de acord cu purtarea acelor tineri. Evelyn a scos din mânecă o batistă albă de bumbac şi şi-a suflat nasul. Scuză-mă, a spus ea, politicoasă, apoi a continuat: Nu le-am dat nici o şansă. Chiar am făcut o prostie, dacă ne gândim că Jasper provine, fără doar şi poate, dintr-o familie foarte bună. Adică, are proprietăţi şi tot restul, aşa că trebuie să fi avut parte de o creştere aleasă, nu?

Grace nu voia să vorbească despre genealogia lui Jasper.

– Era un băiat foarte drăguţ, a spus ea pe un ton neutru.

– Ei bine, ştiu că trăim vremuri în care se petrec schimbări radicale, dar eu sunt de modă veche şi am crescut-o pe Lucy astfel încât să devină o adevărată doamnă. Mă tem că... Evelyn se lupta să continue. A reuşit să se adune, a pufnit, apoi a spus: Şi-a pierdut reputaţia! a sfârşit ea, înecându-se.

Grace s-a silit să nu râdă.

– Trăim în anii 1970, Evelyn, nu în 1870! Nimeni n-o s-o considere pe Lucy stricată pentru că a plecat o dată de acasă. Cred că e un lucru bun să mai experimentezi din când în când. Pe vremea noastră, eram prea rigizi.

– Chiar crezi asta?

– Da, cred. Sper doar că n-o să se aleagă cu inima frântă. Inimile tinere sunt foarte uşor de rănit.

– Lucy a frânt-o pe a mea, s-a plâns Evelyn tamponându-şi ochii, în încercarea de a nu-şi strica machiajul.

Femeia arăta atât de jalnic, încât Grace s-a aşezat lângă ea, pe canapea, şi a bătut-o uşurel pe umărul osos, în semn de încurajare.

– Nu trebuie să ai inima frântă. Ştii ce cred eu?

– Nu, dar vreau să-mi spui.

– Dacă o accepţi pe Lucy aşa cum e şi îi arăţi cu sinceritate că nu vrei decât ca ea să fie fericită, eu cred că o să se întoarcă.

– Adevărat?

– Desigur. A plecat pentru că ai fost atât de încrâncenată în legătură cu purtarea ei. Şi-a dat seama că singura cale de a fi cu bărbatul pe care îl iubea era să fugă cu el.

Evelyn a înghiţit în sec.

– Cred că ai dreptate.

– Totul o să fie bine.

Evelyn a spus, cu un zâmbet vlăguit:

– Sper să ai dreptate.

– Deci, de ce ai venit să mă vezi? a întrebat Grace din nou.

Pe faţa lui Evelyn se putea citi acum remuşcarea.

– Îmi pare rău că nu suntem prietene, Grace, a răspuns ea, scurt. Avem multe în comun. Lucy a mea şi Trixie a ta... cu acei băieţi englezi. Ca mame, am suferit amândouă. Am vrut doar să vorbesc cu tine. Nu pot să discut despre asta cu prietenele mele.

– De ce?

– O, n-aş putea să fiu atât de sinceră cu ele. Însă cu tine pot. Tu înţelegi. Ele, nu.

– Cred că ar trebui să le dai şansa să-ţi arate că te înşeli. Belle e bună ca pâinea caldă.

– Dar am fost atât de... ştii tu. N-am vorbit deloc frumos despre băieţii ăia.

– Atunci, spune-le prietenelor tale că ai greşit. Prietenia înseamnă sinceritate, înseamnă să-ţi împărtăşeşti şi necazurile, şi triumfurile. Nu poţi să te apropii de cineva decât dacă te deschizi şi te expui într-o oarecare măsură. Cred că o să descoperi cât de înţelegătoare pot fi prietenele tale. Pe nimeni nu deranjează dacă cineva îşi recunoaşte greşeala.

Grace a simţit cum Evelyn era năpădită de un val de recunoştinţă.

– O, mulţumesc, Grace. Ai fost foarte bună cu mine.

– Sunt sigură că totul o să se termine cu bine.

– Sper că şi pentru Trixie o să se termine la fel. Şi că o să-şi găsească un bărbat bun.

– Sunt sigură de asta.

Evelyn şi-a pus batista la loc în mânecă şi a răsuflat adânc.

– Eşti o femeie bună, Grace. Insula asta e plină de oameni complicaţi, dar eu am avut întotdeauna încredere în caracterul tău.

– Ce voia? a întrebat Freddie după ce Evelyn plecase.

Grace s-a încruntat.

– Cred că a venit să-şi ceară scuze, în felul ei, pentru că i-a judecat atât de aspru pe acei băieţi.

– Ce a zis?

– Mi-a vorbit despre Lucy.

– S-a gândit că tu ai putea s-o găseşti?

– Nu, doar voia să vorbească cu cineva care s-o înţeleagă. Mi-a spus că nu poate să discute despre asta cu prietenele ei.

– Bineînţeles că nu poate. E prea mândră. Dar tu eşti o persoană din afara cercului ei, Grace; cu tine nu trebuie să păstreze aparenţele.

– Atunci, sunt flatată.

– Arăta demoralizată.

– Cred că şi-a dat seama ce înseamnă compasiunea.

El a zis, chicotind cinic:

– A învăţat că atunci când zbori prea sus, căderea e dureroasă.

Grace ar fi vrut să-l întrebe cum se hotărâse să vină pe insula Tekanasset după război, dar asta se întâmplase cu atâta vreme în urmă încât ar fi sunat prostesc să aducă vorba acum. Ea socotea că, oricum, dacă afla acel motiv, asta n-ar fi schimbat nimic, sau cel puţin asta *credea.*

Freddie a întrebat-o, ridicând din sprâncene:

– Voiai să-mi spui ceva?

– Nu, a răspuns ea.

– Arăţi de parcă ai vrea să mă întrebi ceva.

Ea a clătinat din cap în semn de negare.

– Nu. Mă gândeam la Evelyn. A fost o surpriză s-o văd aici. Cred că mereu a socotit că-i eram inferioară.

– Ei bine, nu eşti, a spus Freddie, apăsat. Din fericire, trăim în America. Evelyn Durlacher e pur şi simplu „doamna Durlacher", aşa cum tu eşti „doamna Valentine".

Acestea fiind zise, Freddie s-a retras iarăşi în biroul lui.

Însă Grace nu putea să nu se gândească la trecut. Dacă Lord Penselwood îi ajutase să se stabilească în America, de ce Freddie nu-i spusese şi ei? Ce ascundea? Şi-a turnat un pahar de vin şi s-a întors în camera de zi. Lucra la schiţa unei grădini pentru un cuplu tânăr, care cumpărase o proprietate pe strada Halcyon. S-a aşezat pe canapea şi a

luat schiţa. Odată ce stabilea ce anume urma să facă, avea să dezvolte ideea într-un plan propriu-zis, pe care să-l prezinte clienţilor. Însă oricât se uita la foaie, nu putea să vadă altceva decât grădinile conacului Walbridge. Grace a lăsat schiţa din mână şi a luat o gură de vin. Apoi şi-a strâns picioarele sub ea, odihnindu-şi capul pe pernă. A închis ochii, iar trecutul era acolo, chiar sub pleoapele ei.

Capitolul 17

Walbridge, Anglia, 1938

May a propus ca, înainte de nuntă, Grace să sorteze lucrurile care îi aparţinuseră tatălui ei.

– În curând, Căsuţa Crescătorului de Albine o să fie căminul tău şi al lui Freddie. Nu vrei ca cel de al doilea dormitor să fie plin cu lucrurile lui Arthur. I-a zâmbit lui Grace cu subînţeles şi a adăugat: La urma urmei, n-o să treacă mult până să trebuiască să vă gândiţi la micuţii voştri.

Grace i-a răspuns la zâmbet, cu privirea înecată de duioşie la gândul copiilor.

– Tu şi Freddie o să aveţi copii atât de frumoşi! s-a entuziasmat May. Iar eu o să fiu bunică. Doamne, cine ar fi crezut vreodată că aveam să ajung atât de bătrână!

Arthur îi lăsase totul lui Grace prin testament. Din fericire, nu fusese genul de om care să adune lucruri grămadă. Dormitorul lui era curat şi ordonat, iar bunurile importante erau păstrate într-un scrin aşezat la picioarele patului.

May şi Grace s-au pus pe treabă într-o sâmbătă de la sfârşitul lui noiembrie. Ploaia bătea în ferestre, iar razele soarelui nu reuşeau să străpungă norul dens care se grămădise deasupra copacilor şi care avea consistenţa greoaie a terciului de ovăz.

Grace a făcut ceai pentru ele amândouă. Era atât de tulburată pentru că urma să umble prin lucrurile iubitului ei tată, încât nu fusese în stare să doarmă deloc peste noapte. Culcat la picioarele ei, Pepper sforăise zgomotos. Asta fusese o mângâiere pentru ea, mai ales că era singură în toată casa şi, oricât de mult îşi dorise ca duhul tatălui ei s-o viziteze, aşa cum se întâmplase în seara în care el murise, Grace nu văzuse nimic în afara obişnuitelor umbre de pe pereţi. Acum se simţea vlăguită şi cu sufletul slăbit.

– Haide, a zis May urcând scările cu cana de ceai în mâini. Pepper o să ne ţină de urât, nu-i aşa, Pepper? Ia gândeşte-te, Grace, că în mai puţin de o lună o să fii doamna Valentine. Doamna Freddie Valentine. Nu-mi vine să cred că băiatul meu o să aibă soţie!

May a continuat să vorbească, iar Grace ştia că ea încerca să-i ridice moralul. Au ajuns în dreptul uşii de la dormitorul lui Arthur, pe care May a împins-o încetişor. Mirosul bine cunoscut al tatălui ei a învăluit-o pe Grace într-o vâltoare infernală de amintiri, iar ea a simţit un val uriaş de durere care creştea în ea, pornindu-i din stomac. Însă a sorbit o gură de ceai şi a înghiţit cu greutate, reuşind să-şi învingă acea stare rea.

May a aprins lumina şi a cercetat camera cu privirea.

– Ei bine, era foarte organizat, nu-i aşa?

– Da, a răspuns Grace. N-o să dureze mult, fiindcă avea puţine lucruri.

May s-a aşezat pe pat şi s-a uitat la fotografia alb-negru a părinţilor lui Grace.

– Mama ta a fost frumoasă. La fel cum eşti şi tu.

– Mă întreb dacă acum sunt împreună în rai.

– Sigur că sunt, a spus May, luând fotografia. Cred că ar trebui să păstrezi asta. E preţioasă.

I-a întins-o lui Grace, care a privit-o cu tristeţe. Apoi a adăugat:

– O să începem cu hainele lui. Ce ai vrea să facem cu ele?

Grace a părut nehotărâtă.

– Nu ştiu. *Tu* ce zici? Ar vrea unchiul Michael să poarte câteva dintre hainele lui? Avea unul sau două pulovere drăguţe.

– Haide să vedem. Orice nu vrem să păstrăm, poate fi donat.

***

După ce au sortat hainele, a venit rândul scrinului. Grace a deschis primul sertar şi a scos de acolo o casetă din lemn de nuc. Înăuntru a găsit

o eşarfă de mătase, o cutiuţă de catifea, un caiet şi un plic alb, pe care era scris numele ei. Înăuntru era o scrisoare.

Draga mea Gracey,

Oricât de mult am vrea să credem că trăim veşnic, suntem muritori şi vine o vreme când o să trebuiască să te părăsesc. Cu un astfel de gând în minte, aştern cuvintele astea pe hârtie, deşi mă întristează mult s-o fac.

Îţi las totul ţie, Gracey. Sunt liniştit la gândul că o să ai grijă de toate cărţile mele. Ele, ştii şi tu, sunt cele mai de preţ comori pe care le am, pe lângă conţinutul acestei cutii şi stupii de albine. Numai tu îmi eşti mai dragă decât toate astea.

Precum ştii, am iubit-o foarte mult pe mama ta. N-a avut timp să strângă prea multe în timpul vieţii, iar în casetă se află puţinele lucruri rămase de la ea, pe care le-am păstrat cu mare grijă. Scriu rândurile de faţă doar din prevedere, pentru că sper să trăiesc şi să-ţi dau eu însumi lucrurile din casetă. Mai sper şi să te văd măritată cu un om bun, care să aibă grijă de tine. Îmi doresc şi să mă bucur de nepoţi într-o bună zi, însă doar Domnul ştie când o să vină vremea, aşa că nu îmi fac speranţe de pe acum. Pare macabru să-ţi scriu în felul ăsta, când eu sunt la etaj şi tu eşti în grădină, cu albinele. Însă trebuie să fim realişti.

Dacă o să se întâmple cel mai rău lucru cu putinţă şi o să mor înainte să te măriţi, tu n-o să mai ai un acoperiş deasupra capului. Unchiul Michael şi mătuşica May o să aibă grijă de tine, aşa că te rog să nu fii atât de mândră încât să nu le ceri ajutorul. De asemenea, nu fi visătoare într-atât încât să nu vezi ceea ce se află chiar sub nasul tău. Freddie e un tânăr cumsecade. Cred că bunătatea e o calitate mult prea subestimată în zilele noastre. Nu ştiu multe despre romantism, dar ştiu destule despre prietenie, respect şi dragoste ca să-mi dau seama că tu şi Freddie aveţi însuşirile care se cer pentru o uniune fericită. Nu-ţi spun ce să faci, doar te îndrept în direcţia pe care eu o cred ca fiind cea bună pentru tine. Iar dacă mor curând, n-o să poţi să-mi spui să-mi văd de treabă!

Draga mea, îţi las această casetă, împreună cu dragostea mea şi a mamei tale. Nu uita că noi o să fim mereu cu tine.

Tatăl tău iubitor

Grace abia a reuşit să mai citească ultimele rânduri printre lacrimi. I-a întins scrisoarea lui May, apoi a scos din casetă eşarfa de mătase, a dus-o la nas, a mirosit-o şi a închis ochii. Era sigură că simţea în ţesătură un parfum vag de trandafir. May a împăturit scrisoarea şi a băgat-o înapoi în plic.

– Haide să punem asta pe tine, a murmurat ea, luând eşarfa din mâinile lui Grace şi legând-o, fără s-o strângă, în jurul gâtului fetei. Albastru, turcoaz şi verde sunt şi culorile tale, nu, Grace? Ţi se potriveşte de minune!

Fata s-a ridicat şi s-a privit în oglinda de pe perete.

– E minunată, a răspuns ea cu glas şoptit. O s-o păstrez cu toată grija.

Apoi a deschis caietul. Acolo erau scrise, de mâna mamei ei, pagini peste pagini de reţete. Grace le-a răsfoit.

– O, Doamne, aş fi avut nevoie de asta acum câţiva ani! a exclamat ea. Tata ar fi fost hrănit şi mai bine. Uite: sufleuri, plăcintă de bezele şi prăjituri cu miere.

– Freddie o să fie un bărbat fericit, a zis May.

– Tata ar fi foarte bucuros să ştie că eu şi Freddie ne căsătorim, nu? E ceea ce voia şi el. *Într-adevăr*, a ştiut mai bine. Freddie *era* chiar sub nasul meu.

– Cred că şi-a scris testamentul de curând, nu-i aşa? a întrebat May. Anul ăsta, cu siguranţă.

– Mă întreb de ce. Nu era bătrân.

– Nu, nu era, şi avea o sănătate bună. Dar pe măsură ce îmbătrânim, ne dăm seama din ce în ce mai mult că suntem muritori.

– Aş vrea să fie aici cu noi, ca să vadă cât de fericită mă face Freddie.

May a îmbrăţişat-o pe Grace.

– Şi eu mi-aş dori să fie aici, a răspuns ea lăsându-şi pentru câteva clipe capul pe pieptul fetei, iar Grace a simţit că May avea inima grea.

– Salut!

Era Freddie, jos, în hol. Pepper a sărit de pe pat şi s-a năpustit să-l întâmpine. Grace şi May l-au auzit pe Freddie vorbind cu câinele şi lipăitul lăbuţelor lui Pepper pe podeaua de piatră.

– Suntem aici! a strigat May.

O clipă mai târziu, Freddie stătea în prag.

– Cum merge treaba? Eşti bine, Grace?

– Citeşte asta, a spus ea întinzându-i scrisoarea.

Freddie a luat-o şi a citit-o în grabă. Obrajii i s-au îmbujorat atunci când a şi-a văzut numele pomenit în rândurile lăsate de Arthur.

– A scris asta de parcă ar fi prevăzut că avea să moară, a spus el.

– Nu, nu-i aşa, Freddie, a răspuns mama lui. A fost doar... *practic*, aşa cum a zis şi el.

– Şi ce e în casetă? a întrebat Freddie.

Grace i-a arătat eşarfa şi caietul.

– Doar astea, a spus ea, ridicând cutiuţa de catifea.

A deschis-o fără grabă, dând la iveală două inele. Unul era o verighetă simplă de aur, iar celălalt era împodobit cu un mic diamant.

– Inelele mamei mele, a suspinat ea. O, Freddie, iată!

– Ce diamant drăguţ, a spus, admirativ, May.

Grace l-a strecurat pe al treilea deget de la mână ei stângă.

– Se potriveşte, Freddie. Ar putea să fie ăsta inelul nostru de logodnă? Te-ar deranja?

– Dacă asta te face fericită, bineînţeles că nu mă deranjează.

– Strângeai bani pentru un inel, Freddie, acum poţi să-i cheltuieşti pe altceva, a zis mama lui, fericită.

Lui Freddie i-a venit o idee. Ştia exact pe ce avea să-i cheltuiască.

Cu o zi înainte de nuntă, a nins. Fulgi mari de zăpadă coborau din văzduhul alb, de parcă Dumnezeu îşi golea pernele, acoperind întreaga lume cu pene de gâscă. Grace s-a zorit să iasă în grădină, în timp ce Pepper ţopăia de fericire pe pământul îngheţat. Astăzi era ultima ei zi ca Grace Hamblin. N-o întrista să renunţe la numele de fată. Nunta ei însemna începutul unei noi vieţi alături de Freddie, iar Grace privea către viitor cu optimism şi speranţă. Toată lumea vorbea despre un război iminent, însă ea refuza să lase gândurile sumbre să-i invadeze pacea pe care o simţea în suflet. Tatăl ei murise, iar ea supravieţuise; dacă venea un război, avea să supravieţuiască din nou. Ea şi Freddie aveau să fie împreună până la sfârşitul vieţii lor. Nimic n-avea să-i despartă. Se simţea puternică la gândul că Dumnezeu nu-i datora cu nimic mai puţin de atât.

– Grace!

Era Freddie, venind pe bicicletă.

– Priveşte zăpada! a exclamat ea. Nu e minunată?

– Vom avea parte de o nuntă albă, a zis el în timp ce-şi sprijinea bicicleta de zid. Ţi-am adus un cadou.

– Un cadou? Pentru ce? Nu trebuia.

Freddie s-a grăbit să vină la ea. I-a arătat un pachet învelit în hârtie cafenie şi legat cu o sfoară.

– Voiam să-ţi cumpăr un inel, dar având în vedere că îl ai pe cel al mamei tale, m-am gândit să cheltuiesc banii pe altceva.

– Dar n-am nevoie de nimic, a spus ea râzând.

– Poate că n-ai nevoie, dar eu vreau ca tu să primeşti asta, a spus el şi a sărutat-o. Am vrut să ţi-o cumpăr încă de când aveam cincisprezece ani. Vino înăuntru! Nu vreau ca zăpada s-o strice.

Au intrat în bucătărie, iar Grace a desfăcut sfoara.

– Ce ar putea să fie? O, Freddie, eşti ceva de speriat!

Faţa lui era aprinsă de plăcere în timp ce o privea cum desfăcea cadoul. Grace a văzut ceva roşu în pachet şi a scos din el o rochie de un roşu aprins.

– O, Doamne, e o rochie roşie. De unde ştiai că mi-am dorit dintotdeauna o rochie roşie?

– Mi-ai spus. La râu. N-am uitat niciodată. De fapt, încă de atunci am vrut să ţi-o cumpăr, dar n-aveam banii.

– E frumoasă. Pot s-o probez?

– Sper că îţi vine. Mama mi-a spus ce mărime porţi, iar doamna de la magazin ştia şi ea.

– Mi te imaginez la magazin, Freddie, a spus Grace râzând, iar apoi a luat-o la fugă pe scări. Tu aşteaptă aici. Durează un minut!

Dar Freddie era prea nerăbdător. A împins uşa dormitorului ei chiar în clipa în care Grace îşi încheia nasturii din dreptul pieptului. Expresia de pe faţa lui era grăitoare pentru felul minunat în care arăta fata.

– Îţi place? a întrebat ea, intuind deja răspunsul.

– Nu-mi place, o ador! a răspuns el. Dar vreau să-ţi deschei toţi nasturii ăia.

– Freddie, trebuie să mai aştepţi, a spus ea întorcându-se cu spatele.

– Nici nu ştii cât de răbdător sunt.

A răsucit-o iute şi a luat-o în braţe.

– Roşul e o culoare obraznică, a spus el, cu ochii strălucindu-i de dorinţă.

– De asta voiam o rochie roşie. Voiam să mă simt obraznică măcar o dată.

– Grace, nu te-am crezut în stare să fii obraznică.

– E uimitor ce-i poate face culoarea roşie unei fete.

Freddie s-a aşezat pe pat şi a tras-o pe genunchiul lui.

– Ăsta e cadoul meu, a zis el strecurându-şi mâna pe sub fustă şi plimbându-şi degetele pe ciorapii ei.

Grace i-a împins mâna.

– Freddie, trebuie să aştepţi, a insistat ea.

– Atunci, măcar sărută-mă. Mă înnebuneşti.

În seara aceea, Grace a rămas singură în căsuţă. May a încercat s-o convingă să-şi petreacă noaptea de dinaintea nunţii la ei acasă, dar Grace le-a explicat că voia să-şi petreacă ultima noapte ca Grace Hamblin în căminul ei. Asta, fiindcă începând din ziua următoare şi pentru tot restul vieţii, ea avea să împartă Căsuţa Crescătorului de Albine cu Freddie.

Grace a intrat în camera de zi şi a deschis radioul. Vocea sonoră a Ellei Fitzgerald a răsunat în toată camera, făcând-o pe fată să se simtă mai puţin singură. A aprins focul şi l-a privit pe Pepper tolănindu-se în faţa şemineului. Fata încă nu se obişnuise cu fotoliul gol al tatălui ei. Fără Arthur aşezat în el, fotoliul părea mai mare. Grace pusese pipa şi ochelarii lui de citit în caseta din lemn de nuc, alături de alte obiecte care-i aparţinuseră lui Arthur şi pe care ea voia să le păstreze. Dacă acele lucruri nu mai zăceau împrăştiate prin casă, lui Grace îi era mai uşor să accepte ideea morţii lui.

O vreme a citit dintr-un roman, dar în curând şi-a dat seama că privea cuvintele fără să le pătrundă înţelesul. Gândurile îi zburau la grădinile conacului Walbridge şi la Rufus cel cu ochi sclipitori şi zâmbet molipsitor. Şi-a lăsat cartea în poală şi, de bunăvoie, a dat deoparte orice stăpânire de sine. De când se hotărâse să se mărite cu Freddie, abia dacă se mai gândise la Rufus. Reuşise să şi-l alunge din minte, trăgând cortina peste scrisoarea lui şi peste visurile legate de el. Însă acum, caracterul definitiv al apropiatei nunţi o silea să se gândească din nou la bărbatul de care fusese îndrăgostită, în secret, încă de la paisprezece ani. Nu existase niciodată posibilitatea ca Rufus să-i împărtăşească sentimentele, însă deodată, acum când se pregătea să renunţe pentru totdeauna la condiţia ei de tânără necăsătorită, Grace descoperea că nu voia să renunţe şi la speranţele legate de Rufus.

A oprit radioul, s-a dus în dormitor şi a deschis sertarul în care era scrisoarea trimisă de Rufus după moartea tatălui ei. S-a aşezat pe pat şi a scos încetişor coala din plic. Şi-a trecut degetele peste „R"-ul gravat şi a

citit cuvintele scrise de Rufus. Credea că făcea asta pentru ultima oară, fiindcă a doua zi avea să devină soţia lui Freddie, să întoarcă spatele visurilor inutile ale lui Grace Hamblin şi să-şi accepte, fără să se mai uite înapoi, viitorul ca Grace Valentine.

Tocmai pe când punea scrisoarea înapoi în sertar, ceva din dreptul uşii i-a atras atenţia. S-a întors, cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, de parcă cineva o văzuse citind scrisoarea lui Rufus. Nu era nimeni, iar în liniştea casei se auzea numai obişnuitul ticăit al pendulei din sala de la parter. Grace a ieşit pe coridor. Uşa de la dormitorul lui Arthur era deschisă, iar ea ştia că o închisese. Cu inima bătându-i puternic în piept, s-a dus la uşă ca s-o închidă. Atunci când a atins clanţa, a văzut una dintre batistele lui zăcând pe covor, la picioarele ei. Ce ciudat! Era sigură că mai devreme batista nu fusese acolo. Grace s-a uitat de jur împrejur, temându-se ca nu cumva să fi intrat cineva în casă, însă camera tatălui ei era goală şi tăcută. A ridicat batista şi a văzut într-unul dintre colţuri iniţialele pe care ea le brodase cu ani în urmă. „A.H.H.“, „Arthur Henry Hamblin“. A dus-o la nas, înăbuşindu-şi un suspin.

În dimineaţa următoare, Michael a luat-o pe Grace cu maşina şi a condus prin zăpadă până la el acasă, acolo unde May şi Josephine o aşteptau ca s-o ajute să se îmbrace pentru nuntă. Purta ghinion să vezi mireasa înainte de nuntă, aşa că Freddie fusese trezit devreme şi trimis să se întâlnească cu câţiva prieteni la Vulpea şi Gâsca, pentru un pahar înainte de nuntă.

Michael a deschis o sticlă de sherry şi a turnat patru pahare. May a pornit gramofonul şi muzica a umplut casa, în timp ce ele şi-au ondulat părul, s-au machiat şi au dansat, însufleţite, prin cameră. În ciuda stratului gros de zăpadă care acoperea pământul, în casă era o atmosferă primăvăratică. Buchetele de flori trimise în dar ajunseseră încă de la răsărit, pentru că Grace era cunoscută şi îndrăgită de toată lumea. Aerul era îmbibat de parfumul dulce al florilor.

Cu câteva săptămâni înainte, Grace şi May călătoriseră cu trenul la Dorchester şi cumpăraseră o rochie de mireasă de la magazinul universal. Era o rochie simplă, de culoarea fildeşului, decorată cu perle. Sărbătoriseră achiziţia cu un prânz la hotelul Regis, iar apoi luaseră trenul de după-amiază spre casă. Acum, Grace a îmbrăcat rochia şi May i-a încheiat nasturii la spate. Viitoarea mireasă s-a dus să se admire în

oglinda înaltă, şi nici măcar Josephine n-a fost în stare să spună vreo răutate.

– O, Grace, a oftat ea. Arăţi minunat.

– Da, aşa e, a confirmat May. Arthur ar fi atât de mândru.

A încheiat ultimul nasture şi s-a dat înapoi ca s-o admire, ştergându-şi lacrimile cu batista, pe fata care avea să-i devină o adevărată fiică.

Grace şi-a contemplat reflexia şi, pentru o frântură de clipă, a văzut chipul mamei ei privind-o din oglindă. Buzele i s-au arcuit într-un surâs suav, iar ochii i-au strălucit de emoţie. A uitat să mai răsufle, căci trăsăturile mamei ei radiau de o dragoste ce părea să străbată oglinda, învăluind-o într-o lumină caldă şi ocrotitoare.

– Nu fi atât de uimită, a zis May. Eşti o fată fermecătoare!

– Freddie o să fie cel uimit! a intervenit Josephine. O să se întrebe cine e fata care păşeşte spre altar.

De data asta, May a certat-o de-a binelea:

– E nedrept ce spui, Josie! De ce nu te duci să vezi dacă mai avem şampanie? Cred că Grace are nevoie de încă un pahar şi, Doamne, cred că şi eu.

Cu părere de rău, Grace s-a întors cu spatele la oglindă; viziunea mamei ei a dispărut la fel de repede cum apăruse.

– Mulţumesc, mătuşică May. Nu ştiu ce m-aş face fără tine, a spus ea.

May a zis, chicotind:

– Exact asta obişnuia să spună şi tatăl tău.

– Îmi doresc atât de mult ca să fi fost aici.

Oftând din străfundul pieptului, Grace a hohotit înăbuşit. May a îmbrăţişat-o şi amândouă au căutat să se aline una pe alta, luptându-se să-şi împiedice lacrimile să le strice machiajul.

– El e aici, nu crezi, Grace? Asta spunea în scrisoarea lui, nu-i aşa? „Noi o să fim cu tine mereu." Ei bine, Arthur ştia despre lucrurile astea, nu? Avea o înţelepciune care nouă ne lipseşte. Cred că ştia despre ce vorbeşte, iar tu trebuie s-o crezi, la rândul tău.

– Atunci, mi-aş dori să-l văd. A crede nu e totuna cu a vedea.

– Ştiu că nu e, dar e tot ce avem.

May s-a desprins din îmbrăţişare şi a privit-o pe Grace în ochi.

– Acum tu o să mergi spre altar cu Michael, ştiind că Freddie o să aibă grijă de tine în locul tatălui tău şi că o să facă tot ce-i stă în puteri ca să fii fericită. Trebuie să te gândeşti la viitor. Eşti om în toată firea şi în curând

îţi întemeiezi propria familie. Eşti cea mai potrivită soţie cu putinţă, iar Freddie e cel mai norocos bărbat din lume fiindcă se căsătoreşte cu tine!

În cele din urmă, Michael a anunţat că sosise momentul să plece la biserică. Josephine mergea alături de mama ei, lăsând-o pe Grace să-l însoţească pe Michael în maşină. Chiar pe când se pregăteau să pornească, Bentley-ul negru al marchizului s-a ivit pe aleea îngustă, tăindu-le calea. A parcat, iar dinăuntru a ieşit Cummings, şoferul, care a mers până în dreptul portbagajului, de unde a scos cel mai mare buchet de flori pe care Grace îl văzuse vreodată.

– Bună ziua, domnule Valentine, l-a salutat el pe Michael. Astea sunt pentru dumneavoastră, domnişoară Grace.

Fata a ştiut pe loc că florile erau de la Rufus şi a simţit cum i se punea un nod în gât. Michael a dus florile înăuntru, iar Cummings i-a întins bileţelul lui Grace. Era scris de mâna lui Rufus: „Domnişoarei Grace Hamblin". Cu degete tremurânde, ea a apucat mica felicitare. Era inscripţionată în partea de sus cu bine cunoscutul „R" auriu, urmat de câteva rânduri scrise cu cerneală neagră:

Draga mea Grace,

În ziua nunţii tale, îţi doresc să ai parte de tot norocul din lume.

Să fii binecuvântată cu mulţi ani fericiţi, plini de râsete, de bucurii şi de zumzetul binecuvântat al albinelor-zumzăitoare.

Al tău prieten, Rufus

Fiind atât de preocupată să citească şi să recitească biletul, a uitat să-i mulţumească lui Cummings, iar când şi-a adus aminte de el a fost prea târziu, fiindcă şoferul tocmai dădea în marşarier, pregătindu-se să iasă în stradă. Rufus ar fi spus despre Cummings că oricum era prea posac ca să merite să i se mulţumească, iar asta a făcut-o pe Grace să se simtă un pic mai bine. A zâmbit aducându-şi aminte de expresia pe care o avusese faţa lui Rufus în clipa în care se hotărâse să-l poreclească „Lămâie".

– Ce buchet grandios de flori, Grace! Sunt de la Lord şi Lady Penselwood? a întrebat Michael.

Obrajii lui Grace s-au rumenit.

– Nu, sunt de la Lord Melville. L-am ajutat cândva cu un leac pentru artrita bunicii lui.

– A, da, aşa ai făcut. Îmi aduc aminte acum. Ce drăguţ din partea lui să se gândească azi la tine.

– Ne urează mult noroc mie şi lui Freddie, a spus ea în timp ce strecura bileţelul înapoi în plic.

– O să pun asta în bucătărie, laolaltă cu celelalte flori.

– O să aibă apă? a întrebat ea, îngrijorată ca nu cumva să se usuce.

– Am umplut chiuveta. Stau bine acolo până când o să le iei acasă. Deja au parfumat tot locul. Cred că au fost aduse tocmai de la Londra. Nu găseşti astfel de flori în Dorset, în mijlocul iernii! Îmi închipui că au costat o grămadă de bani.

– Lord Melville e foarte manierat.

– Să ştii că da. Acum, urcă-te în maşină. Nu trebuie să-i lăsăm pe ceilalţi să ne aştepte.

Pe când păşea în biserică la braţul lui Michael, Grace s-a gândit la tatăl ei, apoi la Rufus, iar în cele din urmă, pe măsură ce se apropia de altar şi de Freddie, al cărui chip zâmbitor era luminat de admiraţie şi de afecţiune, s-a gândit şi la bărbatul faţă de care urma să facă jurământul de dragoste şi de devotament pe viaţă. Un glas slab, slab de tot, i-a răsunat în minte, îndemnând-o: „Fugi! Fugi! Singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată e Rufus!“ Însă Grace se afla acum lângă Freddie, căruia Michael i-o dăruia, după obicei. Ea repeta mecanic cuvintele jurământului, fiindcă singurele lucruri la care se putea gândi erau acel buchet minunat de flori de primăvară din bucătăria lui May şi revelaţia subită că se putea ca, până la urmă, Rufus s-o fi iubit şi el întrucâtva.

Atunci când Freddie i-a pus pe deget verigheta de aur care fusese a mamei ei, Grace a revenit la realitate. Ochii i s-au umplut de lacrimi la vederea inelului pe care tatăl ei îl pusese deoparte în caseta din lemn de nuc. Vorbele lui i-au răsunat în minte, alungând acel glas tainic care o sfătuise să fugă: „Tu ai nevoie de dragoste, dar de una care să fie echilibrată şi loială, de iubirea constantă a unui prieten“. Grace avea încredere în tatăl ei. Ştia că el îi înţelesese nevoile mai bine decât oricine altcineva. Şi mai ştia că niciodată n-ar fi putut să-l aibă pe Rufus. Freddie urma s-o facă fericită. Era o prostie să-şi dorească mai mult decât atât. L-a privit pe Freddie în ochi şi a văzut dragostea neclintită, devotată şi constantă pe care tatăl ei o întrezărise cândva.

– Acum vă declar soţ şi soţie, a spus reverendul Dibben, fericit.

Freddie i-a strâns mâna într-a lui, încurajator, iar ea şi-a simţit întreg trupul destinzându-se. Buzele i s-au arcuit într-un surâs, revoltându-se împotriva inimii ce voia să-şi plângă, sub bolta bisericii, dorul neîmplinit.

– Bună ziua, doamnă Valentine, a şoptit Freddie, cu albastrul adânc al ochilor lui luminat de bucurie.

Grace n-a mai avut timp să-şi plângă pierderea numelui de fată sau să se gândească la ce anume însemna pentru ea acea pierdere. A fost condusă în locul din biserică în care trebuia să semneze în registrul de căsătorii. Şi-a scris conştiincios numele pe filă. A primit felicitările lui May şi Michael cu demnitate şi cu o ciudată stare de încremenire, de parcă s-ar fi aflat undeva sub apă. Apoi, în acordurile răsunătoare ale orgii, a pornit-o prin mijlocul bisericii la braţul lui Freddie, trecând pe lângă oamenii pe care-i cunoştea de când era mică şi care aveau să-i fie alături până la sfârşitul zilelor, şi a păşit spre viitor în calitate de doamna Freddie Valentine.

Ştia că făcuse ceea ce trebuia, dar acel buchet de flori revărsase o rază de lumină peste mica sămânţă de speranţă care zăcea ascunsă în adâncul inimii ei. Acum sămânţa se deschisese, şi din ea ieşise o mlădiţă verde, ridicându-şi căpşorul din întuneric.

Capitolul 18

În noaptea aceea, rămaşi în sfârşit singuri în Căsuţa Crescătorului de Albine, Freddie i-a descheiat lui Grace nasturii rochiei şi apoi a dus-o în pat. Era un iubit blând şi sensibil, iar acolo unde îi lipsea experienţa, compensa prin entuziasm cu vârf şi îndesat. Micile stângăcii i-au făcut mai degrabă să râdă decât să se simtă stânjeniţi, pentru că se cunoşteau prea bine ca să se mai ruşineze unul de celălalt. În braţele lui Freddie, Grace a făcut tranziţia de la fată la femeie fără să-şi regrete inocenţa pierdută sau alegerea pe care o făcuse în privinţa soţului. Mângâiată de Freddie, ea l-a uitat pe Rufus şi s-a lăsat pradă unor senzaţii

nemaiîntâlnite şi îmbătătoare, care i-au deschis poarta unei lumi cu totul noi, despre a cărei existenţă ea nu ştiuse nimic până atunci. Dragostea fizică a făcut-o să trăiască doar în prezent, unul de care se bucura plină de recunoştinţă.

Grace s-a obişnuit curând cu viaţa de femeie măritată. În loc să gătească şi să spele pentru tatăl ei, cocea şi ţesea pentru Freddie. Fără Arthur care să cultive grădina, ea era cea care se ocupa acum de asta. N-a trecut mult până începă să plivească şi să planteze, să tundă şi să cureţe de uscături, exact aşa cum Arthur o făcuse înaintea ei. Grace îi simţea lipsa nespus, dar îngrijirea albinelor şi a grădinilor pe care el le iubise atât de mult o făceau să simtă că păstra un fel de legătură cu el pentru că, dacă ar fi trăit, tatăl ei s-ar fi aflat în mijlocul acelor lucruri la care ţinuse mai presus de orice.

În primăvara anului 1939 Rufus s-a căsătorit cu Lady Georgina pe proprietatea familiei acesteia, Thenfold, în Hertfordshire, bătrâna marchiză de Penselwood a suferit, în grădina de fructe şi legume, un atac de inimă care i-a fost fatal, iar Hitler a invadat Cehoslovacia.

Cuvântul „război" era pe buzele tuturor, iar Vulpea şi Gâsca răsuna de glasurile tinerilor care-şi declarau devotamentul faţă de rege şi de ţară cu zel patriotic şi cu un soi de naivitate prostească. Printre ei se afla şi Freddie.

– Toată lumea se înrolează, le-a spus el lui Grace şi mamei sale. Până şi prietenul tău, Rufus Melville, o să meargă pe front, a anunţat-o el pe Grace.

Ea a simţit un fior umed şi rece în adâncul stomacului, nedându-şi seama dacă asta se întâmpla din cauza lui Rufus sau a lui Freddie.

– O să fie nemaipomenit, a continuat Freddie. O să mă alătur Călăraşilor Voluntari din Dorset, a declarat el, mândru. N-o să-i lăsăm pe nemţi să ne invadeze. Ne jertfim vieţile pentru minunatele şi înverzitele plaiuri ale Angliei.

May a pălit, pentru că şi-a adus aminte de primul război, de taţii şi de fiii care se duseseră la luptă cu aceeaşi bravadă şi care nu se mai întorseseră. Însă Freddie nu ştia nimic despre război, iar lui şi celorlalţi tineri încleştarea armată le făgăduia aventură, emoţii şi o bine-venită eliberare de monotonia vieţii banale pe care şi-o petreceau în sânul parohiilor. Arthur nu vorbise niciodată despre Războiul cel Mare. Grace ştia, din felul în care tatăl ei îi ocolea privirea şi strângea din buze până

când acestea deveneau doar o linie subțire, că războiul fusese ceva cumplit. L-a luat pe Freddie de mână, dar el era prea îmbătat de entuziasm și de fervoare patriotică, așa că abia dacă a băgat de seamă. Deodată, pe Grace a cuprins-o o teamă groaznică. Dacă îl pierdea pe Freddie, nu-i mai rămânea nimic.

În timp ce norii războiului se grămădeau, din ce în ce mai întunecați, la orizont, Grace încerca să trăiască așa cum o făcuse și până atunci, cu bucurie și optimism. Totuși, plăcerea care i-o dădeau copacii și florile, păsările și albinele era umbrită de melancolie, pentru că războiul amenința tot ceea ce era frumos. Grace se simțea vulnerabilă și temătoare, și oricât de mult încerca să trăiască doar în prezent, așa cum o învățase tatăl ei, viitorul părea s-o invadeze cu tentacule de caracatiță, târând-o în abisul temerilor ei.

Apoi, într-o după-amiază de vară timpurie, Freddie a străbătut, pe bicicletă, drumul până la căsuța lor și a strigat, agitat, prin fereastra bucătăriei:

– Grace! Au nevoie de tine la conac. Acolo e un roi, iar tu ești singura care se poate ocupa de asta. Lady Georgina și-a ieșit din fire cu totul. Grăbește-te și vino!

Grace și-a scos șortul, și-a prins părul și l-a închis pe Pepper în bucătărie. Freddie o aștepta, cu bicicleta ei gata pregătită.

– Lady Georgina n-a fost înțepată, nu? a întrebat Grace în timp ce se urca pe bicicletă.

– Nu, dar are un atac de panică.

– Tu vii cu mine?

– Te duc până acolo, iar apoi ar fi mai bine să mă întorc la fermă.

– Mergem prin pădure, ajungem mai repede așa.

Au plecat împreună.

– Acum tinerii stăpâni ai moșiei trăiesc aici? a întrebat ea.

– Lord Melville o vrea pe Lady Georgina la țară, fiindcă se apropie războiul. N-ar fi în siguranță dacă ar locui la Londra.

– Eu tot sper că n-o să fie nici un război.

– Nu-ți bate capul cu speranțe deșarte, Grace. O să fie, iar asta, foarte curând, i-a spus el, cu un zâmbet larg. Ai putea să te înrolezi și tu în Wrens[5].

– Cineva trebuie să se ocupe de fermă în timp ce voi, băieții, vă jucați de-a soldățeii. O să preiau eu munca ta. Iar apoi, după ce se sfârșește

războiul, o să primesc slujba domnului Garner şi o să te fac să-ţi doreşti să nu fi plecat niciodată la luptă.

– Aş vrea să te văd lucrând pământul.

– Cred că mi-ar plăcea, de fapt.

– Domnul Garner vorbeşte despre cumpărarea unor animale. Vaci pentru lapte şi porci pentru şuncă.

– Dar au deja găini.

– Iar tu o să fii nevoită să le îngrijeşti.

– Eu şi Lady Georgina, îngrijind porci şi mulgând vaci! a exclamat ea, râzând din toată inima. Ăsta chiar că e un gând amuzant!

Atunci când Grace şi Freddie au ajuns la conac, domnul Swift, paznicul, îi aştepta împreună cu noul grădinar-şef, domnul Heath. Domnul Swift îl cunoştea pe Arthur de ani şi ani, aşa că, văzând-o pe Grace, i-a zâmbit cu afecţiune.

– A, Grace, ai picat la ţanc! Lady Georgina s-a retras în casă.

Bărbatul a chicotit, fiindcă era la fel de înţelept şi de simpatic precum fusese şi Arthur.

– Ai crede că nemţii ne-au invadat deja, a spus el cu glas scăzut. Dacă mă întrebi pe mine, e mult zgomot pentru nimic.

– Mai bine dăm ocol casei şi mergem prin spate, doamnă Valentine, a spus domnul Heath, cu un accent de la ţară care parcă i se înfăşura pe fiecare vocală precum o coadă moale de veveriţă. E un nor de albine. Unul negru. Roind în toată grădina. E o privelişte pe cinste. Nu ştiu cum o să vă descurcaţi cu ele.

– Haideţi să ne uităm şi vă spun, a răspuns Grace.

Freddie a plecat înapoi la fermă, iar Grace i-a urmat pe cei doi bărbaţi până în spatele casei. Grădinile arătau splendid. Flori mari străluceau în bătaia razelor soarelui şi frunzele copacilor erau de un verde fosforescent. Gazonul fusese tuns recent. Pe terasamentul dinspre padoc, păpădiile şi rocoina creşteau printre pâlcuri albastre de geraniu şi albe de guşa-porumbelului. Pentru o clipă, Grace a uitat motivul venirii ei acolo şi şi-a încetinit mersul ca să admire grădinile magnifice care odinioară fuseseră în grija tatălui ei.

În spatele casei se afla o verandă mare. Era limpede că Lady Georgina stătuse acolo cu doar câteva minute în urmă, fiindcă revistele ei erau împrăştiate pe masă, alături de un ceainic frumos de porţelan, de o ceşcuţă delicată, aşezată pe farfurioara ei, şi de un mic urcior cu lapte; pe

toate scaunele şi băncile fuseseră aşezate perne pentru ca ea să poată şedea. Din casă răzbătea muzica unui gramofon, însă placa se blocase, iar notele se repetau la nesfârşit.

Norul de albine încă roia în faţa zidului năpădit de clematite şi de caprifoi cu miros îmbătător. Grace şi-a pus mâinile în şold şi şi-a înălţat privirea către un loc aflat imediat sub rândul de ferestre al celui de al doilea etaj. Aşa cum prevăzuse, acolo se afla un ghem de albine de mărimea unei mingi de rugby. Pentru ochiul neiniţiat, albinele păreau să se caţăre unele peste altele, într-o sforţare disperată de a se strecura printre cărămizi, dar Grace ştia adevărul.

– O protejează pe regină câtă vreme încearcă să-i găsească un nou cuib, le-a spus Grace celor doi însoţitori ai ei. Sub ghemul de albine se află matca.

– Lady Penselwood n-o să vrea să aibă un cuib în zid, Grace, a spus domnul Swift. Trebuie să faci ceva ca să scăpăm de ele.

– Iar Lady Melville n-o să iasă din casă decât atunci când n-o să mai fie nici o albină prin preajmă, a adăugat domnul Heath. E foarte speriată de albine.

Domnul Swift şi-a dat jos pălăria şi şi-a trecut degetele asprite prin părul cărunt, des precum lâna.

– Albinele nu par să vrea să plece undeva în seara asta, a spus el aşezându-şi pălăria la loc. Deci, ce ai de gând să faci, Grace?

– Aş putea să fac două lucruri. Aş putea să zornăi două cutii de metal ca să acopăr zgomotul pe care-l face matca, ceea ce le-ar determina să se împrăştie. Dar cred că o să mă duc acasă şi o să mă întorc la apus cu îmbrăcăminte de protecţie. Până atunci, bulgărele o să fie format doar din albine somnoroase, pe care o să le pot mătura cu uşurinţă de pe zid şi închide într-un coş cu capac. S-ar putea să le fac şi un nou stup, cine ştie, dar asta depinde de ce soi de albine sunt. O să aflăm în curând.

Grace şi-a amintit o vorbă de-a tatălui ei: „Un roi în mai valorează cât un balot de fân. Un roi în iunie face cât o lingură de argint. Un roi în iulie nu face nici cât o ceapă degerată“. Caz în care roiul de faţă avea să zboare bucuros către noul său cămin.

– Bine, o să-i transmit mesajul tău lui Lady Melville, a zis domnul Swift.

– N-o să mai iasă în după-amiaza asta, a adăugat domnul Heath.

– Atunci spuneţi-i menajerei că poate să vină şi să cureţe masa fără să-şi facă nici o grijă. Albinele n-o să înţepe pe nimeni. Sunt preocupate cu

cuibul lor, a spus Grace. Bine, acum plec acasă şi mă întorc la lăsarea serii.

Alături de domnul Heath, ea a mers înapoi la locul în care îşi lăsase bicicleta.

– Tatăl dumneavoastră a fost un om foarte înzestrat, i-a spus el, plin de gravitate. Am o mare admiraţie faţă de el.

– Mulţumesc, domnule Heath. Tata iubea locul ăsta.

– Îmi dau seama. Grădinile au fost îngrijite într-un mod cu totul deosebit, asta e sigur.

– Eu sunt grădinarul casei mele acum. Tata mi-a fost un foarte bun profesor, dar încă mai am multe de învăţat.

– Dacă doriţi să mai treceţi pe aici din când în când, aş fi fericit să vă mai dau câte un sfat. Cu războiul care vine şi tot restul, cu tinerii care se duc la luptă, o să ducem lipsă de grădinari. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da o mână de ajutor.

Faţa lui Grace s-a luminat.

– Mi-ar plăcea. Chiar vorbiţi serios?

– Bineînţeles, a răspuns el zâmbind. Eu, domnul Garner şi domnul Swift vom fi singurii bărbaţi prin preajmă, fiindcă vârsta înaintată ne face inapţi pentru luptă.

– Aş vedea asta ca pe o binecuvântare.

– Am luptat în Marele Război, doamnă Valentine, şi n-aş mai lupta într-altul, dar inima mea plânge pentru acei tineri care încă nu cunosc ororile lui, orbiţi de patriotism şi de un romantism greşit înţeles. Nu e nimic romantic în legătură cu războiul.

– Mi-e teamă că Freddie al meu e unul dintre aceşti tineri.

– Atunci, sper că are un înger care să-l vegheze.

– Şi eu, domnule Heath.

După ce s-a urcat pe bicicletă ca să se întoarcă acasă, Grace s-a întors din nou cu gândul la Rufus, întrebându-se unde se afla el acum. S-a gândit că avea să meargă la război şi inima i s-a strâns de teamă. Nu trecuse chiar atât de multă vreme de când stătuseră de vorbă la petrecerea aceea în aer liber. O numise Albinuţa. Îşi aducea aminte acum.

Mai târziu, Grace s-a întors la conac îmbrăcată în echipament de protecţie şi cărând un stup din împletitură de răchită. A văzut automobilul Alfa Romeo al lui Rufus parcat pe pietrişul din faţa casei, iar stomacul i s-a răsucit precum o clătită întoarsă în tigaie. A sperat să-i

spună cineva lui Rufus că ea era afară, cu albinele, şi astfel poate că el avea să iasă din casă şi să stea de vorbă cu ea. Cu gândul ăsta în minte, aproape că a ţopăit până în spatele casei.

Nimeni nu adunase revistele lui Lady Georgina sau serviciul de ceai, însă muzica fusese oprită. Soarele asfinţea, iar aerul era răcoros şi divin de înmiresmat de la parfumul dulce al florilor din grădină. Domnul Heath adusese o scară, dar nu era nimeni care s-o ţină în timp ce Grace s-ar fi urcat pe ea. Asta, până când a apărut Rufus, ca o fantomă. Atunci totul şi-a pierdut pe loc importanţa, şi albinele, şi spaima lui Lady Georgina, şi războiul.

– Ei bine, arăţi înspăimântător în costumul ăsta, a spus el râzând pe înfundate, în timp ce capătul ţigării pe care o fuma lumina roşiatic în penumbră.

– E costumul meu de apicultor, a răspuns ea cu inima bătând să-i iasă din piept la vederea lui, atât de înalt şi de elegant, îmbrăcat într-un sacou de seară din catifea şi încălţat cu papuci de catifea brodaţi cu emblema leului şi a dragonului.

– Desigur. Tu eşti acum crescătorul nostru de albine.

– Aveţi un roi.

– Aşa zicea şi Georgie, a murmurat el privind înspre acoperiş. Albinele par să se fi dus la culcare acum.

– De asta sunt aici, ca să le duc la noua lor casă. Am un stup pentru ele gata pregătit la căsuţă.

– Ce fiinţă deşteaptă eşti! Şi cum ai de gând să faci asta?

– Îmi pun pălăria de protecţie, le adun de pe zid şi le bag în stupul ăsta improvizat. O să se strângă într-un ghem.

– Şi cum ţi-ai propus să le transporţi până la noul lor stup?

– Aveam de gând să merg pe jos.

– Să mergi? Pe întuneric? a întrebat-o el ridicând dintr-o sprânceană.

– Încă mai e o geană de lumină. Speram să ajung acasă înainte să se lase întunericul.

Rufus a zâmbit, iar dinţii lui albi au strălucit în contrast cu pielea care i se întunecase în umbra nopţii ce tocmai se lăsa.

– Dar acum stai de vorbă cu *mine*.

Ea a râs nervos şi a spus:

– Da, asta o să mă întârzie un pic.

– Deci, dacă întârzii din cauza mea, atunci e de datoria mea să te conduc până acasă.

– Ei, acum... a început ea.

– Insist, a întrerupt-o el, iar apoi a oftat, agasat. Orice, doar să evit salonul de la conac. Mama şi Georgie au o conversaţie aprinsă despre ce o să facă atunci când o să izbucnească războiul. E foarte obositor. Porci, capre, oi sau vaci? Nici una dintre ele nu-i în stare să-şi dea seama de diferenţa dintre coada unei vaci şi capul ei, aşa că s-a creat o situaţie în care un orb conduce un alt orb. Tata e în biroul lui, construind un model de barcă, iar eu, ei bine, eu abia dacă mai pot să rezist să le ascult pe gâştele astea două. Nu fără să-mi pierd minţile! Deci, iată-mă aici, bucuros să mă pun la dispoziţia crescătorului de albine. Spune-mi cum pot să te ajut. Poate că o să te mai întârzii un pic cu nepriceperea mea.

Monologul lui a lăsat-o pe Grace fără cuvinte. Îl privea lung, încremenită de uimire.

– Chiar ai nevoie de ajutor, să ştii, a continuat el. Măcar să-ţi ţin scara câtă vreme te urci la înălţimea aia ameţitoare, s-a oferit el în timp ce arunca mucul de ţigară într-o tufă de spânz.

– Da, scara, a răspuns ea în cele din urmă. Doamne, pari în culmea disperării.

– Sunt, Grace. Dacă bunica ar mai fi în viaţă, aş căuta refugiu la ea. M-ar fi înţeles.

– Îmi pare rău pentru bunica ta.

– Şi mie. Foarte rău. Mi-e dor de ea în fiecare zi. Îmi închipui că şi ţie de tatăl tău.

– Da, îmi este. Îl vizitez cât de des pot.

Faţa lui s-a îmblânzit. A privit-o lung pe Grace şi a întrebat-o:

– Într-adevăr? Chiar aşa faci?

– Da. E înmormântat în cimitirul de lângă biserică.

– Ce om cumsecade eşti, Grace, a spus el, blând.

– Tu nu-ţi vizitezi bunica?

– N-am mai fost la cimitir de la înmormântare.

– De ce nu?

– Cred că am fost ocupat câtă vreme am stat la Bovington, a zis el privind în pământ. Nu-mi plac bisericile sau cimitirele, Grace. Ăsta-i adevărul. Moartea mă îngrozeşte, a mărturisit el, iar apoi şi-a ridicat

privirea şi a continuat, zâmbind trist: Oare sunt o brută pentru că nu mă duc să vizitez mormântul bunicii?

– Bineînţeles că nu. Ea nu-i acolo, oricum.

– Poftim? Atunci unde să fie?

– Cu *tine*.

– Admir siguranţa cu care spui asta. Sper că ai dreptate, Grace.

– Sunt sigură că tata e cu mine. Mă gândesc la el ca şi cum ar fi în grădină sau la stupi. Sunt sigură că se află în locurile pe care le-a iubit cel mai mult.

– Te-ai măritat, a spus el pe nepusă masă.

– Da. Mulţumesc pentru flori. A fost foarte amabil din partea ta.

– Mă bucur că le-ai primit. Au fost îndeajuns de mari?

– Erau enorme.

Rufus s-a luminat la faţă, mulţumit.

– Asta-i bine.

– Îţi mai mulţumesc şi pentru scrisoarea pe care mi-ai trimis-o atunci când a murit tata. Chiar că ai fost mult prea amabil. Nu ştiu cum aş putea să te răsplătesc.

– Nu vreau nici o răsplată, Grace.

– Oricum, eşti foarte amabil.

A urmat o pauză stânjenitoare, însă Grace a depăşit-o repede.

– Şi tu eşti căsătorit. Am uitat să te felicit, scuză-mă.

– Da, amândoi suntem căsătoriţi.

Grace a fost sigură că simţise o undă de amărăciune în vorbele lui.

– Da, nu e minunat? a răspuns ea, ruşinată că tonul îi sunase neutru.

El a privit-o cu afecţiune, de parcă naivitatea ei îl amuza.

– Deci, spune-mi ce am de făcut. Sunt asistentul tău acum. Scara? Bănuiesc că nimic nu te poate opri s-o escaladezi precum o veveriţă.

– Da, scara. Trebuie să urc până la albine.

– Atunci, o s-o ţin ca să nu se clatine.

A chicotit şi s-a aplecat ca să ridice scara din iarbă. Odată ce a sprijinit-o bine de perete, cât mai aproape de albine, dar fără să le deranjeze, s-a întors spre Grace, triumfător.

– Ce zici de asta?

– E perfect.

– Ai de gând să urci cu coşul ăla – sau cu stupul ăla, cum îi spui tu? N-ar fi mai bine să-l ţin eu până când ajungi în vârf?

– Mă descurc, mulţumesc.

Spunând asta, Grace s-a apropiat de scară şi a pus piciorul pe prima treaptă. Acum Rufus se afla chiar lângă ea. Grace îi simţea parfumul cu esenţă de lămâie şi damful de tutun din răsuflare.

– Ai grijă! a zis el.

Ea a început să urce. Rufus ţinea capătul scării şi o privea cum se apropia de ghemul de albine somnoroase.

– Ai ajuns? a întrebat el. Să nu cazi, fiindcă nu-ţi pot promite să te prind, deşi o să fac tot posibilul.

Ajunsă în dreptul albinelor, Grace s-a proptit cât mai bine şi a pus coşul sub ghem. Apoi, cu cealaltă mână, a strâns albinele dintr-o singură mişcare îndemânatică. Rufus a văzut-o luându-şi amândouă mâinile de pe scară, aşa că el a apucat capătul de jos cu şi mai multă putere.

– Grace, mă neliniştești foarte tare. Ce naiba face domnul Heath lăsându-te să-ţi rişti viaţa în felul ăsta? Grăbeşte-te şi coboară imediat! Insist. Nu te mai las să stai acolo nici măcar un minut!

Grace a coborât, foarte veselă. Se ţinea cu mâna de burtă, atât de mult râsese.

– De ce râzi? a întrebat el, indignat.

– Din pricina ta, a răspuns Grace. Trăncăneai şi tot trăncăneai..., l-a lămurit ea, încă râzând.

– Păi, eram îngrijorat, doar atât, a lămurit-o el privind-o cum închidea stupul cu capacul. Le-ai strâns pe toate?

– Pe toate, a răspuns ea în vreme ce-şi scotea pălăria de protecţie. Mulţumesc, Lord Melville.

– Rufus. O, Doamne, ne cunoaştem destul de bine ca să ne putem spune pe nume. Te-am rugat să-mi zici Rufus cu şase ani în urmă. Pe lângă asta, parcă nu pot să-ţi spun „doamna Valentine". E absurd. Tocmai ce ţi-am salvat viaţa! a exclamat el zâmbind. Iar tu râzi de mine, Grace!

– Trebuia să te fi auzit cum trăncăneai acolo, lângă scară.

– Îmi arătam îngrijorarea. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

– Îţi sunt *foarte* recunoscătoare. Mi-ai înveselit ziua.

El n-avea de unde să ştie cât de adevărate erau spusele ei. Amândoi au râs în acelaşi timp.

– Haide, te conduc acasă.

– N-ar fi bine să spui cuiva unde pleci?

– O, nu, cele două o să continue să bea şampanie şi să vorbească despre vaci încă o bună bucată de vreme. Şi, în plus, i-am spus lui Johnson că ies să ajut cu albinele.

I-a pus lui Grace mâna pe partea de jos a spatelui şi a condus-o prin grădină.

– Noaptea are în ea ceva minunat de îmbietor, nu crezi? a întrebat el trăgând, cu însufleţire, aer în piept. Toate micile animale care se vânzolesc de colo colo. Nimeni nu poate să-şi dea seama câte perechi de ochi privesc dintre arbuşti. Vulpi, bursuci, iepuri, fazani, şoricei. Îmi plac stelele şi cerul albastru, ca de catifea. Îmi dau o senzaţie incitantă, de pericol şi de romantism.

– Şi mie-mi plac, a mărturisit ea. Cei mai mulţi dintre oameni se sperie de întuneric.

– Dar nu şi noi, Grace. Pun pariu că ţie îţi plac foarte mult mirosurile şi sunetele care apar doar noaptea. Georgie doarme cu lumina aprinsă pe coridor. Iar asta mi se pare foarte obositor, mai ales că mie îmi place să dorm cu toate luminile stinse, cu draperiile trase şi cu ferestrele larg deschise, tocmai ca să experimentez noaptea în toată splendoarea ei. Noi doi suntem creaturi nocturne, probabil. Unici în bucuria şi încântarea noastră, a zis el cu glas scăzut, chicotind.

– Noaptea totul e foarte misterios, a fost ea de acord, îmbătată de sunetul adânc al vocii lui, deopotrivă blând şi dur, precum fulgii de ciocolată.

– Dacă n-ar trebui să mă întorc la cină, iar tu, la Freddie, te-aş invita să ne aşezăm pe o bancă şi să ascultăm foşnetul grădinii.

– Mi-ar fi plăcut asta, a spus ea.

– Jur că se aude cum respiră copacii. În întuneric, auzul nostru e mai ascuţit, pentru că ochii nu pot vedea, iar urechile trebuie să compenseze asta. Se aude răsuflarea grădinii, care e cel mai uluitor sunet de pe lume.

– Adevărat? Chiar poţi să auzi cum respiră grădina?

– Să ştii că e adevărat, Grace. Poate că într-o altă noapte, dacă o să fim singuri în acest mic paradis, o să-ţi arăt.

Au ajuns la automobilul parcat în faţa casei. Rufus a aşezat cu grijă coşul pe bancheta din spate.

– Sper să nu le trezim cu zgomotul motorului şi să înceapă să mişune prin maşină.

– N-o să se trezească, a răspuns ea. Sunt foarte somnoroase şi, oricum, capacul e închis etanş.

Rufus a deschis portiera dinspre locul pasagerului, iar Grace a intrat. Încă o dată, ea a savurat mirosul de piele şi de lac, nevenindu-i să creadă că era singură cu Rufus şi că el îi promisese să-i arate grădina pe timp de noapte.

– Şi ce ai de gând să faci cu albinele odată ce ajungi acasă? a întrebat el urcându-se în maşină lângă ea.

– O să le pun într-un stup nou.

– L-ai construit special pentru asta?

– Nu, tata avea câţiva stupi pe care nu-i folosea, aşa că am ales unul. Sper că o să le placă şi că o să înceapă să producă miere.

– Miere care o să ajungă în borcane, la masa de dimineaţă, alături de pâinea prăjită şi de ceaiurile noastre, a spus el, iar apoi a oftat şi a privit la drumul care se întindea înaintea lor. Sper că Freddie ştie cât e de norocos.

– Sunt sigură că ştie, a răspuns ea, adăugând iute: Şi eu sunt foarte norocoasă.

– Desigur că eşti. Mă bucur să pot să-ţi spun că eşti o comoară, Grace. Sper că nu te deranjează astfel de vorbe. E destul de direct din partea mea, ştiu, dar nu mă pricep să ţin lucrurile doar pentru mine. Eşti o fată cu adevărat deosebită. Am văzut-o când erai doar un copil, iar tu nu ţi-ai pierdut atare însuşiri; dimpotrivă, ai înflorit. Ai devenit o *femeie* cu totul deosebită, şi sper că Freddie vede calitatea asta la tine, o preţuieşte şi o iubeşte, fiindcă meriţi să fii iubită.

Grace a simţit cum se înfierbânta. Faţa îi ardea, iar înăuntrul echipamentului de protecţie, pieptul îi era ca un furnal.

– O, Freddie e foarte iubitor, a răspuns ea, dorindu-şi ca Rufus să fi vorbit despre altceva.

– Te-am făcut să te simţi prost. Îmi pare rău, a spus el deodată. A fost greşit din partea mea să-mi închipui că Freddie nu-ţi recunoaşte calităţile. Bineînţeles c-o face. Altfel, ar fi orb. Spune-mi, o să te ajute el să pui albinele în noul stup sau o să te descurci singură?

– Pot să mă descurc singură.

– Le dai drumul acolo aşa cum se toarnă pietrişul?

– Da, a răspuns ea, chicotind drept răspuns la zâmbetul lui Rufus şi gândindu-se că el avea un fel simpatic de a descrie lucrurile. Albinele o să

fie un pic dezorientate de dimineaţă, la trezire.

– Cred şi eu. Însă o să se obişnuiască foarte repede. Atât timp cât matca e acolo, o să ştie exact ce au de făcut.

Rufus a adus-o pe Grace până în faţa căsuţei. Luminile erau aprinse, dar Freddie încă nu ajunsese acasă, pentru că bicicleta lui nu era la locul obişnuit. Grace bănuia că Freddie era la bodegă şi s-a simţit uşurată, pentru că ştia că ar fi fost gelos dacă ar fi văzut că Rufus o însoţise.

– O să-l pun mâine pe Lămâie să-ţi aducă bicicleta.

– Nu-ţi face griji, pot să vin într-o plimbare şi s-o iau singură.

– De ce ai face asta? Dacă aş fi fost acasă, aş fi insistat să vii s-o iei, pentru că aşa aş fi putut să stau din nou de vorbă cu tine. Însă în zori plec la Bovington.

Grace a simţit spaima crescându-i în piept. S-a gândit la războiul iminent şi la rolul lui Rufus în el. Voia să-i spună să aibă grijă, dar ea nu era soţia lui. N-avea nici un drept să-l sfătuiască în vreo privinţă.

– Mulţumesc că m-ai condus acasă, a spus ea în schimb.

– Nu, eu îţi mulţumesc că ai luat albinele. Cu toţii o să dormim mai bine la noapte ştiind-o pe Georgie fericită.

A zâmbit melancolic şi a ieşit din maşină. Apoi a ajutat-o pe Grace să care coşul cu albine.

– Mi-ar plăcea să văd cum le pui în stup, dar n-aş vrea să întârzii la cină.

– Dacă vrei, poţi să le transmiţi mamei tale şi lui Lady Georgina să nu fie îngrijorate în privinţa îngrijirii animalelor, aş fi foarte fericită să ajut!

– O să le spun, a zis el plin de convingere. Asta ar trebui să pună capăt certurilor.

A privit-o preţ de câteva clipe ce păreau să se prelungească la nesfârşit. Doar întunericul umplea distanţa dintre ei, iar atmosfera era incitantă şi misterioasă. Grace a uitat să mai răsufle. Intensitatea privirii lui era aproape de neîndurat.

– Noapte bună, Albinuţo, a spus el în cele din urmă.

– Noapte bună, Rufus.

Cu el plecat, grădina a părut să se micşoreze şi să se răcească, până ce a devenit iarăşi tăcută şi pustie. Grace a răsuflat adânc, luptându-se cu dorul care acum o năpădise şi o strângea ca într-o menghină. Era măritată. Era greşit să-i fie dor de Rufus, era şi mai rău să-l iubească. Însă după ce a pus albinele în stup şi a înţepenit bine capacul, Grace a rămas

încremenită locului, încercând să audă răsuflarea plină de şoapte a grădinii cufundate în întunericul nopţii.

Capitolul 19

După cum sperase şi Grace, albinele s-au obişnuit cu noua lor casă. Uneori ea se ducea la stup şi le privea, amintindu-şi de seara pe care o petrecuse împreună cu Rufus. În gând, relua iarăşi şi iarăşi discuţia lor, până când ajungea să-i audă timbrul grav al vocii de parcă el s-ar fi aflat chiar acolo, lângă ea. Revedea, cu ochii minţii, gestul plin de farmec pe care-l făcea atunci când ridica din umeri şi chicotea, cu un fel de sfială, îndulcindu-i trăsăturile fin cizelate, iar în toate astea ea descoperea o vulnerabilitate surprinzătoare, pe care n-o băgase de seamă în trecut. Acel moment de lângă scară, când râseseră amândoi de îngrijorarea lui, îl adusese, într-un fel, la acelaşi nivel cu ea. Nu mai era aristocratul, nobilul înălţat pe un soclu, ci un simplu bărbat, unul care, din motive pe care Grace nu le înţelegea, era interesat de ea.

Serile, pe când Freddie era la bodegă împreună cu tatăl şi cu prietenii lui, Grace a început să facă pentru Rufus un săculeţ de mătase albastră ce urma să fie umplut cu lavandă, care să-l ajute să doarmă noaptea. I-ar fi plăcut să brodeze pe el un „R“, dar se temea să nu-l descopere Freddie. În schimb, Grace a brodat o albină. Şi-a justificat gestul spunându-şi că era felul ei de a-i mulţumi pentru buchetul pe care i-l trimisese în ziua nunţii. N-avea nici un motiv să se simtă vinovată. Nu-l trăda pe Freddie; ea doar îi făcea un cadou unui prieten.

După tumultul de emoţii pe care i-l provocase acea seară, Grace s-a obişnuit din nou cu viaţa conjugală şi a încercat să se dedice soţului ei şi îndatoririlor de nevastă. A primit oferta domnului Heath de a lua lecţii de grădinărit. De fiecare dată când mergea la conac, ea vedea că automobilul lui Rufus nu era acolo. Nu putea să nu-şi dorească, în sinea ei, ca Rufus să apară din nou pe neaşteptate, aşa cum se întâmplase în

seara în care dăduse jos de pe zid roiul de albine. Însă asta nu s-a mai întâmplat. În schimb, din când în când o vedea pe Lady Georgina pe verandă, alături de soacra ei, Lady Penselwood, şi de musafire bine îmbrăcate, care purtau pălării de soare în nuanţe pastelate. Râsetele lor răsunau în toată curtea, în timp ce Johnson şi alţi servitori le aduceau băuturi şi gustări care, după felul în care arătau, trebuie să fi fost delicioase. Pentru acele doamne, Grace era de-a dreptul invizibilă pe când mergea în urma domnului Heath, îmbrăcată într-o salopetă cafenie şi cu părul legat într-o eşarfă. Însă o dată, în timp ce-l ajuta să lucreze la bordura de ierburi din apropierea casei, Grace şi-a ridicat privirea şi a văzut-o pe Lady Georgina uitându-se la ea. Tânăra doamnă fuma o ţigară înfiptă într-un portţigaret de abanos pe care îl ţinea la câţiva centimetri de gura ei stacojie, iar încruntarea îi săpase un rid pe pielea albă şi delicată dintre sprâncene. Grace şi-a coborât privirea la tufele de mantaua doamnei, dar încă mai simţea căutătura arzătoare a femeii. Se întreba, agitată, dacă Lady Georgina era deranjată de faptul că soţul ei o condusese acasă pe ea, pe Grace, sau dacă poate, din greşeală, îi auzise pe amândoi vorbind în timpul escaladării acelei scări. Mintea lui Grace analiza, febril, o mulţime de variante, aşa că vorbele domnului Heath se loveau de o pereche de urechi surde. În cele din urmă, bătrânul s-a întors către ea şi a întrebat-o, zâmbind:

– Ce feste îţi joacă mintea, Grace, de pari să fii la kilometri depărtare?

Iunie s-a preschimbat în iulie, iar zilele lui Freddie s-au prelungit în seri lungi, petrecute pe câmp, fiindcă acum recolta grâul şi orzul, ceea ce făcea ca el să se întoarcă acasă târziu, plin de praf şi mirosind a sudoare. Însă nu era niciodată atât de obosit încât să n-o întrebe pe Grace cum îşi petrecuse ziua sau să nu-i asculte povestirile în timp ce ea îi servea cina la bucătărie.

Uneori, atunci când era foarte cald, îşi luau farfuriile afară şi mâncau în grădină, iar Freddie o lua de mână şi depănau amintiri. Lui îi plăcea mai mult decât orice să-şi aducă aminte de primul lor sărut, pe malul râului.

Odată cu trecerea timpului, lumina soarelui devenea din ce în ce mai blândă, iar Grace se întreba dacă aceea era ultima vară din viaţa cu care era obişnuită de când se ştia. Războiul devenise o certitudine. Freddie li se alăturase Călăraşilor Voluntari din Dorset, iar doamna Emerson îi spusese lui Grace că Rufus călcase pe urmele tatălui său şi intrase în

regimentul de tancuri Albaştri şi Regali[6]. Bărbaţii nu se mai *jucau* de-a soldaţii, ci chiar *erau* soldaţi. Mulţi dintre ei aveau să-şi sacrifice vieţile într-un război veritabil. Grace a încercat să nu se gândească la asta, însă ducându-se să verifice stupii, tot ce auzea în jur erau bătăile delicate ale unei ciocănitori, ciripitul subţire al cintezelor şi al piţigoilor, cântecul melodios al mierlei, iar inima ei s-a umplut de tristeţe pentru toate cele frumoase şi bune care se puteau pierde. Din mijlocul splendorii senine a grădinii ei, Grace privea către un orizont întunecat, aducător de moarte, iar asta îi umplea sufletul de o spaimă teribilă. Războiul se apropia şi, precum un ciclon gigantic, avea să mănânce tot ce iubea ea.

Pe 3 septembrie, Anglia a declarat război Germaniei. Grace, Freddie, May, Michael, Josephine şi alţi localnici s-au adunat cu toţii în jurul radioului, la Vulpea şi Gâsca. Era mai bine să audă veştile împreună, în local, fiindcă astfel puteau să găsească unii în ceilalţi mângâiere şi sprijin. Grace a privit feţele îmbujorate şi ochii scânteietori ai tinerilor care ardeau de zel patriotic şi de indignare faţă de îndrăzneala lui Adolf Hitler. Dar ea nu vedea în lupta pe front aventura şi emoţiile intense, aşa cum credeau ei că avea să fie. Tot ce vedea Grace era moartea sigură, precum şi nefericirea celor care, asemenea ei, aveau să rămână singuri de pe urma morţii soldaţilor. Privind-o pe May, Grace a văzut că plângea.

Atunci când şi-a luat rămas-bun de la Freddie, Grace l-a ţinut strâns în braţe, sperând ca îmbrăţişarea ei puternică să răscumpere, într-un fel, săculeţul cu lavandă şi afecţiunea ei faţă de Rufus. A închis ochii şi a simţit lacrimile ţâşnindu-i printre gene şi căzându-i pe jacheta lui. S-a rugat în gând Domnului să-l aibă în pază pe iubitul ei Freddie, a cărui dragoste n-o merita. El a sărutat-o pasional, însă ochii îi străluceau de surescitare, iar plânsul ei îl făcea şi mai pornit să se afirme pe câmpul de luptă şi să se întoarcă la ea în chip de erou – unul căruia să nu-i mai pese de o înţepătură de albină.

Toţi tinerii fiind plecaţi, bătrânii domni Heath şi Swift erau singurii bărbaţi rămaşi să aibă grijă de grădini, iar domnul Garner fusese lăsat fără muncitori la fermă. Depindea de Grace şi de celelalte femei de la Walbridge să preia responsabilităţile, altfel întreg locul s-ar fi dus de râpă. Marchiza de Penselwood, acum fără soţ şi fiu care să ia toate deciziile, s-a ridicat la înălţimea situaţiei cu un neclintit stoicism, caracteristic clasei sociale din care făcea parte, însufleţind femeile de parcă ar fi fost un colonel care-şi încuraja trupele. Le-a adunat pe toate

pe peluza conacului, iar doamna Emerson le-a servit ceai şi prăjituri la umbra unui copac, aşa cum făcuse cu o vară înainte, la petrecerea de logodnă a lui Rufus cu Lady Georgina. Marchiza le-a cerut celor de faţă să se unească într-un efort comun, fiindcă războiul trebuia dus pe *toate* fronturile.

Era o zi caldă de septembrie, însă o briză răcoroasă culca iarba la pământ şi le aducea aminte tuturor de inevitabilul sfârşit al verii şi al vieţii lor fără griji. Lady Penselwood încă era o femeie atrăgătoare, puţin trecută de cincizeci de ani, cu pomeţi înalţi şi cu buze arcuite şi pline. Părul fin şi frumoşii ei ochi căprui nu mascau puterea vădită de liniile maxilarului şi ale bărbiei, iar dacă cineva s-ar fi îndoit de capacitatea ei de a conduce moşia, ca femeie, purtarea ei hotărâtă şi pragmatică era de ajuns să convingă că cel puţin avea intenţii ferme. Înaltă şi elegantă, marchiza purta o fustă şi o jachetă de tweed subţire, o bluză de mătase crem cu nasturii încheiaţi până în dreptul gâtului şi o pereche de pantofi comozi, cu şireturi, de culoare cafenie. Pe cap avea o pălărie simplă, asortată cu pantofii, care avea prins într-o parte un mănunchi frapant de pene de fazan. Înfăţişarea îi era demnă şi inspira încredere. A reuşit să le insufle femeilor prezente acolo credinţa că erau în stare să facă orice şi-ar fi pus în minte, chiar şi să-i bată pe nemţi dacă aceştia ar fi îndrăznit să pună piciorul în Walbridge. Aşa că Grace şi-a înghiţit lacrimile şi s-a hotărât să se gândească numai la întoarcerea lui Freddie. Desigur că războiul avea să se sfârşească în curând şi totul trebuia să revină la normal.

Crăciunul a venit şi a trecut, iar Grace aştepta cu nerăbdare scrisorile lui Freddie, care nu spuneau mai nimic despre viaţa de pe front. Erau pline de amintiri: despre râu, fermă, pădurile pe timp de primăvară şi, mai presus de toate, despre dragostea lui pentru ea. Singurul indiciu pe care i l-a dat lui Grace a fost atunci când i-a spus că scrisorile ei îl împiedicau „să se lase copleşit de singurătate şi de dorul de casă" şi că le păstra la piept, în dreptul inimii, ca să le poată reciti iar şi iar. Freddie mai scria că visa la lucruri simple şi că preţuia nespus de mult viaţa pe care o duseseră împreună.

Lui Grace îi era dor de el. Însă nu era singură nici o clipă. Făcea parte dintr-o ceată veselă şi mare de femei – Armata Femeilor de la Vatră[7], aşa le numea guvernul – care munceau la fermă şi în grădinile de fructe şi legume, suplimentând producţia de mâncare ca parte a efortului de

război. Veniseră să le ajute și niște femei din Londra. Printre ele se afla și o fată veselă, pe nume Ruby, din cartierul londonez Bow, care se lipise imediat de Grace. La început, Grace nu voise pe nimeni în vechea cameră a tatălui ei, însă Lady Penselwood vorbise cu ea între patru ochi și o convinsese că nu era sănătos să transforme acea încăpere într-un altar.

– Suntem în război acum, dragă, n-avem timp să fim sentimentale, i-a spus ea, iar Grace, văzându-l pe Rufus în acei ochi căprui, mari și în trăsăturile fin cizelate, cedase pe loc.

La cei nouăsprezece ani ai ei, Ruby era o fată pusă pe distracții și care căuta aventura. Cu bucle blonde, ochi albaștri, de păpușă, și cu piele ca de porțelan, ar fi arătat ca Goldilocks[8] dacă nu și-ar fi rujat buzele într-o nuanță stacojie, machiaj la care nu renunța nici măcar atunci când lucra pe câmp, și dacă n-ar fi avut mereu o țigară în colțul gurii, precum un vânzător ambulant. Grace s-a obișnuit repede cu ea, mai ales că Ruby nu știa nimic despre viața la țară și o făcea să râdă cu lacrimi de fiecare dată când plivea o buruiană doar ca să găsească un morcov sau o ridiche la capătul ei. Amândouă aveau obiceiul să stea treze până noaptea târziu ascultând radioul și bârfind, căci conacul devenise un izvor nesecat de bârfe.

Casa aceea monumentală se umpluse, brusc, de copii. Îmbrăcați în tricotaje marca Fair Isle și încălțați cu pantofi cu șireturi, aceștia fuseseră trimiși de la Londra ca să fie puși la adăpost de pericolele războiului. Grace, a cărei principală îndatorire era să-l ajute pe domnul Heath la munca în grădina de fructe și legume, ducea, ambalate în lădițe, roadele acesteia la bucătării, iar doamna Emerson îi făcea o cană de ceai și mai stăteau un pic de vorbă. Ea îi șoptise lui Grace că Lady Penselwood și-ar fi dorit să fi avut mai mulți copii, așa că își adusese la conac trei rânduri de rude, crescând la șapte numărul copiilor găzduiți.

– O, Doamne, casa asta e destul de mare ca să găzduiască și de două ori mai mulți copii, i-a spus ea lui Grace, pufnind, iar apoi a sorbit din ceai și a continuat, pe un ton scăzut: Lady Melville a fost atât de îngrozită de invazia micuților, încât s-a închis în dormitorul ei vreme de două zile. Nu cred că-i plac copiii. Ei, nu ți se pare ciudat? Necazul cu ea e că-i tare răsfățată. Lady Penselwood, pe de altă parte, e în stare să-și suflece mânecile și să vină să muncească oricând cot la cot cu noi. Închipuie-ți că ieri a venit și a ajutat la pregătirea ceaiului pentru copilași. A stat cu ei și au râs și vorbit precum orice familie mare și fericită. Acum și-a intrat pe

deplin în rol. Războiul i-a dat un nou motiv să-şi investească energia. A cumpărat vacile alea de lapte şi l-a rugat pe domnul Garner să-i arate cum să le mulgă. Închipuie-ţi, marchiza de Penselwood mulgând o vacă! Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată înainte de război. În ceea ce-o priveşte pe Lady Melville, asta nici nu se apropie de animale. Spune că îi provoacă mâncărimi la ochi. Nici măcar nu vrea să adune ouăle din cuibare. Acum avem destule cât să facem omletă pentru tot ţinutul. Lady Penselwood s-a apucat de călărit din nou şi iese la plimbare cu domnul Swift. E un bun prilej să viziteze împrejurimile şi să vadă cu ochii ei cum merg lucrurile. Chiar o admir. Însă nu şi pe Lady Melville, deşi cred că-şi face partea ei de datorie tricotând şosete pentru WI[9].

În primăvară, Freddie a venit acasă, în permisie, îmbrăcat în uniforma lui cafenie, cu bonetă. Nu voia să vorbească despre război, ci doar să facă dragoste cu soţia lui, să bea cu prietenii şi cu familia la Vulpea şi Gâsca şi să cerceteze ferma împreună cu domnul Garner. Grace a fost nespus de fericită să-l revadă. Lunile petrecute pe frontul de vest îl bronzaseră şi-i topiseră carnea de pe oase, dar continua să fie acelaşi Freddie, cu farmecul lui şmecheresc şi cu tachinările lui tandre. Fuma cam mult şi, împreună cu Ruby, umplea bucătăria de fum în doar câteva minute. Grace îi gătea porţii mari din reţetele pe care le învăţase din caietul cu reţete al mamei ei. Raţionalizarea alimentelor îi afectase mai puţin pe oamenii de la ţară decât pe cei de la oraş, mulţumită fructelor şi legumelor şi lactatelor produse pe domeniile marchizului, iar Grace folosea în loc de zahăr mierea pe care o colecta din stupi, pentru ca Freddie să mănânce bine. El devora cantităţi enorme de mâncare, aşa că, atunci când i s-a sfârşit permisia şi s-a întors la regiment, avea faţa fel de plină ca înainte de război, iar obrajii îi erau din nou trandafirii.

Grace se bucurase nespus de mult de prezenţa bărbatului ei acasă. După plecarea lui, s-a simţit copleşită de o singurătate atât de mare, încât nici May şi nici Ruby nu i-o puteau alunga. O parte din ea tânjea după un copil, ca să aibă pe cineva pe care să-l iubească şi căruia să-i poarte de grijă, însă ideea de a aduce un copil într-o lume atât de înfricoşătoare şi de nesigură o speria, aşa că descoperind, la o lună de la plecarea lui Freddie, că nu rămăsese însărcinată, a avut sentimente contradictorii. S-a consolat îngrijind stupii şi grădinile de la conac, scriindu-i, cu cel mai mic scris de care era în stare, lungi misive lui Freddie pe hârtia specială a

poştei aeriene şi rugându-se pentru el în fiecare noapte înainte să adoarmă.

Terminase de multă vreme lucrul la săculeţul cu lavandă pentru Rufus, însă nu ştia cum să i-l trimită. Îl pusese pe măsuţa ei de toaletă, lângă periile de păr şi sticluţele de parfum; săculeţul îi trezea amintiri şi doruri pe care ar fi fost mai înţelept să le uite. Însă, pe măsură ce treceau săptămânile, Grace se trezea din ce în ce mai des deschizând sertarul ca să citească scrisoarea pe care el i-o trimisese la moartea tatălui ei şi bileţelul ce însoţise florile pe care le primise de la el în ziua nunţii. Se ruga Domnului, în gând, ca Rufus să fie ferit de primejdii, şi în aceleaşi rugăciuni fervente îşi cerea iertare pentru inima ei înflăcărată şi nesăbuită.

Iar apoi, într-o zi de vară târzie, Rufus a venit acasă.

Grace îşi împingea bicicleta prin pădure, după o zi lungă petrecută în grădinile de la conac. Aerul era umed, iar musculiţele zburau în roiuri compacte ca nişte norişori, dansând în razele de soare care-şi trimitea, în amurg, lumina printre frunzele copacilor. Grace asculta cu plăcere freamătul animalelor ce mişunau prin ierburi şi se gândea la răsuflarea nocturnă a naturii, despre care Rufus pretinsese că putea fi auzită atunci când întunericul făcea ca auzul oamenilor să se ascută. Tocmai în clipa în care Grace se gândea la el, Rufus i-a apărut în faţă de pe o cărăruie învecinată cu drumul pe care mergea ea.

Era cu totul nepregătită să-l întâlnească, aşa că surpriza imensă şi neaşteptată a făcut-o să-şi uite de orice inhibiţie şi să strige, cuprinsă de bucurie:

– Rufus! Ai venit acasă!

Lui i-a plăcut entuziasmul ei. I-a zâmbit larg, şi-a scos pălăria şi i-a spus:

– Sunt acasă! Şi e al naibii de bine să fiu aici.

Ea a scrutat uniforma lui de căpitan. Arăta mai grozav decât oricând şi a făcut-o să-şi simtă sângele invadat de adrenalină.

– Eşti în permisie?

– Am fost repartizat la Bovington, la Centrul de Operaţiuni al generalului Doncaster, a răspuns el.

– E minunat! a exclamat ea.

– Doar o vizită scurtă. În curând plec din nou. În Africa.

– Aha...

Ochii ei îi trădau dezamăgirea, iar Rufus i-a zâmbit cu afecţiune, de parcă îşi dădea seama pe deplin de dragostea ei arzătoare pentru el şi se simţea mişcat.

– Dar acum sunt aici, a murmurat el.

– Când te-ai întors?

– În după-amiaza asta.

– Arăţi bine.

– Mă simt destul de bine, deşi mâncarea e groaznică. Mi-e dor de friptura doamnei Emerson şi de plăcinta ei cu carne. E o adevărată aventură să fii pe front şi mă tem că, din păcate, o să fie o corvoadă grea şi îndelungată.

– Nu spune asta, a gemut Grace. Nu cred că pot să îndur.

– Atunci, haide să nu mai vorbim despre război. Nu-i aşa că aici e raiul pe pământ? a spus el oftând de plăcere şi îmbrăţişând cu privirea ferigile şi mărăcinişul de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară. Pune-ţi deoparte bicicleta, Grace! Vreau să-ţi arăt ceva.

Ea s-a codit preţ de o clipă, dându-şi seama dintr-odată că era singură cu el. S-a gândit, îngrijorată, la ce-ar fi zis lumea dacă ar fi fost văzuţi.

– Durează un minut, a spus Rufus.

Expresia de pe chipul lui era atât de dulce încât Grace şi-a lăsat bicicleta să cadă în iarbă şi l-a urmat pe poteca de pe care el tocmai venise şi care ducea în adâncul pădurii.

Ferigile le ajungeau până la brâu, iar poteca era atât de îngustă încât erau siliţi să meargă unul în spatele celuilalt. El a urcat o pantă, ducând-o într-o parte a pădurii pe care ea o cunoştea bine, pentru că din când în când îl însoţea acolo pe domnul Swift ca să-l ajute cu fazanii. Însă apoi el s-a abătut de pe potecă şi s-a avântat în hăţiş. Ea l-a urmat, tăcută, până ce copacii s-au rărit, iar în faţa ochilor le-a apărut o poieniţă. La capătul ei se afla o căsuţă de joacă, de lemn, pentru copii.

– Tata a construit-o când eram mic, a spus Rufus. Pentru mine, era o minunăţie.

– Se vede că tatăl tău e foarte iscusit.

– Îi place la nebunie să construiască tot felul de lucruri. Bineînţeles că ar fi fost şi mai fericit dacă ar fi făcut o barcă, a glumit el, râzând pe înfundate şi ridicând din umeri. Dar vino să vezi ce am descoperit.

A luat-o de mână, iar atingerea pielii lui de a ei i-a înfierbântat obrajii lui Grace. Ştia că trebuia să-şi tragă mâna, dar a lui îi dădea o asemenea

stare de bine încât ea s-a lăsat păgubaşă şi şi-a zis că gestul făcut de el era doar unul prietenesc.

Rufus s-a întors spre ea şi şi-a dus un deget la buze. Asta i-a stârnit curiozitatea lui Grace, aşa că a uitat de mână. El a deschis uşa căsuţei cu piciorul, încetişor, şi i-a făcut semn să privească înăuntru. Ea a făcut un pas înainte, dându-i drumul la mână. În colţul cel mai înalt al căsuţei se afla un cuib plin de puişori pufoşi, care îşi deschideau larg ciocurile galbene, în aşteptarea hranei. Grace a rămas locului, privind puişorii, şi toată teama pe care o simţise fiind singură cu Rufus i-a pierit la vederea scenei emoţionante din faţa ei.

– Ce lucru extraordinar e să vezi un cuib plin de pui la sfârşitul verii! a şoptit ea dându-se înapoi. Suntem norocoşi că putem să stăm atât de aproape. Dar cum zboară mama lor înăuntru?

– Pe fereastră. N-are nevoie de mult spaţiu. Am venit să văd casa, să-mi retrăiesc copilăria pentru o clipă. Să mă odihnesc printre amintiri. Viaţa a devenit un pic cam serioasă pentru gusturile mele, a spus el zâmbind trist, iar Grace i-a observat în ochi o tristeţe pe care nu i-o mai văzuse înainte. Venisem aici ca să evadez, iar apoi te-am auzit fredonând pe cărare.

– Fredonam?

– Da.

– Nu mi-am dat seama.

– M-am gândit că o să-ţi placă să vezi puişorii. Dintre toţi oamenii pe care-i cunosc, Grace Valentine, mi-am zis eu, e unica persoană care chiar o să se bucure să-i vadă.

– Sunt adorabili, a răspuns ea, măgulită.

El a privit în jos, la ea, iar în ochi i se citea o tandreţe cât se poate de sinceră şi de lipsită de orice sfială.

– Nu. *Tu* eşti adorabilă, a şoptit el, iar Grace l-a privit cu uimire şi a tresărit auzind acea declaraţie neaşteptată. Fir-ar să fie, Grace, te iubesc! Nu mai pot să neg asta sau să înăbuş ceea ce simt. Te iubesc din toată inima!

Speriată, Grace a suspinat adânc.

– Nu face asta, a îngăimat, dar până şi ea îşi auzea slăbiciunea din glas şi ştia că el îşi dădea seama de sentimentele ei, pentru că o trăda văpaia care i se aprinsese în obraji.

Fără să se lase oprit de slaba ei împotrivire, Rufus s-a aplecat şi a sărutat-o uşor pe buze.

Apoi s-a retras şi i-a zis:

– Dacă nu mă iubeşti, spune-mi-o, şi n-o să te mai sărut niciodată. Promit. Putem să ne prefacem că asta nu s-a întâmplat niciodată.

Grace a clătinat încet din cap.

– Te iubesc, Rufus, a şoptit ea.

Cuvintele, odată rostite, au zburat precum nişte turturele eliberate dintr-o colivie, iar Grace şi-a dat seama atunci că n-avea cum să le mai ia înapoi. Şi şi-a mai dat seama, pe când el o îmbrăţişa ca s-o sărute din nou, că nici nu voia să şi le mai ia vreodată înapoi.

Capitolul 20

Cât timp Rufus a sărutat-o, Grace nu s-a gândit la Freddie. De parcă soţul ei făcea parte dintr-o altă viaţă, ca şi cum existenţa lui ar fi fost un vis şi doar momentul acela cu Rufus ar fi fost real. În braţele lui şi cu nimic care să stea între ei, în afară, poate, de sunetul celor două inimi bătând iute, se simţeau de parcă ar fi fost o singură fiinţă. Nu-i despărţea nici o diferenţă de clasă socială sau de educaţie. Erau, pur şi simplu, doi oameni a căror dragoste crescuse continuu şi irevocabil din momentul în care se întâlniseră pentru prima oară, pe pajiştea din faţa bisericii, cu opt ani în urmă. Grace îşi imaginase acel moment de o mie de ori şi, după judecata ei, de fiecare dată simţise că era firesc să se întâmple aşa. Acum ştia că intuiţia n-o înşelase. Erau două suflete rătăcitoare care se regăsiseră în cele din urmă.

– O, Grace, a suspinat Rufus, dându-i la o parte şuviţele de păr care îi căzuseră pe faţă. Sunt cel mai norocos bărbat din lume fiindcă sunt iubit de tine. Ar fi trebuit, cu mult timp în urmă, să te duc hăt-departe în lumea largă şi să te fi păstrat doar pentru mine.

– Te-am iubit din clipa în care ţi-am aşezat albina aceea pe braţ. Îţi mai aduci aminte?

El a râs.

– Draga mea Grace, bineînţeles că îmi amintesc. Pe atunci erai doar o tânără fată. Ştiam că aveai să înfloreşti într-o femeie minunată. Uită-te la tine acum, cât de uluitoare eşti. Vreau să-mi spui ce ai făcut cât timp am fost plecat. Vreau să aud totul. Nu lăsa la o parte nici un detaliu. Vreau să aud despre albine şi broccoli! Vreau să iau totul cu mine atunci când mă întorc ca să lupt în nenorocitul ăsta de război, a spus el apucând-o de mâini. Dar să nu vorbim despre asta. Haide, plimbă-te cu mine! Cunosc fiecare colţişor din pădurile de aici şi vreau să mă bucur de ele împreună cu tine, în locul ăsta uitat de lume. Căsuţa asta din mijlocului luminişului fermecător o să fie locul nostru secret. Nimeni n-o să ne descopere. Cât timp ne aflăm aici, putem să pretindem că nu există nici o Georgie şi nici un Freddie, doar tu şi cu mine, a încheiat el, sărutând-o pe frunte. Albinuţa mea!

Grace muncea ca de obicei în timpul zilei, iar serile pleca spre casă trecând prin pădure. Rufus îi apărea în cale precum unul dintre cavalerii galanţi ai regelui Arthur, ca s-o răpească şi s-o poarte pe un tărâm fermecat. El dusese câteva pături în căsuţa de joacă, pe care le întindea pe iarbă împreună cu Grace şi pe care stăteau îmbrăţişaţi, savurând puţinul timp în care puteau fi împreună. Rufus se juca cu şuviţele lungi de păr ale lui Grace, dându-i-le pe după ureche sau înfăşurându-le pe degetele lui, şi-i spunea cât de frumoasă era şi cum îl salvase de la o viaţă plictisitoare şi fără sens. Grace îi povestea despre albine, despre Ruby, despre munca ei în grădini şi la fermă, iar apoi îl punea la curent cu bârfele de la conac. Lui îi plăcea să audă părerile doamnei Emerson despre ei toţi, însă Grace avea grijă să nu spună nimic despre Lady Georgina. Era mai bine să nu discute deloc despre soţii lor.

La fel ca şi mama lui, marchiza, Rufus îi adora pe micuţii care fuseseră aduşi de la Londra şi puşi la adăpost în conacul lor. Grace îl asculta cum vorbea despre ei şi simţea o zvâcnire plăpândă undeva în pântec, pentru că şi în ea încolţea dorinţa puternică de a avea copii. Cât de mult şi-ar fi dorit ca Rufus să le fie tată, însă asta era cu neputinţă. Lady Georgina avea să-i dea un moştenitor şi, cu voia Domnului, Grace avea să fie mama copilului lui Freddie. Nimic din dragostea ei şi a lui Rufus n-avea să rămână pe pământ. Nimeni n-avea să ştie despre ea. Această dragoste

trebuia să rămână ascunsă pe vecie şi să moară odată cu ei. Grace îşi dorea nespus de mult ca măcar o mică mărturie să fi rezistat în timp.

În seara de dinaintea plecării lui Rufus în Africa, ea i-a dat săculeţul cu lavandă.

– Draga mea, ce frumos din partea ta. O să-l păstrez cu sfinţenie, a spus el lipindu-şi-l de nas şi adulmecându-i parfumul. Eşti o făptură minunată, a mai zis Rufus, iar apoi şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului ei şi a sărutat-o. Mi-aş dori să poţi pune într-un săculeţ şi mirosul *ăsta*, ca să iau o mică parte din tine atunci când plec din nou la război.

Ea s-a foit pe pătură.

– Mă gâdili.

El a mimat un mormăit de urs.

– Şi aici? a întrebat-o, lipindu-şi buzele de clavicula ei.

Grace a râs incontrolabil şi i-a strigat:

– Da, opreşte-te!

Însă nu voia ca el să se oprească.

Rufus i-a descheiat salopeta şi bluza, luând la rând nasturii de sidef, până ce i-a scos la iveală pieptul şi bumbacul alb al brasierei. Încet şi meticulos, i-a sărutat pielea catifelată dintre sâni. Ea s-a oprit din râs. Până atunci, Rufus n-o mai atinsese niciodată acolo. Fără să scoată un cuvânt, el şi-a strecurat mâna pe la spatele ei şi i-a deschis brasiera. Grace nu l-a oprit. Aerul încremenise în jurul lor, iar pădurea devenise dintr-odată foarte tăcută, de parcă pricepuse solemnitatea acelui moment. Cu sânii dezgoliţi, Grace şi-a ţinut răsuflarea. El a sărutat-o pe gură şi a început să-i dezmierde rotunjimile sânilor, până ce ea şi-a pierdut suflul şi a gemut adânc. Apoi limba a înlocuit degetele, iar Grace şi-a ridicat bărbia, a strâns din pleoape şi a simţit în miezul pântecului o tensiune ce izbucnea precum un foc scăpat de sub control.

Ştia că aveau să treacă luni întregi până să-l vadă din nou. Poate că asta era ultima oară când îl mai vedea vreodată. Războiul făcea ca viitorul să fie incert, iar prezentul, foarte important; nimic nu mai conta în afară de clipa aceea, pentru că Grace nu avea nimic în afară de ea. Atunci, cu simţurile aţâţate şi tânjind după el, l-a lăsat s-o dezbrace. El i-a scos salopeta, ea s-a descotorosit de bluză şi de brasieră. Apoi, el şi-a înfipt degetele în lenjeria ei intimă, i-a tras-o în jos, peste picioare, şi i-a aruncat-o în iarbă. Stând întinsă pe pământ, goală, luminată de frânturile de raze ce se strecurau printre frunze, Grace l-a lăsat pe Rufus s-o

devoreze cu privirea. Soţul ei fusese singurul bărbat care o văzuse dezbrăcată, iar acum stătea dezgolită şi fără apărare sub privirile iubitului ei, care n-a pierdut nici măcar o clipă, ci a început să-i exploreze, plin de o încântare lacomă, fiecare rotunjime şi adâncitură, făcând-o să scoată suspine şi gemete ce nu-i mai ieşiseră niciodată pe gură.

După ce au sfârşit de făcut dragoste, Rufus s-a întins şi a scos din buzunarul jachetei un pachet de ţigări Camel. A aprins una şi a tras din ea.

– O să port mereu în minte amintirea zilei ăsteia, ca să alung ororile războiului, i-a spus el lui Grace. Acum mă simt şi mai apropiat de tine, fiindcă te-am ţinut în braţe şi te-am făcut a mea.

– Când te întorci?

– Nu ştiu.

– O să mă gândesc la tine în fiecare zi.

– Mă bucur. Sunt bucuros să mă gândesc la tine şi să ştiu că mă porţi în gând. Şi vreau să-ţi dau ceva care să-ţi aducă aminte de mine.

A băgat mâna într-un alt buzunar şi a scos din el o cutiuţă de catifea roşie.

– Am fost foarte încântat când am găsit asta. Am cumpărat-o la Londra înainte de război şi am păstrat-o până acum. Nu era potrivit să ţi-o dau atunci.

– O, Rufus, nu trebuia.

– Bineînţeles că *nu trebuia*, dar asta nu m-a oprit să fac ce-am vrut, şi crede-mă că am vrut-o *foarte* mult. Pur şi simplu, mi-a făcut o gaură în buzunar.

Ea a apăsat pe micul buton auriu şi a ridicat capacul. Acolo, scânteind orbitor, se afla o broşă cu diamante ce întruchipa o albină. Grace a suspinat de fericire.

– O, e superbă! a exclamat ea topită de încântare. E perfectă. Nu-mi imaginez să existe pe lume ceva mai potrivit pentru mine decât asta. Cred că a fost foarte scumpă, Rufus. Mă simt jenată...

– Ce dulce eşti, iubito!

– Păi, astea sunt diamante, nu-i aşa?

– Bineînţeles că sunt diamante. Galbene şi albe. Pentru mine, tu eşti cu mult mai valoroasă decât sticla asta frumos şlefuită. Vezi tu, eu te iubeam încă de pe atunci, iar tu nici măcar nu ştiai.

– Şi *eu* te iubeam, iar *tu* nici nu ştiai, a spus ea râzând.

– Trebuie s-o porţi mereu.

– Fii fără grijă, o s-o port.

– Şi dacă te întreabă Freddie de unde o ai?

– O să inventez ceva.

– Poţi să-i spui că ţi-a lăsat-o bunica mea. În semn de mulţumire că ai ajutat-o cu leacul pentru artrita ei.

– E o idee foarte bună. Atunci, aşa o să-i spun. Freddie n-are de ce să se îndoiască de asta.

– De fiecare dată când mai văd o albină, o s-o cumpăr ca să ţi-o dăruiesc, până când o să ai casa plină de dovezi ale dragostei mele. O să-ţi cumpăr o colecţie atât de mare, încât n-o să mă uiţi niciodată.

– Dar oricum nu vreau să te uit niciodată, l-a încredinţat ea, simţindu-se în al nouălea cer.

– Şi nici eu n-o să te uit în veci. Ştii asta, da, Grace? Ştii că, orice s-ar întâmpla, niciodată n-o să-mi uit Albinuţa. Tu o să fii mereu unica şi adevărata mea dragoste.

Chiar în clipa aceea s-au auzit nişte voci venind din inima pădurii. Rufus şi Grace s-au privit, speriaţi.

– Îmbracă-te, a şoptit el, iar apoi a aruncat mucul de ţigară în tufe.

Zoriţi, şi-au tras hainele pe ei. Grace era palidă de frică. Şi-a strecurat cutia de catifea în buzunarul salopetei şi şi-a legat eşarfa pe cap. Vocile nu păreau să se apropie. Acum se auzeau, purtate de briză, un râs uşor de femeie şi murmurul vocii unui bărbat. Rufus a apucat-o de mână pe Grace.

– Vino, i-a şoptit el, însă ea a clătinat din cap în semn că nu. Nu-ţi fie frică! Eu ştiu unde sunt ei, însă ei habar n-au unde suntem *noi*. Ai încredere în mine.

A condus-o, tiptil, înspre locul din care se auzeau cele două voci. De fiecare dată când ceva foşnea sau trosnea sub tălpile ei, Grace se cutremura. Voia să-i spună lui Rufus că ceea ce făceau ei era riscant. Dacă ar fi fost descoperiţi, cum s-ar fi putut dezvinovăţi? Însă el o ţinea strâns de mână şi, cu paşi hotărâţi, îşi croia fără zgomot drum prin hăţiş. În cele din urmă, i-a cerut lui Grace să se lase pe vine. Apoi au privit împreună printre copaci.

Ceea ce au văzut aproape că a speriat-o pe Grace mai mult decât posibilitatea de a fi prinşi. Însă Rufus se distra de minune.

– O, Doamne! a exclamat el, amuzat. Cine ar fi crezut? Mama şi domnul Swift!

– Să mergem, a şoptit Grace, îngrozită la gândul că o surprinsese pe marchiza de Penselwood lipită de un copac de către paznicul de vânătoare.

Citise pe ascuns *Amantul doamnei Chatterley*, carte pe care o împrumutase de la Josephine, dar niciodată nu-şi închipuise că genul ăsta de lucruri s-ar fi putut întâmpla în realitate, şi cu siguranţă că nu lui Lady Penselwood.

– Vezi, toată lumea se îndrăgosteşte. Pun pariu că în toată ţara nu găseşti o nevastă fidelă. Nu cred că mama are parte de prea multă acţiune cu tata. Bunul domn Swift. Nu l-am crezut niciodată în stare de aşa ceva. „Amantul doamnei Penselwood", a chicotit el, punând în cuvinte gândul care tocmai îi trecuse prin minte lui Grace.

– Nu-i putem privi, ar fi urât din partea noastră, a murmurat Grace, întrebându-se dacă Rufus o inclusese şi pe Lady Georgina în afirmaţia lui generală despre soţiile infidele.

– Bine, fie. Haide să ieşim de aici!

El s-a ridicat şi au mers înapoi pe unde veniseră.

– Faci foarte mult zgomot, a şoptit ea, îngrijorată.

– O, sunt prea ocupaţi ca să ne observe, a spus Rufus, râzând din nou şi clătinând din cap. Mama a crescut în stima mea. Bravo ei!

– Nu eşti supărat?

– De ce să fiu supărat? Aş fi un mare ipocrit dacă aş spune că mă deranjează infidelitatea mamei. Nici în vremurile lui bune, tata n-a fost prea atent la nevoile ei. Îşi petrece fiecare moment liber cu modelele lui de bărci, în loc să facă dragoste cu nevastă-sa. Aşa că n-o învinuiesc deloc pe mama pentru că s-a hotărât să caute afecţiune în altă parte. Sunt doar surprins că e vorba de domnul Swift. Probabil că toţi bărbaţii care ar fi fost de nasul ei s-au dus la război, a spus el luându-i mâna lui Grace şi ducându-şi-o în dreptul buzelor. Tu ai o nobleţe naturală, Grace! Există o mulţime de contese care nu sunt doamne. Iar apoi eşti tu. Uită-te la tine: o doamnă din toate punctele de vedere, mai puţin titlul de nobleţe. O, Doamne, dacă mi-ar sta în puteri, ţi-aş da eu unul. Te-aş face contesă, iar tu ai avea mai multă ţinută şi mai mult rafinament decât toate doamnele din aristocraţie! a continuat el, sărutând-o cu blândeţe. Pentru mine, Grace, tu eşti o doamnă în adevăratul sens al cuvântului.

Deodată, gândul că aveau să se despartă a năucit-o pe Grace. S-a aruncat în braţele lui.

– O, dacă ne-am fi putut căsători, a spus ea. Dacă ar fi fost cu putinţă. Dar suntem blestemaţi să ne trăim vieţile despărţiţi. Iar acum tu pleci şi e posibil să nu te mai văd niciodată!

– Draga mea, trebuie să ai mai multă încredere în bătrâna noastră Anglie şi în capacitatea ei de a câştiga războiul, a spus el strângând-o de mână. După ce mă întorc de la luptă, o să te lipesc de copac precum domnul Swift.

Ea a râs, în ciuda suferinţei.

– Eşti răutăcios.

– Râde ciob de oală spartă.

Grace l-a privit cu ochi strălucitori şi i-a spus:

– O, te iubesc atât de mult, Rufus!

– Ştiu că mă iubeşti, iar asta o să-mi susţină moralul până la sfârşitul războiului. Atunci o să fim din nou împreună aici, în locul nostru secret, în care nimeni, în afară de mama şi de domnul Swift, nu ne poate găsi.

Ochii lui au devenit serioşi în timp ce-i mângâia conturul feţei.

– Oricând ţi-e dor de mine, să-ţi treci degetele peste broşa pe care ţi-am dăruit-o, iar asta o să trimită un mesaj telepatic drept în inima mea.

– O, Rufus, te rog... Mă faci să plâng.

El s-a aplecat ca s-o sărute din nou.

– Dacă Domnul are grijă de mine, Grace, o să mă întorc ca să te iau de nevastă. Îţi promit asta. O să divorţez de Georgie. Tu o să divorţezi de Freddie. Nu e nimic pe lumea asta care să ne poată despărţi.

În ziua următoare Rufus a plecat înapoi la luptă, iar Grace s-a întors la muncă. Aparent, în viaţa ei nu se schimbase nimic. Dar înlăuntrul ei totul se schimbase. Grace a descoperit că avea o surprinzătoare abilitate de a trăi două vieţi separate. Una exterioară, în care îi scria lungi scrisori lui Freddie, plângându-li-se lui Ruby, Josephine şi May de cât de dor îi era de el, şi o viaţă interioară, în care inima îi tânjea după Rufus. Grace a descoperit, ruşinată, că avea şi o capacitate uimitoare de a minţi.

Rufus îi scria din Africa scrisori lungi, mereu adresate „domnişoarei Bernadette Short“, care era un nume ales pentru cazul în care Freddie ar fi venit acasă în permisie şi ar fi dat peste vreuna dintre misive. Grace putea oricând să spună că Bernadette era o fată din Londra, care fusese cazată la ei pentru scurtă vreme, iar apoi plecase. Acel nume fals fusese

ideea lui Rufus, una foarte bună. El își începea scrisorile cu „Draga mea micuță B“ și le semna cu formula „al tău loial, Broderick“, cu trimitere la numele unuia dintre strămoșii lui, ceea ce o amuza în mod deosebit pe Grace. Ea păstra acele scrisori cu mare grijă, ascunzându-le împreună cu celelalte două pe care le primise cândva și pe care le ținuse în sertarul măsuței de toaletă. Acum toate scrisorile lui Rufus fuseseră vârâte sub pat, dedesubtul unei scânduri din podea care era slăbită și se putea scoate ușor de la locul ei. Spre deosebire de Freddie, care nu împărtășea în scrisori nimic din experiența lui pe front, scrisorile lui Rufus erau pline de detalii, în măsura în care permiteau cenzorii. Părea că scrisul îi dădea prilejul să se descarce, iar Grace era măgulită că Rufus îi descria în detaliu tot ceea ce simțea și îi povestea despre înfrângerile și succesele pe care le trăia. Era un tânăr foarte inteligent și cultivat, iar scrisorile lui păreau mai degrabă niște nuvele. Oamenii pe care îi descria el deveneau personaje despre care Grace abia aștepta să citească și, pe măsură ce războiul făcea ravagii, personaje a căror moarte tragică ea ajungea s-o jelească. Scrisul lui Rufus era filosofic și plin de înțelepciune, însă un fragment din acele scrisori ajunsese s-o obsedeze pe Grace timp de mai multe zile, făcând-o să plângă cu fața îngropată în pernă:

Larma războiului e atât de mare încât distruge tot ceea ce e viu. Uneori simt că planeta însăși a încetat cu totul să mai răsufle, pentru că atunci când stau sub stele și nu văd nimic altceva decât propriile spaime, încerc s-o aud răsuflând, înăuntru și în afară, înăuntru și în afară, însă nu aud nimic; doar o tăcere mormântală și sunetul inimii mele slăbite, care încă mai bate pentru unica și adevărata mea dragoste.

În miez de noapte, Grace a ieșit din casă înfășurată într-un cojoc de piele de oaie și a stat, cu ochii închiși, în mijlocul grădinii. La început nu și-a auzit decât ritmul agitat al pulsului ce-i zvâcnea în urechi, însă apoi, pe măsură ce bătăile inimii i se linișteau, iar auzul i se ascuța, a deslușit foșnetul slab pe care un mic animal oarecare îl făcea în frunzișul gardului viu. N-a deschis ochii, ci și-a lăsat simțurile să intre în armonie cu tainica viață nocturnă a grădinii. Tânjea să audă acea răsuflare despre care îi vorbise Rufus, dar s-a mulțumit pe moment cu descoperirea că războiul încă nu furase viața grădinii *ei.*

Grace a fost mulţumită să descopere că doamna Emerson, sursa tuturor bârfelor de la conac, nu aflase despre aventura lui Lady Penselwood cu domnul Swift. Bucătăreasa n-o trata nici pe ea *diferit*, ceea ce însemna că n-o suspecta în legătură cu propria aventură cu Rufus. Singura persoană pe care Grace făcea tot posibilul s-o evite era Lady Georgina. În cea mai mare parte a timpului, soţia lui Rufus obişnuia să stea singură, izolată în intimitatea acelei părţi a conacului care le aparţinea exclusiv stăpânilor. În timp ce marchiza cutreiera fermele şi grădinile, chemând femeile la ordine, mulgând vacile, strângând ouăle din cuibare şi călărind alături de domnul Swift, nora ei cea posacă pesemne că tricota şosete pentru organizaţia WI, în salonaşul de la etaj. Doamna Emerson se săturase de ea, la fel şi fetele de la ţară care roboteau la conac. Acestea din urmă preţuiau exemplul dat de acele doamnele de rang înalt din întreg ţinutul care, alături de oamenii de rând, nu pregetau să se îmbrace în salopete şi să-şi murdărească mâinile muncind. Însă, după cum spunea doamna Emerson, Lady Georgina avea un caracter puternic şi o voinţă de neclintit, aşa că nici măcar Lady Penselwood nu reuşea s-o facă să se simtă vinovată şi să dea o mână de ajutor.

Apoi, într-o zi din primăvara lui 1942, Lady Georgina a căutat-o pe Grace în grădini. Părea foarte dornică să-i vorbească. Până acum, în ascunzătoarea de sub patul lui Grace se adunaseră, pe lângă scrisorile lui Rufus, şi nişte mici albine ornamentale al căror număr creştea mereu, alături de o casetă de porţelan, o tabacheră, un ornament de argint şi un medalion de aur. Pe lângă toate astea, Rufus începuse să-i deseneze albine în scrisori, ceea ce o făcea să zâmbească.

– Trebuie să-ţi vorbesc, a spus Lady Georgina pe obişnuitul ei ton semeţ.

Lui Grace i-a sărit inima din piept.

– Desigur, doamnă, a răspuns ea, încercând să găsească pe chipul tinerei stăpâne vreo urmă de bănuială în ceea ce o privea.

Însă Lady Georgina o privea impasibil, fără să-şi trădeze nici un gând sau sentiment.

– Trebuie să-i trimit lui Lord Melville o lădiţă cu miere de albine.

– I-am livrat mierea doamnei Emerson anul trecut, în septembrie. Ar trebui să mai fie destulă în dulapul cu provizii.

Lady Georgina a părut să se tulbure.

– Vreau ca etichetele să fie scrise în mod special, a spus ea.

Grace cunoştea faptul că prizonierii de război, încartiruiţi la o fermă din apropiere, erau cei care scriau de mână etichetele pentru borcanele de miere de la Walbridge.

– Dacă doriţi, planific asta pentru dumneavoastră, a spus ea. Dacă recoltez mierea mai devreme anul ăsta pot, cu siguranţă, să umplu câteva borcane anume ca să vi le dau, însă nu înainte de luna mai.

– Albinele nu fac miere tot timpul?

– Ba da, însă o recoltăm doar o dată sau de două ori pe an.

Lady Georgina a zâmbit acru şi a zis:

– Credeam că mierea se poate recolta oricând vrea apicultorul s-o facă.

– Albinelor nu le-ar plăcea, a răspuns Grace. Ce aţi vrea să fie scris pe etichete?

– Vreau unele făcute special pentru soţul meu. O să fie un cadou. A devenit, deodată, foarte interesat de albine.

Grace a ştiut că s-ar fi dat de gol dacă ar fi părut evazivă, aşa că a răspuns pe loc:

– Probabil că interesul lui se datorează faptului că marchiza-văduvă de Penselwood folosea venin de albine ca să-şi vindece artrita.

Lady Georgina şi-a ridicat o sprânceană.

– Şi leacul ăsta a funcţionat?

– A ajutat, cred.

Grace a surprins privirea lui Lady Georgina poposind deasupra sânului ei drept, acolo unde se afla întotdeauna prinsă broşa în formă de albină.

– Ce broşă frumoasă porţi! a spus ea mijindu-şi ochii.

– Mulţumesc.

– Cine ţi-a dăruit-o?

Grace ştia că Lady Georgina era îndreptăţită să creadă că ea, Grace, n-avea cum să-şi cumpere din banii ei o asemenea podoabă, şi că nici Arthur, pe când trăia, n-ar fi avut suma cu care să-i facă fiicei lui un dar atât de costisitor.

– Marchiza-văduvă de Penselwood mi-a dăruit-o, în semn de mulţumire că am ajutat-o să-şi domolească durerile provocate de artrită. Eu eram cea care administra înţepăturile de albină.

Cel puţin, bătrâna doamnă era moartă şi, astfel, incapabilă să nege povestea. Uimită, Lady Georgina a spus:

– Ce generos din partea ei! Cred că ai făcut-o foarte fericită dacă ţi-a dat un cadou atât de bine gândit şi care să arate atâta bunăvoinţă.

– O port tot timpul, a spus Grace.

– Sper să nu-ţi cadă în timp munceşti. Ar fi păcat s-o pierzi. Te-aş sfătui s-o păstrezi pentru cele mai bune toalete ale tale.

– E prinsă foarte bine, a răspuns Grace atingând broşa cu degetele.

Ar fi vrut să glumească spunând că nimic nu putea face acea albină să „zboare". Aproape că a zâmbit doar pentru ea, fiindcă ăsta era genul de glumă pe care ar fi făcut-o Rufus.

– Cum e Freddie al tău? a întrebat Lady Georgina. Îţi scrie des?

– Scrie cât de des poate.

– Se pare că Lord Melville are prea mult timp liber, fiindcă primesc foarte multe scrisori de la el, a spus Lady Georgina scoţând un chicotit slab, care îi trăda nefericirea şi care i-a arătat pe loc lui Grace că tânăra stăpână minţea.

Dintr-odată, lui Grace i s-a făcut milă de ea şi a spus, plină de patos:

– Mă rog să se sfârşească războiul ăsta stupid. Mă rog ca soţii noştri să se întoarcă acasă şi ca lucrurile să revină la normal. Nu mai pot trăi cu teama că se poate întâmpla ce-i mai rău, nu mai vreau să încerc să-mi umplu mintea cu alte lucruri în vreme ce, de fapt, tot timpul îmi fac griji că Freddie ar putea să fie rănit, sau speriat, sau să-i fie dor de casă, a spus ea râzând amar. Traiul de aici mă umple de tristeţe, iar faptul că nu ştiu ce se petrece cu soţul meu m-ar putea duce la nebunie!

Ochii lui Lady Georgina s-au îmblânzit. Pentru o clipă, ele au fost doar două femei care se temeau pentru soţi, iar distanţa impusă de rangul lor social diferit s-a şters cu totul.

– Cu toţii trăim aceeaşi dramă, a spus Lady Georgina. Tu şi Freddie al tău, eu şi Rufus al meu, Arabella şi Aldrich, alături de mulţi alţii ca noi, care se simt izolaţi şi îngrijoraţi. E insuportabil.

– Şi, deci, de câte borcane de miere aţi avea nevoie? a revenit Grace la subiectul de dinainte.

Nu voia să se apropie prea mult de soţia lui Rufus. Chipul lui Lady Georgina s-a răcit din nou, iar Grace a înţeles că acea răceală n-avea decât foarte puţin de-a face cu ea, cu Grace, în schimb, avea de-a face cu propria nefericire a lui Lady Georgina.

– Şase borcane, cred. Am înţeles că mierea poate fi pusă pe răni.

– Are proprietăţi dezinfectante, a adeverit Grace.

– Ce lucru minunat e mierea şi ce fiinţe deştepte sunt albinele! Te invidiez pentru viaţa ta lipsită de complicaţii.

– Să înţeleg că a dumneavoastră e foarte complicată? a întrebat Grace.

– O, da, nici n-ai idee. Dar asta are legătură cu aşteptările, înţelegi, iar eu nu-mi imaginez că tu, având de îngrijit albinele şi mica ta grădină, ai avea aşteptări care să nu fie împlinite.

Grace s-a încruntat, fiindcă n-a înţeles ce voia să spună Lady Georgina.

– Vreau ca etichetele să fie drăguţe, a continuat aceasta. Vreau ca pe ele să fie desenaţi nişte toporaşi, ca să-i aducă aminte soţului meu de nunta noastră de la Thenfold, şi mai vreau ca pe etichete să apară iniţialele noastre, „R" şi „G", întreţesute. Crezi că se pot face toate astea?

– Bineînţeles, a răspuns Grace, simţindu-se dintr-odată strivită de revelaţia că, oricât de mult o iubea Rufus pe *ea*, viaţa lui avea să fie mereu *întreţesută* cu cea a lui Lady Georgina, precum erau iniţialele de pe etichete.

– Bine. Te rog să-mi aduci mie borcanele. Nu vreau să se amestece cu cele pentru casă. Doamna Emerson poate să fie destul de zăpăcită uneori.

– Aşa o să fac.

– Ei bine, nu te mai reţin. Sunt sigură că ai de lucru în grădină.

Grace a privit-o îndepărtându-se. S-a întrebat dacă discuţia lor avusese loc din pricină că Lady Georgina bănuia ceva, sau dacă ea voise, pur şi simplu, să trimită pe front nişte borcane cu miere. În cazul în care totul pornise de la bănuielile lui Lady Georgina, Grace spera că i le risipise.

Cu teamă crescândă pentru echilibrul ei sufletesc zdruncinat, Grace a fost martora efectelor devastatoare ale războiului asupra celor din jurul ei. Doamna Emerson şi-a pierdut un nepot în Franţa, iar Lady Penselwood şi-a pierdut un nepot în Africa. Alături de cele două femei, multe altele primeau scrisori care le anunţau că soţii sau fiii lor erau morţi, dispăruţi sau grav răniţi. Walbridge a fost cuprins de un doliu care a durat luni întregi. Grace îşi petrecea serile îngenuncheată lângă pat, rugându-se pentru Rufus şi pentru Freddie. Negocia cu Domnul în speranţa ca infidelitatea ei să nu-L facă să i-l ia, drept pedeapsă, pe Rufus. Ştia că ar fi trebuit să promită că avea să pună capăt acelei aventuri, însă nu-şi putea ţine o asemenea promisiune.

Le scria şi lui Freddie, şi lui Rufus la măsuţa din bucătărie, iar amândouă plicurile plecau cu aceeaşi poştă. Uneori, Grace se întreba cum de era cu putinţă să iubească doi bărbaţi în acelaşi timp. Însă sunt multe feluri de a iubi, iar dragostea dintre rude, părinţi şi copii, prieteni, soţi, amanţi e împărţită în tot atâtea feluri diferite, tot astfel cum cele şapte

culori ale curcubeului se deosebesc între ele, şi totuşi, fac parte din acelaşi arc de culoare. Lui Grace i se părea firesc să le spună *ambilor* bărbaţi că-i iubea, iar ăsta era adevărul.

Şi iată că, în toamna lui 1942, Grace a primit o scrisoare prin care era anunţată că Freddie fusese rănit în luptă, în nordul Africii. Ea nici măcar nu ştiuse că Freddie era în Africa. Primind vestea, a avut un simţământ straniu la gândul că amândoi bărbaţii pe care îi iubea luptaseră în acelaşi loc. Freddie era acum internat într-un spital militar, în stare stabilă, şi avea să se întoarcă acasă cât mai curând cu putinţă. Îndurerată, ea şi-a căutat mângâierea alături de cei din familia lui. Nici unul dintre ei nu ştia mai multe. Grace se bucura că Freddie trăia, dar era îngrozită la gândul rănilor pe care le căpătase. Auzise despre bărbaţi întorşi acasă fără mâini sau picioare, desfiguraţi crunt, cu minţile rătăcite. Grace se trezea în miez de noapte din coşmaruri în care se făcea că nu-l mai recunoştea pe Freddie, şi, în timp ce-i privea trăsăturile monstruoase şi însângerate, ochii lui de nuanţa indigoului se preschimbau în ochii căprui ai lui Rufus. În timpul acelor coşmaruri şi la trezirea din ele, Grace ţipa, îngrozită.

Rugăciunile ei pentru Rufus au devenit şi mai pline de fervoare. Îngrijorarea lui Grace creştea pe măsură ce săptămânile treceau fără nici o veste de la el. Dacă ar fi fost ucis în luptă, rănit sau dat dispărut, oare cum ar fi putut ea să afle? În timp ce aştepta întoarcerea lui Freddie, aştepta şi veşti de la iubitul ei. N-a sosit nici una. Grace a încercat în fel şi chip să se apropie de Lady Georgina sau de marchiză, inventând tot felul de pretexte ca să intre în conac. Acolo însă, n-a văzut în purtarea celor două femei nimic care să-i dea de înţeles că lui Rufus i s-ar fi întâmplat ceva rău. Îi scria, implorându-l să-i dea veşti despre el, iar disperarea o făcea să aştearnă pe hârtie fraze din ce în ce mai încâlcite.

Apoi s-a întrebat dacă Lady Georgina le descoperise aventura. Grace depăna în minte, febril, toate momentele discuţiei pe care o avusese cu soţia lui Rufus, încercând să-şi dea seama dacă îi scăpaseră vorbe care ar fi putut s-o dea de gol. Oare Lady Georgina văzuse broşa aceea înainte ca Rufus să i-o dea ei? Oare Rufus lăsase, din greşeală, broşa la vedere? Oare soţia lui ameninţase să-l părăsească dacă el ar mai fi luat vreodată legătura cu Grace? Toate acele posibilităţi se amestecau în mintea ei precum un pachet de cărţi de joc plin de inimi negre. Rufus îi spusese cândva că nimic n-avea să poată să-i ţină departe unul de celălalt, dar în realitate existau o grămadă de lucruri care îi puteau despărţi.

După Crăciun, Freddie a sosit acasă. În afară de rana de pe partea stângă a feţei şi de plasturele de pe ochi, arăta în continuare precum Freddie cel dintotdeauna. Dar pe dinăuntru nu mai era acelaşi, ci devenise înverşunat, arţăgos şi trist, ca şi cum odată cu ochiul îi fusese smulsă şi inima. Iar mai rău decât toate astea la un loc era faptul că Freddie devenise taciturn.

O străpungea cu privirea pe Grace de parcă ea ar fi fost vinovată de nenorocirea care i se întâmplase lui. May a liniştit-o spunându-i că era firesc ca el să se descarce pe cei care-i erau apropiaţi. Însă Grace se întreba dacă nu cumva Freddie putea să-i citească în suflet şi să-l vadă acolo pe Rufus.

Tânjea să întrebe pe cineva despre iubitul ei, dar n-avea pe cine, iar lunile treceau fără să mai primească vreo scrisoare. După o vreme, nu i-a mai scris nici ea. Era mult mai greu acum, cu Freddie acasă. Grace n-a încetat să creadă că Rufus o iubea, iar când Freddie se ducea la bodegă ca să-şi înece amarul, ea deschidea ascunzătoarea de sub pat şi-şi îneca, la rândul ei, durerea în scrisorile lui Rufus. Poate că el ştia că Freddie venise acasă şi îşi dădea seama că ar fi fost primejdios să-i mai scrie lui Grace, chiar dacă acele scrisori veneau pe numele altcuiva. Ea n-avea ce să facă. Putea doar să aştepte ca războiul să se sfârşească şi ca Rufus să se întoarcă. Îşi atingea atât de des broşa de la piept încât asta devenise un tic nervos, iar Freddie, dacă băgase de seamă, n-a întrebat-o niciodată pe Grace de unde primise broşa.

Cea mai faimoasă cursă de cai din Marea Britanie, care are loc anual în localitatea Ascot, pe parcursul unei săptămâni din luna iunie. Prezenţa familiei regale în rândurile publicului face din Royal Ascot mai degrabă un eveniment monden decât unul sportiv.

WRNS sau WRENS a fost, pe parcursul celor două Războaie Mondiale, corpul militar de femei al Forţelor Navale Britanice.

„Blues and Royals" (în lb. engleză în original) – regiment al Armatei Britanice, parte din Cavaleria Regală

Women's Land Army (în lb. engleză în original) – organizaţie civilă britanică, creată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru ca femeile să poată lucra în agricultură şi să-i înlocuiască pe bărbaţii plecaţi pe front

Eroină a poveştii pentru copii *Goldilocks şi cei trei urşi*, transcrisă pentru prima oară în secolul al XIX-lea de către poetul englez Robert Southey

Nume întreg: „The Women's Institute" – organizaţie de femei apărută în 1915 în Marea Britanie cu scopul de a încuraja femeile să ofere sprijin comunităţilor rurale care sufereau ca urmare a Primului Război Mondial

PARTEA A TREIA

Capitolul 21

New York, 1990

Trixie nu putea să doarmă. O răscolea în adâncul stomacului un ciudat fior de teamă, aşa cum i se întâmpla să simtă în liceu, cu o noapte înaintea unui examen important. L-a privit pe bărbatul care dormea liniştit lângă ea. Stătea întins pe spate, iar păturile azvârlite într-o parte îi lăsau la vedere bustul musculos şi textura mătăsoasă a pielii ce strălucea în lumina venită de la felinarele de afară. Îl chema Leo şi era un american de origine italiană. Atractiv, atletic şi amuzant, avea toate calităţile care le-ar fi îndemnat pe cele mai multe dintre femei să facă moarte de om ca să-l cucerească. Însă Trixie nu-l iubea. Nu iubise nici un bărbat dintre cei care îi trecuseră prin pat, şi fuseseră destui. Dar ţinea la el. O făcea să râdă şi n-o enerva, iar Trixie găsea că era plăcut să aibă pe cineva cu care să-şi împartă viaţa. Relaţia lor rezista de opt luni, aşa că ea ştia că nu mai era mult până la despărţire. Cea mai lungă relaţie a lui Trixie durase paisprezece luni.

S-a înfăşurat într-un halat de velur şi s-a dus, tiptil, în camera de zi. S-a aşezat în faţa marii ferestre de la care vedea luminile veşnic aprinse ale oraşului ce-i fusese cămin în ultimii şaptesprezece ani. A privit îndelung la jungla de clădiri înalte şi şi-a simţit inima străpunsă amintindu-şi nesfârşita întindere de apă şi cerul presărat cu stele care fuseseră fundalul tinereţii ei.

La început, fugise de nefericirea care o copleşise. Crezuse că dacă se pierdea în New York, durerea n-avea s-o găsească. Drogurile, alcoolul şi petrecerile nesfârşite păruseră s-o ajute. O vreme, ele îi amorţiseră senzaţia de pustietate din suflet şi o făcuseră să creadă, în mod fals, că era fericită şi împlinită. Mam'Mare trăsese nişte sfori, astfel că Trixie primise un post de junior la o revistă de modă, unde se ocupase cu făcutul ceaiului şi cu îndosarierea de documente. Restul timpului şi-l petrecuse culcându-se numai cu bărbaţi care puteau fi lesne uitaţi, iar Trixie făcuse asta în încercarea de a-l şterge o dată pentru totdeauna pe Jasper din amintirea ei. Suzie Redford fusese cea care o ajutase să-şi revină, aruncându-i drogurile în closet şi strigându-i că era cazul să-şi vină în fire înainte să-şi piardă locul de muncă şi întregul viitor. Nici un bărbat nu merita ca, din cauza lui, să se autodistrugă.

Încetul cu încetul, serviciul ei a salvat-o. Iubea moda, iar fetele din departament i-au devenit curând prietene stabile. Curând, voinţa de a reuşi i-a schimbat pornirile hedonistice în ambiţie. Cât timp se concentra intens pe ceva, se putea feri să recadă în melancolie, iar atât timp cât se afla la New York putea să fie altcineva decât cea care fusese odinioară. Se ducea acasă cât mai rar posibil, pentru că nu mai voia să fie fata cu inima frântă, care se lupta cu amintirile la vederea fiecărei dune de pe plajă.

Trixie avea acum treizeci şi şase de ani. Cei mai mulţi dintre prietenii pe care-i avea erau căsătoriţi şi aveau copii, însă ea era măritată cu serviciul. Muncise din greu ca să ajungă acolo unde era acum. Nu deveneai editor de modă peste noapte. Toată lumea ştia cât era de dedicată meseriei, dar nimeni nu bănuia motivul. Privită din exterior, Trixie părea că le avea pe toate: frumuseţe, un serviciu bun, un iubit arătos, un cerc de prieteni devotaţi, un apartament spaţios în Soho şi o garderobă plină cu haine create de designeri. Pentru lumea din afară, ea părea să aibă *totul*; pentru Trixie, ceea ce-i lipsea era exact singurul lucru care conta cu adevărat.

Era în biroul ei atunci când sunase telefonul. Fusese surprinsă să audă vocea tatălui ei, fiindcă o suna rar.

– Salut, tată. Ce mai faci?

El a ezitat o clipă, iar nodul din stomacul ei s-a strâns şi mai mult.

– Din păcate, am veşti proaste, a început el. Mama ta are cancer.

Pentru Trixie ar fi fost acelaşi lucru dacă Freddie ar fi anunţat-o că Grace fusese condamnată la moarte.

– O, Doamne! a suspinat, sprijinindu-se de birou în timp ce camera se învârtea cu ea. Cât de rău e?

– Nu-i deloc bine. Tumoarea a fost descoperită târziu şi, fiind la cap, e inoperabilă. Mama ta a făcut şedinţe de chimioterapie, dar excrescenţa nu s-a micşorat. Nu mai au ce să-i facă.

– A făcut chimioterapie? De cât timp se întâmplă asta?

– De vreo şase luni.

– De ce nu mi-aţi spus?

– Ea n-a vrut să-ţi spun. Nu voia să te îngrijorezi.

– Să mă îngrijorez? Glumeşti?

– Aşa am crezut că e cel mai bine.

– E groaznic. Ar fi trebuit să-mi spui. Ar fi trebuit să fiu acolo. Vin acasă acum, a declarat ea, hotărâtă. Iau primul avion.

În stare de şoc, Trixie a zburat către Boston, iar apoi a luat cursa care făcea conexiunea cu insula. În timp ce privea oceanul strălucitor de sub ea, şi-a adus aminte de cuvintele pe care i le spusese lui Jasper la despărţire: „Dacă verşi lacrimi în apa acestui port, înseamnă că o să te întorci". Vărsase multe lacrimi atunci când plecase prima dată la New York. Acum lacrimile erau pentru mama ei. Regreta cu disperare faptul că tăiase legăturile cu cei de acasă. Îşi privise părinţii ca pe nişte fiinţe a căror dragoste i se cuvenea de drept, iar revelaţia că şi ei erau muritori însemnase pentru ea o lovitură nemiloasă. Nici măcar nu se gândise vreodată că plasa de siguranţă pe care i-o ţineau întinsă n-avea să rămână mereu aşa. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu ei, şi-a spus ea, abătută. Suspinând încetişor în eşarfă, Trixie a reflectat la iubirea necondiţionată a mamei ei şi s-a ruşinat să recunoască faţă de sine însăşi că ea, ca fiică, îi răspunsese lui Grace cu prea puţină dragoste. Pe lângă faptul că îi fusese mamă, Grace însemnase pentru Trixie şi o foarte bună prietenă, fără de care nu putea să-şi imagineze viaţa. Nu putea să lase să se întâmple aşa ceva. Orice s-ar fi întâmplat, n-avea de gând să-şi lase mama să moară.

Era toamnă, iar un vânt rece biciuia oceanul. Tatăl ei venise la aeroport ca s-o întâmpine. Trixie l-a sărutat şi a băgat de seamă cât era de tras la faţă, de parcă trupul lui fusese acela pe care îl răvăşise cancerul. Încă o dată, ea a regretat amarnic că nu venise acasă mai des.

– Mama ta nu vrea mare tam-tam, a spus el. Ştii cum e ea. Ultimul lucru pe care şi-l doreşte e ca toată lumea din jurul ei să fie neliniştită.

– Nu se poate face nimic? a întrebat Trixie.

– Doar un miracol o mai poate salva, a răspuns Freddie abătându-şi privirea. Aşa că roagă-te pentru unul.

Au mers cu maşina pe străzile pavate cu piatră cubică şi mărginite de case frumoase, placate cu şindrilă cenuşie, străzi pe care copacii începuseră să-şi scuture frunzele portocalii şi galbene de parcă şi-ar fi împrăştiat lacrimile, iar Trixie a simţit un val de nostalgie la gândul copilăriei pe care şi-o petrecuse acolo, o vreme în care inima îi fusese plină de optimism. A privit oamenii care se plimbau liniştiţi pe trotuare, râzând în lumina molcomă a după-amiezii. Unii dintre ei îşi duceau câinii în lesă, alţii îşi ţineau de mână copiii, iar Trixie a tânjit după ceea ce ar fi putut să fie viaţa ei. Privind în vitrinele buticurilor, şi-a imaginat vieţile senine, lipsite de griji ale vânzătorilor. Petrecuse atât de mult timp în New York, încât uitase cât de seducătoare era insula Tekanasset.

Mama ei se afla în acea cameră de zi veşnic ticsită cu o grămadă de lucruri. Grace stătea pe canapea, învelită cu o pătură. Focul era aprins, iar din CD-player se revărsau acorduri de muzică clasică. Fiecare suprafaţă era împodobită cu flori, iar parfumul lor umplea aerul de mireasma verii care trecuse. Câinele lui Grace era întins la picioarele stăpânei lui, sforăind liniştit. Văzându-şi fiica, Grace a întins, fericită, mâinile către ea şi i-a zâmbit.

– Draga mea, ce surpriză plăcută!

Trixie s-a aplecat şi şi-a sărutat mama. Nu arăta atât de rău pe cât îşi închipuise. De fapt, tatăl ei arăta mai rău. Grace părea doar un pic mai îmbătrânită.

– Ar fi trebuit să-mi spui..., a început Trixie.

Mama ei a întrerupt-o:

– Crede-mă, nu e aşa de rău.

Însă resemnarea ostenită din spatele zâmbetului îi trăda gravitatea bolii.

– Ce flori superbe! a exclamat Trixie, silindu-se să nu plângă.

Grace a fost fericită să schimbe subiectul.

– Nu-i aşa că sunt minunate? Bineînţeles, buchetul cel mai stufos e de la Mam'Mare. A fost minunată! Toată lumea m-a tratat foarte amabil, a povestit Grace zâmbind şmechereşte. Până şi Evelyn s-a oferit să mi-l împrumute pe unul dintre bucătarii ei. Îţi vine să crezi? Îţi dai seama că am refuzat-o.

– Ce femeie nătângă! Îmi închipui că vrea să fie bocitoarea-şefă, a spus Trixie.

– Ei bine, cu siguranţă că vrea să-şi bage nasul peste tot.

– Ca să poată să bârfească, apoi, cu toată lumea.

Deodată, Grace a părut cam obosită.

– Dragă, nici nu ştii cât mă bucur să te văd. Ce bine arăţi! Cât ai de gând să stai?

– Mi-am luat liber o săptămână. Mi-am adus laptopul ca să pot lucra de aici.

– Asta e bine. Am nevoie să mă ajute cineva să îngrijesc albinele. Trebuie să le punem la culcare pentru iarnă şi nu cred că am destulă putere ca s-o fac singură.

Lui Trixie i-a săltat inima în piept de bucurie la gândul că avea să fie folositoare. Pe când era copil, îi plăcuse întotdeauna s-o ajute pe mama ei la albine, iar Grace făcuse un costum mic de protecţie special pentru ea.

– Mi-ar plăcea, a răspuns ea, entuziasmată. Trebuie să păzim stupul ca nu care cumva să intre în el moliile cerii, şi să ne asigurăm că albinele au destul spaţiu.

Grace a zâmbit, mulţumită.

– Dragă, tu *chiar* ascultai!

Chipul lui Trixie s-a luminat de un zâmbet sfios.

– Un pic. Îmi doresc să fi ascultat mai mult.

***

În zilele următoare, Trixie şi-a ajutat mama să îngrijească albinele. În caz că uitase, Grace i-a reamintit despre cât de important era să verifice stupii la intervale regulate de timp, ca să vadă dacă albinele stocau polen şi nectar, dacă matca era sănătoasă şi depunea ouă, dacă albinele erau adunate grămadă sau dacă roiau. Grace vorbea pe un ton răbdător şi plin de afecţiune, de parcă povestea despre copiii ei, iar lui Trixie i s-a pus un nod în gât, fiindcă înţelegea cât de mult însemna pentru mama ei ca, dacă avea să moară, albinele să fie bine îngrijite în continuare.

– Nu poţi să înveţi din cărţi despre creşterea albinelor, Trixie, a spus Grace. Trebuie să stai pe lângă un crescător de albine experimentat şi să înveţi din experienţa lui, aşa cum şi eu am învăţat de la tatăl meu. Tot secretul e să le păstrezi pe albine mereu fericite. Iar ţelul ăsta ni-l atingem dacă le deranjăm cât mai puţin posibil. Trebuie să te mişti foarte

lin atunci când te afli în preajma lor. Fiinţele astea mici sunt înzestrate cu personalitate, iar multe dintre cele mai în vârstă pot să-ţi dea de furcă. Astea din urmă sunt cele pe care trebuie să le mulţumeşti cel mai mult.

Trixie a observat că Grace era slăbită şi obosea cu uşurinţă. Însă masca toate astea sub un zâmbet aproape continuu, iar albinele ei păreau să-i facă plăcere mai mult decât orice altceva. Trixie înţelegea cât de bolnavă era maică-sa doar atunci când o vedea luând o cantitate enormă de pastile, lucru care se întâmpla de obicei dimineaţa, şi se întreba dacă, fără ele, organismul lui Grace ar mai fi fost în stare să funcţioneze.

Trixie a mai băgat de seamă şi blândeţea cu care Freddie o îngrijea pe Grace. El fusese întotdeauna rece şi distant, însă acum, la şaptezeci şi trei de ani, se îmblânzise, astfel încât între el şi soţia lui înflorea o afecţiune caldă, precum o floare ce şi-ar fi desfăcut petalele după o iarnă grea. L-a surprins privind-o pe mama ei cu o expresie nostalgică şi cu ochii plini de durere şi de regret. Dacă în trecut Trixie se întrebase ce anume îi apropiase pe cei doi, care erau atât de diferiţi unul faţă de celălalt, acum aflase răspunsul. *Iubirea*. Nimic altceva nu mai conta.

– Mamă, ce anume te fascinează cel mai mult la albine? a întrebat Trixie în a treia seară de la venirea ei, după ce dăduseră la o parte capacele stupilor, iar Grace îi explicase toate lucrurile la care un crescător de albine trebuia să fie atent atunci când pregătea insectele ca să hiberneze până la venirea primăverii.

– Haide să mergem pe plajă, ce zici? i-a propus Grace. Îmi place să stau pe dune şi să privesc marea. Vino să luăm şi nişte pleduri. N-o să-i spunem tatălui tău, ca să nu se îngrijoreze.

Un vânt rece biciuia plaja, iar marea era întunecată şi agitată. Norii alergau pe cer, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu stelele. Cele două femei s-au aşezat pe o dună năpădită de iarbă şi şi-au acoperit umerii cu pledurile. Trixie şi-a aprins o ţigară. Grace a privit până la capătul lumii şi s-a întrebat ce se afla de partea cealaltă. Oare ce urma după?

– Ştii ce mă fascinează la albine, Trixie? Viaţa. Asta cred că e cea mai incredibilă însuşire pe care o au. Creativitatea lor înnăscută. Oamenii pot să construiască maşini şi avioane şi pot să zboare până la lună. Dar un trup funcţionează datorită unui soi de inteligenţă pe care noi n-o putem înţelege. Probabil că oamenii de ştiinţă ar putea să creeze un corp şi un creier, însă ei n-ar putea să creeze inteligenţa, n-ar putea să aducă acel corp la viaţă. Inteligenţa care guvernează albinele şi modul lor complex

de viaţă e una pe care noi n-o înţelegem. Noi n-am putea produce miere, însă creaturile astea mici fac destulă pentru ele şi pentru noi şi nu se plâng. Mie mi se pare că asta e ceva extraordinar.

Grace s-a întors spre fiica ei şi a zâmbit trist, iar apoi a adăugat:

– Albinele sunt legătura dintre mine şi tinereţea mea, precum şi dintre mine şi tatăl meu, pe care l-am iubit enorm.

– El a fost de acord ca tu şi tata să vă căsătoriţi?

– Îl iubea pe Freddie. A ştiut că el era potrivit pentru mine dinainte ca eu să ştiu, a spus ea, chicotind. Mi-a spus să nu fiu atât de visătoare încât să pierd din vedere ceea ce se afla chiar sub nasul meu. Avea dreptate, bineînţeles. Eu îl cunoşteam pe Freddie de o viaţă. Eram foarte apropiaţi, dar niciodată nu mă gândisem la el ca la un posibil iubit. Îmi fusese mai degrabă ca un frate.

– Aţi fost căsătoriţi aproape cincizeci şi cinci de ani, mamă! Asta e o mare realizare.

– Da, aşa e, a răspuns ea cu glas şoptit.

– Tata mereu a fost distant, ştii, un om de care cu greu te puteai apropia. Cred că se îmblânzeşte cu vârsta.

– Pe dinăuntru e un om blând şi duios.

– Aşa ai spus mereu.

– Pentru că-l cunosc.

– Şi pentru că-l iubeşti?

– Da, îl iubesc. Am trecut prin vremuri grele, dar niciodată nu m-am gândit să-l părăsesc. Generaţia ta renunţă imediat ce lucrurile devin un pic mai dificile. Noi avem un simţ al datoriei care vouă vă lipseşte. Chiar şi când..., a început ea să spună, însă apoi s-a oprit, iar privirea i-a fost înghiţită de noapte. Chiar şi atunci când lucrurile s-au înrăutăţit foarte mult, eu niciodată, pentru nimic în lume nu m-am gândit să-l părăsesc.

Tonul ultimelor cuvinte ale lui Grace a devenit interogativ, de parcă nici ei nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai spusese. De parcă abia acum pricepea ce însemnau spusele ei. Trixie a privit-o cu atenţie. Ştia foarte puţine despre trecutul lor, fiindcă ei nu vorbiseră niciodată despre el. Însă fraza pe care mama ei tocmai o rostise fusese atât de plină de semnificaţii, încât deschisese, cât de cât, o uşă prin crăpătura căreia Trixie putea să întrevadă o aluzie la o viaţă secretă.

– Mi-aş dori să-ţi găseşti pe cineva cu care să-ţi împarţi viaţa, Trixie, a spus Grace. M-aş stinge împăcată dacă aş şti că ai pe cineva.

– Mamă, fericirea nu constă doar în a-ţi găsi o pereche, crede-mă. N-am nevoie de un soţ şi de copii ca să fiu fericită. Am serviciul meu şi le am pe prietenele mele. Sunt foarte mulţumită.

Grace i-a aruncat fiicei ei o privire plină de gravitate.

– Ascultă ce-ţi spun, draga mea. Viaţa nu înseamnă nimic dacă nu iubeşti.

– Te iubesc *pe tine*, a răspuns Trixie ridicând din umeri şi simţind cum lacrimile începeau să-i înţepe ochii.

– Ştiu că mă iubeşti, dragă, *şi* că-l iubeşti pe Jasper.

Trixie şi-a stins ţigara în nisip.

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a răspuns ea în şoaptă.

– Draga mea, iubirea nu se împuţinează neapărat odată cu trecerea timpului, iar uneori prima iubire e cea mai puternică. Însă trebuie să-l dai uitării pe Jasper. Nu poţi lăsa o dramă din trecut să-ţi strice şansele din prezent.

Grace a închis ochii şi a râs cu amar. Era o lecţie pe care tatăl ei, dacă ar fi trăit îndeajuns de mult, ar fi încercat s-o înveţe *pe ea*.

– Nimeni nu se poate compara cu Jasper, mamă. Ăsta e adevărul. Nimeni, a repetat ea, iar ochii i-au strălucit de la flacăra aprinsă a brichetei pe care o ţinea în mâinile făcute căuş. Iată că am spus-o cu voce tare! Nimeni nu se compară cu el.

Dintr-odată, Trixie a părut înfrântă, mai mică şi parcă rătăcită. Grace şi-a trecut braţul în jurul fiicei ei şi a tras-o mai aproape. Şi-a apropiat obrazul de părul lui Trixie şi a oftat.

– Nu pot să-ţi spun pe cine să iubeşti. Inima alege pentru tine şi nimeni nu poate să facă nimic în privinţa asta. Te iubesc, Trixie. Tu o să fii mereu fetiţa mea, chiar dacă acum eşti om în toată firea, cu o viaţă independentă de a mea. Sunt mândră de tine, a adăugat Grace ţinându-şi ochii strâns închişi, neputând să îndure gândul că aveau să se despartă. Vreau doar să mă asigur că o să fii bine...

***

În noaptea aceea, Trixie n-a putut să adoarmă. A coborât la parter şi s-a dus să fumeze tolănită în balansoar, privind grădinile şi întinderea oceanului de dincolo de ele. Şi-a adus aminte de dragoste şi de cum era să iubeşti. Oricât de mult şi-ar fi spus că nu-i păsa de căsătorie şi de întemeierea unei familii, adevărul era că îi păsa foarte mult. Nu tânjea

după copii, dar tânjea să iubească pe cineva. Îi era dor să îmbrăţişeze un bărbat ştiind că dragostea îi era împărtăşită. Gândurile i s-au îndreptat către Jasper, aşa cum i se întâmpla mereu atunci când bea prea mult şi devenea posomorâtă. S-a întrebat ce făcea el acum. Dacă se căsătorise sau dacă avea copii. Dacă mai cânta la chitară sau dacă o abandonase, aşa cum făcuse cu ea şi cu insula Tekanasset.

În timp ce îşi lăsa gândurile să rătăcească, a observat o umbră lângă stupi. La început a crezut că era mama ei, însă Grace dormea la etaj, iar, din nu ştiu ce motiv, Trixie simţea mai degrabă prezenţa unui bărbat. S-a ridicat şi a dat ocol casei. Nu era nimeni acolo, în afara stupilor şi a vântului rece care bătea dinspre ocean. Trixie a rămas locului pentru o clipă, ascultând valurile şi ritmul lent al propriei răsuflări. N-a văzut pe nimeni, dar încă avea strania senzaţie că nu era singură. A simţi un fior rece străbătând-o din cap până-n picioare. A tras un ultim fum din ţigară, iar apoi a aruncat-o în iarbă. Atunci când a făcut asta, atenţia i-a fost atrasă de şopronul de la capătul grădinii. De parcă cineva o bătuse pe umăr şi-i făcuse semn să se uite într-acolo. De parcă cineva *voia* ca ea să se uite la uşa care acum stătea deschisă şi scârţâia uşor în bătaia vântului.

Trixie a apucat-o pe potecă, mergând cu paşi măsuraţi. Era întuneric, doar luna îşi reflecta razele argintii în crengile umede ale tufelor desfrunzite, făcându-le să lucească. Trixie a împins uşa şi a păşit înăuntru. În toţi anii în care trăise aici, niciodată nu intrase în acel şopron, fiindcă nu avusese nici un motiv s-o facă. Acum, ea a aprins becul care atârna de un fir din tavan şi care parcă o privea de sus. Inima a început să-i bată sub imboldul unui sentiment de vinovăţie, fiindcă şi-a dat seama că acolo era refugiul mamei ei. În şopron domnea aceeaşi dezordine ca şi în camera de zi a lui Grace. Aici găseai unelte de grădinărit, pachete cu fertilizator şi seminţe, cutii cu bulbi uscaţi, echipament apicol, borcane goale, capace şi rame vechi pentru stupi, pe care nu le mai folosea nimeni. Peste tot plutea un miros dulce, stătut. Trixie a privit de jur împrejur, neştiind după ce anume trebuia să se uite.

Încă o dată, a simţit prezenţa cuiva în apropiere. A privit peste umăr, dar n-a văzut pe nimeni. Doar curentul se strecura prin golul uşii care rămăsese deschisă. Trixie a răsuflat adânc şi a întrebat în şoaptă:

– Ce vrei să găsesc?

A stat nemişcată o clipă, sperând să primească un răspuns. Dar nimeni nu i-a vorbit. Uşa a scârţâit, făcând-o să sară în sus. Apoi, Trixie şi-a

ridicat privirea şi a văzut o casetă de lemn de mahon aşezată deasupra tocului uşii. Acela ar fi fost ultimul loc în care să se uite, fiind deasupra capului ei şi, mai mult decât atât, ticsit cu cărţi de grădinărit. În timp ce lua caseta şi o dădea jos, lui Trixie a început să-i bubuie inima în piept. Grăbită, a deschis capacul şi, spre marea ei mirare, a descoperit înăuntru două teancuri groase de scrisori ale căror plicuri purtau ştampilele poştei aeriene.

L-a ridicat pe primul şi a văzut că destinatarul era o anume „domnişoară Bernadette Short", care locuia în Căsuţa Crescătorului de Albine din Walbridge. Lui Trixie i-a stat inima în loc: Walbridge. *Acela* era locul de baştină al lui Jasper. Tremurând, s-a uitat la adresa de pe plicurile scrisorilor din celălalt teanc: „căpitanul Rufus Melville", cuvinte scrise de mâna lui Grace pe plicurile expediate la Oficiul Poştal al Forţelor Britanice. Nu recunoştea numele acelui căpitan şi niciodată n-o auzise pe mama ei pomenindu-l. Pe fundul casetei se găseau alte două răvaşe, pe care apărea acelaşi scris de mână ca şi pe plicurile scrisorilor trimise acelei Bernadette. Răvaşele îi erau adresate, simplu, „domnişoarei Grace Hamblin". Trixie văzu pe spatele plicurilor emblema cu leu şi dragon care se regăsea şi pe plicurile scrisorilor lui Jasper. A simţit cum sângele începea să-i zvâcnească în tâmple. Nu putea s-o întrebe pe mama ei ce însemnau toate astea, fiindcă dacă Grace ar fi vrut ca ea să ştie, i-ar fi spus până acum.

S-a întins pe podea şi a citit mai întâi cele două scrisori adresate lui Grace Hamblin. Una dintre ele fusese scrisă după moartea tatălui lui Grace, iar cealaltă era o simplă felicitare pe care Grace o primise cu prilejul nunţii ei. Amândouă erau semnate „Rufus", iar deasupra fiecărei coli era ştanţat un „R", precum „J"-ul lui Jasper. Probabil că cei doi erau rude, dar cum? Unul era Duncliffe, iar celălalt, Melville.

Derutată, Trixie a desfăcut teancul de scrisori adresate lui Bernadette, care era legat cu nişte sfoară pentru grădinărit înnodată de mântuială. Şi-a dat seama pe loc că „micuţa B" nu era Bernadette, ci Grace, şi că acel nume fals fusese inventat pentru ca relaţia dintre expeditor şi destinatarul real să nu poată fi descoperită. Petele de pe foi şi gradul de uzură al hârtiei i-au dat de înţeles lui Trixie că, de-a lungul anilor, mama ei le recitise de nenumărate ori.

Scrisorile lui Rufus Melville erau romantice şi pline de sensibilitate, cu albine schiţate la întâmplare printre cuvinte. Autorul lor scria pe larg

despre război, despre experienţele lui şi despre intensitatea dragostei pe care i-o purta lui Grace. În fiecare scrisoare, el vorbea despre dorinţa de a avea un viitor împreună cu ea. Ultima misivă fusese scrisă în septembrie 1942.

După ce a citit toate scrisorile lui Rufus către mama ei, Trixie a luat celălalt teanc şi a încercat să-l desfacă. Spre deosebire de sfoara cu care fuseseră legate laolaltă scrisorile lui Rufus, cea de acum fusese înnodată strâns şi nu era din soiul celor folosite pentru grădinărit. Lui Trixie i s-a urcat sângele la cap descoperind că în acel teanc se aflau scrisorile pe care Grace i le scrisese lui Rufus, scrisori care, din nu se ştie ce motiv, îi fuseseră returnate expeditorului. Hârtia lipsită de pete şi nodul de sfoară strâns legat erau mărturii cât se poate de clare ale faptului că Grace nu deschisese niciodată scrisorile acelea, ci că doar le pusese la păstrare în casetă. Acum, Trixie era hotărâtă să desfacă nodul. Îşi dorea să-l fi putut tăia de-a dreptul.

I-a luat ceva timp ca să deznoade sfoara, dar voia cu orice preţ să citească scrisorile. Dintr-odată, asta i s-a părut nespus de important, de parcă supravieţuirea mamei ei ar fi depins de citirea acelor scrisori. Ultima bucată de sfoară s-a desprins, Trixie a desfăcut, cu grijă, nodul, iar apoi a început să citească. Şi-a dat seama încă de la primele rânduri că mama ei îl iubea pe bărbatul acela. Trixie citea cuvintele cu inima bătându-i din ce în ce mai tare. Scrisorile lui Grace erau lirice şi pline de farmec, îi dădeau lui Rufus o mulţime de veşti şi-i aduceau mereu aminte de primul lor sărut, care se petrecuse în pădure. Ochii lui Trixie erau acum plini de lacrimi. Nu ştia dacă plângea pentru iubirea mamei ori pentru pierderea pe care o suferise tatăl ei.

Ea n-a băgat de seamă trecerea timpului, într-atât de mult se cufundase în teancul de scrisori de dragoste ale lui Grace. Cu cât citea mai mult, cu atât era mai uimită de viaţa secretă ale cărei taine i se desfăşurau în faţa ochilor. La urmă, Trixie a găsit o scrisoare care nu se potrivea cu cele aflate în restul teancului. Plicul, ca toate celelalte, îi era destinat căpitanului Rufus Melville, însă scrisoarea aflată înăuntru îi era adresată lui Freddie. Trixie s-a schimbat la faţă atunci când şi-a dat seama, cu groază, că, dacă mama ei îi trimisese lui Rufus scrisoarea pe care i-o scrisese lui Freddie, era mai mult decât probabil ca pe cea pe care i-o scrisese lui Rufus să i-o fi trimis, de fapt, lui Freddie. Trixie şi-a dus mâna la gură şi a scos un suspin, înţelegând implicaţiile. Oare mama ei

ştia că făcuse o asemenea greşeală? De ce şi-ar fi citit propriile scrisori către Rufus?! Bineînţeles că n-ar fi făcut-o. Ea recitea scrisorile *lui* către *ea*. Care erau şansele ca ea să nu-şi fi dat seama că făcuse o greşeală atât de cumplită? Şi care erau şansele ca Freddie să-şi fi dat seama?

Ultima scrisoare pe care Grace i-o scrisese lui Rufus data din martie 1943, şapte luni după ce el încetase să-i mai scrie. În acele şapte luni, tonul scrisorilor lui Grace devenise din ce în ce mai agitat. Oare de ce încetase Rufus să-i mai scrie? Şi de ce erau returnate scrisorile ei? Oare Rufus murise în luptă?

Atunci când Trixie a terminat de citit ultima scrisoare, era trecut de ora 4 dimineaţa. Nu se simţea deloc obosită. Tremura din tot trupul, precum un cal de curse aflat lângă linia de start, ceea ce îi aducea aminte de perioada în care luase cocaină. Era plină de energie, de tensiune şi de întrebări care aveau nevoie de răspunsuri.

Apoi i-a venit în minte acel moment în care, cu mulţi ani în urmă, Grace începuse să plângă în hohote la gândul că avea să-şi piardă fiica din pricina lui Jasper. În seara aceea stătuseră una lângă alta în balansoar. Trixie îşi aducea aminte foarte bine de toate astea, pentru că durerea lui Grace fusese atât de mare încât păruse disproporţionată. Dar dacă, oare, Grace nu plânsese pentru fiica ei, ci pentru tatăl lui Jasper, *care murise*? Trixie şi-a luat capul în mâini şi a scos un geamăt adânc. Dintr-odată, totul a devenit mult mai clar. Întreaga povestea se lega acum, prindea contur. Rufus trebuia să fi fost tatăl lui Jasper. Iată de ce părinţii ei ştiuseră, de la bun început, că Jasper n-avea să se căsătorească niciodată cu ea. Îi cunoşteau familia, ştiau ce soi de oameni erau. Şi încă ceva: Freddie ştia că Grace îl iubise pe Rufus, iar ea ştia că Freddie îi aflase secretul. În privinţa diferenţei de nume, trebuia să fi existat o explicaţie simplă. O tradiţie a titlurilor de nobleţe englezeşti de care ea, Trixie, să nu fi avut habar.

Însă mai rămânea o întrebare fără răspuns: oare de ce returnase Rufus toate scrisorile pe care le primise de la Grace? Dacă el nu murise în război, oare ce anume pusese capăt relaţiei lui cu Grace? Trixie nu putea să-şi întrebe mama – intuia că ea, oricum, nu ştia răspunsul – şi nici pe tatăl ei.

Un singur om putea s-o ajute să rezolve acel mister: Jasper, fiul lui Rufus Melville. A încerca să afle adevărul de la el era o întreprindere cu totul hazardată. La urma urmei, aşa cum ea nu ştiuse nimic despre

aventura mamei ei, era perfect posibil ca nici Jasper să nu fi avut habar de aventura tatălui său. Însă Trixie şi-a zis că merita să încerce.

Capitolul 22

Trixie nu fusese niciodată în Anglia. Nu i se păruse ciudat până atunci fiindcă Anglia era foarte departe, iar părinţii ei nu-i vorbiseră decât foarte rar despre ţara lor de origine. Însă acum Trixie îşi dădea seama că totuşi *era* ciudat, pentru că Freddie şi Grace se născuseră şi crescuseră în Anglia, şi tot acolo se căsătoriseră. Măcar dacă i-ar fi venit ei în minte să-i întrebe mai multe despre vieţile lor, însă fusese atât de blocată în propria dramă încât nu-şi imaginase că mama ei trăise una asemănătoare. Nu bănuise niciodată că şi mama ei avusese inima frântă din dragoste, aşa că n-o crezuse în stare să-i înţeleagă durerea trăită în acel moment cumplit în care Jasper o părăsise. Abia acum îşi dădea seama Trixie cât de mare îi fusese greşeala.

Descoperind povestea de dragoste a lui Grace, acum înţelegea de ce ai ei n-o duseseră niciodată în Anglia: nici Freddie, nici Grace nu voiau să-şi amintească trecutul. Probabil că mutarea în America însemnase un nou început pentru amândoi. Depărtarea de Anglia pusese o distanţă mare între Rufus şi Grace, dându-le celor doi soţi o şansă de a-şi reclădi căsnicia. Sau cel puţin aşa credea Trixie, care privea acum pe fereastra avionului în timp ce acesta ateriza lin pe aeroportul din Londra.

Trixie se simţea vinovată să se furişeze, fără ştirea părinţilor ei, în localitatea lor de baştină. Ruşinată, s-a gândit că asta însemna, de fapt, să-şi vâre nasul acolo unde nu-i fierbea oala, aşa cum o făcuse şi în cazul scrisorilor de dragoste ale lui Grace. Acum se întreba cât din vizita ei în Anglia avea legătură cu Rufus Melville şi cât cu Jasper Duncliffe.

Cât despre călătoria în sine, Trixie o pusese la cale cu uşurinţă. Rifat Ozbek, un designer de modă care trăia la Londra, dar care era faimos şi în Statele Unite, îi promisese să-i acorde un interviu la hotelul Claridge's.

După asta, Trixie avea să ia trenul spre Dorchester, în comitatul Dorset. Asistenta ei îi făcuse o rezervare la hanul Vulpea şi Gâsca din Walbridge. Iar de acolo, avea să exploreze. Nu ştia la ce să se aştepte şi nici nu îndrăznise să ceară amănunte cuiva de la birou, deşi două dintre colegele ei erau englezoaice.

Privind de la fereastra avionului, Trixie s-a gândit, ca primă impresie, că Londra era un oraş posomorât şi cenuşiu, cu case miniaturale şi străzi mărginite de copaci ale căror frunze tomnatice spărgeau monotonia peisajului, adăugându-i tonuri bine-venite de portocaliu şi de galben. Deasupra oraşului se îngrămădeau nori joşi şi compacţi ce păreau să fie acolo dintotdeauna, ca şi asfaltul ud care lucea slab în lumina spălăcită a zilei.

După ce a trecut de controlul paşapoartelor şi de vamă, Trixie a ajuns la o staţie de taxi. S-a înseninat la vederea unui taxi londonez, în care s-a urcat fără ezitare, savurându-şi plimbarea prin oraş precum un copil care se bucura de prima lui cursă într-un carusel. Totul părea ireal. De la fereastra taxiului, Trixie a privit cu uimire autobuzele mari şi roşii, casele pitoreşti şi străzile frumoase şi înguste, ticsite de trecători cu umbrele. Făcuse o greşeală spunându-i taximetristului că era prima dată la Londra, fiindcă acesta s-a apucat să-i servească drept ghid, semnalându-i toate atracţiile turistice într-o engleză cu accent local pe care ea abia dacă o înţelegea.

Au trecut de Muzeul de Istorie Naturală, de magazinul Harrods, de reşedinţa ducelui de Wellington din Hyde Park Corner, iar apoi, făcând un ocol care avea să crească binişor preţul cursei, taximetristul şi-a plimbat clienta pe lângă palatele Buckingham şi St. James, ajungând în cele din urmă, prin sud, la hotelul Claridge's. Londra era captivantă, iar acum Trixie îşi dorea să fi avut mai mult timp ca s-o poată vizita pe îndelete. Şi-ar fi dorit şi să aibă lângă ea pe cineva căruia să-i împărtăşească impresiile şi emoţiile ei.

Hotelul Claridge's s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor. Privind mocheta stacojie şi stucaturile albe, Trixie s-a simţit purtată înapoi în timp, într-o epocă plină de grandoare şi de eleganţă. Şi-a adus aminte de unul dintre serialele preferate ale mamei ei, *Familia Palliser*, pe care-l avea acasă, înregistrat pe casetă video, şi la care se uita din când în când. Cu acţiunea plasată la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, serialul o ajutase să-şi formeze o primă impresie, memorabilă, despre Anglia. Acum, în timp ce

trecea de ușa rotativă, Trixie a savurat, cu un plăcut sentiment de nostalgie și de déjà-vu, sunetele familiare ale accentelor englezești și clinchetul linguriţelor de argint pe porţelanul ceștilor.

I-a dat în păstrare portarului geanta ei de voiaj, oprindu-și doar o trusă pe care a luat-o cu ea la toaletă, ca să se împrospăteze înainte de întâlnire. Din pricina zborului lung, se simţea precum o rochie șifonată care avea nevoie urgentă de un fier de călcat. Și-a privit fața în oglindă și s-a întrebat dacă Jasper avea s-o găsească foarte schimbată.

Rifat era un bărbat fermecător și captivant, care i-a ţinut o companie foarte plăcută în timpul prânzului. Abia atunci când s-a văzut în tren, în drum spre Dorset, Trixie și-a îndreptat din nou gândul către adevăratul scop al acelei călătorii. Avea să-și înceapă cercetările de la Căsuţa Crescătorului de Albine. Dacă Jasper locuia într-o reședinţă impunătoare de pe o moșie întinsă, ea își imagina că n-avea să-i fie deloc greu să-l găsească. Judecând după tot acel tărăboi pe care familia lui îl făcuse cândva în legătură cu întoarcerea lui la Walbridge, Trixie se îndoia că Jasper se mutase în altă parte. „Cei de soiul lui", așa cum îi plăcea tatălui ei să spună, puneau datoria înainte de orice altceva. Poate că tot datoria fusese cea care îl îndemnase pe Rufus să-i trimită lui Grace scrisorile înapoi? Oare el își sacrificase iubirea pe altarul tradiţiei, așa cum o făcuse și fiul lui? Și dacă așa stătuseră lucrurile, oare Rufus făcuse acel sacrificiu cu amărăciune sau cu sânge-rece? Și oare să fi ajuns tatăl și fiul să regrete vreodată hotărârea pe care o luaseră?

În timp ce trenul se îndrepta către Anglia rurală, suburbiile metropolei dispăreau, făcând loc dealurilor verzi, cu coame rotunjite, și pădurilor. Chiar și pe burniţă, culorile aprinse ale toamnei păreau să ardă precum niște flăcări pe fundalul cenușiu al văzduhului din care se cernea ploaia măruntă. Casele de oraș erau înlocuite de ferme și de căsuţe desprinse, parcă, din cărţile de povești, iar în locul mașinilor se vedeau acum vaci și oi care pășteau liniștite pe coastele dealurilor. Lanurile erau delimitate de garduri vii, iar de la distanţă toate acele pătrate arătau precum o mantie gigantică făcută din petice în tot felul de nuanţe de verde. Trixie nu-și dezlipea privirea de la fereastră, fermecată de frumusețea nostalgică a Angliei și întrebându-se în câte dăți părinţii ei admiraseră aceleași peisaje.

Se întunecase atunci când trenul a ajuns la Dorchester. Nu mai ploua, însă aerul era rece și umed, aducându-i aminte lui Trixie de iernile din

Tekanasset, unde frigul te pătrundea până în măduva oaselor. Ea şi-a vârât eşarfa în haină, iar apoi şi-a târât geanta de voiaj până la o staţie de taxi. Un bărbat gras, care mirosea a tutun şi a locantă fast-food, a dus-o până la Walbridge pe nişte străzi înguste, iar în timpul ăsta i-a pus nenumărate întrebări, deşi ea ar fi preferat să contemple locurile în tăcere. Dacă ar fi fost în America, Trixie i-ar fi spus să tacă, dar se simţea mai puţin sigură pe sine în ţara în care era doar o străină.

– Ăsta de aici e Walbridge, a spus taximetristul cu un puternic accent de om de la ţară, pe când treceau peste un pod de piatră cenuşie care ducea către un orăşel.

Drumul continua pe lângă un rând de magazine şi de case înşirate într-o curbă lină, privelişte care i-a amintit lui Trixie de strada principală din Tekanasset, pentru că şi Walbridge arăta de parcă fusese uitat de timp. Casele erau construite dintr-o piatră poroasă, iar unele dintre ele chiar aveau acoperişuri de paie, străpunse de nişte coşuri şubrede ce scoteau fum precum ţigările unor paznici de noapte care s-ar fi oprit din patrulare pentru o scurtă pauză. Una sau două căsuţe arătau de parcă ar fi fost locuite de hobbiţi, fiindcă uşile de la intrare erau mici, iar ferestrele se aflau foarte aproape de sol. Felinarele îşi aruncau lumina portocalie pe trotuare, acolo unde frunzele se adunaseră în grămezi, ca şi cum vântul şi-ar fi lepădat jucăriile pe jos. Trixie privea, uimită, la toate astea. Iată locul natal al lui Jasper. Aici ar fi trăit *ea* dacă s-ar fi măritat cu el. Nu-i venea să creadă că acela era orăşelul pitoresc pe care părinţii ei se hotărâseră să-l lase în urmă.

Hanul Vulpea şi Gâsca era alcătuit, în principal, dintr-o bodegă de modă veche, cu zugrăveală albă şi cu grinzi negre, având intrarea împodobită cu o firmă batantă ce înfăţişa o vulpe cu mutră vicleană, care îşi contempla cina. Ferestrele cu aspect medieval erau alcătuite din mici panouri de sticlă tăiate în formă de romb, iar ramele le fuseseră încastrate adânc în zidurile groase. Trixie a plătit cursa şi a rămas locului pentru câteva clipe, uitându-se lung la strada îngustă. Casele de pe ambele părţi erau aplecate precum nişte bătrâni gârboviţi; Trixie s-a întrebat dacă fuseseră construite aşa, sau dacă se înclinaseră odată cu trecerea anilor.

Hanul avea două uşi: una a bodegii, cealaltă – a pensiunii. Strălucirea aurie a luminii de deasupra primei uşi era mai atractivă, promiţând companie şi o băutură tare, căci dinăuntru se auzea vuietul glasurilor şi

se simţea mirosul lemnelor arse în cămin. Însă se făcuse târziu, iar Trixie era obosită după călătorie. New Yorkul părea departe acum. Aşa că ea a deschis cea de-a doua uşă şi a intrat în recepţie.

– Dumneata trebuie să fii domnişoara Valentine? a întrebat-o pe Trixie o doamnă arătoasă, care şedea în spatele unui birou.

– Da, eu sunt, a răspuns Trixie.

Femeia i-a zâmbit cu căldură.

– Mă gândeam eu. Lasă-mă să te ajut cu geanta, dragă. De unde vii? Nu pari englezoaică, a spus ea, pornind să urce scara abruptă.

– Vin din America.

– Eşti în vacanţă?

– Doar pentru câteva zile.

– Ciudat că ai ales Walbridge! Nu-i o destinaţie turistică. Oamenii vin aici pentru păsări. Avem foarte multe specii rare în zona râului. Şi specii de peşti, bineînţeles. Nu suntem departe de mare, dacă-ţi place genul ăsta de lucruri.

– Părinţii mei sunt de aici.

– Chiar aşa?

– Da, sper să găsesc pe cineva care să-i fi cunoscut.

– Care sunt numele lor, dragă?

– Freddie şi Grace Valentine.

După expresia apărută pe faţa femeii, s-a văzut limpede că ea nu recunoscuse numele, aşa că Trixie a adăugat:

– Au plecat imediat după război, însă familia tatălui meu a rămas aici.

– Ei bine, n-am de unde să ştiu. Nu m-am născut la Walbridge. Noi ne-am mutat din Sussex acum doisprezece ani, ca să fim mai aproape de fiica noastră, care s-a măritat cu un băiat din Walbridge. Trebuie să vorbeşti cu cineva mai în vârstă. O să-i găseşti pe toţi la bodegă, a sfătuit-o femeia pe Trixie, apoi a adăugat, chicotind: Ei sunt cei care proptesc barul. Sunt nişte adevăraţi stâlpi, n-ai cum să nu-i vezi!

– Mulţumesc, aşa o să fac.

– Cred că ţi-e foame.

– Un pic.

Femeia a descuiat o uşă roşie şi a condus-o pe Trixie într-o cămăruţă cu un pat dublu şi o fereastră.

– Baia e pe coridor. Am tras draperiile peste fereastră, dar dimineaţă, dacă vrei să le dai la o parte, o să vezi priveliştea dinspre râu. E foarte

frumoasă. Coboară la bar când dorești. O să-ți gătesc ceva. Ce zici de o plăcintă de casă, care să te încălzească? Cred că, fiind americancă, nu ești obișnuită cu frigul.

Trixie a zâmbit. Era limpede că femeia nu fusese niciodată în America.

– Mulțumesc. Mi-ar plăcea să mănânc plăcintă de casă.

Nu știa ce conținea, însă cuvântul „cald" suna promițător.

Trixie s-a simțit mult mai bine după o baie lungă și după ce s-a îmbrăcat cu haine curate. Apoi a coborât la bodegă. Acolo oamenii fie că se grupaseră în jurul meselor de lemn masiv, fie că ședeau pe taburetele de la bar. La vederea lui Trixie, cu toții și-au ridicat privirea. Ea își dădea seama că n-aveau prea mulți vizitatori într-un oraș atât de mic precum Walbridge. Încăperea mirosea puternic a fum de la focul care ardea, reconfortant, în șemineu, și de la țigările clienților. Trixie s-a așezat pe un taburet, iar apoi și-a aprins și ea o țigară. Barmanul a privit-o admirativ și i-a luat comanda. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu păr care începea să se rărească și cu o față proaspătă și prietenoasă. Trixie știa că n-avea să treacă mult până să intre în vorbă cu ea. El i-a servit cocktailul cu rom, iar femeia, căreia el îi spunea Maeve, i-a adus plăcinta de casă, care era deopotrivă fierbinte și gustoasă.

– Deci, de unde ești? a întrebat barmanul într-un final, neputând să-și ascundă interesul față de ea.

– Din America, a răspuns Trixie, iar apoi a repetat conversația pe care o avusese cu Maeve.

El dădea din cap în semn de aprobare, dornic să fie de ajutor.

– Valentine, a murmurat, mijindu-și ochii albaștri precum floarea de nu-mă-uita. Pe strada principală a existat un magazin care vindea haine pentru femei, numit Red Valentine. Dar asta era acum mulți ani, pe când eram copil. O s-o întreb pe mama, poate știe ea. Sunt aproape sigur că acum nu există nimeni pe aici cu numele ăsta. Îi cunosc pe majoritatea oamenilor din Walbridge. Vezi tu, bodega asta e inima orășelului Walbridge, care e o localitate mică. Probabil că familia despre care întrebi s-a mutat.

– O să-l găsesc pe cel mai în vârstă om din încăpere, ca să-l întreb pe el, a spus Trixie zâmbind și rotindu-și privirea de jur împrejur.

– O să-ți fac cunoștință, a spus el cu entuziasm. Singurul lucru pe care îl au în comun oamenii în vârstă e că tuturor le place să vorbească despre trecut.

„Nu şi părinţilor mei“, a meditat Trixie, plină de tristeţe.

– Cât ai de gând să stai? a întrebat el.

– Câteva zile.

– Cunoşti pe cineva aici?

– Nu.

Faţa lui s-a luminat de un rânjet fericit.

– Ei bine, acum ştii. Numele meu e Robert Heath, apropo.

I-a întins mâna lui Trixie, iar ea i-a scuturat-o.

– Salut, Robert. Pe mine mă cheamă Trixie.

El s-a încruntat.

– E diminutivul de la Beatrix, a adăugat ea, ca să-l ajute.

– Ca Beatrix Potter, scriitoarea de cărţi pentru copii?

– Sau ca regina.

El s-a încruntat din nou.

– A Olandei, a completat Trixie.

– Singura regină pe care o cunosc eu e regina *noastră*, a spus el, ridicând un pahar ud şi uscându-l cu o cârpă. Şi, ia spune, ce ai de gând să faci după ce găseşti pe cineva care să-i fi cunoscut pe părinţii tăi?

– Să pun multe întrebări.

El a ridicat din sprâncene şi a spus:

– Misterioasă!

Ea a răspuns, cu un rânjet ironic:

– N-ai idee!

– Păi, sper să găseşti răspunsurile pe care le cauţi.

– Aşa o să fie, a răspuns Trixie. Nu plec de aici fără să le aflu, a zis ea stingându-şi ţigara şi aprinzând imediat alta. Îţi sună cunoscut numele de Jasper Duncliffe? l-a întrebat pe barman.

Faţa lui Robert s-a luminat; în sfârşit, recunoştea omul despre care era întrebat.

– Vrei să spui Jasper *Penselwood*. El şi ai lui locuiesc la conac.

Inima ei a început să bată iute.

– Conacul Walbridge?

– Da.

– Dar era Duncliffe, nu Penselwood, nu-i aşa?

– „Era“ e cuvântul-cheie aici. Acum i se spune Penselwood. Marchizul de Penselwood.

Era rândul ei să fie derutată.

– Nu înțeleg. De ce și-a schimbat numele?

– Titlurile englezești sunt foarte complicate, a spus el, bucurându-se de neștiința ei. Dacă familia mea n-ar fi muncit, de generații, pentru aristocrați, nici eu nu le-aș ști. Să-ți explic. Fiul marchizului de Penselwood e contele Melville. Fiul lui Lord Melville e Lord Duncliffe. Trei nume pentru o singură familie. E absurd, bineînțeles. Cândva, pe când abia începusem să lucrez la bar, Jasper Duncliffe obișnuia să vină aici și să bea împreună cu prietenii lui. Apoi a plecat în America, să cânte într-o formație. Știi... obișnuia să cânte și aici înainte să se ducă totul de râpă. Avea voce bună. Credeam că urma să ajungă departe, cu toții am crezut asta. Dar apoi a murit fratele lui, a spus Robert pe un ton solemn, clătinând din cap. A fost o tragedie. Nu era genul de șofer care să conducă cu viteză. Și nici nu era neatent din fire. A fost un accident. Era un om cumsecade. Îmi aduc aminte de înmormântarea lui..., a oftat Robert, făcând o pauză, după care a adăugat: A fost o zi tristă pentru întreg orașul.

– Ce s-a întâmplat după ce Jasper s-a întors din America?

Robert a pus paharul jos și a început să usuce altul.

– A devenit marchizul de Penselwood și s-a căsătorit cu Charlotte Hanbury-Johnson.

– Cum e soția lui?

– Îl cunoști pe Lord Penselwood?

El a privit-o cu suspiciune, iar ea a înțeles că, dacă voia să mai afle și alte informații de la barman, trebuia să-i spună că-l știa pe Jasper.

– L-am cunoscut în America pe vremea când încerca să ajungă star rock, a spus ea râzând melancolic. Asta a fost cu mulți ani în urmă. Eram prieteni. Mai cântă la chitară?

– Nu cred. Mi-l aduc aminte stând în locul în care stai tu acum, aplecat peste un pahar de whisky și lamentându-se că părinții nu-l înțelegeau. Voiau ca el să intre în armată.

– Ura armata.

– De aia a și plecat în America. A fost mare păcat că s-a întors. Ar fi ajuns faimos.

– Ca Beatles.

El a zâmbit nostalgic.

– Da, cam ca Beatles. Asta ar fi fost grozav. Am fi avut bilete gratuite la concerte.

– Conacul e cumva prin apropiere?

– Poţi să mergi pe jos până acolo. Vara, grădinile sunt deschise publicului, aşa că locul e împânzit de indicatoare. N-ai cum să nu le vezi.

– Presupun că nu sunt deschise acum, nu?

Robert a clătinat din cap în semn de negare.

– Nu, nu sunt. Ar fi trebuit să vii în mai sau în iunie. Grădinile alea sunt spectaculoase.

– *El* mai vine vreodată la bodega asta?

– Nu, dar fiul lui vine. Îşi cumpără ţigări de aici, a spus Robert, rânjind.

– Câţi ani are?

– Aproape cincisprezece. Iar eu mă fac că nu văd.

– Şi cum e soţia lui Jasper?

El a ridicat din umeri, cu un aer neutru.

– E de treabă. Ocupată, îţi dai seama, aşa cum era de aşteptat. Este exact ca soacra ei, Lady Georgina. Ai zice că-s surori gemene. Amândouă sunt *foarte* ocupate.

Robert a apăsat pe cuvântul „ocupate", iar Trixie a dedus că mai degrabă ele se chinuiau să pară ocupate. A pus paharul jos.

– Mai vrei o băutură?

– De ce nu? s-a învoit ea. Fă-o slabă.

– Cum vrei, a spus el în timp ce desfăcea capacul unei sticle de Bacardi din care i-a turnat încă un pahar lui Trixie. Cu ce se ocupa tatăl tău?

– Lucra la fermă.

– Pe moşia Walbridge?

– Da. Mama mea era crescătorul de albine.

Pe faţa lui s-a ivit un zâmbet larg; şi-a pus mâinile în şold.

– Păi, de ce nu zici aşa? Bunicul meu a fost grădinarul-şef în timpul războiului. Pun pariu că el îi cunoştea pe părinţii tăi. Ce păcat că nu mai e în viaţă! Dar mama cred că ştie. A muncit ani buni pentru familie. Acum lucrează pentru bătrâna Lady Penselwood, care are o casă la marginea oraşului. Are nouăzeci de ani şi încă e în putere.

– Asta e bunica lui Jasper, nu? a întrebat ea.

– Exact. Nu se înţelege deloc cu celelalte femei din familie. De asta trăieşte la marginea oraşului. E o cucoană bătrână şi puternică. Indestructibilă precum un tanc Sherman.

– Ferice de ea că a ajuns la o vârstă atât de înaintată!

– Femeile ca ea trăiesc o veşnicie. Pun pariu că Regina-Mamă o să ajungă la o sută.

– De ce crezi că se întâmplă asta?

– Felul în care sunt crescute. Noi, oamenii de rând, murim mult mai devreme, a spus el, coborându-şi glasul şi aplecându-se peste tejgheaua barului. Sau poate că femeile de soiul ăsta sunt mult prea încăpăţânate ca să renunţe înainte de momentul în care sunt cu adevărat pregătite să se ducă pe lumea cealaltă.

În clipa în care a pus capul pe pernă, Trixie s-a gândit la Jasper. Cum avea să-l întâlnească? Oare putea să-şi facă, pur şi simplu, apariţia la el acasă şi să sune la uşă? Oare aşa ceva ar fi fost socotit o gafă? Trixie îşi imagina că viaţa la conac era formală, cam ca acasă la Plantagenet Palliser, aşa cum văzuse ea în acel serial de televiziune. Şi, pe lângă asta, ce ar fi crezut soţia lui despre apariţia ei pe nepusă masă? Soţia lui... Trixie şi-a ascuns faţa în pernă şi a gemut înăbuşit. Ce fusese în mintea ei? Era nebună că venise aici. Trecuseră şaptesprezece ani de când ea şi Jasper îşi declaraseră unul altuia că se iubeau. Şaptesprezece ani de când el îi spusese că nu se putea căsători cu ea. Şaptesprezece ani de secetă pentru inima pârjolită a lui Trixie. Ce putea ea să spere că avea să se întâmple acum? Ca Jasper să-şi regrete hotărârea luată cu ani în urmă, ca el să-şi părăsească soţia şi copiii pentru ea? Asta n-avea să se întâmple niciodată, iar ea, oricât de dor i-ar fi fost de el – şi o, cât de mult îi era! – nu voia să destrame o familie.

În loc să se uite la ea ca la fata de care se îndrăgostise, Jasper ar fi privit-o acum cu milă. În timp ce el se căsătorise şi avusese copii, ea rămăsese încremenită în timp, precum un heleşteu stătut, complăcându-se în autocompătimire şi păreri de rău. Cu siguranţă că ea rămăsese de căruţă, iar el mersese înainte. Ce rost avea să-l revadă? Unde ar fi dus asta? Nicăieri, iată adevărul gol-goluţ. Ar fi fost ca şi cum ar fi rupt coaja de pe o rană doar ca să ia de la capăt procesul de vindecare. Însă ea, venind la Walbridge, nu se gândise la asta. Nu se gândise decât să-l mai vadă încă o dată pe bărbatul pe care îl iubise. Acum îşi dădea seama cât de proastă fusese ideea ei.

Mintea îi spunea să-şi facă bagajele dis-de-dimineaţă şi să ia trenul înapoi spre Londra. Însă inima ei insista să rămână. Aici era orăşelul în care părinţii ei crescuseră şi se căsătoriseră. În care mama ei se îndrăgostise de contele Melville şi în care relaţia lor dramatică luase

sfârşit fără nici o explicaţie. Mama ei plecase din Anglia pentru totdeauna, cu inima frântă. Şi cum rămăsese cu tatăl ei? *Cum*, oare?

În timp ce trecea, în derivă, de la starea de trezie la somn, Trixie şi-a amintit de mama ei hohotind în leagăn. Acea imagine i-a invadat mintea şi i-a întărit hotărârea de a încerca să afle adevărul. Ştia că era important. Cineva îi îmboldea conştiinţa, o împingea de la spate, îi şoptea, în gând, că era într-adevăr *foarte* important. Înainte să se cufunde în obscuritatea rece a somnului, Trixie a văzut cu ochii minţii silueta unui bărbat stând lângă nişte stupi. Nu putea să-l vadă clar, şi totuşi, îl recunoştea. Da, îl ştia la un nivel adânc, ce ţinea de subconştient, iar el îi zâmbea cu dragoste.

Capitolul 23

Răsăritul a străpuns întunericul cu o vigoare specifică verii. Razele de soare au cuprins copacii, iar pescăruşii au scos ţipetele lor pline de jale în timp ce planau deasupra râului. Trixie a tras draperiile. Inima i s-a umplut de bucurie la vederea peisajului plin de pace din faţa ei. Un şir de raţe sălbatice plutea pe suprafaţa lacului ca un convoi de nave mici; o salcie îşi îmbăia delicat ramurile în apă. Frunze portocalii se adunaseră lângă mal, acolo unde un căţel se juca, agitat, până ce stăpânul lui l-a chemat înapoi cu un fluierat. Trixie a privit cerul de un albastru pal, în cuprinsul căruia pâlcurile de nori se împrăştiau risipite de o adiere blândă de vânt, şi a oftat de plăcere. Vedea acum de ce spuneau oamenii că Anglia era frumoasă. Burniţa trecuse şi razele soarelui preschimbaseră cenuşiul într-o strălucitoare lumină aurie.

Trixie şi-a luat micul dejun jos, la bodegă, iar Robert a anunţat-o, plin de mândrie, că aranjase ca ea să se întâlnească cu mama lui la prânz.

– A cunoscut-o pe mama ta, a spus el. Grace era numele ei, nu-i aşa? Mai mult decât atât, pe când avea vreo douăzeci de ani, mama a muncit o vreme pentru o anume Josephine Valentine. Red Valentine, chiar ăsta

era numele magazinului. Am o memorie peste măsură de bună, s-a lăudat Robert zâmbind glumeț.

Trixie era impresionată.

– Josephine e sora tatălui meu. Mi-o aduc aminte venind să ne viziteze, împreună cu bunicii mei, pe când eram mică. Avea buzele vopsite cu o nuanță de ruj de un roșu foarte intens, iar parfumul ei îmi dădea dureri de cap. Însă mi se părea incredibil de elegantă. Arăta ca un star de cinema. Cine știe pe unde o mai fi acum.

– Poți s-o întrebi pe mama mea. Îi place foarte mult să vorbească despre trecut. Odată ce se pornește, n-o mai poți opri. Ia spune-mi, ce ai de gând să faci în dimineața asta?

– Mă duc să caut Căsuța Crescătorului de Albine.

– Ai idee pe unde e?

– Nu. Speram ca tu să mă luminezi.

El a râs.

– Maeve trebuie să știe. E membră a Comitetului Parohial, ceea ce înseamnă că a vizitat fiecare casă din Walbridge.

Maeve a intrat în bodegă, venind din hol.

– Îmi aud cumva numele luat în deșert?

– Trixie caută Căsuța Crescătorului de Albine, a spus Robert. I-am zis că tu ar trebui să știi unde e.

– Și chiar așa este, a răspuns Maeve, plină de avânt, iar apoi i-a spus lui Trixie: Știi, eu distribui revista parohială. Nu există casă în Walbridge în care să nu fi călcat.

– Mama mea era crescător de albine, a spus Trixie.

– O, iubesc albinele. Sunt niște insecte fascinante, a gângurit Maeve. Când te gândești că fac miere de unele singure. Sunt foarte deștepte. Încă există stupi acolo. Robin Arkwright e crescătorul de albine acum. În același timp, lucrează și ca pădurar. Știe totul despre păsări. Uneori îmi trimit oaspeții la el, mai ales pe cei interesați de păsări, pentru că omul ăla e o enciclopedie. Întreabă-l de corcodelul cu cioc bălțat sau de furtunarul de Baleare. Ce nume minunate, nu-i așa?

– Minunate, a fost de acord Trixie. Unde găsesc căsuța?

– E o zi superbă ca să mergi în plimbare până acolo. Poți să urmezi drumul principal, dar ocolești. Eu aș lua-o pe cărare și aș traversa moșia. Asta e ruta cu peisaje și cea pe care o recomand celor cazați la hanul nostru. Stai, să-ți desenez o hartă.

A început să deseneze în caietul de lângă casa de marcat.

– Treci de biserică, intri la fermă pe *aici*. Treci de căsuţe şi intri prin poarta *asta*. O să vezi un indicator care-ţi arată cărarea. Se pare că stăpânii moşiei au făcut un proces la tribunal ca să interzică trecerea publicului prin părţile acelea, dar au pierdut. Judecătorul a spus că oamenii au voie să admire o casă atât de frumoasă, care pe deasupra mai e şi monument istoric. Îţi vine să crezi? Aşa că şi tu ai dobândit dreptul ăsta, dragă. Bucură-te de el!

Trixie a pornit pe poteca îngustă care dădea în strada principală. Strada era lată şi pitorească, mărginită pe o parte de magazine cu ziduri de culoarea nisipului, iar pe partea cealaltă de locuinţe construite la întâmplare, cu acoperişurile şi hornurile înălţându-se spre cer la înălţimi şi în unghiuri diferite, ceea ce dădea locului o plăcută lipsă de simetrie. Câţiva oameni se plimbau pe trotuar, iar pe lângă Trixie trecuseră şi una sau două maşini, dar în general atmosfera era liniştită.

Trixie a ajuns la biserică. Cimitirul era tăcut, lumina dimineţii scălda pietrele funerare, iar mierlele scurmau frunzele căzute în iarbă. Trixie se întreba dacă nu cumva bunicul ei era înmormântat acolo. Mai târziu, avea să dea o raită prin cimitir. În clipa aceea s-a deschis uşa bisericii şi a ieşit pastorul, împreună cu o femeie în vârstă, care purta o eşarfă pe cap, fustă de tweed şi cizme de cauciuc. Bătrâna se sprijinea într-un baston şi gesticula viguros cu cealaltă mână. Pastorul şi-a dat capul pe spate şi a râs din toată inima. Vrând să afle ce îi amuza atât de tare, Trixie s-a oprit ca să-i asculte. În timp ce se plimbau pe cărare, venind spre ea, a reuşit să le discearnă vocile. Tonul bătrânei suna strident. Cu siguranţă că era genul de femeie care ţinea morţiş ca totul să iasă aşa cum voia ea.

– Aşa că doctorul mi-a pansat piciorul şi mi-a spus să mă odihnesc câteva zile. Ce neghiob! Când am ajuns acasă mi-am scos bandajul, am băut un pahar mare de sherry şi l-am scos pe Magnus la o plimbare. M-am dus la doctor doar ca să-i fac pe plac lui Georgie, care a insistat. Fir-ar să fie, acum oamenii fac o dramă din orice! Generaţia mea pur şi simplu mergea mai departe. N-aveam timp de pierdut în sălile de aşteptare ale cabinetelor medicale. Lottie îi duce pe copii la doctor de fiecare dată când unul dintre ei strănută, ceea ce se întâmplă destul de des. Iar eu îmi ţin gura închisă, fiindcă la urma urmei sunt doar străbunica lor, ce ştiu eu? a spus femeia, chicotind zgomotos. Deci am stabilit, da?

– Da, am stabilit, Lady Penselwood.

– Bine.

– Dar tot sper că n-o să se întâmple prea curând.

– Ce va fi va fi, după cum spune proverbul. Paza bună trece primejdia rea, după cum zice altul. Şi n-o lăsa pe Georgie să schimbe nimic. O să fiu eu la câţiva metri sub pământ, dar nici acolo n-o să-mi placă să hotărască altul în locul meu. Înţelegi?

– Desigur, Lady Penselwood.

– Georgie are un gust oribil la muzică, mereu a fost aşa, a pufnit ea. Dacă Rufus ar fi...

Vocea i s-a stins, iar Trixie s-a înroşit la auzul numelui de Rufus, simţindu-se vinovată de parcă ea avusese o aventură cu el, nu mama ei. Au ajuns la răspântie, iar Lady Penselwood şi-a întors privirea formidabilă spre Trixie, care s-a dat înapoi.

– Bună ziua, a spus bătrâna. E o dimineaţă minunată, nu-i aşa?

– Sigur că da, a fost de acord Trixie.

Lady Penselwood a mijit din ochi, întrebându-se, probabil, cine era străina cu accent american, apoi a mers, lăsând în urmă o dâră slabă de parfum de liliac, până la maşina care o aştepta.

Trixie a privit cum a demarat maşina. Deci, asta era mama lui Rufus, s-a gândit ea. Lady Penselwood. Cât de derutant era faptul că existau trei doamne Penselwood. Lottie, soţia lui Jasper, Georgie, care trebuie să fi fost mama lui, şi femeia asta în vârstă, care era soacra lui Georgie. Şi-ar fi dorit să-şi poată suna mama şi s-o întrebe despre ele. Însă nu trebuia să dezvăluie în ce loc se afla, pentru că apoi ar fi trebuit să recunoască faţă de Grace că citise acele scrisori. Nu. Trebuia să descopere totul pe cont propriu, fără nici un ajutor de la cei doi oameni care ştiau cel mai mult despre toată povestea.

Trixie a urmat harta lui Maeve şi a pornit pe o potecă ce străbătea câmpia şi se îndrepta către pădure. Oile păşteau, păsările ciripeau, iar Trixie se bucura de liniştea acelui colţişor de Anglie rurală. În America nu văzuse niciodată aşa ceva. Tot ceea ce o înconjura era la o scală mai mică şi părea arhaic, fermecând ochiul ei de turistă venită de pe alte meleaguri.

A urcat un deal, oprindu-se din când în când ca să-şi recapete răsuflarea şi ca să admire împrejurimile. Îşi închipuia că mama ei mersese de nenumărate ori pe drumul care traversa ferma. Oare se întorcea aici cu gândul? Oare îi era dor de locul ăsta? După ceva vreme,

Trixie a ajuns la marginea unui ogor proaspăt arat. Pe partea stângă se afla un gard viu înalt, care se prelungea până în dreptul pădurii. Când a ajuns la capăt, ea a întrezărit, printre crenguţele care se răreau, coşuri de fum ce răsăreau din valea de dedesubt. Curioasă, a trecut printr-o deschizătură a gardului viu, iar atunci când a ieşit de cealaltă parte i s-a tăiat răsuflarea. Acolo, sub ea, înconjurat de grădini nesfârşite, se afla un magnific conac vechi.

A mers pe lângă lan, pe sub poala pădurii, iar apoi s-a oprit locului şi şi-a lăsat privirea să se scalde în frumuseţea reşedinţei familiei Penselwood, conacul Walbridge. Trixie nu mai văzuse o clădire atât de splendidă decât la televizor sau în cărţi. Şi-a pus mâinile în şold şi a râs cu glas tare de neştiinţa ei. Deci *asta* era casa pentru care Jasper renunţase la cariera lui. Asta era moştenirea lui, proprietatea care impunea angajamentul lui total. Reşedinţa care îşi obliga moştenitorii să-şi sacrifice vieţile personale pentru ca astfel ea să supravieţuiască din generaţie în generaţie, precum un minotaur de cărămidă şi piatră. Jasper o sacrificase *pe ea*. Oare Rufus o sacrificase pe mama ei?

S-a oprit din râs şi a privit cu amărăciune la casa care-i răpise unica dragoste adevărată. Acum vedea, dincolo de frumuseţea ei, un miez rece şi lipsit de inimă. Oare Jasper era fericit? Oare se mai gândise vreodată la ea? Oare mai luase chitara din cui ca să cânte melodia pe care i-o compusese ei? Oare mai cântase vreodată?

S-a desprins cu greu din acel loc, temându-se că, dacă mai rămânea acolo, s-ar fi putut întâlni cu el şi i-ar fi fost cu neputinţă să se stăpânească. A mers mai departe pe cărare, coborând dealul până în adâncul pădurii. Acolo a apucat-o pe o potecă ce şerpuia printr-un desiş de ferigi şi de stejari bătrâni şi noduroşi ce parcă o priveau, trufaşi precum nişte duci din vechime, întrebându-se ce căuta ea în locul acela. Prin pădure mişunau fiinţe care nu se arătau vederii, aşa că lui Trixie a început să-i fie frică.

În cele din urmă şi-a dat seama că nu mai avea mult până la capătul pădurii. Deja se întrezărea ispititoarea ieşire către câmpiile scăldate în razele soarelui. Odată ieşită din pădure, Trixie a văzut o căsuţă, nu foarte îndepărtată, ascunsă parţial vederii de un pâlc de copaci. N-avea nici o îndoială că aceea era Căsuţa Crescătorului de Albine. S-a îndreptat încet spre ea, dându-şi seama că mergea la modul propriu pe urmele paşilor mamei ei, ceea ce a făcut-o să se simtă neaşteptat de emoţionată. Căsuţa

avea acoperiş de paie, ziduri albe şi ferestre care semănau cu nişte ochi somnoroşi. Trixie ar fi vrut să ştie ce văzuseră acele ferestre.

A bătut la uşă şi a aşteptat. N-a răspuns nimeni. A rămas acolo, întrebându-se ce să facă. Nu-i plăcea ideea de a fi prinsă spionând, dar dorinţa de a vedea stupii o făcea să fie nechibzuită, aşa că a luat-o prin spatele casei.

– Bună ziua! a strigat ea. E cineva acasă?

Un cap lăţos a apărut deasupra unei tufe, asemenea unei sperietori de ciori.

– Cine întreabă?

– O, bună ziua, a repetat ea, surprinsă. Maeve mi-a spus că o să vă găsesc aici.

– Sunteţi unul dintre oaspeţii ei, nu-i aşa?

– Da. Mi-a spus că trimite turişti la dumneavoastră, ca să le vorbiţi despre păsări.

– A, sunteţi interesată de păsări, nu? a întrebat el pe un ton un pic mai prietenos, păşind de pe pământ pe gazon.

– De albine, de fapt.

Faţa lui s-a luminat.

– Chiar mai bine. Am multe albine.

Şi-a şters mâna de pantaloni şi i-a întins-o lui Trixie.

– Robin Arkwright.

Ea i-a strâns mâna cu putere.

– Trixie Valentine.

– Valentine, ce nume romantic!

– Mulţumesc. Părinţii mei au locuit aici.

– O, *acei* Valentine?

– Mama mea a fost, în timpul războiului, crescătorul de albine al moşiei.

– Grace Valentine, a spus el dând din cap în semn că ştia despre cine era vorba.

Inima lui Trixie a zvâcnit un pic.

– Aţi cunoscut-o?

– Nu. Eu am ajuns aici în 1962, dar Tom Garner, fratele mamei mele, obişnuia să vorbească foarte frumos despre Grace şi Freddie.

– Mă bucur să aud asta. Cine era Tom Garner?

– A fost administratorul moşiei până când a trecut de şaptezeci de ani. A trebuit să fie forţat să se pensioneze. Imediat după asta, i s-a făcut rău şi a murit. El l-a angajat pe Freddie Valentine, tatăl dumneavoastră. Omul şi-a trecut mâna prin părul cârlionţat şi cărunt, a zâmbit larg şi a spus: Ce ciudat e să aud numele ăsta după atâţia ani.

– Părinţii mei s-au mutat în America.

– Aşa-i. Au dispărut de pe o zi pe alta. El a fost rănit în război, nu-i aşa?

– Da, a rămas cu un singur ochi.

Robin a clătinat din cap.

– Bietul om! Unchiul Tom obişnuia să vorbească despre el ca despre un erou.

– Adevărat? Despre tatăl meu?

– Da. A fost erou de război. Nu v-a spus?

– Nu vorbeşte niciodată despre război.

– Nu, probabil că nu. Unchiul meu niciodată nu vorbea despre Ypres, unde şi-a pierdut piciorul. Cred că doar voiau să se întoarcă acasă şi să uite traumele.

– Locuiţi aici din '62?

– Nu, la început am locuit cu unchiul meu. Eram un tânăr fără nici o experienţă în păzirea vânatului şi în apicultură, dar am lucrat cu domnul Swift, care la acel moment era paznicul de vânătoare al moşiei, şi cu bătrânul Benedict Latimer, care era crescătorul de albine şi care m-a învăţat totul despre ele. După ce s-a pensionat, eu am preluat totul. Unchiul meu n-a găsit pe nimeni care să ştie apicultură, sau n-a mai avut energie ca să caute, aşa că m-am trezit în poziţia avantajoasă de a fi invitat să mă mut aici.

– Căsuţa e foarte drăguţă.

– Soţia mea a considerat-o cam mică, aşa că i-am adăugat o seră. În afară de asta, probabil că nu s-a schimbat prea mult de pe vremea când părinţii dumneavoastră trăiau aici.

– Mi-ar plăcea să văd stupii.

– Desigur. Vi-i pot arăta, a spus el, conducând-o în grădină. Şi dumneavoastră îngrijiţi albine uneori, nu-i aşa?

– Da, mama are câţiva stupi, iar eu o ajut să aibă grijă de ei.

– Creşterea albinelor e un hobby care dă dependenţă. Odată ce începi, nu te mai poţi opri. Albinele sunt creaturi fascinante, nu credeţi?

– Sigur că sunt.

Robin i-a arătat cu mândrie un rând de opt stupi, înşiraţi de-a lungul unui gard viu care se prelungea până la capătul grădinii.

– Pun pariu că jumătate dintre stupii ăştia sunt aici de pe vremea când mama dumneavoastră îngrijea albinele. În afară de obişnuitele reparaţii şi înlocuiri, au rămas aceiaşi. Eu am mai adăugat câţiva şi sunt sigur că şi domnul Latimer a adăugat unii noi, dar priviţi-i pe ăştia trei, arată de parcă sunt aici de secole! a zis el, chicotind. Aţi venit în vizită, deci?

– Am venit să văd locul în care au crescut şi s-au căsătorit părinţii mei.

– Dumnealor sunt...?

– Nu. Sunt în viaţă amândoi. Am ajuns la Londra în interes de serviciu şi m-am hotărât să fac un ocol.

– A, foarte bine. Atunci puteţi să-i transmiteţi mamei dumneavoastră că albinele încă prosperă la Walbridge. O să vrea să ştie asta, pun pariu!

– Aşa e, aveţi dreptate.

Au vorbit despre albine, despre cea mai recentă recoltă şi despre problemele cu pesticidele şi cu moliile. Trixie se întreba ce ar fi crezut mama ei despre acea vizită. Îşi dorea nespus de mult să-i povestească despre ea. La jumătatea dimineţii, a ajuns înapoi în pădure. S-a gândit la spusele lui Robin despre faptul că tatăl ei fusese erou de război. El nu pomenise niciodată despre asta şi nici mama ei, ceea ce era ciudat, pentru că aşa ceva era un lucru de care un bărbat ar fi trebuit să fie mândru. Însă în acel moment întrebările ei se înmulţiseră şi n-avea răspuns la nici una dintre ele.

În timp ce se plimba prin pădure, a auzit un gâfâit în desişul de ferigi. Tulpinile verzi au început să se dea la o parte pe măsură ce creatura care gâfâia venea spre ea. La început i s-a făcut teamă, crezând că era un porc mistreţ sau o vulpe, dar apoi nasului negru i-a urmat o pereche de labe mari, negre, şi o blană lucioasă şi netedă, de aceeaşi culoare. Animalul care a apărut pe potecă era un câine labrador. Uşurată, Trixie s-a aplecat să-l mângâie. Nu părea să fie la fel de surprins s-o vadă pe cât era ea să-l vadă pe el. A dat din coadă, vârându-şi nasul între genunchii ei în cel mai prietenos mod cu putinţă. Ea s-a uitat după stăpân, dar pădurea a rămas încremenită şi tăcută.

După un timp, Trixie şi-a dat seama că animalul era singur. A văzut că avea la gât o plăcuţă pe care scria: „Ralph, Casa Albă, conacul Walbridge“. Dedesubt era trecut un număr de telefon.

– Ei bine, Ralph, ar fi bine să te duc acasă, nu? a zis ea pornind la drum pe cărare.

Nu știa unde era acea Casă Albă, dar știa unde era conacul Walbridge. N-avea altă soluție decât să meargă până acolo. Poate că era scris în destinul ei să-l revadă pe Jasper. Cu stomacul strâns de emoție, Trixie a coborât dealul și s-a îndreptat către conac cu câinele în urma ei. Acum avea un motiv îndreptățit să meargă acolo. Nu se mai temea că ar fi putut să facă o gafă. Avea să sune la ușă și să întrebe unde era Casa Albă. Și-l imagina pe Jasper deschizându-i ușa, căuta să-și închipuie expresia de pe fața lui în clipa în care avea s-o vadă stând acolo, cu câinele lângă ea. Bineînțeles că avea să rămână mască, s-a gândit ea. Brusc intimidată, și-a trecut mâinile prin păr ca să și-l netezească.

Privită de aproape, casa era și mai colosală. Zidurile de culoarea nisipului erau înalte și austere, iar ferestrele parcă priveau lumea scrutător. Lui Trixie a început să-i bată inima din pricina agitației. Chiar în clipa în care se pregătea să tragă de sfoara groasă a clopoțelului din dreapta ușii, o voce s-a auzit din spatele ei:

– Vă pot ajuta?

S-a întors brusc, dezamăgită să descopere că fusese abordată de un grădinar.

– Am găsit câinele ăsta în pădure. Am venit ca să-l returnez, i-a explicat ea.

– Ăsta e Ralph. Bună, Ralph!

Omul s-a bătut cu palmele peste genunchi, iar câinele s-a avântat spre el, plin de entuziasm.

– Ce băiat prostuț, mereu pleacă de capul lui! Așa fac câinii, cățelele sunt mai cuminți. E al lui Lady Georgina. Știți cum să ajungeți la Casa Albă?

Lui Trixie nu-i surâdea ideea de a o întâlni pe femeia care îl convinsese pe Jasper să nu se căsătorească cu ea.

– Nu, eu nu sunt de pe aici, a răspuns ea, bătând în retragere. Aș putea să vi-l las dumneavoastră?

– Haideți, veniți, vă arăt eu. O luați prin grădină. Casa e de partea cealaltă a grădinii de fructe și legume.

Trixie l-a urmat fără tragere de inimă. Au ocolit clădirea și au ajuns în laterala casei. De acolo se întindea, până în depărtare, o fâșie de gazon tuns impecabil, la capătul căreia se vedea statuia unui cal ridicat pe

picioarele din spate, pe fundalul frunzelor roşii ale unui arţar. Fâşia de gazon era delimitată de flori purpurii, roşii şi galbene. Copacii înalţi îşi lepădau frunzele aurii în vântul care le purta, jucăuş, de colo colo. Efectul vizual era atât de impresionant, încât grădina părea în flăcări. Trixie a încetinit pasul ca să poată contempla acea splendoare. Atunci şi-a dat seama că toate grădinile pe care le realizase mama ei în insula Tekanasset erau imitaţii palide ale acesteia; Grace plantase fiecare floare, arbust sau copac cu nostalgie şi dor. Poate că mama ei plecase din Anglia pentru totdeauna, dar grădinile pe care ea le crea la Tekanasset continuau s-o aducă înapoi.

Trixie a văzut, printr-o deschizătură din gardul de tisă, un teren de tenis. A auzit şi pocnetul slab al unor mingi lovite de rachete. În cazul în care Jasper era cel care juca, ea spera ca grădinarul s-o conducă pe un drum ocolit, însă omul a luat-o printr-o grădină de fructe şi legume împrejmuită cu ziduri, la capătul căreia se zărea o casă mare şi albă, înconjurată de o grădină splendidă, în nuanţe de purpură şi aur. Grăbit să se întoarcă la treburile lui, grădinarul a lăsat-o pe Trixie acolo.

– Sunt sigur că Lady G. o să dorească să vă mulţumească personal, a spus el înainte să dispară în grădina împrejmuită.

Trixie se întreba dacă nu cumva mama lui Jasper era un personaj înspăimântător. Altfel, de ce grădinarul nu se oferise să ducă el singur câinele? A pufnit, enervată, şi a sunat la uşă, înjurându-l printre dinţi pe omul acela pentru laşitatea lui. O clipă mai târziu, uşa s-a deschis. În faţa ochilor lui Trixie s-a ivit o femeie înaltă şi mlădioasă ca o salcie, cu părul blond-cenuşiu tuns într-un bob impecabil, care a privit în jos, la ea, cu o pereche de ochi albaştri, de gheaţă.

– Cine sunteţi dumneavoastră? a întrebat ea fără nici o urmă de zâmbet.

Trixie i-a contemplat pometii pronunţaţi, gura cu buze pline, nasul armonios, şi a băgat de seamă că frumuseţea ei, deşi glacială, era bine conservată.

– V-am găsit câinele în pădure, a spus ea însoţindu-şi vorbele de o privire cutezătoare.

Lady Georgina şi-a coborât privirea la câine.

– Ralph, nu din nou! a oftat ea, exasperată. Unde era?

– Nu ştiu, undeva prin pădure...

– Desigur că n-aveți de unde să știți, sunteți americancă. Sunteți turistă?

– Da, a răspuns Trixie.

Lady Georgina a pufnit, a mijit din ochi și a privit-o pe Trixie mai îndeaproape. Deodată, a părut dezarmată de ceea ce vedea.

– Grădinile dumneavoastră sunt incredibil de frumoase, a continuat Trixie. Niciodată până acum n-am văzut culori atât de magnifice.

– Da, locul ăsta e cu totul deosebit, nu-i așa? a spus Lady Georgina în timp ce câinele se strecura pe lângă ea și intra în casă. Ei bine, vă mulțumesc că l-ați adus înapoi, a încheiat ea.

– E Ralph? s-a auzit o voce dinăuntru.

– Da, a fugit din nou.

Un bărbat s-a ivit lângă Lady Georgina.

– Și l-ați adus înapoi? a întrebat el zâmbindu-i călduros lui Trixie. Sunteți un înger!

– Ei, nu chiar. L-am găsit după ce tocmai vizitasem Căsuța Crescătorului de Albine. Mama mea a locuit acolo.

Trixie a băgat de seamă că în acea clipă fața lui Lady Georgina a tresărit în semn de recunoaștere.

– Grace Valentine? a murmurat. O, Doamne, ești leită ea!

– Chiar așa? Eu nu pot să-mi dau seama.

– Da, chiar ești! Intră, te rog. Te servim cu o ceașcă de ceai? Chiar trebuie să-ți mulțumim pentru că l-ai adus înapoi pe Ralph. Ne-ai îndatorat foarte mult, a continuat ea, făcând-o pe Trixie să se simtă copleșită de acea schimbare bruscă de atitudine. Grace și Freddie Valentine, ei bine, astea sunt nume din trecut. Spune-mi, cum mai sunt?

Cele două gazde au condus-o pe Trixie într-un frumos salon decorat în nuanțe de albastru pal.

– Dragă, ia-i haina. Cum spuneai că te cheamă?

– Beatrix, a răspuns ea, simțind că prenumele complet era mai potrivit în atmosfera formalistă a casei lui Lady Georgina.

– Eu sunt Georgina Stapleton, iar acesta e soțul meu, Teddy. Te rog, ia loc. Dragă, am vrea niște ceai.

– Îl aduc eu, a răspuns el ieșind pe hol.

Lady Georgina i-a zâmbit lui Trixie.

– O, ești bine-venită aici! a spus ea, plină de însuflețire, iar Trixie a fost surprinsă să descopere că fața i se dezgheța dintr-odată. Spune-mi, ce

mai fac părinții tăi?

– Sunt foarte bine, mulțumesc, a răspuns ea, nedorind să vorbească despre boala mamei ei cu o străină.

– Mă bucur să aud asta. Cu ce s-a ocupat tatăl tău după ce s-au mutat în America?

– A lucrat la o fermă de afine. Bineînțeles, e pensionat acum. În marea majoritate a timpului, joacă golf.

– Și mama ta? Era un crescător de albine incredibil de bun și un grădinar plin de râvnă. Îl urmărea pe domnul Heath peste tot, precum un labrador fidel.

– Încă e grădinar. Aproape că s-a pensionat și ea, deși nu se poate opri, fiindcă își iubește munca nespus de mult. Cele mai multe dintre grădinile de pe insula Tekanasset au fost create de ea.

– Asta-i minunat. Mă bucur foarte mult să aud că s-au descurcat atât de bine. Spune-mi, ai frați și surori?

– Nu. Sunt singurul copil.

– Ești măritată?

– Nu.

Lady Georgina a ridicat din sprâncene, uimită.

– Nu ești măritată? Și ești atât de frumoasă!

– Încă nu l-am găsit pe Făt-Frumos.

– Ei bine, nu pierde prea mult timp căutând, căci altfel o să fii prea bătrână ca să mai ai copii.

– Nu cred că sunt sortită să-i am, Lady Georgina.

– Prostii, toate femeile sunt sortite să fie mame. Eu am avut trei, iar acum sunt bunica a șapte nepoți. O femeie fără copii contează foarte puțin.

Trixie s-a burzuluit:

– Nu sunt de acord! Nu cred că a avea copii e singura cale către împlinire. Eu am o carieră de succes...

– O carieră e foarte bună, draga mea, dar crede-mă, vine o vreme când regreți că n-ai avut copii. La urma urmei, nu de asta suntem pe lume?

Până să apuce Trixie să mai zică ceva, o tânără a intrat în salonaș aducând o tavă cu cești de ceai, urmată de Teddy, care aducea ceainicul.

– Deci, Beatrix, e prima oară când vizitezi Walbridge? a întrebat el.

– Da.

– Desigur că părinții tăi s-au mai întors, nu?

– Nu. Niciodată.

– Ce neobişnuit, s-a mirat Teddy.

– America e foarte departe, a intervenit Lady Georgina. Şi nici biletele de avion nu sunt ieftine.

– Tatăl tău e o legendă aici, la Walbridge, a spus Teddy, vesel. Eu m-am însurat cu Georgie acum cincisprezece ani. Dar înainte de asta, ea a fost măritată cu un bărbat pe nume Rufus. Iar Rufus a supravieţuit războiului datorită tatălui tău.

– Ce a făcut tatăl meu? a întrebat Trixie.

Lady Georgina a oftat.

– Draga mea, nu ştii?

– Ce să ştiu?

– El i-a salvat viaţa soţului meu.

Trixie s-a uitat la Lady Georgina cu ochi mari, neîncrezători, iar aceasta a continuat:

– A fost un erou. Dacă nu era el, Rufus ar fi fost împuşcat mortal.

Teddy a întrerupt-o:

– A încasat un glonţ pentru el în Africa de Nord.

– A încasat un glonţ pentru Rufus?!

– Fără putinţă de tăgadă, a spus Lady Georgina. Tancul lui Rufus a fost lovit, iar soldaţii din el s-au ascuns într-un adăpost din apropiere de El Alamein. Nemţii au contraatacat. Batalionul tatălui tău a sosit şi a consolidat poziţiile. Apoi, tatăl tău a văzut un lunetist care-l ţintea pe Rufus. S-a aruncat asupra lui.

Se vedea limpede că Lady Georgina mai povestise de multe ori acea întâmplare.

– Pur şi simplu, s-a aruncat pe Rufus, a adăugat Teddy, gesticulând de zor. Bum! Lunetistul a tras şi l-a nimerit pe Freddie într-o parte a feţei.

– Bietul Freddie şi-a pierdut ochiul, dar i-a salvat viaţa soţului meu, a şoptit Lady Georgina. Îi suntem nespus de recunoscători.

– Tata n-a pomenit niciodată de asta, a spus Trixie, încercând să înţeleagă cele auzite. De ce ar fi făcut un secret din aşa ceva?

– Ei, bine, acum, că ai aflat, trebuie să-l întrebi pe el. Poate că e doar modest şi nu vrea să facă mare zarvă din asta. Te rog să-i spui din partea noastră că ne gândim la el cu recunoştinţă, chiar dacă Lord Penselwood nu mai e printre noi.

– Îmi pare rău că aţi suferit o astfel de pierdere, a spus Trixie.

„Îmi pare rău pentru pierderea pe care a suferit-o mama mea“, a gândit în sinea ei.

– Mulţumesc, dragă. Inima i-a cedat, pur şi simplu. Nu era în vârstă, a zis ea, încruntându-se. A fost de parcă ar fi hotărât că avusese parte de prea mult...

Lady Georgina a privit pe fereastră, a oftat cu tristeţe şi a povestit:

– Rufus a murit şezând pe o bancă, în grădină. Îi plăcea să stea acolo în miez de noapte, sub stele, şi să asculte zgomotele pe care le făceau animalele nocturne. După ce s-a întors din război, obişnuia să stea acolo tot timpul. Cred că, sătul de toate ororile de pe câmpul de luptă, voia să fie înconjurat doar de frumuseţe. Adora grădina.

Trixie i-a urmărit privirea. Acum ştia de ce Rufus pusese capăt aventurii cu mama ei: nu pentru că încetase s-o mai iubească pe Grace, ci pentru că aşa se cădea, din loialitate şi din respect faţă de bărbatul care-i salvase viaţa. Iar, din expresia nedumerită a lui Lady Georgina, Trixie a putut să deducă *de ce* murise Rufus. Ştia că nu se înşela. Rufus murise de inimă frântă.

Capitolul 24

Trixie a plecat, dar nu aşa cum venise, ci pe la intrarea din faţă a casei lui Lady Georgina, pe uşa care dădea direct în strada principală. În timp ce mergea, ea s-a gândit la extraordinarul curaj al tatălui ei. Nu înţelegea de ce el nu-i povestise niciodată despre asta. Şi nu înţelegea de ce nici *mama* ei n-o făcuse. Doar acel act de bravură era un lucru de laudă, nu unul de care să te ruşinezi şi să-l ascunzi ca pe o crimă! A încercat să se consoleze cu gândul că Freddie n-avea cum să ştie despre acea aventură de dragoste, fiindcă altfel n-ar mai fi sărit în ajutorul lui Rufus. Ironia situaţiei i-a smuls un zâmbet trist. Tatăl ei îi salvase viaţa lui Lord Melville, poate că acţionând din instinct, ca angajat al familiei Penselwood, şi făcând asta îl salvase tocmai pe amantul soţiei lui.

Datorită eroismului lui Freddie, contelui Melville nu-i mai rămăsese decât să pună capăt aventurii lui de dragoste. Cât resentiment trebuie să fi fost în recunoştinţa pe care i-o purtase salvatorului său! Dintr-un alt punct de vedere, contele Melville nu doar că îi furase soţia lui Freddie, ci şi ochiul. Trixie simţi un resentiment din ce în ce mai puternic faţă de bărbatul pe care mama ei îl iubise şi o simpatie adâncă faţă de tatăl ei. Spera din toată inima că el nu aflase niciodată despre infidelitatea lui Grace.

A ajuns la Vulpea şi Gâsca cu puţin timp înainte de ora 12 şi jumătate, simţindu-se sleită de puteri. Atât de mult se afundase în trecutul părinţilor ei, încât uitase cu totul de Jasper. A intrat şi l-a văzut pe Robert stând în spatele tejghelei barului şi servind clienţi. El i-a făcut cu mâna şi a arătat spre o femeie cu păr blond, care stătea la o masă din colţ, lângă fereastră.

– Mama te aşteaptă. O s-o trimit pe Maeve să vă ia comanda pentru prânz, a spus el.

Trixie a ignorat privirile curioase ale localnicilor şi şi-a croit drum prin mijlocul încăperii.

– Bună ziua, a spus ea trăgând un scaun cu spătar şi aşezându-se pe el. Dumneavoastră trebuie să fiţi mama lui Robert.

Femeia i-a zâmbit binevoitor, dând la iveală două şiruri de dinţi mici şi strâmbi. Avea aceiaşi ochi de un albastru intens ca şi fiul ei.

– Iar tu trebuie să fii Trixie Valentine.

– Mă bucur să vă cunosc, doamnă Heath.

– Spune-mi Joan, a îndemnat-o ea pe Trixie, bătând-o uşurel pe mână. Deci, tu eşti fiica lui Grace Hamblin! Semeni leit cu ea. Era o fată frumoasă.

– Sunt foarte fericită să vorbesc cu cineva care a cunoscut-o, a zis Trixie, contaminată de elanul plin de căldură al lui Joan.

Maeve a venit şi le-a luat comanda, iar un minut mai târziu le-a adus băuturile. Joan era nerăbdătoare să-şi împărtăşească poveştile cuiva dornic să le asculte.

– Aveam zece ani la vremea la care ea s-a măritat cu tatăl tău, dar îmi aduc aminte nunta de la biserică, pentru că Freddie şi Grace erau cunoscuţi şi iubiţi, aşa că toată lumea a venit să-i vadă. Era chiar înainte de izbucnirea războiului. Nunta lor a fost ca o zi perfectă de vară înaintea furtunii.

– Mama mi-a spus că a cumpărat rochia direct de pe manechinul din magazin.

– În Dorchester, cel mai probabil, a spus Joan strâmbând din nas. Nu e un oraş faimos pentru rafinamentul lui.

– Totuşi, rochia era drăguţă.

– O, Trixie, era foarte drăguţă, a repetat Joan, apăsat. Apoi a venit războiul, iar Freddie a plecat la luptă alături de ceilalţi tineri, printre care s-au numărat şi fraţii mei mai mari, deşi Charlie avea doar şaptesprezece ani şi un chip proaspăt de-ai fi zis că era un şcolar. Mama a plâns o săptămână întreagă. Apoi şi-a îndreptat toată atenţia asupra efortului de război, muncind la fermă împreună cu mama ta, deşi în scurt timp Grace a fost luată la grădini, sub aripa bunicului meu. Vezi tu, el era grădinarul-şef de la conac şi a ales-o pe Grace să lucreze cu el. Avea o slăbiciune pentru ea. Cred că toată lumea avea. Femeia a râs melancolic, iar apoi a adăugat: La conac existau cea mai minunată grădină de legume şi verdeţuri şi cea mai minunată livadă. Să fi văzut ce de roade scoteau de acolo! Bunicul meu obişnuia să spună că Grace avea o atingere fermecată, dar eu cred că era vorba doar de dragoste. Dacă iubeşti lucrurile vii, ele cresc, nu-i aşa? Lady Penselwood era o femeie de toată isprava. A cumpărat vaci, oi şi porci încă de dinainte de război. Crede-mă, singura raţionalizare care ne-a afectat aici, în Walbridge, a fost cea a petrolului. Mâncam ca nişte regi. Ouă, lapte, brânză. Foloseam miere în loc de zahăr. Aveam multă miere, mulţumită mamei tale. Albinele ei erau foarte sârguincioase.

Ochii lui Joan erau acum strălucitori şi vioi, iar pometii i se îmbujoraseră de bucuria de a vorbi despre trecut. Cu siguranţă că anii războiului i se păruseră captivanţi, şi a spus-o cu voce tare:

– O, anii aceia au fost foarte palpitanţi, Trixie. Eu am avut noroc, fraţii mei s-au întors acasă nevătămaţi. Alţii n-au fost atât de norocoşi. Precum tatăl tău, Domnul să-l binecuvânteze!

Maeve le-a servit mâncarea, aşezând farfuriile aburinde pe masă, dar Trixie era prea adâncită în discuţie ca să mănânce.

– Am dat peste Lady Georgina în dimineaţa asta, iar ea mi-a povestit că tatăl meu a fost un erou, a spus ea.

– Un erou? s-a mirat Joan ridicând din sprâncene.

– Da, se pare că i-a salvat viaţa lui Lord Melville.

– Chiar aşa?

– Nu crezi că e ciudat că tata nu mi-a povestit asta niciodată?

Joan a bătut-o din nou pe mână.

– Bărbaţii care s-au întors din război n-au vorbit cu nimeni despre cele petrecute acolo. Voiau să uite şi să-şi reclădească viaţa. Bănuiesc că tatăl tău e un bărbat modest şi şi-a privit actul de curaj ca pe o îndatorire firească de soldat. Poate că l-a şi stânjenit toată zarva care s-a făcut în jurul lui, nu crezi?

– Şi-a pierdut ochiul din pricina asta.

– Dar Lord Penselwood – adică Rufus, i se spunea Rufus Melville pe atunci – a trăit datorită sacrificiului tatălui tău. Ce lucru incredibil e să-i oferi cuiva darul vieţii!

– Cum era el?

– Rufus? Era ca prinţul cel frumos dintr-un basm. Înalt, cu ochii căprui-închis, adânciţi în orbite, şi cu părul castaniu, des. O faţă prelungă, cu o gură care zâmbea mereu, părând să găsească totul amuzant! a spus femeia, gesticulând energic. Rufus avea trăsături armonioase, pomeţi înalţi şi un nas puternic, drept. Era fermecător. Pe când eram mică şi îl mai vedeam câteodată, mă cuprindea aşa o timiditate, că îmi pierea graiul. Iar apoi, o dată, pe timpul când lucram la Red Valentine pentru mătuşa ta, Josie, el a venit la magazin împreună cu Lady Georgina. Acum, şi *ea* era atât de frumoasă încât ţi se tăia răsuflarea privind-o. N-avea o frumuseţe dulce, precum mama ta, ci una rece, de Crăiasa Zăpezii! a zis Joan, iar apoi a râs, mulţumită de comparaţia pe care tocmai o făcuse. Erau un cuplu extraordinar, ăştia doi, deşi pot spune că lui războiul i-a răpit farmecul. El mereu a avut o fire veselă şi o sclipire anume, însă după război nu mai zâmbea, sau cel puţin nu cu privirea. Poţi să-ţi dai seama că un om e cu adevărat fericit dacă zâmbeşte şi cu ochii. Rufus n-o mai făcea.

– Ce trist...

– Mă tem că mai erau destui ca el. Bănuiesc că văzuseră mult prea multe. Lady P. se plângea că devenise ursuz şi supărăcios. Se plângea cu afecţiune totuşi, pentru că îşi adora fiul. Iar el obişnuia să ia prânzul cu ea de două ori pe săptămână, doar ei doi. Ce să vezi?! Când era cu ea, zâmbea. În acele zile, Lady P. locuia la Casa Albă de pe moşie, dar după ce s-a căsătorit Jasper, s-a mutat în partea cealaltă a oraşului. Ea şi Lady Georgina nu sunt prietene.

– Poate fiindcă amândouă au caractere puternice?

Dacă şi Joan credea asta, n-avea de gând să spună mai multe. A zâmbit drăgălaş şi a bătut-o pe Trixie pe mână.

– Ar trebui să-i faci o vizită. Cred că o să se bucure să te vadă. Grace îi era foarte dragă. Războiul a rupt barierele dintre oameni. Bunicul mi-a povestit că Lady P. şi-a suflecat mânecile şi şi-a murdărit mâinile muncind alături de oamenii de rând. Lady Georgina a rămas în turnul ei de fildeş, bineînţeles. Pe *ea* războiul n-a schimbat-o deloc. Însă Lady P. nu-şi dădea aere, nici n-avea pretenţii.

– Şi ce faci pentru ea?

– De toate. Sunt omul ei bun la toate, a spus Joan râzând. Deşi acum nu mai sunt o fetişcană. Am aproape şaizeci de ani!

– Pentru ea, eşti o fetişcană.

– Cred că da. Lady P. are peste nouăzeci de ani acum, dar nu pare s-o lase moale deloc! a spus Joan clătinând din cap. Dumnezeu a rupt matriţa după ce a creat-o. Nu e nimeni ca ea. O să-mi pară rău când n-o să mai fie.

– Ce s-a întâmplat cu mătuşa mea, Josephine?

– A, eleganta Josephine! a oftat Joan de plăcere. Era o fată foarte arătoasă, dar mult prea ambiţioasă pentru un orăşel mic ca Walbridge. Şi-a vândut magazinul şi s-a mutat la Londra, iar acolo s-a măritat cu un om de afaceri bogat, cred. Am auzit că joacă pe scenă în cartierul West End, dar n-am ajuns niciodată la Londra ca s-o văd. Nu cred că a realizat prea multe în carieră. Nu cred că a ajuns niciodată starul care spera să ajungă. După ce tatăl ei a murit, mama ei s-a mutat la Londra ca să-i fie aproape. De atunci, n-am mai auzit de ele. Mama ei era o femeie cumsecade. May Valentine. Obişnuia să facă prăjituri şi să le vândă la târgul de vară. Mi-o aduc aminte fiindcă avea o privire nespus de caldă.

În clipa aceea s-a deschis uşa, iar Trixie şi-a ridicat privirea. Acolo, stând în bătaia vântului care mătura strada, era Jasper.

Lui Trixie i s-a oprit inima în piept la vederea celui pe care-l iubise cândva. Îl privea fără să-i vină să creadă. Era mai matur, chipul lui purta semnele trecerii timpului, iar părul începuse să i se rărească şi să-i încărunţească la tâmple. Dar era în continuare chipeş; Trixie a simţit că inima începea să-i bată din nou.

Ochii lui Jasper s-au oprit la ea, şi faţa i s-a destins într-un zâmbet larg, uimit. A traversat iute încăperea şi a venit la masa lor.

– Scuză-mă, Joan, a zis el, politicos, iar apoi i-a spus lui Trixie: Deci e adevărat. Chiar *eşti* aici!

Trixie s-a întrebat dacă Joan băgase de seamă dorul prost ascuns din privirea lui.

– Cum ai aflat?

– Mi-a spus mama.

Trixie a simţit că-i datora o explicaţie lui Joan.

– L-am cunoscut pe Jasper în America, acum şaptesprezece ani, a mărturisit ea, cu obrajii prinzând să i se înroşească sub focul privirii lui.

– Şi nu te-ai schimbat deloc, a lăudat-o el. Deloc.

Joan şi-a pus mâinile pe masă, s-a sprijinit de tăblie şi s-a ridicat în picioare.

– Haideţi să vă las singuri, doar sunteţi doi vechi prieteni, a spus ea.

– Nu vreau să vă întrerup prânzul..., a început Jasper.

– Nicidecum. Eu vorbeam vrute şi nevrute. Cred că am fi putut sta aici toată după-amiaza, nu-i aşa, Trixie?

– Atunci, prânzul e din partea mea, a spus Jasper, politicos.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, Lord Penselwood. Mulţumesc! a zis ea. A fost o plăcere să depăn amintiri cu tine, Trixie. Cât mai stai?

– Câteva zile.

– Ei bine, sper să te bucuri de ele. Ai prins vreme bună. Poate că o să ne revedem.

După ce Joan a plecat, Jasper a şoptit:

– O, Doamne, Trixie. Nu pot să cred că eşti aici!

Ea a băgat atunci de seamă că, în spatele acelui zâmbet pe care el îl afişa, plana o umbră de nefericire.

– De ce nu mi-ai spus că vii? a întrebat el.

– N-am ştiut cum.

– Ai fi putut să-mi scrii, a zis el în timp ce-o căuta cu privirea pe fata de odinioară pe care o lăsase pe plajă. Ai fi putut să-mi baţi la uşă, pur şi simplu.

– Jasper..., a murmurat ea, iar apoi a privit în jur, sfioasă.

El i-a înţeles imediat reticenţa.

– Haide să mergem într-un loc mai liniştit, i-a propus el.

Trixie l-a privit în timp ce se ducea la bar ca să achite nota de plată. Purta o pereche de pantaloni de velur, un pulover bleu de caşmir şi o jachetă de tweed roasă de molii. Arăta ca un moşier veritabil, s-a gândit

ea, iar inima i s-a întristat pentru băiatul care visase să ajungă vedetă rock, dar care fusese sacrificat pe altarul datoriei şi al tradiţiei.

– Vino, a spus el, iar ea aproape că i-a întins mâna, aşa cum o făcuse cu ani în urmă pe plaja din Tekanasset.

L-a urmat şi au ieşit amândoi în lumina soarelui. Strada era pustie. Erau singuri. Fără nici un cuvânt, el a luat-o în braţe şi a strâns-o la piept. Pierdută în îmbrăţişarea lui, ea l-a auzit suspinând adânc. A închis ochii şi s-a căznit să-şi ţină în frâu lacrimile de alean care stăteau s-o năpădească.

– O, Trixie, nu ştiu de unde să încep, a spus el dându-i drumul din braţe şi zâmbind cu amărăciune. Am tot avut în minte momentul ăsta vreme de ani şi ani, dar acum îl trăiesc de-adevăratelea şi nu ştiu ce să spun.

– Nu trebuie să spui nimic. Mi-e de ajuns să te văd, a răspuns ea.

– Nu, nu e, a spus el cu gravitate. Îţi sunt dator cu o explicaţie. Haide, vino să ne plimbăm cu maşina.

Volvo-ul lui prăfuit era parcat la umbră, pe marginea râului. Jasper a deschis uşa pasagerului şi ea a urcat. A simţit pe dată miros de câine şi, la o privire mai atentă, a băgat de seamă că tapiţeria era plină de fire albe de blană.

– Unde ţi-e câinele? a întrebat ea după ce Jasper s-a urcat şi el.

– Bendico e acasă, a răspuns el zâmbind. Îmi pare rău că blana lui a lăsat fire pe toate scaunele.

– Nu mă deranjează. Mama a avut tot timpul câini de talie mare, îţi mai aduci aminte?

– Îmi aduc aminte totul, a răspuns Jasper în vreme ce intra cu maşina pe stradă, iar Trixie a simţit o urmă de melancolie în glasul lui. Nu mi-a venit să cred atunci când mama mi-a zis că Beatrix Valentine l-a găsit pe Ralph în pădure şi l-a adus înapoi. M-am gândit: n-are cum să fie Beatrix Valentine *a mea*, nu? Aveai de gând să pleci fără să mă fi văzut?

– Am venit aici ca să aflu câte ceva despre trecutul părinţilor mei. Nu m-am gândit că *ai vrea* să mă vezi.

El a clătinat din cap.

– N-ai idee, Trixie. Uită-te la tine. Eşti aceeaşi. *Exact* la fel. Mă simt de parcă suntem tineri din nou. M-aş ruga la Dumnezeu să fim. Îmi doresc să întorc timpul înapoi. Aş face lucrurile altfel! a spus el privind-o, iar ochii gri-verzui i s-au întunecat de durere. Să renunţ la tine a fost cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut în viaţa asta.

Trixie era uimită de mărturisirea lui Jasper, la nici cinci minute după revedere, însă el avea dreptate. *Chiar* se simţea de parcă erau înapoi la Tekanasset. Îi era la fel de familiar acum ca şi atunci. Aproape că a întins mâna înspre braţul lui, ca să-l asigure că şi ea simţea la fel.

El a părut să-şi regrete izbucnirea.

– Îmi pare rău, Trixie. N-ar trebui să te împovărez cu necazurile mele. Îmi închipui că eşti măritată... nu ştiu de ce aş fi presupus altfel.

– Nu sunt măritată, Jasper, a şoptit ea.

– Şi încă mai locuieşti la Tekanasset?

– Părinţii mei, da. Eu m-am mutat la New York.

El a zâmbit şi a întrebat-o:

– Ai ajuns să lucrezi pentru *Vogue*?

– Nu chiar pentru *Vogue*, dar sunt editor de modă la o revistă faimoasă.

– Ştiam că poţi să ajungi orice ţi-ai fi dorit.

– Tu mai cânţi la chitară?

El a dat din cap în semn că nu.

– N-am mai cântat de când am plecat din Tekanasset.

Trixie s-a îngrozit.

– Dar erai atât de talentat!

– Am renunţat la multe lucruri pe care le-am iubit, a spus el, iar faţa i s-a crispat sub povara vinovăţiei. Am renunţat şi *la tine*, a adăugat el.

– Lasă asta. A trecut mult timp de atunci. Unde mergem? a întrebat ea întorcându-şi privirea la fereastra maşinii.

– Pe plajă. Am nevoie de o plimbare. Vreau să fiu singur cu tine într-un loc în care să putem vorbi şi să spicuim câte ceva din vieţile noastre de după despărţire. Am atâtea întrebări.

Trixie şi-a împreunat degetele şi s-a uitat la drumul din faţa ei, luptându-se cu impulsul de a se întinde spre el şi de a-l atinge.

Jasper a condus pe nişte străduţe înguste, până când au ajuns la intrarea unei ferme. Apoi au ieşit de pe stradă şi au străbătut o cărare noroioasă. La capătul drumului, Jasper a parcat în vârful unei coline şi a oprit motorul. În faţa lor, oceanul scânteietor se întindea cât vedeai cu ochii.

– Ce privelişte frumoasă! a spus Trixie oftând. Nu ştiam că eram atât de aproape de mare.

– Vino, aici e o potecă ce duce către plajă, a spus Jasper, iar apoi s-a uitat la jacheta ei de piele şi la eşarfa subţire. Crezi că o să-ţi fie destul de cald?

– Sunt bine, a răspuns ea.

Însă Jasper a ocolit maşina şi a deschis portbagajul.

– Ia asta şi pune-o pe tine. E cam mare şi nici nu e foarte şic pentru un editor de modă, dar măcar n-o să răceşti de la vânt.

Trixie a luat haina verde din mâinile lui.

– Şi tu?

Jasper a zâmbit, vesel.

– Eu sunt bărbat, s-a lăudat el pe un ton voit cavernos.

Ea a râs şi i-a atras atenţia:

– Chiar şi bărbaţii răcesc, Jasper.

– Nu şi cei adevăraţi!

Au coborât la vale pe o potecă îngustă ce şerpuia printre pietre şi mărăciniş. În cele din urmă, au ajuns pe plajă. Doar pescăruşii zburau pe deasupra acelei fâşii izolate de nisip. Mareea se potolise, lăsând în urmă mici crustacee pentru care păsările se băteau între ele, iar aerul răsuna, din când în când, de ţipetele lor indignate.

– Îmi pare rău că te-am rănit, Trixie, a spus Jasper deodată, răsuflând adânc şi strecurându-şi mâinile în buzunarele hainei. N-am vrut niciodată să te amăgesc. Speram...

– Lasă asta, Jasper! l-a întrerupt ea. E de domeniul trecutului, crede-mă.

– Nu şi pentru mine. Regretul nu e ceva de care să te debarasezi cât ai bate din palme. Pe mine m-a ros pe dinăuntru.

– N-a fost să fie, a zis ea încercând să fie stoică, pe când tot ce-şi dorea era să se arunce în braţele lui şi să-i spună cum îi distrusese el capacitatea de a iubi, pentru că după despărţirea lor ea nu mai fusese în stare să iubească pe altcineva.

– Eu nu cred în destin. Noi ne modelăm vieţile după cum vrem, a spus Jasper. Facem greşeli şi trăim să le regretăm. Dacă m-aş fi căsătorit cu tine, Trixie, n-aş mai fi stat aici dorindu-mi să fi făcut lucrurile altfel. N-aş mai fi fost nefericit.

Trixie s-a întins şi i-a atins braţul.

– Să ne plimbăm, i-a zis ea întorcându-se şi lăsând vântul să-i usuce lacrimile.

Au început să meargă încet, umăr la umăr, împinşi de vântul puternic. Jasper încerca să se stăpânească şi păşea cu spinarea dreaptă şi cu umerii traşi spre spate. Sforţarea pe care o făcea el ca să-şi controleze simţămintele însemna pentru Trixie încă un motiv de plâns.

– Ia spune-mi, a început el. Ziceai că părinţii tăi au locuit la Walbridge?

– Amândoi au crescut aici, l-a lămurit Trixie. S-au căsătorit în bisericuţa locală. Tata a muncit la fermă, iar mama a fost crescător de albine. Ea a lucrat cu grădinarul tău, domnul Heath, în timpul războiului. Apoi, părinţii mei au plecat în America.

– Iar tu n-ai ştiut niciodată despre toate astea?

– Nu mi-au spus. N-au vorbit niciodată despre trecutul lor. Eu am aflat totul de curând.

– *Cum* ai aflat?

Trixie a răsuflat adânc şi a răspuns:

– Am găsit o cutie plină cu scrisori de dragoste în şopronul din grădina mamei. Ea era destinatarul şi le primea aici, la Walbridge. Nu erau din partea tatălui meu, a spus ea pe un ton grav.

– O, Doamne. Erau de la un alt bărbat.

– Da. A avut o aventură la începutul războiului.

– Ştii cu cine?

Trixie a încercat să se adune, nefiind sigură că făcea un lucru bun spunându-i lui Jasper.

– Cu tatăl tău, a răspuns ea.

Jasper s-a oprit din mers.

– Cu tatăl meu?!

Arăta îngrozit.

– Da, a răspuns ea, încovoindu-şi umerii de parcă ar fi vrut să se apere. Mă tem că da.

– Eşti sigură?

– Există un singur conte Melville, nu?

Jasper a dat din cap, adeverind.

– O, Doamne! Tatăl meu şi mama ta? Ce întorsătură de destin!

– Ştiu, a fost un şoc şi pentru mine.

– Asta-i extraordinar, a spus el clătinând din cap şi căznindu-se să înţeleagă. Mă gândesc că nimeni nu-şi cunoaşte părinţii cu adevărat.

– Am învăţat asta pe propria piele.

– Cât a durat idila lor?

– Aproape doi ani, cred. Scrisorile sunt foarte duioase şi pline de farmec. Dacă n-ar fi de la mama pentru amantul ei, le-aş găsi foarte romantice.

– Când s-a terminat?

– E neclar. Însă el a încetat să-i mai scrie la sfârşitul lui 1942. Iar ultima ei scrisoare către el datează din martie 1943. Ştiu asta pentru că, după război, el i-a returnat toate scrisorile.

– De ce a făcut asta?

– Din spusele mamei tale, tatăl meu i-a salvat viaţa tatălui tău în Africa. Cred că şi-a dat seama că nu putea să-şi mai facă de cap cu soţia bărbatului care a primise un glonţ în locul lui, aşa că a făcut alegerea corectă. A pus capăt acelei relaţii. Ca să fiu sinceră, nu cred că mama a trecut vreodată peste asta.

– Ea ţi-a povestit ceva?

– Nu. Nici nu sunt sigură că tata ştie. Iar mama cu siguranţă că n-are habar că eu ştiu. I-am citit scrisorile din întâmplare. Nici măcar nu ştie că sunt aici.

– Aşa că ai venit la Walbridge ca să descoperi trecutul părinţilor tăi?

– Da, a răspuns ea.

Dar imediat ce a spus asta, Trixie şi-a dat seama că, de fapt, venise la Walbridge în căutarea lui Jasper.

Au mers mai departe în tăcere. În timp ce Jasper încerca să cuprindă cu mintea revelaţia despre aventura tatălui său, Trixie ajungea la concluzia că golul în formă de Jasper din inima ei putea fi umplut doar de Jasper şi de nimeni altcineva. Vântul s-a strecurat între ei, iar distanţa care îi despărţea putea să fie la fel de mare precum un canion, fiindcă Trixie a avut dintr-odată o senzaţie de singurătate care a cotropit-o şi a făcut-o să-şi dea seama că avea să rămână singură pentru totdeauna.

– Jasper, mama are cancer, a spus ea, cedând nevoii de a se confesa şi dorindu-şi să fie consolată.

– O, Trixie, îmi pare rău.

Compătimirea din glasul lui i-a adus din nou lacrimi în ochi lui Trixie.

– Nu cred că mai are mult de trăit. De asta voiam să aflu de ce tatăl tău i-a returnat scrisorile şi ce s-a întâmplat cu el. Ultimele ei scrisori, în care îl ruga s-o asigure că încă mai trăia şi că o iubea, sunt disperate.

El i-a luat mâna şi i-a ţinut-o într-a lui, care era mare şi puternică, de parcă acela ar fi fost locul firesc al mâinii ei.

– Nu eşti bine, nu-i aşa?

– Nu chiar.

S-a simţit alinată pe loc de căldura palmei lui.

– Dar o să fiu bine. O să trec eu şi peste asta, a zis ea răsuflând adânc. Problema e că, după ani de locuit departe, la New York, abia mi-am redescoperit mama. E prietena mea cea mai bună. Suntem atât de legate una de cealaltă şi avem atâtea în comun. Până să descopăr scrisorile, nu mi-am dat seama *cât de multe* aveam în comun.

– Crezi că părinţii tăi ştiau cine eram eu? a întrebat Jasper.

– Da, şi nu erau deloc încântaţi. Îmi aduc aminte că mi-au spus că oamenii ca tine se căsătoresc mereu cu persoane de acelaşi rang şi că n-aveai să-ţi ţii promisiunea. Mama ştia mai multe decât credeam eu.

– Tatăl meu nu mi-a spus nimic, dar asta nu mă miră. Nimeni nu se laudă cu o aventură, nu-i aşa? Nu cred că mama a ştiut. Au avut o căsnicie bună, din câte îmi amintesc.

– Sunt sigură că mama ta n-a ştiut niciodată. N-ar fi fost atât de drăguţă cu mine dacă ar fi ştiut. Mi-a spus cât de recunoscătoare e că tata a primit un glonţ şi i-a salvat, astfel, viaţa lui Rufus. Nu cred că ar fi fost atât de recunoscătoare dacă ar fi ştiut despre scrisorile acelea.

Jasper a întrebat, chicotind:

– Şi cum te-ai prezentat?

– Beatrix. Oare dacă aş fi spus Trixie, m-aş fi dat de gol?

– Bineînţeles. Era hotărâtă să nu mă lase să mă căsătoresc cu tine. N-ar fi avut de unde să cunoască numele de Beatrix, dar ar fi tresărit la numele de Trixie.

– Ce noroc, atunci, că am ales să fiu formală. Arată ca o femeie foarte serioasă şi chiar aşa e, nu?

– E făcută din oţel, a oftat el amar. În cele din urmă, am cedat. M-am gândit că era posibil să aibă dreptate. Ai fi urât viaţa asta. Tu eşti un spirit liber, nu o castelană de la ţară, care să-şi ducă viaţa făcând numai acele lucruri bune şi cuminţi pe care i le impune datoria.

Trixie s-a oprit din mers şi i-a aruncat o căutătură revoltată.

– Şi tu ce eşti, dacă nu un spirit liber? Tu ar trebui să te plimbi prin toată lumea cu vocea ta şi cu chitara, nu să fii blocat aici, să porţi pantaloni de velur, haină de tweed şi să conduci o moşie mare.

– Ţine de datoria mea.

– Ce înseamnă cuvântul ăsta, „datorie“? Datorie faţă de ce? Faţă de o grămadă de cărămizi vechi? Eşti un om în carne şi oase, Jasper, şi într-o zi n-o să mai fii aici. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa.

El a gemut adânc, de parcă ar fi fost strivit de povara imensă a familiei şi a responsabilităţilor.

– Am trei copii şi o soţie. M-am legat singur de Walbridge. Am angajamente şi nu-s în stare să-mi închipui nici în ruptul capului cum aş putea să plec vreodată de aici.

O scânteie de speranţă s-a aprins în inima lui Trixie.

– Ai vrea să pleci?

– Sunt un om nefericit, Trixie. Trăiam într-o lume sumbră până să te întâlnesc, iar tu mi-ai dat o rază de speranţă. Ai fost ca un far pe care-l vedeam la distanţă, dar la care nu puteam să ajung. Mereu ai fost acolo, foarte departe, strălucind în întuneric. Însă oricât aş vâsli, nu pot să ajung la tine.

Sfârşind de spus toate astea, s-a aplecat şi a sărutat-o pasional, aşa cum o făcuse la Tekanasset pe vremea când erau tineri, liberi şi plini de aspiraţii. Trixie i-a răspuns de îndată la sărut, şi toţi anii pe care şi-i irosiseră în singurătate şi în dor neîmplinit s-au evaporat ca prin minune. Trixie l-a cuprins pe Jasper cu braţele pe după gât, adulmecând mirosul atât de cunoscut al fiinţei lui, iar atunci a înţeles ceea ce şi mama ei ştia, şi anume că iubirea nu era ceva care să se consume sau să se destrame odată cu trecerea anilor, ci era ceva care strălucea precum un soare veşnic.

Capitolul 25

Jasper s-a tras deoparte. I-a luat lui Trixie faţa în mâini şi i-a privit cu tandreţe trăsăturile, de parcă îşi aducea aminte încetul cu încetul de toate sărutările şi dezmierdările lor de pe plajele bătute de vânturi din Tekanasset. Expresia de pe faţa lui se îmblânzise. Nu-şi mai ţinea fălcile

încleştate şi nu mai avea cute pe frunte, iar ochii nu-i mai erau întunecaţi de nefericire, ci luminoşi, oglindind lumina din ochii ei – farul la care ajunsese, în sfârşit.

– Ce prost am fost că am renunţat la tine! a murmurat el, zâmbind fericit la gândul că se regăsiseră în chip miraculos.

Trixie şi-a aşezat palmele peste ale lui şi i-a întors zâmbetul.

– Niciodată n-am încetat să te iubesc, Jasper.

– Adevărat? Chiar vorbeşti serios?

– Da, a adeverit ea, ridicând din umeri. Am încercat să merg mai departe, dar n-am întâlnit nici un bărbat care să se compare cu tine.

– O, Trixie, a gemut el. Dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum, n-aş fi ascultat-o niciodată pe mama. Mi-aş fi ascultat inima.

– Nu mi-am imaginat niciodată că erai nefericit.

– Lottie nu e o persoană rea. Doar că nu ne potrivim. Teoretic, eram potriviţi fiindcă crescuserăm împreună. Părinţii noştri au fost prieteni foarte buni, iar ea a fost educată astfel încât într-o bună zi să poată conduce o moşie. Dar în realitate i-ar fi fost mai bine dacă se mărita cu fratele meu. Ca şi Edward, n-are nici un pic de sensibilitate artistică şi iubeşte caii mai mult decât pe oameni. Adevărul e că mama m-a convins să mă însor cu Lottie spunându-mi că aveam nevoie de ea – şi chiar am avut, mai ales la început. A preluat conducerea moşiei şi, ca marchiză de Penselwood, a făcut o treabă perfectă, dar ca soţie nu mi s-a potrivit deloc. Vezi tu, nu ne-am iubit niciodată. Oricum, nu credeam că asta ar fi avut vreo importanţă. Credeam că trebuia doar să facem echipă. Şi că aveam să fim cei mai buni prieteni. Dar acum nu mai suntem nici măcar atât.

I-a strâns mâna şi a continuat:

– M-am pierdut pe mine însumi de-a lungul anilor, Trixie. Am devenit cu totul altcineva. Mă uit în ochii tăi şi văd reflexia băiatului care am fost. Văd bărbatul care am crezut că aveam să devin. Dar m-am transformat, în schimb, într-un tip îmbătrânit, convenţional şi plicticos.

Şi-a retras mâinile şi s-a întors cu faţa către mare. Vântul i-a suflat părul de pe frunte, dezvăluindu-i profilul crispat de dezamăgire.

– Am ajuns ca tatăl meu. Iar el ajunsese precum tatăl lui. Nu există nici o cale să spargem tiparul ăsta pe care destinul ni-l impune tuturor.

Trixie a râs încetişor auzind acea dovadă de autocompătimire.

– Bineînţeles că poţi să spargi tiparul. Poţi să fii oricine vrei să fii, Jasper.

– Nu, nu pot. Am datorii şi responsabilităţi ca marchiz de Penselwood.

– Astea sunt doar un nume şi un titlu. Nu te împiedică să fii persoana care vrei să fii. Ai putea să cânţi din nou la chitară.

El a ridicat din umeri.

– Nu ştiu ce să zic.

– Jasper! a strigat ea, nu eşti o marionetă trasă de sfori! Eşti stăpânul vieţii tale. Scoate-ţi chitara şi compune o melodie. Dacă într-adevăr eşti nefericit, ăsta o să fie cel mai bun cântec pe care l-ai scris vreodată.

El a zâmbit văzând sforţările ei ca să-l scoată din starea de melancolie şi a luat-o de mână.

– Ai dreptate. M-am complăcut în starea asta, a recunoscut el în timp ce o ducea înapoi către poteca şerpuitoare ce urca dealul. Am vrut să-mi fac datoria, Trixie! Am vrut s-o fac pe mama să fie mândră de mine. Ştiam bine că eram mai nepriceput decât Edward, care studiase la colegiul de agricultură, lucrase aici cu tata şi, în consecinţă, ştia cum să conducă o afacere mare. Nimeni nu mă credea pe mine în stare să fac asta. Eu eram clovnul familiei. Şi am vrut să le demonstrez tuturor că se înşelau. Voiam s-o fac cum trebuie, a zis el privind-o cu ochi în care ardeau regretele. Mândria! a strigat el cu ură. Mândria a fost motivul. Din cauza ei am renunţat la singura persoană pe care am iubit-o cu adevărat.

– Lottie ţi-a dăruit copii. Nu-ţi regreta căsnicia. Ai o familie. Asta contează mult.

– Mai puţin pe tine! a zis el, apucând-o strâns de mână. Din cauza mea, *tu* n-ai avut una. O, Doamne, cât de mult mi-aş dori să fii tu în locul lui Lottie...

– N-am resentimente, Jasper. Am o viaţă profesională pasionantă. Am avut şi multe ocazii să mă aşez la casa mea. Dacă chiar voiam să am copii, aş fi putut să mă mărit şi să-mi fac o familie. Am ales să nu fac asta. Alegerea *mea*, nu a ta. Nimeni nu m-a forţat să trăiesc astfel. Eu chiar m-am bucurat de viaţa mea. Şi nici nu voiam să mă mulţumesc cu un bărbat care să fie bun, dar nu la fel de bun ca tine. Dacă n-a fost să te am, n-am vrut pe nimeni altcineva. Iată adevărul, dar asta nu înseamnă că am trăit o viaţă lipsită de bucurii. Dimpotrivă. Am dus-o bine.

– Îmi doresc ca eu să fi făcut parte din vremurile astea bune pe care le-ai trăit.

– Şi eu îmi doresc. Cred că mama a plâns după tatăl tău ani în şir; de asta a păstrat toate acele scrisori în caseta ascunsă în şopron. De asta a plâns cu lacrimi amare atunci când i-am spus că el murise. Acum înţeleg. Trecutul începe să capete contur. Cred că faptul că tânjea după Rufus i-a zdruncinat căsnicia din temelii, a reflectat ea, melancolică. Obişnuiam să cred că tata era pe nedrept distant şi lipsit de afecţiune. Acum mă întreb dacă nu care cumva el simţea distanţare şi răceală din partea *ei*. Nu e sănătos să rămâi legat, Jasper. Dacă mama m-a învăţat ceva, atunci asta m-a învăţat. Trebuie să lăsăm trecutul în urmă şi să ne trăim prezentul, altfel nu trăim deloc, doar visăm.

– Nu pot să las trecutul în urmă acum, când tu eşti aici, a spus el cu un zâmbet larg.

– Asta ar însemna să înşeli.

– Nu-mi pasă, a zis Jasper rotind-o ca s-o aducă în faţa lui şi s-o mai sărute încă o dată. Acum trăiesc în prezent şi e îndeajuns de bun pentru mine!

Puţin mai târziu, se aflau din nou în maşină, îndreptându-se către Walbridge. Afară se întuneca, iar norii negri se adunau deasupra lor, înghiţind cu lăcomie ultimele rămăşiţe de cer senin.

– Vreau să te revăd mâine, a spus Jasper pe un ton serios.

– Nu ştiu..., a ezitat Trixie.

– Nu poţi să pleci la New York acum! a exclamat el.

Iar ea ştia că el avea dreptate. Totul se schimbase. Nu putea să plece şi să pretindă că lucrurile rămăseseră ca înainte.

– Nu ştiu ce să fac.

A privit neajutorată la cerul întunecat.

– O să te duc s-o cunoşti pe bunica mea, i-a propus el. Cred că ea ar putea să ne lumineze în legătură cu aventura pe care a avut-o tatăl meu cu mama ta. Deşi trebuie să fim precauţi, fiindcă bunica face parte dintr-o altă generaţie. O să te iau dimineaţă de la han.

Ea l-a privit cu un aer îngrijorat.

– E înţelept să facem asta, Jasper?

– Ai spus că ai vrea să ştii de ce tata i-a returnat scrisorile.

– *Ştiu* de ce. Era o chestiune de onoare. Ca de la soldat la soldat. Aşa ar avea sens.

– Tot cred că ar trebui să stai de vorbă cu bunica. Poate că ea ştie ceva mai mult, a zis el privind-o stăruitor, iar Trixie i-a observat panica din

ochi. Vreau să te mai văd o dată. Nu poţi pleca...

L-a apucat de mână pe deasupra cutiei de viteze.

– Bine. O să vin s-o cunosc pe bunica ta.

Umerii lui s-au destins.

– Atunci, aşa facem. O să vin să te iau la ora 9. Îţi convine?

– Da. Ce o să-i spui lui Lottie?

– O să-i spun adevărul. Că m-am întâlnit cu o veche prietenă, pe care o duc în vizită la bunica. N-o să i se pară că ar fi ceva important.

– Eu plec poimâine.

– Asta înseamnă că avem toată ziua de mâine doar pentru noi.

Trixie a simţit că i se punea un nod în gât.

– O zi, a repetat ea.

– O zi? Două? Nu trebuie să pleci.

Trixie a clătinat din cap.

– Am o viaţă la care trebuie să mă întorc, Jasper.

El şi-a încleştat mâinile pe volan.

– Vin la ora 9.

Trixie n-a fost în stare să-şi ia cina la bodegă, fiindcă ar fi fost silită să stea de vorbă cu Robert, aşa că a găsit un mic restaurant italian pe strada principală şi a mâncat acolo, la o masă de lângă fereastră. Începuse să plouă mărunt. Ea privea cum picăturile de ploaie alunecau pe geam şi lăsau în urma lor dâre şerpuitoare. Din când în când, farurile strălucitoare ale vreunei maşini le luminau şi le colorau în auriu. Trixie a mâncat pizza fără prea mare poftă. Revederea cu Jasper o umpluse de exaltare, ca şi cum ar fi luat droguri, ca odinioară, iar acum simţea durerea sevrajului. Oare fiorul sărutului merita supliciul de a şti că ceea ce era între ei nu putea dura? Se obişnuise să fie singură, însă Jasper îi reamintise cum era să fie în braţele bărbatului iubit. Acea senzaţie doar punea accent pe falsitatea tuturor celorlalte relaţii pe care le avusese de-a lungul timpului. Viaţa pe care o trăise era acum redusă la o farsă, iar Trixie nu era deloc sigură că voia să reia o astfel de viaţă. O mică parte din ea îşi dorea să nu fi venit niciodată la Walbridge, fiindcă în lumina reîntâlnirii cu Jasper, ceea ce înainte fusese acceptabil devenise acum de neîndurat. Nimic n-avea să mai fie la fel, pentru că ceea ce avusese până acum nu mai era de ajuns.

Trixie şi-a băut paharul de Pinot Grigio şi a plătit consumaţia. Apoi şi-a luat haina şi s-a înapoiat, pe strada principală, la străduţa ce ducea la han

şi la râu. Ar fi trebuit să plece de aici, s-a gândit ea, înainte să se implice mai mult. Înainte să-i fie greu să se mai desprindă. Nu voia să-i destrame lui Jasper familia. Oricât de nefericit ar fi fost el cu soţia lui, nu voia s-o aibă pe conştiinţă. Iar în cazul ăsta n-avea nici un sens să mai rămână. Nu-l putea avea pe Jasper. Nu puteau să mai fie împreună niciodată. Simpla revedere cu el îi reamintise ce-i lipsea. Avea să se întoarcă la viaţa ei din New York şi să treacă peste amintirea lui, aşa cum făcuse cu aproape douăzeci de ani în urmă. După ce reuşise să atingă cel mai înalt vârf al muntelui de emoţii pe care le simţise de-a lungul vremii, acum alunecase din nou la poalele lui. Oare cum avea să facă din nou primii paşi?

S-a întors la Vulpea şi Gâsca şi s-a strecurat, pe scări, până în camera ei, fără să fie văzută. N-avea chef să vorbească nici cu Maeve, nici cu Robert. N-avea chef să vorbească, de fapt, cu nimeni. După ce s-a urcat în pat şi a stins lumina, s-a gândit la Grace, iar inima i s-a umplut de compasiune. Dacă mama ei tânjise după Rufus aşa cum tânjea ea după Jasper, atunci trebuie să fi suferit enorm.

A copleşit-o singurătatea, făcând-o să cedeze în faţa dorului şi a sentimentului insuportabil al înfrângerii. Îmbrăţişându-şi perna, Trixie a plâns pentru ea şi pentru mama ei, dându-şi seama că fusese atât de concentrată pe ea însăşi încât nu apucase s-o cunoască deloc pe Grace ca femeie.

În dimineaţa următoare, Trixie s-a trezit cu o senzaţie de gol în stomac. Deşi ştia că ar fi trebuit să plece înainte de ora 9, când ajungea Jasper, şi oricât de bine ştia că ar fi trebuit să fugă de el, nu era în stare s-o facă. Inima a preluat controlul asupra minţii, sleind-o de puteri. În loc să-şi facă bagajele, ea s-a fardat şi a lăsat aşteptarea să-i alunge îndoiala.

A luat masa de dimineaţă într-o mică sală de mese. Maeve i-a adus cafea şi pâine prăjită, însă ea era atât de nerăbdătoare încât abia de-a putut să mănânce.

– Şi... ia spune, dragă, ai parte de o şedere plăcută la noi? a întrebat Maeve. Păcat de vreme! Ieri era un timp atât de frumos, dar văd că azi plătim pentru asta.

– Da, mulţumesc de întrebare. Mă simt foarte bine, a răspuns Trixie cu glas monoton, nevrând să înceapă o conversaţie cu Maeve.

– Sper că Joan a fost în stare să te lămurească în legătură cu rudele tale. E o femeie adorabilă.

– Da, am vorbit despre lucruri foarte interesante.

Maeve s-a sprijinit de spatele unui scaun de parcă ar fi plănuit să mai stea acolo o bucată de vreme.

– Joan lucrează pentru Lady P. de ani buni. Sunt mai degrabă mamă şi fiică decât angajator şi angajat. Din păcate, trece printr-o perioadă mai grea, săraca de ea. Lady P. e hotărâtă să-şi organizeze propria înmormântare. Bine, presupun că la vârsta ei ar putea să se întâmple oricând, nu-i aşa? Joan nu vrea să se gândească la asta. Bătrâna doamnă îi e foarte dragă.

– Chiar că sună morbid să-ţi organizezi propria înmormântare. Eu nu vreau să mă gândesc la moarte.

– La fel a spus şi Lady Georgina. Bietul pastor e prins între Lady P., care îl bombardează cu idei pentru muzică şi discursuri, şi Lady Georgina, care insistă ca el s-o ignore pe bătrână fiindcă e, în mod evident, nebună! Da, Lady Georgina crede că soacra ei mai are puţin şi o ia razna! a spus Maeve râzând din toată inima. Ştii ce cred eu?

– Ce crezi? a întrebat Trixie sorbind din cafea, prea puţin interesată de părerea lui Maeve.

– Cred că Lady P. îşi pregăteşte ultimul atac.

– Ce vrei să spui?

– Păi, din ce am auzit, a optat pentru o înmormântare destul de neconvenţională, care cu siguranţă că o s-o scoată din sărite pe Lady Georgina, care e foarte tradiţionalistă. Ar fi ultima insultă aruncată de Lady P. din mormânt către Lady Georgina, care ar trebui să suporte un cor evanghelic...

– Un cor evanghelic?

Asta i-a atras atenţia lui Trixie.

– O, da, Lady P. vrea un cor evanghelic cu afro-americani.

– Asta e destul de radical.

– Chiar aşa şi e. Nu sunt sigură că Lady P. o să reuşească. Odată ce bătrâna o să fie moartă, Lady Georgina o să facă ceea ce crede ea de cuviinţă. E o femeie cu caracter puternic. Nu-mi închipui că bietul pastor o să poată să-i ţină piept.

– Ce dramă!

– O, da, chiar aşa. Mereu se petrece câte o dramă la Walbridge. Nu e niciodată plictisitor, altfel aş fi plecat de aici cu ani în urmă. Cine ar vrea

să locuiască într-un orășel în care nu se întâmplă nimic?! a zis ea, chicotind. În locul ăsta te distrezi, nu glumă!

Robert și-a vârât capul pe ușă.

– 'Neața, Trixie, a salutat-o el cu un zâmbet larg, iar Trixie i-a întors zâmbetul, înăbușindu-și un oftat de enervare, fiindcă se părea că n-avea să aibă parte de liniște prea curând. Lord Penselwood e în bodegă!

– O, a răspuns ea trezindu-se la viață. Vin imediat. Mulțumesc.

Și-a pus șervețelul pe masă și s-a ridicat.

– Mama s-a bucurat să te întâlnească ieri, a adăugat Robert.

– S-ar putea să mă văd și azi cu ea. Jasper o să mă prezinte bunicii lui.

I-a părut rău că cedase nevoii de a se justifica și a sperat că nu-și trădase conștiința chinuită de un sentiment de vinovăție.

– Ai avut o zi bună ieri?

– Da, mulțumesc.

– Ai găsit Căsuța Crescătorului de Albine?

– Da.

– Și pe Robin?

– Da, am stat de vorbă o bună bucată de vreme.

– Bine, a spus el, iar după aceea a ezitat un pic. Dacă vrei un ghid turistic, sunt liber în după-amiaza asta.

– Mulțumesc, Robert. E foarte frumos din partea ta să te oferi. O să te anunț.

– Ies la ora două, i-a dat el de știre, nerăbdător.

Trixie a dat din cap în semn că auzise, iar apoi s-a strecurat pe lângă el și a ieșit pe coridor.

– O să țin minte, l-a asigurat ea, și imediat a uitat totul.

Jasper a întâmpinat-o cu căldură și a condus-o până la mașină. Trixie a văzut că pe bancheta din spate se afla o chitară.

– O, muzica ta! a spus ea așezându-se pe scaunul pasagerului.

– Am ținut cont de sfatul tău, a răspuns el.

Ea a băgat de seamă că se ferchezuise și că se pieptănase cu părul dat pe spate. Purta blugi și un pulover verde care-i punea în evidență nuanța gri-verzui a ochilor. După ce au urcat în mașină, el s-a aplecat, a cuprins-o cu brațul pe după gât și a sărutat-o. Ea a simțit aroma de lămâie a loțiunii de bărbierit și mirosul pielii lui, care-i era atât de cunoscut. Acest simplu fapt avea puterea să șteargă pe loc toți anii care trecuseră de la despărțirea lor. În timp ce el o săruta, toate îndoielile ei piereau, iar

lumina aurie a posibilităţilor infinite începea să strălucească puternică şi ademenitoare, ridicând-o în al nouălea cer. Deodată, nimic nu mai conta, în afară de prezent.

Jasper a demarat şi a pornit să străbată oraşul.

– I-am spus bunicii că venim. A părut foarte entuziasmată atunci când i-am spus că tu eşti fiica lui Grace Valentine. Mi-a spus că îşi aduce aminte cu mult drag de Grace.

– E minunat din partea ei, a răspuns Trixie. Sunt sigură că n-au prea avut de-a face una cu alta, fiindcă mama era doar o angajată.

– Cred că o să fii surprinsă. Bunica mea e faimoasă pentru că-i trata pe toţi ca pe nişte egali. Nu ca mama!

– Mama ta e chiar formidabilă.

– Mi-e teamă că e doar o snoabă îngrozitoare. Îmi pare rău să spun asta...

– Dar o s-o spui oricum, a spus Trixie râzând.

El a zâmbit.

– Da, o s-o spun. N-are încredere în ea, e speriată de orice lucru, situaţie sau persoană cu care nu e obişnuită, aşa că se agaţă de stilul de viaţă de odinioară, fără să priceapă că vremurile sunt altele. E blocată în altă lume, refuzând să se predea şi hotărâtă să nu se schimbe. Din punctul ei de vedere, aristocraţia încă mai conduce lumea.

– Dacă stilul ăsta de viaţă e o fericire pentru ea, ce rău poate face?

– Mult rău, atunci când îi face nefericiţi pe alţii. Eu am evadat şi am plecat în America, însă, după ce m-am întors, am cedat şi m-am conformat. Asta nu m-a făcut fericit.

– Ai un fiu?

– Da, pe Fergus. Are cincisprezece ani.

– Atunci, poţi să-ţi foloseşti înţelepciunea ca să-l ajuţi pe el să devină ceea ce-şi doreşte.

– Nu e atât de uşor cu o mamă ca Lottie.

– Nici n-am luat-o în considerare.

– Nu, ea şi mama sunt destul de asemănătoare şi poate că de asta se şi înţeleg atât de bine. Folosesc acelaşi set de cuvinte: datorie, responsabilitate, comunitate, tradiţie, patrimoniu, moştenire..., a enumerat Jasper, iar apoi a încheiat, oftând: S-a inventat un dicţionar special pentru oameni ca ele!

– Atunci, trebuie să-l încurajezi pe Fergus să meargă pe drumul lui.

– Din fericire, cred că vremurile s-au schimbat şi, odată cu ele, şi cerinţele. E un băiat puternic. O să facă doar după cum îl taie capul, a spus Jasper zâmbindu-i lui Trixie din toată inima. N-o să-l silesc niciodată să facă ceva ce nu şi-ar dori. Însă mă tem că mama lui nu e la fel de înţelegătoare.

– Fergus mai are fraţi sau surori? a întrebat Trixie, curioasă să afle mai multe despre familia lui Jasper.

– Două surori mai mici. Eliza şi Cassandra.

– Cât de norocoşi sunt să aibă un tată ca tine!

– Îi ador, a spus el cu patos, iar Trixie şi-a dat seama că iubirea pentru copiii lui făcea imposibilă despărţirea de Lottie.

Jasper a întors maşina pe o alee. La capătul ei se afla o casă de piatră de culoarea nisipului, care parcă trăgea cu ochiul din spatele unui şirag de arbuşti de glicină încărcaţi cu flori galbene. Roţile le-au anunţat sosirea scrâşnind pe pietriş, ceea ce a făcut ca un câine să înceapă să latre frenetic.

– Ăsta e Winston, boxerul bunicii. Arată fioros, dar e la fel de blând precum un labrador.

Uşa de la intrare s-a deschis, iar bătrâna pe care Trixie o văzuse împreună cu pastorul s-a ivit în prag, cu un zâmbet larg şi binevoitor pe faţă. Winston s-a strecurat pe lângă ea şi a început să miroasă maşina, plin de importanţă. Şi-a lipit nasul de fereastra din dreptul lui Trixie, ridicându-şi urechile, curios. Jasper a mers roată şi l-a dat la o parte. Apoi, i-a deschis portiera lui Trixie.

– Mângâie-l prietenește şi o să te lase în pace.

– E adorabil! l-a lăudat ea, scărpinându-l în spatele urechilor.

– Dacă faci asta, nu mai scapi de el în veci! Bună ziua, bunico!

– Bună ziua, Lady Penselwood, a salutat-o Trixie întinzându-i mâna.

Lady Penselwood i-a luat-o şi i-a scuturat-o cu putere. Cu mâna cealaltă se sprijinea într-un baston.

– Îmi pari cunoscută, a spus ea mijindu-şi ochii.

– Ne-am întâlnit pentru scurtă vreme în faţa bisericii, a lămurit-o Trixie.

– A, da, acum îmi aduc aminte. Vezi tu, deşi sunt cu un picior în groapă, mintea mi-e încă întreagă. Intră, draga mea! Ignoră-l pe Winston, o să marcheze roţile maşinii lui Jasper în felul lui caracteristic, iar apoi o să vină înăuntru prin grădină.

Bătrâna a închis uşa în urma lor.

– Joan a făcut focul în salon, aşa că acolo e plăcut şi cald. Ce zi umedă! E de-a dreptul groaznică.

– Aveţi o casă frumoasă, a spus Trixie privind covoarele persane şi mobila de epocă ce făceau ca reşedinţa să aibă un aer impunător.

– Am luat cu mine câteva lucruri atunci când m-am mutat de la conac, a spus Lady Penselwood. Am fost foarte încântată să găsesc locul ăsta. Are un farmec aparte, nu-i aşa?

– O, da, chiar are, a fost de acord Trixie.

Ea l-a urmat pe Jasper în camera de zi. De îndată ce a intrat, a fost uimită să vadă tablourile care decorau pereţii. Înfăţişau, cu toatele, scene din Tekanasset, pe care Trixie le-a recunoscut pe loc.

– Jasper, tu ai cumpărat tablourile astea pentru bunica ta? a întrebat ea, surprinsă.

– Nu, erau ale bunicului.

Trixie a suspinat, amintindu-şi vag că ştiuse mai multe despre asta, cândva.

– Aşa e, acum îmi aduc aminte că mi-ai povestit, demult, că bunicii tăi au avut o casă pe insula Tekanasset.

– Lui Aldrich îi plăcea foarte mult navigaţia, i-a explicat Lady Penselwood, aşezându-se într-un fotoliu de lângă foc şi punându-şi bastonul de podea, lângă ea. Jasper, fii drăguţ şi du-te să-i spui lui Joan să ne servească ceaiul. Am cumpărat nişte biscuiţi cu ghimbir delicioşi de la băcănie, a spus ea întorcându-se spre Trixie, care privea tablourile. Soţul meu a fost obsedat de ambarcaţiuni! Am toate machetele lui expuse în sufragerie. Le construia el însuşi. Era pasiunea lui. O pasiune care aproape că m-a scos din minţi! a pufnit bătrâna, cu un aer exasperat. Cred că prefera să construiască bărci decât să se afle în prezenţa oamenilor.

– De unde ştia de insula asta?

– Ai auzit vreodată de familia Wilson? Randall Wilson Junior era prieten cu soţul meu. Obişnuiam să ne petrecem verile acolo.

– Mam'Mare e prietenă foarte bună cu mama, a spus Trixie, încurajată de noua legătură pe care o descoperea.

Lady Penselwood a zâmbit, surprinsă.

– Extraordinar! Ce mică e lumea! O cheamă Henrietta, de fapt.

– Ştiu, dar toată lumea îi spune Mam'Mare.

– Ia zi, s-a măritat vreodată?

Lady Penselwood tocmai punea acea întrebare în clipa în care Jasper a revenit în cameră.

– Nu, nu s-a măritat. Nu cred că există cineva destul de curajos ca să încerce să-i facă faţă, a răspuns Trixie.

Lady Penselwood a râs.

– La vremea la care am cunoscut-o eu, mi s-a părut o tânără foarte isteaţă şi sinceră.

– A rămas la fel.

– Te rog să iei loc, dragă. Joan o să ne aducă ceaiul. Cred că vrei să te încălzeşti. E cam frig, nu-i aşa? Îmi aduc aminte că am petrecut o iarnă în Tekanasset şi marea îngheţase. Era extraordinar de frig acolo. Jasper mi-a spus că e prima dată când vizitezi Walbridge, a zis ea în timp ce Joan a intrat cu o tavă încărcată cu ceai şi biscuiţi. O, Joan, eşti un înger! Pune-le pe măsuţa de cafea şi ne servim noi. Unde e temutul Winston?

– Doarme în faţa sobei din bucătărie, a răspuns Joan zâmbindu-i lui Trixie. Bună ziua, dragă, mă bucur să te revăd.

– Am auzit că eşti interesată de istoria familiei tale, a continuat Lady Penselwood. Mi se pare ciudat că tatăl tău nu ţi-a povestit nimic despre purtarea lui eroică pe front.

– Nu, n-a pomenit niciodată despre aşa ceva.

– Toarnă-ne nişte ceai, Jasper. Încearcă un biscuit, Trixie, sunt nemaipomenit de buni. Dragă, problema e că războiul ne-a schimbat pe toţi. Mie mi-a mers bine. Ochii ei căprui au început să lucească pe măsură ce-şi amintea despre trecut. Erau vremuri palpitante. Am adunat femeile şi cu toatele s-au înhămat la muncă. Mă rog, *aproape* toate.

I-a aruncat o privire dezaprobatoare nepotului ei. Trixie a ghicit că bătrâna făcea aluzie la mama lui, Lady Georgina.

– Ne-am deschis porţile pentru câţiva copii de la Londra şi ne-am simţit tare bine împreună, a continuat ea. Mama ta făcea minuni în grădini. Împreună cu domnul Heath, muncea fără odihnă. Se purta grozav şi cu animalele, şi cu albinele, şi era grozavă şi în grădini. Era o femeie pasionată de munca ei şi îmi era foarte de dragă. Apoi Freddie i-a salvat viaţa lui Rufus şi cu toţii i-am fost nespus de recunoscători.

– Dumneavoastră le-aţi sugerat să se mute pe insula Tekanasset? a întrebat Trixie sorbind din ceai.

– Ei bine, asta e o poveste amuzantă, a spus ea lăsându-se pe spate şi oftând. O poveste ciudată, mai degrabă. Serveşte-mă cu un biscuit, Jasper, te rog.

Lady Penselwood a muşcat o bucată, iar expresia de pe chipul ei i-a vădit satisfacţia.

– Ei bine, cu toţii voiam să-i mulţumim lui Freddie pentru gestul lui eroic, a reluat ea. Războiul se sfârşise, iar Rufus era în viaţă mulţumită lui. Bietul Freddie îşi pierduse un ochi, nouă ne părea groaznic de rău şi, în acelaşi timp, îi eram pe veci recunoscători pentru ceea ce făcuse. Dar el nici nu voia să audă de vreo mulţumire. Până la urmă, ne-a făcut o vizită. Îmi aduc aminte foarte bine. Eu, Aldrich şi Rufus eram în bibliotecă. Freddie arăta disperat, de parcă venise să fie pedepsit, nu recompensat. Aldrich i-a oferit un pahar de whisky, ceea ce l-a calmat un pic, dar părea îngrozitor de agitat. Apoi am băgat de seamă ce privire i-a aruncat lui Rufus şi am înţeles. Freddie avea *resentimente* faţă de el. Ei bine, asta nu m-a mirat, fiindcă, la urma urmei, Freddie îşi pierduse ochiul. Cred că regreta acel gest impulsiv prin care îl salvase pe Rufus. Dar uneori oamenii reacţionează instinctiv, fără să se gândească prea mult, şi cred că Freddie avea un oarecare respect faţă de Rufus şi de familia noastră. Oricum, Aldrich i-a spus lui Freddie cât de mult ne îndatorase şi că ne-am fi bucurat să profităm de acea ocazie ca să ne arătăm recunoştinţa. Aşa că Freddie şi-a formulat rugămintea pe care voia să ne-o facă: să-l ajutăm să părăsească ţara, să plece pentru totdeauna într-un loc cât mai îndepărtat de Anglia. Am rămas perplecşi. Mai ales pentru că Freddie şi Grace trăiseră toată viaţa la Walbridge. Făceau parte din inima comunităţii, ca să nu mai spun că domnul Garner avea speranţe mari ca, după pensionare, să fie înlocuit de Freddie. Aşa că Aldrich i-a propus lui Freddie insula Tekanasset, fiindcă Randall ne era prieten bun şi l-ar fi ajutat să-şi găsească o slujbă şi o casă. Apoi totul s-a aranjat foarte iute, Randall fiind un om expeditiv. După câteva săptămâni am cumpărat casa, iar Randall i-a găsit lui Freddie un loc de muncă la ferma de afine. Ne părea teribil de rău că ne părăseau, dar asta îşi dorise Freddie. Nu i-am mai văzut niciodată pe el şi pe Grace.

– E trist că nu s-au mai întors, nici măcar în vizită, a spus Trixie cu glas şoptit.

– Pe vreme aceea, America era tare departe. Şi acum e, a zis Lady Penselwood punând ceaşca jos. Şi mai cred că nu voiau să-şi mai aducă

aminte de trecut, a adăugat ea privind-o adânc pe Trixie, iar expresia feţei i s-a întunecat şi ochii căprui i-au fost cuprinşi de tristeţe. Războiul l-a schimbat şi pe Rufus. Sau, mai degrabă, *sfârşitul* războiului l-a schimbat. A rostit apăsat cuvântul „sfârşit", iar Trixie a înţeles că nu se referea doar la război, ci la întreaga epocă. Apoi a adăugat: Vezi tu, noi am trăit într-o perioadă suprareală. Totul era intens, imediat. Cu toţii credeam că aveam să murim a doua zi. Viaţa trebuia înşfăcată şi savurată pentru dulceaţa ei firavă şi efemeră. Dar atunci când războiul s-a sfârşit, a trebuit să ne întoarcem la vieţile noastre şi, ca o ironie a sorţii, am simţit că normalitatea era plictisitoare la culme faţă de vremurile agitate pe care tocmai le lăsaserăm în urmă. Surescitarea dispăruse. Acea condiţie suprareală care ne permisese să trăim periculos – se dusese şi ea. Oamenii avuseseră aventuri de dragoste. Iubiseră cu patimă, pentru că, înţelegând că viaţa era scurtă, voiseră să se agaţe de ea. Rufus a suferit cumplit, a spus ea dându-şi capul pe spate şi zâmbindu-i lui Trixie cu tristeţe. Sper că mama ta a găsit fericirea în insula Tekanasset.

– A găsit-o, într-adevăr. Deşi..., a ezitat Trixie, cu privirea aţintită în ochii lui Lady Penselwood, ...cred că a lăsat în urmă ceva preţios. Ceva ce n-a mai putut să recapete niciodată.

În acel moment, lui Lady Penselwood a părut să-i vină o idee subită. Chipul i s-a însufleţit, iar ochii căprui i-au sclipit, plini de hotărâre.

– Jasper, fii bun şi du-te la etaj. În sertarul din dreapta al măsuţei mele de toaletă e o poşetă de catifea albastră. Vrei să mi-o aduci, te rog? a întrebat ea, iar Jasper a ieşit pe hol şi a urcat scările. Am ceva să-i dau mamei tale, i-a spus bătrâna lui Trixie. E doar un flecuşteţ, dar pentru ea o să aibă o semnificaţie anume. Când pleci?

– Mâine.

– Cât mă bucur că te-am cunoscut, Trixie. Spune-mi, ce mai face mama ta?

– Nu e bine, din păcate. Are cancer.

– Ce nenorocire!

– Este, dar ea nu vrea mare agitaţie în jur. E hotărâtă să-şi continue viaţa de parcă ar fi sănătoasă.

– O să mă rog pentru însănătoşirea ei.

– Mulţumesc, Lady Penselwood.

Jasper a apărut cu poşeta albastră, care o şi făcuse curioasă pe Trixie, şi i-a dat-o bunicii lui. Bătrâna doamnă s-a uitat cu drag la acel obiect, de

parcă avea o valoare sentimentală deosebită şi îi era greu să se despartă de el.

– Dă-i asta lui Grace împreună cu dragostea mea, i-a spus ea lui Trixie în vreme ce îi întindea poşeta.

Trixie a luat-o.

– Aş putea s-o deschid? a întrebat ea.

– Poţi, a răspuns Lady Penselwood.

Trixie a băgat mâna în poşetă şi a scos de acolo un săculeţ pentru păstrarea lavandei. Era jerpelit, precum jucăria preferată a unui copil. Pe partea din faţă era brodată o albină mare.

Capitolul 26

Trixie şi Jasper se plimbau prin curtea bisericii, în căutarea pietrei funerare pe care scria Arthur Henry Hamblin. Un vânt iute mătura frunzele cafenii şi galbene prin iarbă, împrăştiindu-le peste morminte şi peste florile proaspete care le străjuiau. Lui Trixie nu-i plăcea să se gândească prea mult la trupurile care se aflau îngropate sub pământ. Prefera ideea mai spirituală conform căreia sufletele se eliberau de corpurile fizice şi rătăceau în pace. Şi-a adus aminte cum fusese ghidată spre şopronul din grădina mamei ei de către o prezenţă invizibilă, dar care totuşi putea fi percepută. Acum, în lumina limpede a zilei, se întreba dacă acel episod fusese real sau dacă se întâmplase doar în imaginaţia ei. Era posibil să înşeli moartea şi să continui să trăieşti, sau fiinţele umane erau constrânse să creadă că există ceva după moarte, fiindcă alternativa era pur şi simplu prea oribilă ca să te gândeşti la ea?

Tremurând de frig, Trixie şi-a strecurat mâinile în buzunarele hainei. Jasper mergea printre şirurile de morminte şi citea cu glas tare inscripţiile acelora care erau foarte vechi şi ale căror litere gravate se tociseră cu timpul.

– Ăsta s-a născut în 1556, a spus el. Incredibil!

– Unde sunt înmormântate rudele tale?

– Sub biserică există o criptă a familiei.

– Sinistru, a spus ea, tremurând din nou.

– Nu pot să spun că mă duc acolo prea des.

– E un loc şi pentru tine în criptă?

– Cred că da, însă nu vreau să mă gândesc la asta.

– Se pare că bunica ta îşi organizează propria înmormântare, a spus ea.

– Ştiu. Adoră chestia asta. O ţine foarte ocupată, o amuză şi, bineînţeles, în acelaşi timp o irită pe mama, ceea ce cred că e scopul principal al bunicii.

– O, aici e, a anunţat Trixie ghemuindu-se ca să citească inscripţia de pe piatră. „Arthur Henry Hamblin. 1889–1938". Avea doar patruzeci şi opt de ani când a murit. Atât de tânăr, a zis ea dând la o parte iarba înaltă ca să citească mai multe. „În amintirea celui care a fost un tată iubitor şi un prieten drag. Fie ca el să se odihnească în pace, în grija Domnului."

– E îngropat alături de soţia lui, a spus Jasper privind mormântul de lângă Arthur.

– Mama nu şi-a cunoscut propria mamă. Tatăl ei era tot ce avea. Pentru ea, moartea lui a fost o pierdere teribilă. A rămas singură pe lume, a oftat Trixie, iar apoi a făcut un calcul rapid şi a spus: Ştii, avea doar optsprezece sau nouăsprezece ani. Pe atunci s-a măritat cu tata. Slavă Domnului că l-a avut măcar pe el.

Trixie se întreba dacă Grace se măritase cu Freddie pentru că-i fusese teamă să rămână singură. Asta se întâmplase chiar înaintea războiului. Chiar înainte de trimiterea acelor scrisori către Rufus. Aventura ei de dragoste începuse tot cam pe atunci.

– M-am gândit, Trixie. Tata a fost un tip ursuz. Muncea prea mult, petrecea ore întregi pe moşie şi prin grădini de unul singur, de parcă voia să fugă de el însuşi. Părea nefericit, iar atunci când avea companie, umorul lui era sarcastic, chiar caustic. Putea fi nemilos şi intolerant. Era iute la mânie şi pe când eram copii ne temeam de el. Mă întreb dacă încheierea relaţiei cu Grace n-a omorât înlăuntrul lui ceva care n-a mai putut fi reînviat. Bunica îmi spunea că înainte de toate astea fusese un tânăr lipsit de griji, isteţ şi amuzant. Persoana pe care a descris-o ea nu semăna cu tatăl meu, a zis Jasper privind-o pe Trixie şi încruntându-se. Oare sunt ca el? Oare am devenit un tip ursuz şi intolerant pentru că şi eu am pierdut-o pe femeia pe care o iubeam? Pur şi simplu repet acelaşi

tipar? Lottie se plânge că sunt caustic şi de nesuportat, dar n-am fost mereu aşa. Oare firea mea să se fi schimbat din cauza dezamăgirii pe care am trăit-o?

Jasper a căutat răspunsul pe faţa lui Trixie, însă ea tăcea. Îl privea cu compasiune, cu ochii trişti şi întrebători.

– Să plecăm de aici, a spus el.

– Unde?

– Vreau să fiu singur cu tine. Nu suport să fim atât de aproape unul de celălalt şi să nu te ating.

Ea a băgat de seamă că un cuplu aflat pe strada de lângă cimitir se tot uita în direcţia lor.

– Bine. Să mergem undeva. Oriunde, doar aici nu.

S-au urcat în maşină şi au străbătut străduţele întortocheate, îndreptându-se spre coastă. De data asta Jasper a parcat maşina la nivelul mării şi a apucat-o, împreună cu Trixie, pe o cărare năpădită de ierburi. Au ajuns la un vechi debarcader adăpostit de copaci şi ascuns, precum un cuib de potârnichi, printre tufişurile crescute haotic. Deasupra apei răsărea un ponton; o barcă de pescuit era priponită de o bornă, arătând abandonată în mijlocul acelei pustietăţi.

– Asta a fost a bunicului. Era obsedat de bărci. Îi mai plimbam pe copii cu ea, dar în ultimii ani am neglijat-o.

– Prima dată când am făcut dragoste a fost la debarcaderul lui Joe Hornby, a spus Trixie.

El a cuprins-o în braţe şi i-a zis, zâmbind plin de dorinţă:

– Ce potrivire, deci, că ne aflăm aici. Singuri, în sfârşit.

A sărutat-o repede, iar ea, deşi ştia că făceau un lucru greşit, avea conştiinţa împăcată fiindcă *simţea*, în inima ei, că aşa trebuia să fie. Vechea lor intimitate rămăsese neschimbată. Făcuseră dragoste de multe ori înainte, iar acum pur şi simplu reluau povestea de unde o întrerupseseră cu şaptesprezece ani în urmă, la debarcaderul din insula Tekanasset. Doar că acum erau un pic mai în vârstă, el un pic încărunţit, ea un pic mai rotunjită, iar inimile greu încercate le erau flămânde din cauza anilor pe care-i petrecuseră tânjind fiecare după jumătatea ei pierdută.

Au făcut dragoste în barcă, acoperiţi cu pledurile de picnic ca să nu le fie frig. În mişcările lor febrile şi-au retrăit trecutul, redescoperindu-se

unul pe altul, fiecare bucurându-se de gustul şi de textura pielii celuilalt şi hotărât să redevină persoana care fusese odinioară în ochii celuilalt.

Trixie s-a întins pe pături şi a început să fumeze, în timp ce Jasper a cântat la chitară melodia pe care i-o compusese pe plaja din Tekanasset. Ea îl privea prin fum, cu ochi leneşi şi plini de afecţiune, cu capul ameţit, îmbătat de dragoste. Cât timp el a cântat, ea a zâmbit; un zâmbet slab, satisfăcut. Acum, că era mai în vârstă, vocea îi suna mai îndrăzneţ, iar lipsa de exerciţiu o asprise întrucâtva. Pe Trixie o mişca lipsa lui de eleganţă. Pe când era tânăr fusese strălucitor, spilcuit şi nonşalant; acum faţa îi era brăzdată de linii, în colţurile ochilor avea laba-gâştei, iar ţepii cărunţi din bărbie şi firele de păr cărunte de pe cap îi trădau nu numai vârsta, ci şi starea de nefericire. Toate astea i-au înmuiat inima lui Trixie, făcând-o să-şi dorească fierbinte ca timpul să fi stat în loc, iar ea să nu mai trebuiască să plece niciodată de acolo. Se simţea dorită, iar acea dorinţă, acea nevoie a lui de ea se alimenta chiar din adâncurile în care se strânsese durerea ei de-a lungul anilor de despărţire.

– Atunci când sunt cu tine, sunt eu însumi, a spus Jasper zdrăngănind încet la chitară. Ştiu că mă vezi ca pe cel care am fost. În ochii tăi, am talent. Sunt un spirit liber. Sunt neconvenţional..., a spus el, cu un zâmbet sfios. Sunt puţin sălbatic! a râs Jasper de el însuşi.

– Încă mai eşti toate astea, Jasper. Nu ne prea schimbăm, nu în adâncul sufletului. Bănuiesc că s-au aşezat câteva straturi peste tine cel din tinereţe, dar pe dedesubt nu eşti schimbat.

– Păi, dacă aş fi cu tine, prezenţa ta m-ar ajuta să dau jos straturile acelea. Mă simt atât de bine. Mă simt viu din nou, a spus el aţintindu-şi privirea în tavan, cu un oftat greu. M-am simţit captiv, Trixie. A fost sufocant. Acum ştiu cum se simţea tatăl meu, a mărturisit el, întorcându-şi privirea spre ea, iar ochii i s-au întunecat. Nu vreau să mor de tânăr, ca el!

– Crezi că a murit de inimă frântă?

Jasper a ridicat din umeri.

– E un gând romantic, nu? Să fie, oare, posibil să mori de aşa ceva?

– Oare cancerul mamei să fie o manifestare fizică a durerii ei emoţionale? Cred că e perfect posibil.

– Am nevoie de tine, Trixie.

– Şi eu am nevoie de tine.

Au stat îmbrăţişaţi până când soarele a început să scapete, ca semn că ziua se apropia de sfârşit.

– Clepsidra rămâne fără nisip, a spus el după ceva vreme, strângând-o în braţe.

Afară, norii se îngroşau şi se colorau într-un purpuriu-închis. Vântul începuse să şuiere dintr-o parte a bărcii, făcând-o să se legene molcom în apă.

– Mă simt de parcă am fi la Tekanasset.

– Mi-aş dori să fim.

– Zilele acelea erau distractive, nu-i aşa? Aproape ideale.

– Ştiam că îmi mergea bine, doar că n-am realizat niciodată *cât* de bine. În mintea mea, vara aceea a crescut şi a tot crescut, până ce s-a transformat în ceva uriaş. E unică şi ameţitoare, a zis el strângând-o tare în braţe. Plajele, muzica, strălucirea soarelui, fata. Mai ales fata. Niciodată n-am crezut că aveam să trăiesc viaţa pe care o duc acum. Credeam că aveam să cânt pe stadioane pline de oameni, a urmat el, chicotind cu amărăciune. Mi-ai adus aminte cum mă simţeam pe când eram Jasper Duncliffe.

– Poate că acum nu mai eşti Jasper Duncliffe, dar trebuie să cânţi la chitară şi să compui muzică din nou, măcar cât să ţii legătura cu el. Muzica e parte din tine. Dacă încetezi să mai cânţi, asta înseamnă să rupi legătura cu miezul, cu esenţa ta.

– Mă simt bine să cânt din nou, a recunoscut el. Dar acum spune-mi despre tine, draga mea Trixie. Te simţi tu însăţi?

– Fac ceea ce am vrut să fac dintotdeauna. Sunt fericită la redacţie. Iubesc moda şi scriu bine despre asta. Am un nume în industrie. Câştig bine. Am şi mulţi prieteni. Sunt eu însămi.

El a sărutat-o pe tâmplă.

– Vreau să-mi spui că eşti incompletă fără mine.

Ea a râs din nou văzându-l atât de plin de sine.

– *Ştii* că sunt incompletă fără tine.

– Atunci, rămâi.

Au stat în barcă până târziu. Stomacurile au început să le chiorăie de foame. În cele din urmă, fără tragere de inimă, s-au înapoiat la maşină. Printr-o crăpătură ivită în stratul de nori, lumina stelelor şi a lunii strălucea deasupra lor, arătându-le calea. Liniştea desăvârşită nu era tulburată decât de freamătul apei care se lovea de stânci. Jasper a luat-o

pe Trixie de mână şi s-au oprit să privească marea de culoarea abanosului. În timp ce vântul rece le sufla peste feţe şi le răvăşea părul asemenea unor degete de gheaţă, şi-au căutat viitorul în orizontul negru şi gol. N-au găsit nimic.

– La ce oră pleci mâine? a întrebat el.

– Devreme. Te rog, nu veni să-ţi iei rămas-bun. Ţi-am spus cândva „la revedere“ şi n-am mai reuşit să trec peste asta, a spus ea.

– Trebuie să te mai văd încă o dată.

Trixie s-a întors către el, tristă.

– Eşti căsătorit, Jasper. Ai o familie. Nu ne putem clădi fericirea pe nefericirea oamenilor din jurul tău. N-o să îngădui asta. Prefer să-mi petrec restul vieţii tânjind după tine decât regretând devastarea pe care ar cauza-o legătura noastră.

– Eşti mult prea înţeleaptă, Trixie. Mi-aş dori să fii la fel de egoistă ca mine.

Ea a râs şi i-a dat drumul la mână.

– Nu eşti atât de egoist precum crezi. M-ai rugat să rămân. Nu m-ai rugat să mă mărit cu tine, eşti mult prea onorabil ca să faci aşa ceva. Aşa că du-mă la hotel şi lasă-mă să rămân cu amintirea preţioasă a acestei zile – frumoasă, tristă şi perfectă.

El a condus-o înapoi la han şi a mai sărutat-o o dată.

– Dacă vreau să-ţi scriu, unde trimit scrisorile?

– Jasper...

– Scrisori, doar atât. Te rog, lasă-mă să ţin legătura cu tine. Nu pot să te smulg aşa din viaţa mea. Dacă nu le deschizi, n-o să aflu oricum niciodată. Nu trebuie să-mi răspunzi la ele.

Trixie a înghiţit în sec, dar lacrimile au ţâşnit, în ciuda sforţării ei de-a le opri, şi i s-au prelins pe obraji.

– Tekanasset.

– Sunset Slip.

– Văd că ştii.

– Trixie...

– Nu... Te rog.

– Te iubesc.

Trixie l-a strâns cu putere, lipindu-şi buzele de ale lui, lăsând sare şi tristeţe în urma ei.

– Şi eu te iubesc. Pentru totdeauna.

Ea nu l-a privit cum se îndepărta, ci s-a strecurat în han, cu capul în jos, de teamă că s-ar fi putut întâlni cu Maeve sau cu Robert. Nu conta că nu mâncase nimic de la biscuiţii lui Lady Penselwood. Oricum nu se credea în stare să mănânce ceva. A umplut cada cu apă fierbinte şi s-a scufundat în ea, sperând ca lumea să fie un loc mai bun atunci când avea să iasă la suprafaţă ca să răsufle.

***

În dimineaţa următoare, un taxi a sosit ca s-o ducă la gară. Lumina răsăritului lucea slab pe cerul întunecat, pătându-l la est cu dungi gălbui precum gălbenuşul spart al unui ou. Ploaia curgea lin pe trotuar; Trixie a sărit peste o baltă şi a ajuns la maşina care o aştepta. Maeve i-a pregătit nişte pâine prăjită şi o cafea, dar era prea devreme ca să-l întâlnească şi pe Robert, aşa că i-a lăsat un mesaj, ştiind că probabil îl dezamăgise după-amiaza trecută fiindcă nu-i acceptase oferta de a-i fi ghid.

– Drum bun înapoi la New York! a spus Maeve. Dacă vrei să te mai întorci vreodată, ştii unde o să ai parte de cea mai călduroasă primire!

Însă Trixie nu se gândea că avea să se mai întoarcă vreodată. Aşa cum se întâmplase şi în cazul mamei ei, acum Walbridge era plin de amintiri dureroase.

Odată ajunsă la Heathrow, şi-a dat seama că scruta feţele pasagerilor în căutarea lui Jasper. Era sigură că o urmărise. Spera că făcuse asta. Dar feţele erau doar cele ale unor străini şi abia în avion realiză Trixie că viaţa ei nu era ca într-un film, că el n-avea să vină după ea.

A stat pe locul ei plângând şi privind, pierdută, la pista de aterizare lucitoare şi la cerul înnorat care se vedeau de pe fereastra avionului. Unei stewardese cu faţă blândă şi cu buzele vopsite cu un ruj foarte roşu i s-a făcut milă de ea şi a mutat-o la clasa de *business*, însă nici scaunul mai mare, nici meniul mai bun n-au reuşit să-i schimbe dispoziţia. Trixie s-a gândit la Jasper, retrăind după-amiaza din barcă de parcă derula o casetă, înainte şi înapoi. Se îndoia că făcuse alegerea corectă. Începea să-şi dorească să mai fi rămas. Acum, când avionul plana deasupra Atlanticului, începu să-i pese prea puţin de viaţa ei de la New York, pe care ar fi dat-o bucuroasă în schimbul unei zile petrecute cu Jasper.

În cele din urmă a reuşit să adoarmă un pic, cu ajutorul vinului şi al unei pastile de dormit. Se simţea amorţită şi decuplată de la realitate.

Gândurile îi înotau în minte precum un banc haotic de peşti care n-aveau nici o direcţie.

Oare ce avea să-i rezerve viitorul? Dacă nu putea să-l aibă pe Jasper, s-ar fi mulţumit cu altcineva? Oare era sortită să rămână singură? Ştia că ar fi trebuit să-l lase să-şi vadă de viaţa lui. Dar mai ştia şi că nu putea să facă asta.

În dimineaţa următoare, Trixie, ajunsă la New York, a luat un avion către Boston. Avea să ceară concediu pe motive de sănătate, fiindcă voia să mai petreacă ceva timp cu mama ei. Nimic altceva nu era mai important decât asta. Acum avea nevoie de mama ei, iar intuiţia îi spunea că şi Grace avea nevoie de ea. Oricum, putea să-şi facă cea mai mare parte a muncii de acasă, din faţa computerului. Cât timp era plecată, asistenta ei, o fată foarte capabilă, avea să preia sarcinile de la birou. Editorul avea să înţeleagă, mai ales că propria mamă murise de cancer la sân, iar Trixie participase la Maratonul de la New York ca să ajute la strângerea de fonduri pentru cercetarea medicală.

Trixie a zburat către aeroportul din Tekanasset într-o navă micuţă, care sălta în aer, dezechilibrată de orice rafală de vânt. Aterizarea i-a făcut greaţă şi deja plângea iarăşi pe când avionul atingea pista, însă nu fiindcă îi era rău, ci pentru că se simţea atât de uşurată că ajunsese acasă. Trixie a tras pe nări mirosul familiar de mare, infuzat cu o aromă dulce şi jilavă de toamnă, şi s-a întrebat de ce plecase vreodată de acolo.

În taxiul care o ducea acasă la părinţii ei, a privit dintr-o perspectivă nouă peisajul care se vedea pe fereastră. Insula strălucea în soarele după-amiezii timpurii. Frunzele roz-roşietice ale arţarilor păreau să ia foc în lumina aurie a soarelui care începuse deja să coboare către vest, trăgând ziua după el. Inima lui Trixie tânjea de dorul lucrurilor cu care era obişnuită. Tânjea să fie în braţele mamei ei. Voia să se cuibărească în sentimentul de securitate al trecutului şi să scape de durerea certitudinii că n-avea să fie niciodată cu bărbatul pe care-l iubea.

Taxiul a lăsat-o pe Sunset Slip. A contemplat casa familiei sale cu o nouă înţelegere. Asta era casa în care părinţii ei se retraseseră după ce lumea lor din Anglia se destrămase. Mama ei îşi pierduse iubitul, tatăl ei îşi pierduse ochiul, iar asta era compensaţia lor pentru pierderile suferite. Trixie a alergat pe cărare, trăgându-şi valiza după ea. A împins uşa cu plasă, apoi pe cea principală, din spatele ei. O rafală de vânt a

intrat odată cu ea şi le-a trântit pe amândouă cu putere. Câinele lui Grace a început să latre.

– Mamă! a ţipat Trixie, iar gâtlejul i s-a strâns la gândul că s-ar fi putut ca mama ei să fi murit, gând ce i se împrăştia acum prin minte precum un demon nedorit. Mamă! a ţipat ea din nou. Sunt acasă!

Şi-a lăsat geanta pe hol şi s-a grăbit spre camera de zi a mamei ei. Focul era aprins. Ca de obicei, hârtiile erau împrăştiate pe toate suprafeţele posibile. Pernuţele de pe canapea erau boţite într-un mod reconfortant pentru Trixie, fiindcă îi dădeau de înţeles că Grace tocmai se ridicase de pe ele. Trixie s-a dus în bucătărie. Un curent a traversat camera. Ea a simţit un fior. Apoi a băgat de seamă că uşa care dădea pe verandă era deschisă şi a privit afară. A observat că şi uşa de la şopron era deschisă. A păşit pe verandă.

– Mamă!

Grace a apărut, dar părea mai mică, s-a gândit Trixie, decât ultima dată când o văzuse.

– Draga mea, cât mă bucur că ai venit!

– O, mamă! a scâncit Trixie grăbind pasul pe cărarea din grădină ca să ajungă mai repede la ea.

Şi-a îmbrăţişat mama cu ardoare, iar aceasta a bătut-o pe spate, nedumerită.

– Eşti bine, dragă? Ce s-a întâmplat? De ce eşti tristă?

Trixie i-a dat drumul din îmbrăţişare şi a privit-o, ştiind că acum trebuia să fie sinceră în legătură cu tot ce se întâmplase.

– Nu te găseam.

Grace a dat din cap, înţelegând.

– Credeai că am murit.

– Păi...

– Nu plec nicăieri, a spus ea deodată. Haide, să mergem înăuntru. Vrei să bei ceva? Pot să fac un ceai.

Trixie privi peste umărul mamei ei.

– Ce făceai acolo? a întrebat ea.

Dar acum ştia. Mâinile lui Grace erau curate. Nu grădinărise. Exista un singur motiv pentru care se dusese în şopronul din grădină. Au intrat amândouă în bucătărie, iar Grace a început să prepare ceaiul.

– Cum e la New York? a întrebat ea.

Trixie a răsuflat adânc.

– N-am fost la New York.

– Poftim?

– Am fost în Anglia.

Mama ei a părut surprinsă.

– În Anglia? Ce ai făcut acolo?

– Am fost la Walbridge.

Grace s-a albit.

– Walbridge? s-a mirat ea, dar apoi s-a adunat şi a întrebat: Ai fost acolo ca să-l vezi pe Jasper?

Trixie a dat încet din cap în semn că nu.

– Nu chiar. Am fost acolo ca să te găsesc *pe tine*.

– Pe mine?

– Da... eu...

A făcut o pauză, neştiind de unde să înceapă. Nu voia să-i spună lui Grace că citise scrisorile. Nu ştia cum s-ar fi simţit mama ei dându-şi seama că propria fiică îşi vârâse nasul unde nu trebuia.

– Am ceva pentru tine, a spus Trixie.

S-a dus pe hol şi a scos din valiză poşeta de catifea, apoi i-a dat-o lui Grace, care a privit-o uimită.

– Ce e asta?

– Lady Penselwood ţi-a trimis-o prin mine. A spus că ştii ce înseamnă.

Grace s-a făcut albă ca varul.

– Ai cunoscut-o pe Lady Penselwood?

– Da, şi pe Lady Georgina.

Ochii lui Grace au început să lucească.

– De ce?

Trixie n-a răspuns, iar Grace a desfăcut şnurul poşetei şi şi-a vârât mâna înăuntru. Simţind textura moale a săculeţului pentru lavandă, a înţeles pe loc. A scos săculeţul de mătase cu albina brodată pe el şi n-a ştiut încotro să privească, nici ce să spună. Buzele îi tremurau, iar ochii îi erau plini de lacrimi. A înghiţit cu greu. Apoi a lipit săculeţul de nas şi a închis ochii o clipă.

– Cred că avem nevoie de un pahar de vin, a spus ea în cele din urmă.

– Îl aduc eu, s-a oferit Trixie.

– Ar trebui să mergem şi să stăm afară. E încă însorit.

– Bună idee! a spus Trixie.

Însă tonul mamei ei avusese o inflexiune grăbită, iar expresia feței i se schimbase. Părea că voia să facă ceva anume.

– Unde e tata? a întrebat Trixie.

– Joacă golf. Se întoarce târziu, iar asta e foarte bine.

Trixie a luat vinul din frigider, a turnat două pahare și și-a urmat mama pe verandă.

– Cât de mult știi? a întrebat Grace.

– Totul, a răspuns Trixie. Și chiar mai mult de-atât.

Capitolul 27

Grace și Trixie s-au așezat în balansoar așa cum făcuseră deseori în trecut. Grace a luat o înghițitură mare de vin.

– Bine, draga mea. Începe cu începutul. De ce te-ai dus la Walbridge?

Trixie și-a pus geanta în poală.

– Te deranjează dacă fumez? a întrebat ea.

– Bineînțeles că nu, deși ar trebui să te lași. E un obicei oribil, ca să nu mai spun că e rău pentru sănătatea ta.

– Știu. O să mă las. Promit.

A căutat pachetul de țigări și bricheta în geantă. Apoi a aprins o țigară și a suflat fumul cu un colț al gurii, departe de mama ei. Grace a băgat de seamă că îi tremura mâna.

– Ți-am găsit caseta cu scrisori în șopron, s-a destăinuit Trixie.

Grace a tras încet aer în piept.

– Înțeleg.

– Nu le căutam. Ușa era deschisă și m-am dus s-o închid.

Nu putea să-i spună mamei ei despre prezența stranie pe care o simțise. Era sigură că Grace ar fi crezut că înnebunise.

– Scrisorile sunt frumoase, mamă. Foarte romantice.

Grace și-a retras buzele într-o linie fină, întorcându-și privirea către linia oceanului. Trixie a continuat:

– Mă întreb de ce Rufus le-a returnat?

– Cred că ăsta a fost modul lui de a pune capăt poveştii noastre de dragoste.

– Dar de ce i-a pus capăt?

Grace a ridicat din umeri.

– Nu ştiu de ce. Nu mi-a dat nici o explicaţie. Pur şi simplu mi-a returnat scrisorile. Am fost devastată. Poate că soţia lui a aflat de noi. Nu ştiu. S-a întâmplat acum mult timp...

Trixie i-a aruncat mamei ei o privire atât de plină de compasiune, încât ochii lui Grace au lăcrimat.

– Mamă, ţi-a returnat scrisorile pentru că *trebuia* să pună capăt relaţiei voastre. Şi a trebuit s-o facă pentru că tata i-a salvat viaţa în război. Glonţul care i-a scos ochiul tatei îi era destinat lui Rufus, însă tata l-a apărat, sărind în faţa lui. A fost un gest eroic. Tata ţi-a făcut vreo mărturisire?

Grace s-a încruntat şi a clătinat din cap.

– Nu! Nu mi-a spus niciodată. Dar cum de ştii *tu*?

– Lady Georgina mi-a povestit. Mi-a mulţumit. A zis că tata e un erou şi că îi vor fi veşnic recunoscători.

– De ce nu mi-a spus?

– Nu ştiu. Iar după discuţia cu Lady Georgina, am luat ceaiul cu bătrâna Lady Penselwood.

– Încă mai trăieşte?

– Sigur că da, mamă. Mi-a povestit că tata nu şi-a dorit să se facă mare zarvă pe tema eroismului de care dăduse dovadă. Însă familia lui Rufus voia să-i mulţumească şi, drept recompensă, i-au oferit orice şi-ar fi dorit. El a cerut o viaţă nouă în America. Ştii cine i-a găsit casa asta şi l-a angajat la fermă?

Grace a clătinat din cap. Judecând după trăsăturile ei crispate, Trixie înţelegea că Grace resimţea toate acele revelaţii ca pe un şoc teribil.

– Randall Wilson Jr.

– Nu înţeleg... cum?!

– Pentru că Aldrich Penselwood era prieten bun cu Randall Wilson.

– Ştiam asta, a şoptit Grace, aducându-şi aminte conversaţia pe care o avusese cu Mam'Mare. Continuă...

– Aldrich Penselwood a cumpărat casa asta ca să-i mulţumească tatei că l-a salvat pe fiul lui.

– Freddie nu mi-a spus niciodată. Doar m-a anunţat că ne mutăm în America. La vremea aceea se purta foarte ciudat. Foarte distant. Nu mai era Freddie cel pe care îl ştiam. Războiul îl schimbase atât de mult, că abia îl mai recunoşteam. Era duşmănos şi rece, a zis ea, iar umerii au început să-i tremure. A fost groaznic. Nu doar că-l pierdusem pe Rufus, dar l-am pierdut şi pe Freddie. I-am pierdut pe amândoi şi mi-am pierdut şi casa. Singurele lucruri care mi-au mai rămas au fost scrisorile şi amintirile.

Trixie şi-a trecut braţele în jurul mamei ei şi a tras-o mai aproape. O simţea mică şi fragilă.

– A fost crud din partea lui Rufus să pună capăt în felul ăsta relaţiei cu femeia pe care o iubea, a spus Trixie. Ar fi putut să-ţi spună motivul. Tu le-ai citit vreodată?

– Propriile mele scrisori? Nu, n-am fost în stare. Le-am pus la fundul casetei. De ce? Tu le-ai citit?

– Da, le-am citit...

Trixie era gata să-i atragă atenţia că-i trimisese lui Rufus scrisoarea menită lui Freddie, dar ceva o făcu să se abţină. Nu voia să-i sporească mâhnirea mamei ei.

– Erau frumoase, a spus ea în schimb.

– Cred că Rufus a fost furios că tocmai Freddie a sărit în faţa lui. Fiindcă din cauza acelui act de curaj, Rufus a trebuit să renunţe la mine. Cât de ironic e că soarta i-a adus laolaltă într-o astfel de situaţie.

– Faptul că ţi-a returnat scrisorile a fost ca un act de capitulare.

– Cred că da. Au existat multe obstacole vădite în calea fericirii noastre împreună, dar Rufus nu l-ar fi prevăzut niciodată pe ăsta.

– Şi nici unul n-avea să fie atât de decisiv, a adăugat Trixie strângându-şi încetişor mama la piept. N-am crezut că aveam să spun vreodată „bietul Rufus“, dar chiar îl compătimesc. Bietul de el!

Grace a râs pe înfundate şi a zis:

– Asta, fiindcă ai fost rănită din dragoste.

– Poate că da. Îl iubesc pe Jasper din toată inima, dar a trebuit să-l părăsesc.

– Îmi pare foarte rău, draga mea.

– Mereu am trăit cu impresia că tu n-ai înţelege, dar acum îmi dau seama că eşti singura care chiar înţelege, pentru că şi tu ai iubit şi ai pierdut.

– Când l-ai pierdut pe Jasper, cu ani în urmă, am vrut să-ţi mărturisesc că l-am iubit pe tatăl lui. Dar n-am putut. Nu voiam să-l trădez pe tatăl tău. Îl iubesc şi pe el, Trixie. Poate că sună ciudat, dar eu îl iubesc pe tatăl tău. Iubesc omul din spatele măştii pline de răceală. N-a fost mereu aşa. De fapt, nu e aşa oricum. Îl iubesc în ciuda acestei răceli.

Trixie şi-a lăsat capul pe umărul mamei ei.

– Ştiu că pot să trec peste asta cu ajutorul tău. Dacă pot să vorbesc cu tine ştiu că, până la urmă, o să merg mai departe.

– O problemă împărtăşită e o problemă înjumătăţită, a spus Grace dând-o la o parte cu blândeţe pe Trixie, privind-o în ochi şi recunoscând durerea din ei. Niciodată n-am vrut să suferi aşa cum am făcut-o eu, a murmurat ea.

– Dar merită, totuşi, nu? Ai face-o din nou, nu-i aşa?

Grace a zâmbit.

– Cred că da.

– Ei bine, şi eu.

– Spune-mi, cum a murit Rufus? De multe ori m-am întrebat.

– S-a dus în grădină în miez de noapte, s-a aşezat pe o bancă, a privit stelele şi a murit.

Ochii lui Grace au lăcrimat din nou.

– Ascultând sunetele grădinii în miez de noapte, a spus ea, clătinând din cap şi râzând printre lacrimi. Mi-a spus că dacă aş asculta cu atenţie, aş auzi chiar răsuflarea grădinii, inspirând, expirând, inspirând, expirând...

– Cred că a murit de inimă frântă, mamă. Eu pun pariu că niciodată n-a încetat să te iubească. Mama lui a zis că sfârşitul războiului l-a schimbat. Cred că era mai potrivit să spună: sfârşitul *iubirii* lui.

– Lady Penselwood, a şoptit Grace. Războiul a schimbat-o şi pe ea. A avut o aventură de dragoste cu paznicul de vânătoare al moşiei.

– Vorbeşti serios? Ca în *Amantul doamnei Chatterley*?! a exclamat Trixie, veselă. Cine ar fi crezut-o în stare?

– Era foarte frumoasă în tinereţe. S-a trezit la viaţă în timpul războiului. Eu şi Rufus eram în pădure într-o bună zi şi am văzut-o cu domnul Swift, lipită de un copac. A fost şocant de-a binelea.

– Şi ce-a zis Rufus?

– Nu l-a deranjat deloc. Cred că mai degrabă i-a admirat entuziasmul!

Amândouă au râs. Grace i-a aruncat fiicei ei o privire afectuoasă şi a luat-o de mână.

– Mă bucur că ştii, Trixie. Mă bucur că putem vorbi despre asta.

– Arăţi mai bine acum, că ştii adevărul.

– Mă simt bine. De parcă mi s-a luat o greutate de pe umeri, a spus ea sărutându-şi fiica pe obraz şi continuând apoi: Mulţumesc, dragă! Dar ce facem cu tine?

– Asta a întrebat şi Jasper.

– Şi ce i-ai răspuns?

Trixie a mai tras un fum.

– I-am spus că o să fiu bine. El are o soţie, copii, datoriile şi responsabilităţile care vin odată cu poziţia socială, a enumerat Trixie râzând de ea însăşi. Când te gândeşti că nici prin cap nu mi-a trecut că era lord! Nici prin cap nu mi-a trecut. Nu-i de mirare că-l amuza atunci când îi spuneam „domnul Duncliffe".

– Dragă, de unde să bănuieşti aşa ceva?

– Nu ştiu. Acum pare destul de evident. Oricum, m-a rugat să rămân, dar ştia că mi-e imposibil. Şi nici n-a dat de înţeles că ar fi vrut s-o părăsească pe Lottie. Nu cred că l-aş mai putea respecta dacă ar fi în stare să întoarcă spatele familiei în felul ăsta. Aşa că eu sunt învinsa. Dar o să-mi revin.

– Aşa o să fie, dragă. Ştiu că *eu* am făcut-o. Te-am avut pe tine. Am găsit o anumită fericire. M-am consolat cu munca, mi-am înecat amărăciunea în grădinile pe care le-am creat. Am descoperit că sufletul omenesc are o capacitate mare de a se vindeca şi adapta. N-am fost nefericită, Trixie. Da, am amintirile mele şi, chiar dacă ele mă fac un pic melancolică, îmi aduc şi fericire. Îmi amintesc de vremurile bune cu Freddie, de dinaintea războiului. Era adorabil şi foarte romantic. Nu ţi-l poţi închipui aşa, însă era jucăuş şi drăgăstos. Mă agăţ de astfel de amintiri.

– Şi care-i povestea săculeţului pentru lavandă? a întrebat Trixie.

– I l-am făcut lui Rufus, ca să-l ajute să doarmă.

– Se pare că a dormit cu el ani întregi. Arată foarte uzat.

Grace a zâmbit uşor.

– Cred că da.

– Iar *tu* cum eşti, mamă? Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre asta, dar trebuie să ştiu. Nu suport ideea de a te pierde şi pe tine.

Grace a tras-o pe fiica ei mai aproape şi şi-a trecut o mână prin părul ei.

– Sunt o luptătoare, Trixie, a zis ea sărutând-o pe frunte. La urma urmei, am atâtea pentru care trebuie să lupt.

În timp ce ziua făcea loc întunericului, Grace şi Trixie şi-au reumplut paharele cu vin, iar Grace a ascultat-o captivată pe Trixie povestind despre scurta ei vacanţă. Voia să audă fiecare detaliu. Voia să ştie cum era Walbridge acum. Voia să audă despre Căsuţa Crescătorului de Albine, conac, Vulpea şi Gâsca, Lady Georgina şi Lady Penselwood. Iar după ce a ascultat toate poveştile, a vrut ca Trixie să le ia de la capăt.

Până să ajungă Freddie acasă, Grace era deja în pat. Tot acel tumult de emoţii o obosise.

– Bună seara, Trixie! a spus Freddie, surprins să-şi găsească fiica în camera de zi a lui Grace. Cum e Marele Măr[10]?

– Grozav, tată, bineînţeles. M-am gândit să mai petrec ceva timp cu mama.

– Sunt sigur că se bucură să te vadă.

– Se bucură chiar foarte mult, l-a asigurat ea cu un zâmbet larg.

Freddie stătea în prag şi se tot foia. În cele din urmă, a zis:

– Păi, eu o să iau ceva din frigider.

– Tată, a spus Trixie, ridicându-se şi mergând la el.

– Ce-i?

– Te iubesc. Văzând faţa surprinsă a lui Freddie, Trixie a râs. Ştiu că sună ca şi cum m-aş fi ţicnit. Dar voiam să-ţi spun asta. Te iubesc şi preţuiesc tot ce ai făcut pentru mine de-a lungul anilor. Deseori am crezut că încercai să mă controlezi prea mult, dar acum ştiu că nu mi-ai vrut decât binele. Mi-aş dori să fi înţeles asta mai devreme.

Trixie l-a îmbrăţişat şi l-a simţit înţepenind. N-a renunţat, ci l-a ţinut strâns. Încet şi abia simţit, el s-a înmuiat şi a bătut-o tare pe spate. Mai tare decât oricând, iar ea a simţit un nod în gât şi o cutremurare de inimă. A rămas locului preţ de mai multe clipe, iar lacrimile ei i-au lăsat lui Freddie o dâră pe cămaşă.

Mai târziu, Trixie i-a gătit tatălui ei nişte paste, în timp ce el a dispărut în birou ca să-şi ia ceva de băut şi s-a întors cu un pahar de whisky cu gheaţă. A întrebat-o despre New York, aşa că ea i-a povestit despre interviul cu Rifat Ozbek, fără să spună că, de fapt, se petrecuse în Londra. Nu putea să se încumete să-i povestească despre călătoria ei. Nu era

sigură că el ar fi fost la fel de înţelegător ca mama ei. Şi-a adus aminte că Lady Penselwood îi spusese că Freddie avea resentimente faţă de Rufus fiindcă ieşise nevătămat din luptă. Probabil că lui Freddie îi păruse rău că-l salvase. Dacă acum ar fi adus vorba despre acel gest eroic al lui, ar fi însemnat să compromită momentul emoţionant pe care tocmai îl trăiseră în camera de zi. Trixie nu se simţise niciodată atât de aproape de tatăl ei. Şi n-avea de gând să strice asta aducând aminte de trecut.

***

Freddie s-a simţit un pic ameţit atunci când a urcat scările către dormitorul lui. Băuse două pahare de whisky şi unul de vin. Trixie stătuse cu el la masa din sufragerie şi amândoi mâncaseră din pastele pe care ea le gătise. L-a întrebat despre partidele lui de golf şi despre zilele petrecute la fermă imediat după război. L-a privit cu atenţie şi l-a ascultat fără să-l întrerupă. Iar el era surprins că ea era atât de interesată. Nu mai fusese interesată până atunci.

Freddie s-a strecurat în camera întunecată şi şi-a văzut soţia dormind liniştită. Ea lăsase lumina de la baie aprinsă, iar el s-a dus acolo ca să se dezbrace şi să n-o trezească. A făcut duş şi s-a îmbrăcat în pijamale. Apoi a stins lumina şi s-a urcat în pat, încercând să se strecoare fără zgomot şi să mişte salteaua cât mai puţin posibil. A stat întins o vreme, cu privirea aţintită în tavan.

– Freddie! a şoptit Grace cu glas somnoros.

– Credeam că dormi, a răspuns el.

– Dormeam, dar acum m-am trezit. Ai văzut-o pe Trixie?

– Da, a fost o surpriză plăcută s-o vedem venită acasă.

– Freddie, a murmurat Grace cu glas adânc.

– Da?

– Trebuie să-ţi vorbesc şi vreau să fii sincer cu mine.

– Bine.

– I-ai salvat viaţa lui Rufus în război?

A urmat o tăcere lungă. Una grea şi stânjenitoare, de parcă încăperea însăşi îşi ţinea răsuflarea şi se lupta din toate puterile. Grace a aşteptat. În timp ce pândea răspunsul lui, îşi simţea sângele pulsându-i în tâmple. Se aştepta ca el să nu vrea să-i răspundă şi să îngheţe totul în jur cu răceala lui. Dar nu s-a întâmplat asta.

– Am încasat un glonţ în locul lui, a spus Freddie cu glas şoptit.

Pe Grace a năucit-o sinceritatea lui. Poate că întunericul, poate că băutura sau poate că faptul că știa că ea avea să moară îi dăduseră curajul să vorbească despre asta.

– Ai fost un erou. De ce nu mi-ai spus?

– N-am fost erou.

– Ba da. Cândva am râs de tine pentru că ai plâns din pricina înțepăturii de albină, iar mama ta a spus că băieții sunt curajoși atunci când chiar contează. Avea dreptate, iar eu greșeam. Ți-ai dat ochiul în schimbul vieții lui Rufus. Dacă nici ăsta nu e un act de eroism, atunci nimic nu e.

L-a simțit cum înțepenise lângă ea. A urmat o altă pauză lungă. Patul s-a înfierbântat dintr-odată, dar ea n-a îndrăznit să se miște.

– L-am detestat, a spus el pe un ton care i-a dat lui Grace fiori reci în tot trupul. Știu că l-ai iubit, Grace. Am primit de la tine o scrisoare care îi era destinată lui.

Grace a scos un suspin lung. Simțea cum se prăbușea patul sub ea. Și-a întins degetele peste așternuturi ca să oprească acel tumult care o amețea.

– N-am sărit ca să-l salvez, Grace, a spus Freddie. Am sărit ca să-i dau una să mă țină minte.

Zăceau întinși, înțepeniți sub greutatea mărturisirii lui. Grace nu știa ce să spună. Clipea în întuneric, cuprinsă de greață, cu gândul nu la intenția lui agresivă, ci la faptul că el suferise în tăcere atâția ani, știind că ea îl iubise pe un altul. Până în clipa aceea, Grace crezuse că răceala lui se datora ororilor războiului. Nu-și imaginase niciodată că ea fusese cauza. Acum înțelegea, iar inima i se umplu de compătimire. Nu războiul îl schimbase, ci *ea*. Și-a mișcat mâna pe sub așternut până ce a găsit-o pe a lui. El a apucat-o strâns, iar ardoarea acelui gest a mișcat-o pe Grace până la lacrimi.

– A fost un moment de nebunie, Grace, a spus Freddie cu privirea ațintită în tavan. Un moment de gelozie. În timp ce mă năpusteam, am văzut pistolul îndreptat spre el. Totul s-a întâmplat foarte repede, dar în clipa aceea, pentru mine, totul a încetinit și mi se părea că mă mișcam undeva sub apă. L-am văzut pe neamțul care stătea cu degetul pe trăgaci și cu fața contorsionată de ură și nu m-am tras înapoi. Ceva m-a împins de la spate. Îți spun sincer că nu știu dacă m-am năpustit către Lord Melville ca să-l salvez sau ca să-l omor, a zis el înăbușindu-și un suspin. Îl

voiam mort, dar i-am salvat viaţa. Atunci când Lord Penselwood m-a invitat la conac ca să mă răsplătească pentru vitejia mea, eram atât de degustat de mine însumi încât abia dacă am reuşit să-l privesc în ochi. În ceea ce-l priveşte pe Rufus, îl detestam. El a continuat să trăiască iubindu-te pe tine, iar eu mi-am pierdut ochiul, a încheiat el cu glas slab. Să te pierd pe tine m-a durut mai tare decât pierderea ochiului. Mi-aş fi dat amândoi ochii pentru dragostea ta, Grace.

– Mi-a returnat toate scrisorile, Freddie, a zis Grace încercând să-l consoleze, dar dându-şi seama că nu prea avea ce spune în apărarea ei.

Lacrimi calde i s-au rostogolit pe gât, ajungând să se răcească pe perna de sub capul ei.

– Dar ai continuat să-l iubeşti, a gemut Freddie. N-ai încetat s-o faci. Deşi eu ştiam că n-avea să-şi lase nevasta pentru tine. Era egoist şi îngăduitor cu sine. Iar tu erai precum un peşte neajutorat prins într-un cârlig şi credeai că eu nu băgam de seamă, a spus el oftând. Ba da, băgam de seamă de fiecare dată când mă uitam în ochii tăi. Pentru că mă priveai cu un dor nespus, iar atunci ştiam că-ţi doreai ca eu să fi fost el.

Grace se lupta cu un val de regret ce ameninţa s-o târască departe, precum un curent din adâncul oceanului. Îi ţinea strâns de mână pe Freddie şi-şi aţintise privirea la o dungă de lumină argintie, pictată de razele lunii pe peretele îndepărtat al camerei.

– Aşa că am cerut drept răsplată să fiu ajutat să încep o viaţă nouă în America. Lord Penselwood a făcut toate aranjamentele. Era prieten cu tatăl lui Mam'Mare, care a pregătit totul pentru noi. Credeam că, dacă te duceam la celălalt capăt al lumii, aveai să-l uiţi pe Rufus! a pufnit el cu amar. Dar am greşit. Niciodată nu l-ai uitat, iar eu m-am simţit invizibil. Ţi-a păsat de albinele tale, de copil, de grădini, dar niciodată nu ţi-a păsat de mine.

Grace n-a mai putut să îndure. S-a răsucit, şi-a aşezat capul pe umărul lui şi l-a îmbrăţişat.

– Greşeşti. Eu credeam că războiul te schimbase. Credeam că aveai resentimente faţă de mine fiindcă nu înţelegeam prin ce trecuseşi. Am înfruntat resentimentele pentru că îmi aminteam de Freddie cu care crescusem şi de care mă îndrăgostisem. Ştiam că vechiul Freddie era în continuare acolo şi am aşteptat cu răbdare să revină. Am crezut că timpul avea să te vindece, a spus ea, iar apoi şi-a îngropat faţa în scobitura gâtului lui. Te iubesc, Freddie! Şi nu cred că mi-ar fi fost atât de

dor de Rufus dacă aş fi crezut că mă mai iubeai. Rufus a fost o dragoste năprasnică şi trecătoare. Îmi doresc s-o fi putut şterge din trecutul meu. Să nu se fi întâmplat niciodată. A fost o iluzie. Am fost măgulită de sentimentele lui. Nu ştiu. Am fost o neghioabă. Tatăl meu a avut dreptate. Tu ai fost întotdeauna bărbatul potrivit pentru mine. Însă după ce s-a sfârşit războiul am simţit nevoia să fiu iubită şi credeam că el mă iubea. Chiar nu-ţi dai seama? Aveam un gol în suflet, iar el mi l-a umplut. Dar în tot acel timp tânjeam ca tu să mă priveşti aşa cum o făcuseşi înainte.

Freddie şi-a pus mâna pe spatele ei şi a mângâiat-o încetişor.

– Am vrut să mă întorc la râu. La luminişul nostru secret, unde Rufus nu ne putea ajunge. Voiam ca tu să mă admiri aşa cum ai făcut-o atunci când am sărit de pe pod. Îţi mai aduci aminte de cât de îngrijorată ai fost atunci când m-am ascuns sub apă?

– Ai băgat spaima-n mine. Am crezut că muriseşi.

– Am vrut să te sperii. Am vrut să am dovada că-ţi păsa de mine.

– Şi ai primit-o.

– Iar acolo te-am sărutat pentru prima oară.

– A fost cel mai frumos sărut pe care l-am primit vreodată, a spus ea lipindu-şi faţa de obrazul lui şi închizând ochii. Te vreau înapoi! Poate că nu mai am mult timp de trăit, dar vreau să mi-l petrec cu vechiul meu prieten şi iubit. Vechiul meu Freddie Valentine.

A simţit braţele lui cuprinzând-o aşa cum o făcuseră în noaptea nunţii, la Căsuţa Crescătorului de Albine, iar în timp ce mâinile lui se plimbau pe contururile uitate ale trupului ei, a simţit aceleaşi senzaţii de parcă era iubită pentru prima oară. În întuneric, buzele lui le-au căutat pe ale ei şi sărutul a fost unul la fel de tandru şi de pasional precum fusese atunci, înainte de trădarea şi de neîncrederea care îi transformaseră în nişte străini. Cu fiecare atingere blândă, grădina pustiită a fiinţei ei se dezgheţa precum pământul care, la sfârşitul iernii, prinde să înverzească sub adierea călduţă a primăverii.

În cele din urmă, Grace a adormit, cu un zâmbet mulţumit pe buze. Lacrimile i se uscaseră pe pernă. Mâna ei, care încă o ţinea pe a lui Freddie, se destinsese şi-şi desfăcuse uşor degetele. Se cufundase în somn, dar spre deosebire de celelalte nopţi, acum păstrase conştiinţa locului în care se afla. Se făcea că se înălţase şi rămăsese suspendată deasupra propriului corp, pe care îl privea odihnindu-se. A rămas aşa,

liniştită, privindu-se, ciudat de relaxată, de parcă şi-ar mai fi ieşit de multe ori din corp, doar că uitase.

Apoi a auzit o voce cunoscută şi a văzut o lumină puternică ce strălucea foarte, foarte departe. Şi-a abătut atenţia de la pat şi de la imaginea lor ţinându-se de mână. A zburat către acea lumină, purtată de dor şi de dragostea pe care o simţea crescându-i năvalnic în inimă.

– Deci aşa te simţi când mori, s-a gândit ea fără să-i fie nici un pic de teamă, atât de puternică îi era dorinţa să ajungă în partea cealaltă. Să se întoarcă acasă.

Lumina a crescut tot mai mare, mai strălucitoare şi mai intensă. În mijlocul ei se afla silueta bine cunoscută a tatălui ei. Era îmbrăcat în salopetă şi purta pe cap pălăria de tweed, iar Grace şi-a dat seama atunci că prezenţa aceea de lângă stupi fusese dintotdeauna a lui. Că n-o părăsise niciodată, întocmai cum îi promisese.

– Tată! a strigat ea. Eşti aici!

– Mereu am fost cu tine, Gracey, a spus el.

Arăta tânăr, plin de viaţă şi de voioşie.

– Şi mama? a întrebat Grace.

El a zâmbit.

– Şi ea e aici. Nici ea n-a plecat. Iubirea ne leagă unul de celălalt, Gracey. E legătura care nu moare niciodată. Trebuie să ai încredere în ceea ce simţi.

– Am murit?

El a clătinat din cap în semn că nu.

– Sunt aici ca să-ţi spun că nu ţi-a sosit ceasul. Acum Trixie are nevoie de tine mai mult decât oricând. La fel şi Freddie.

– Nu pot să rămân?

– Trebuie să te întorci. Mai ai lucruri de făcut.

Lumina a început să pălească, şi tatăl lui Grace odată cu ea.

– Dar am cancer. Mor.

Vocea lui s-a auzit din depărtare:

– O să te faci bine, Gracey.

„O să te faci bine...“ Grace a deschis ochii, iar primul lucru pe care l-a văzut a fost faţa îngrijorată a lui Freddie privind în jos la ea.

– O să te faci bine, Grace, a repetat el.

Ea s-a încruntat şi l-a privit nedumerită. Lumina răsăritului se strecura deja printre şipcile obloanelor.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai avut un coşmar, draga mea, a lămurit-o Freddie dându-i la o parte părul jilav de pe frunte.

– Nu, am avut un vis *bun*.

El a zâmbit.

– Eşti trează acum.

Derutată, Grace a continuat să-l privească, iar el a adăugat:

– Spuneai că o să mori. Dar o să te faci bine. N-am să te las să mori, acum că te-am regăsit.

Ea i-a întors zâmbetul şi şi-a pus mâna pe obrazul lui nebărbierit.

– Dragul meu Freddie. Mă bucur că *asta* n-a fost un vis.

El s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte.

– Şi eu mă bucur.

Şi-a plimbat privirea peste faţa ei, iar Grace a simţit fluturi în stomac, aşa cum se întâmplase pe când el se uita *cu adevărat* la ea.

– Am uitat cât de frumoasă eşti dimineaţa, a şoptit el.

– Atunci rămâi cu mine, a zis ea apucându-l de umăr ca să-l reţină. E devreme. N-avem nici o grabă. Vino înapoi în pat.

În zâmbetul lui poznaş, care i întinsese pe toată faţa, Grace l-a văzut pe Freddie cel de odinioară şi i-a întors zâmbetul aşa cum o făcuse în ziua în care fuseseră la râu, pe când ea nu-l vedea decât pe el.

Capitolul 28

Trei luni mai târziu, Trixie stătea pe pietrişul acoperit de zăpadă din faţa intrării principale a casei lui Mam'Mare şi apăsa pe butonul soneriei. A auzit vânzoleala câinilor de partea cealaltă a uşii. A privit prin ochiurile de geam şi, văzând droaia de corcituri care dădeau din coadă şi gâfâiau, a ciocănit în uşă, ceea ce a agitat câinii şi mai tare. O clipă mai târziu s-a deschis uşa, iar în prag a apărut Mam'Mare, îmbrăcată într-un cardigan de un galben viu şi în pantaloni de tartan.

– Asta chiar că e o surpriză plăcută, a spus ea zâmbind larg. O, Doamne, Trixie, arăţi grozav! Care să fie motivul? New Yorkul n-ar putea să te facă să străluceşti aşa.

– Am renunţat la fumat, a răspuns Trixie, mândră de ea.

– Era şi timpul. Intră. E frig afară.

– O, e frumos! a exclamat Trixie. A ieşit soarele, cerul e senin, iar zăpada licăreşte precum diamantele. Nu cred că am văzut insula mai frumoasă vreodată.

– Cred că arată bine atunci când zăpada e proaspătă. Dar n-o să treacă mult şi se mai fleşcăieşte. Vrei să bei ceva cald? O ciocolată fierbinte?

– Mi-ar plăcea mult un pic de ciocolată.

– Vrei să-ţi adaug ceva în ea ca să fie mai *tare*? a întrebat Mam'Mare făcându-i cu ochiul.

– Nu, mulţumesc, vreau doar lapte şi ciocolată.

– Mă duc să-i spun lui Hudson, o să fie fericit să aibă ceva de făcut. Până acum a fost o zi plicticoasă. Tu eşti primul meu vizitator. Cred că nu-s mulţi care să se aventureze pe o zăpadă ca asta, doar curajoşii. Du-te în salon şi încălzeşte-te.

Trixie şi-a dat jos haina şi s-a îndreptat către focul care ardea în şemineul din salonul spaţios al lui Mam'Mare. Casa ei era nepretenţioasă, cu canapele din împletitură de răchită lucioasă, în ale căror perne confortabile, de culoare bleu, te puteai afunda fără să mai vrei să te ridici. În mijlocul măsuţei de sticlă pe care se servea cafeaua trona un aranjament de ilice, înconjurat de cărţi cu coperţi cartonate, lucioase, despre artă şi traiul pe insule. Lui Mam'Mare îi plăcea să sprijine meşteşugarii locali şi îşi umpluse casa de coşuri, bibelouri de fildeş şi mobilă veche pictată. Trixie s-a aşezat pe canapea în locul în care obişnuia să se aşeze de o viaţă, iar apoi a oftat, mulţumită. Se bucura să se afle la Tekanasset, înconjurată de oamenii la care ţinea cu adevărat. L-a văzut pe domnul Doorwood, care stătea ghemuit la capătul celălalt al canapelei, şi s-a întins spre el ca să-l mângâie. Torcea în somn, iar trupul lui dolofan se ridica şi se cobora, plin de mulţumire. O clipă mai târziu s-a ivit şi Mam'Mare, care s-a aşezat, maiestuoasă, în fotoliul de lângă foc.

– Cum se mai simte mama ta? a întrebat ea.

– E din ce în ce mai bine, a răspuns Trixie, fericită. E un miracol, de fapt. Doctorii nu-i mai dăduseră nici o şansă, dar cred că o să se vindece negreşit, Mam'Mare.

– Arată bine, asta e sigur, a fost ea de acord. Eu am pus asta pe seama puterii rugăciunii. În lumea de azi încă se mai petrec miracole, ca să ne amintim că, în ciuda progresului tehnologic, Dumnezeu e măreț și atotputernic.

– De când mama a început să-și revină, lucrul cel mai uimitor e faptul că ea și tata se înțeleg foarte bine. De parcă el ar fi un cu totul alt om decât a fost până acum.

– Cred că e recunoscător s-o aibă înapoi. A crezut că avea s-o piardă, a spus Mam'Mare răsuflând adânc, ușurată. *Cu toții* am crezut că aveam s-o pierdem.

– E încă prematur să fim siguri de tot, dar e limpede că se simte mai întremată, ceea ce e o ușurare. Am nevoie de ea mai mult decât oricând.

– Și cât o să mai stai pe insulă? a întrebat Mam'Mare.

Trixie arăta de parcă era gata să explodeze de fericire.

– Rămân aici, a anunțat ea plesnindu-se peste genunchi, cu un aer plin de hotărâre. Am părăsit New Yorkul definitiv și mi-am dat demisia de la redacție. Am nevoie să-mi schimb viața din temelii. M-am hotărât să mă întorc acasă pentru totdeauna.

– Păi, *asta* chiar că e o surpriză, iar eu nu mă las surprinsă prea ușor!

Hudson le-a adus ciocolată caldă și tort, iar Mam'Mare a privit-o pe Trixie luând ceașca de pe tavă.

– Gustă o felie de tort! Arăți de parcă ai avea nevoie de un pic de mâncare. Voi, fetele din ziua de azi, supraviețuiți doar cu aer, ceea ce nu-i deloc atrăgător. Oamenii arată mai bine dacă au puțină carne pe oase, mai ales fetele frumoase ca tine.

Hudson a pus tortul pe măsuța de cafea, iar Trixie a luat o feliuță. Apoi el a servit-o pe Mam'Mare cu cea mai mare felie, pe care i-a așezat-o pe o farfurie de porțelan.

– Mulțumesc, Hudson, a spus ea mușcând dintr-o margine și gemând de încântare. Cred că tortul de ciocolată e arma ta secretă.

Bătrânul i-a zâmbit cu recunoștință.

– Mulțumesc, domnișoară Wilson.

Mam'Mare a mestecat, fericită.

– Cred că știai asta deja, a zis ea, chicotind. Și, deci, care e planul tău, Trixie? a întrebat ea mijindu-și ochii. Presupun că ai un plan și că ai nevoie de ajutorul meu.

– După cum spuneam, vreau să vin şi să locuiesc aici. O să învăţ cum să fiu crescător de albine şi o s-o ajut pe mama cu grădinile. Nu e încă foarte întremată, dar iubeşte grădinăritul atât de mult încât nu vrea să se oprească. Aşa că o să fiu asistenta ei, a anunţat Trixie, fericită. Sunt foarte entuziasmată!

– Dar n-ai vrea să locuieşti acasă, a ghicit Mam'Mare.

– Nu, cred că ar trebui să fiu independentă.

– Ai dreptate. Şi-mi imaginez că vrei să stai în casa mea de oaspeţi?

Trixie a zâmbit timid.

– N-aş vrea să fiu prea îndrăzneaţă, dar sper că ai putea să mi-o închiriezi pentru o vreme.

– Draga mea, poţi s-o foloseşti oricât vrei. O să-ţi iau o chirie simbolică, atât cât să acopere cheltuielile de întreţinere, a spus Mam'Mare zâmbind poznaş. O să fie încântător să te am aproape, iar drumul până la casa mamei tale nu înseamnă decât o plimbare pe plajă.

– Ştiu, la asta m-am gândit şi eu, fiindcă îmi place mult să fiu aproape de mare. E foarte romantic.

– Este. Ceea ce mă duce cu gândul la următoare întrebare: de ce te-ai hotărât dintr-odată să te întorci acasă? Credeam că reuşiseşi strălucit la New York.

– Aşa e, a adeverit Trixie zâmbind misterios. Ei bine, ceva mi-a schimbat percepţia asupra lumii. M-a făcut să-mi dau seama ce anume e important cu adevărat. Iubesc locul ăsta, care e şi cel în care am fost mereu fericită. Nu mai sunt ambiţioasă. Există lucruri cu mult mai importante decât să fac o tonă de bani şi să am succes. Calitatea vieţii e prioritatea mea acum.

– Ai dreptate în privinţa asta. Părinţii tăi o să fie foarte fericiţi să te ştie aproape de ei. Şi când ai vrea să te muţi?

– Imediat ce mă primeşti. Încă nu i-am spus mamei nimic despre planul meu. M-am gândit ca mai întâi să rezolv problema cazării.

– Atunci, poţi să-i spui. Casa de oaspeţi e a ta. Are centrala deja pornită pentru ca ţevile să nu îngheţe, aşa că e perfect locuibilă. Eşti sigură că nu vrei ceva mai *tare* ca să sărbătoreşti?

Trixie a clătinat din cap în semn de refuz.

– Nu, mulţumesc, vreau doar ciocolată fierbinte. Şi ai dreptate, tortul e delicios. Pot să mai iau o felie?

***

Trixie a pornit-o în grabă spre plajă, apucând-o pe o potecă ninsă, printre copaci. Mândră, zăpada strălucea în lumina slabă a soarelui iernatic, dar vântul o împrăştiase în fâşii înguste peste dune, iar până să se topească aveau să treacă săptămâni bune. Casa de oaspeţi a lui Mam'Mare fusese construită cu faţa la ocean, ocrotită de faleza plină de verdeaţă şi adăpostită între tufe înalte şi copăcei. Placată cu şindrilă cenuşie, precum cele mai multe dintre casele de pe insulă, locuinţa avea o verandă solidă, acum acoperită de nea. Văzută de la distanţă, părea părăsită, aşa cum stătea acolo privind oceanul cu ochi întunecaţi şi goi, însă lui Trixie i se părea romantică în mijlocul acelei solitudini, aşa că abia aştepta s-o facă a ei şi să umple ochii aceia cu viaţă.

Trixie a vârât cheia în broască şi a împins uşa. Păşind peste prag, a simţit pe dată bine cunoscutul iz de umezeală al mării, care i-a umplut inima cu o senzaţie caldă de nostalgie. A îmbrăţişat cu privirea holul confortabil, podit cu scânduri lucioase, curba graţioasă pe care o descria scara ce urca spre etaj, şi a scos un suspin de mulţumire. Aparţinea dintotdeauna acelui loc. A răsuflat adânc: în sfârşit, era acasă.

S-a plimbat prin încăperi. Mam'Mare angajase un decorator pentru casa de oaspeţi, iar femeia, renumită pe insulă, rămăsese la specialitatea ei: tema nautică, aşa că folosise multe nuanţe de albastru şi alb, precum şi multă mobilă din împletitură de răchită. Trixie s-a hotărât să adauge câte o pată de roşu intens pe ici şi colo ca să-şi lase amprenta proprie, unde mai pui că acea nuanţă vie avea s-o ajute să treacă peste iarnă cu optimism şi să se bucure, apoi, de venirea primăverii. Trixie s-a plimbat prin salon, a cărui piesă centrală era şemineul, şi s-a aşezat pe una dintre canapele. Raze plăpânde de soare intrau pe fereastră şi luminau covorul alb-albăstrui de mari dimensiuni, ce îndulcea nota de robusteţe a podelei. Liniştea casei îi dădea lui Trixie un sentiment de pace. Afară, valurile se loveau de plaja înzăpezită într-un ritm greoi, de parcă frigul le răpise puterea.

Oare ce avea să-i rezerve viitorul? De când îl lăsase pe Jasper la Walbridge, Trixie ştia cu certitudine că n-avea să mai iubească pe nimeni aşa cum îl iubise pe el. Pe atunci încă mai credea că ar fi putut să găsească pe cineva cu care să-şi împartă viaţa, fiindcă era tânără totuşi şi poate că o relaţie cu *al doilea cel mai bun bărbat* ar fi fost mai bună decât nimic. Mai avea mulţi ani în faţă, iar traiul de una singură ar fi condamnat-o la o solitudine deprimantă. Însă în ultimele zile îi devenise

limpede că, din fericire, n-avea nevoie de nici un bărbat, nici măcar de Jasper. Descoperise că se întorsese în America cu un pasager clandestin: o părticică din Jasper i se ascunsese în pântec şi creştea zi după zi. Dragostea pe care o simţea deja pentru copilul ei ar fi fost de ajuns ca s-o susţină pe Trixie pentru tot restul vieţii. Avea să le fie bine doar în doi. Avea să le meargă perfect. Nimic nu mai conta acum în afară de acel sufleţel. Trixie şi-a pus mâna pe pântec şi, în gând, i-a mulţumit Domnului pentru îndurarea Sa.

Capitolul 29

Trei ani mai târziu

Soarele de toamnă arunca umbre lungi peste Sunset Slip şi aprindea norii purpurii, într-o revărsare spectaculoasă de nuanţe de roşu şi violet. Trixie se plimba pe plajă cu fiul ei, Arthur. A privit marea, unde splendoarea apusului se oglindea în apă, iar frumuseţea priveliştii i-a mişcat inima. Trixie s-a lăsat pradă melancoliei, oprindu-se o clipă ca să se umple de splendoarea unui nou apus în insula Tekanasset. Frumuseţea unor astfel de privelişti o lăsa întotdeauna mută de uimire. Arthur alerga peste dune după un fluierar. Râsul gâlgâitor al copilului era purtat de vânt laolaltă cu ţipătul singuratic al unui pescăruş.

Vara era pe sfârşite. În curând, fluierarii şi rândunicile aveau să zboare către ţările calde, iar vântul avea să devină puternic şi rece, gemând pe timp de noapte la fereastra dormitorului ei. Trixie iubea casa de oaspeţi a lui Mam'Mare. Iubea plaja. Nu fusese nicicând mai fericită.

Scrisorile lui Jasper, foarte înflăcărate la început, deveniseră acum mult mai sobre, după cum se aşteptase şi ea, mai ales că nu-şi făcuse curaj să-i răspundă. Poate că Jasper credea că ea nu-l mai iubea. Gândul ăsta o umplea de durere şi deseori punea stiloul pe hârtie ca să-şi deşerte sufletul, însă se răzgândea, îi părea rău că fusese impulsivă şi arunca

scrisorile neterminate în foc. Dacă i-ar fi scris, n-ar fi ieşit nimic bun din asta. Trixie n-avea ce să facă. N-avea putere să schimbe trecutul şi nu voia să schimbe nimic în prezent. Se bucura că măcar n-avea pe conştiinţă destrămarea familiei lui Jasper.

L-a privit pe Arthur şi şi-a adus aminte de reacţia surprinzătoare a părinţilor ei atunci când aflaseră că era însărcinată cu copilul lui Jasper. Vechile prejudecăţi ale generaţiei lor păreau acum neînsemnate în comparaţie cu boala lui Grace. Învăţaseră şi ei că viaţa era un dar şi că dragostea era cel mai important lucru. În cele din urmă, ajunseseră să-şi dorească doar fericirea fiicei lor. Atunci când se născuse copilul, îl primiseră cu bucurie. Grace spunea că semăna cu tatăl ei, iar Freddie susţinea că semăna cu mama lui. Însă mai târziu, pe măsură ce fiul ei creştea, Trixie îl vedea pe Jasper în zâmbetul lui şi în nuanţa gri-verzuie a ochilor. Dar toţi trei preţuiau darul dragostei care le fusese dat prin venirea pe lume a lui Arthur, precum şi imensa bucurie pe care copilul o adusese fiecăruia dintre ei.

De când se mutase la Tekanasset, cu trei ani în urmă, Trixie îşi făcuse mulţi prieteni noi. Lucy Durlacher, recent divorţată de Ben (care schimbase beţele de tobă pe un costum şi lucra acum la o bancă de investiţii din Washington) se întorsese pe insulă împreună cu cei trei copii ai lor şi, în mod surprinzător, cele două femei se apropiaseră mult. Insula Tekanasset părea să fie locul în care te puteai stabili atunci când viaţa devenea prea haotică sau când sufletul avea nevoie de ape vindecătoare. Plajele insulei erau un balsam pentru inimi frânte, iar cerul vast şi culorile lui veşnic schimbătoare le ridicau moralul celor trişti şi le dădeau celor pierduţi sentimentul nepreţuit al apartenenţei. Privind către orizontul nesfârşit, Trixie îşi amintea întotdeauna de ceea ce era important cu adevărat: prietenii, familia şi casa. De fapt, acestea trei puteau fi reduse la un singur cuvânt: iubire.

Acum, Trixie şi-a pus cardiganul pe spate şi şi-a încrucişat braţele. Soarele apunea, iar locurile umbrite se răciseră deja. Trixie a văzut, în depărtare, o siluetă venind către ea. Probabil că era un om care îşi plimba câinele, s-a gândit, îndreptându-şi privirea către fiul ei, care acum stătea ghemuit pe nisip, jucându-se cu o bucată de sticlă de mare bleu. Trixie s-a hotărât să plece acasă.

– Arthur! a strigat ea. Haide, dragă. E ora ceaiului.

Băieţelul s-a ridicat şi a alergat la ea. Atunci când el a întins braţele, ea şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe bărbatul acela, acum mult mai aproape, mergând repede şi drept spre ei. Trixie s-a aplecat şi şi-a luat copilul în braţe. L-a îmbrăţişat strâns, bucurându-se de senzaţia de certitudine pe care i-o dădea trupuşorul lui lipit de ea.

Tocmai voia să se răsucească pe călcâie, când a băgat de seamă că felul în care mergea bărbatul acela îi era cunoscut. Făcea paşi lungi, din ce în ce mai repezi pe măsură ce se apropia. Trixie a încremenit locului. Nu putea să fie el. Era cu neputinţă. Cu siguranţă că vederea îi juca feste. Oare nu crezuse ea şi în alte dăţi că-l văzuse? Oare nu fusese dezamăgită crunt de fiecare dată când îşi dăduse seama că se înşelase? Era sigură că şi acum se întâmpla la fel. Şi-a înghiţit lacrimile, blestemând cerul roşu şi apa aurie pentru că o făceau atât de sentimentală. Era foarte fericită. Se simţea minunat. Îl avea pe Arthur. Ce altceva îşi mai putea dori?

Însă bărbatul a prins să alerge. Picioarele lui lungi călcau iute pe nisip, iar vorbele îi erau purtate de vânt. Ea era sigură că o chemase pe nume.

– Trixie...

A clipit ca să-şi limpezească privirea, însă lacrimile îi împăienjeneau ochii şi nu mai vedea nimic, doar dorul îi ţâşnea din suflet şi i se revărsa pe obraji.

– Mami plânge, a spus Arthur, îngrijorat.

Ea i-a sărutat faţa rece, dar n-a putut să-i răspundă. Îşi pierduse glasul, amuţit cu totul în gâtlejul contractat din pricina emoţiei.

Iar atunci el a ajuns în faţa ei. Gâfâind, roşu la faţă, disperat. S-au privit unul pe celălalt pentru o clipă. Nici unul dintre ei nu ştia ce să spună.

– M-a părăsit! a spus Jasper în cele din urmă.

Văzând copilul, el şi-a încovoiat umerii, înfrânt. Ajunsese prea târziu.

Trixie i-a citit gândul şi a zâmbit printre lacrimi.

– Jasper, el e Arthur, a şoptit ea dându-se la o parte astfel încât el să vadă faţa copilului.

Băieţelul s-a întors şi s-a uitat timid la străin cu ochii lui gri-verzui, mari şi întrebători. Jasper şi-a privit fiul, apoi s-a întors către Trixie. Cuvintele erau acum de prisos. A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă, iar apoi a ajuns lângă ei dintr-un salt şi i-a cuprins cu braţele, lipindu-i de el. Trixie şi-a lăsat capul pe umărul lui şi a oftat.

– Te-ai întors, a şoptit ea.

– Pentru că am vărsat lacrimi în apele portului, a spus Jasper strângând-o de mână. Dar e şi mai adevărat că m-am întors fiindcă te iubesc, a adăugat el, îmbrăţişând-o şi mai strâns. Te iubesc, Trixie, pentru totdeauna!

Mulţumiri

Cea mai frecventă întrebare care mi se pune e următoarea: oare cum inventez poveştile din cărţile mele? Ei bine, în cazul de faţă totul a început într-o după-amiază de vară din 2012, pe când pliveam buruienile din grădina căsuţei mele, în Hampshire. Am observat un ghem de albine zburând în dreptul ferestrei de la dormitorul fiicei mele. Până atunci nu mai văzusem aşa ceva şi m-am speriat foarte tare. Ghemul era enorm. L-am sunat pe tatăl meu, care locuieşte alături, să vină să privească, şi curând toată familia stătea sub el, privind cu uimire la ghemul efervescent. Tatăl meu a fost de părere că se putea să dispară în dimineaţa următoare, aşa că nu m-am mai gândit la asta până a doua zi de dimineaţă, când m-am trezit la răsărit din pricina unui bâzâit sonor ce se auzea în faţa ferestrei mele. Aerul era împânzit de mii de albine care, în mod evident, n-aveau intenţia să plece. Tatăl meu l-a sunat pe crescătorul de albine local, care îşi ţine stupii în propria fermă. Fiica lui a venit să ne explice situaţia, spunându-ne că albinele căutau un loc în care să-şi construiască stupul. „Nu în zidăria *mea*!“ am decretat eu, intransigentă. Oricât de mult îmi plăceau albinele, nu voiam să se stabilească în zidul meu. Fata mi-a spus că dacă albinele mai formau un bulgăre, ea putea să vină seara, să le strângă într-un coş şi să le ia la ea acasă, acolo unde putea să încerce să le introducă într-unul dintre stupii liberi ai tatălui ei. Din fericire, albinele au plecat de bunăvoie. Dar am reflectat la cât de bine suna titlul *Căsuţa crescătorului de albine* şi o idee a început să prindă contur. Mai târziu am schimbat titlul, dar după-amiaza aceea cu albinele a fost catalizatorul acestei cărţi.

În timp ce mă aflam în procesul de cercetare, am avut ocazia să vorbesc cu o foarte amabilă bunică, la un ceai organizat la şcoala fiului meu. Mi-a spus că era încântată de romanele mele şi m-a întrebat la ce lucram în prezent. I-am spus tema: fiica unui crescător de albine în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Ochii ei s-au luminat şi mi-a spus că tatăl ei fusese crescător de albine în timpul războiului. Eu am fost mai puţin uimită decât ea, pentru că de fiecare dată când mă înham la o poveste trimit o cerere de ajutor universului. E minunat cum, după aceea, găsesc fără efort tot ceea ce-mi trebuie. Elizabeth Kennerley, *pe tine* te-am găsit astfel, drept pentru care le mulţumesc îngerilor pentru că au organizat întâlnirea! Înainte să ne întâlnim, ştiam prea puţine despre albine. Acum ştiu multe. Mult mai multe decât am fost în stare să pun în carte. Îţi mulţumesc pentru toate sfaturile şi pentru că mi-ai împrumutat acea carte veche şi frumoasă, atât de plină de informaţii încât n-am avut nevoie de o altă sursă.

Am inventat şi modelat insula Tekanasset după insula Nantucket. Mereu mi-a plăcut să-mi inventez propriile locuri de desfăşurare a acţiunii, pentru că în felul ăsta sunt liberă să mi le imaginez aşa cum vreau, mai ales că eu le cunosc mai bine ca oricine. Cu mulţi ani în urmă, am petrecut o săptămână de vis în Nantucket împreună cu Peter şi Flora Soros. Îmi aduc aminte cum încă de pe atunci am spus că aveam să plasez acţiunea unui roman acolo. Aşa că vă mulţumesc, Peter şi Flora, pentru o vacanţă fabuloasă şi pentru că aţi plantat sămânţa care, în cele din urmă, a înflorit în această carte.

Mereu scriu în timp ce ascult muzică. Am un playlist diferit pentru fiecare roman şi petrec mult timp în căutarea ritmurilor care să mă inspire. Îi iubesc pe John Barry, Howard Shore şi Ennio Morricone, însă pentru *Vremea dragostei şi a războiului* am descoperit un foarte talentat compozitor, de care nu mai auzisem până atunci: Guy Farley, care compune muzică de film şi nu-mi imaginez că s-a gândit vreodată că va fi coloana sonoră pentru conceperea unui roman. Am descărcat în computer toate melodiile lui şi le-am ascultat încontinuu. Le cunosc pe toate pe de rost şi am ajuns să le iubesc. Mulţumesc, Guy, pentru că m-ai transportat pe plajele vântoase ale insulei Tekanasset şi pe dealurile înverzite din Dorset. De îndată ce porneam iPodul, nimic nu mă mai distrăgea de la frumuseţea muzicii tale, iar splendoarea scenelor mă inspira.

Am dedicat cartea asta unchiului meu, Jeremy Palmer-Tomkinson. Alături de soţia lui, Clare, Jeremy a fost mereu un susţinător entuziast al cărţilor mele. Aşa că, atunci când aveam nevoie de vreun sfat în legătură cu o anumită scenă a cărei acţiune se întâmpla în timpul războiului, îl invitam la prânz, ştiind cât de bine stăpânea subiectul celui de-al Doilea Război Mondial. Clare a venit şi ea şi le-am povestit scenariul în timpul unei mese copioase. Jeremy mi-a povestit pe larg despre lucrurile pe care trebuia să le ştiu ca să scriu scena, dar, fapt şi mai important, mi-a dat un sfat în legătură cu firul epic principal. Dacă aţi citit cartea poate că ştiţi la ce mă refer, însă tot ceea ce pot să spun e că întreg romanul depinde de acele mici, dar importante detalii. Eu nu aveam de gând să îndrept intriga în acea direcţie, dar ideea lui Jeremy a fost foarte bună. Iată de ce mi s-a părut firesc şi corect să-i dedic cartea lui şi numai lui. Atunci când i-am spus s-a jenat foarte tare, fiindcă credea că nu merita. Dar nu citise cartea încă, aşa că de unde să ştie? Ei bine, pot să-ţi spun, Jeremy, că ai meritat-o din plin. Uneori îngerii n-au aripi, ci doar iau masa cu mine şi împărţim o sticlă de vin!

Aş vrea să-i mulţumesc mamei mele, Patty Palmer-Tomkinson, care e mereu prima persoană care-mi citeşte manuscrisele. A citit *Vremea dragostei şi a războiului* cu un ochi atent la detalii şi l-a scutit pe editorul meu de multă muncă de corectare a erorilor gramaticale şi a cuvintelor prost alese! Mulţumesc, mămico, pentru că-ţi rupi din timp şi faci eforturi ca să mă salvezi de mine însămi.

Aş vrea să-i mulţumesc şi soacrei mele, April Sebag-Montefiore (ce ne-am face fără mamele noastre cu suflet generos!) care a citit secţiunile din carte legate de anii 1940. Aportul soacrei mele a fost crucial. Fără ajutorul ei, n-aş fi reflectat corect esenţa perioadei. N-am cuvinte ca să-ţi mulţumesc destul, April, pentru că mi-ai dăruit atât de mult din timpul tău, energie, sprijin constant şi entuziasm.

Vechiul meu prieten, Harry Legge-Bourke mi-a fost, de asemenea, de mare ajutor fiindcă mi-a lămurit întrebările despre armată, el făcând parte din Gărzile Velşe (*nu* în timpul războiului!) – vă spun la modul cel mai serios că cercetarea poate fi foarte plăcută atunci când e făcută la lumina soarelui, la marginea sătucului Colbert, la un cocktail sau două. Îţi mulţumesc, Harry, pentru sprijinul tău.

De asemenea, aş vrea să le mulţumesc lui Bob şi Nancy Phifer, prietenii mei din Boston, care au fost incredibil de săritori, răspunzându-mi la

întrebări şi oferindu-mi recomandări legate de cărţi care m-au ajutat să aduc la viaţă scenele din Tekanasset, precum şi angajaţilor din librăria lor locală, The Brewster Bookstore, care au fost foarte înţelegători şi amabili.

Tatăl meu este, în mod evident, prezent în carte, aşa cum vântul e prezent în freamătul frunzelor din pădure. De-a lungul anilor, am absorbit toate teoriile filosofice şi înţelepciunea lui cu aviditatea unui burete, şi toate astea se reflectă în personajele mele pe măsură ce învaţă din lecţiile pe care soarta li le rezervă şi din alegerile pe care le fac. Asta e partea mea favorită din actul scrierii unei cărţi, pentru că e legată de acel domeniu al vieţii care mă interesează cel mai mult. Mulţumesc, tăticule, pentru că mi-ai stârnit curiozitatea!

Dragii mei copii mă învaţă cel mai mult despre viaţă, mai mult decât oricine altcineva. Dragostea e motivul pentru care suntem cu toţii aici, şi tot ea reprezintă ceea ce vom lua cu noi atunci când vieţile noastre se vor sfârşi. Copiii mei reprezintă pentru mine o sursă constantă de inspiraţie şi sunt recunoscătoare că fac parte din viaţa mea. Soţul meu, Sebag, îmi e cel mai drag prieten, cel mai înflăcărat aliat şi marele meu apărător. Îi port cea mai adâncă recunoştinţă pentru că îmi asigură libertatea şi timpul necesare scrisului.

Cărţile mele nu s-ar publica dacă n-ar exista dinamicul şi minunatul meu agent, Sheila Crowley, de la agenţia literară Curtis Brown. Sheila, eşti un agent incredibil şi n-aş reuşi nimic fără ajutorul tău! Chiar simt că îmi eşti alături, *doar* mie, pentru că de fiecare dată când am nevoie de tine, apari precum zâna cea bună, fluturi bagheta fermecată şi-mi spui că pot să merg la bal, dacă asta îmi doresc! Aş vrea să le mulţumesc şi lui Katie McGowan şi Rebeccăi Ritchie, de la agenţia omonimă, pentru toată munca depusă.

Un enorm „Mulţumesc!“, spus din toată inima, îl adresez eficientei şi fabuloasei echipe a editurii Simon & Schuster. Comandatului-şef, Ian Chapman, editorului meu Suzanne Baboneau şi colegilor Clare Hey, James Horobin, Dawn Burnett, Hanah Corbett, Sara-Jade Virtue, Melissa Four, Ally Grant, Gill Richardson, Rumana Haider şi Dominic Brendon. Sunteţi cu toţii foarte talentaţi, energici şi pasionaţi de ceea ce faceţi. Nu vă pot mulţumi îndeajuns că sunteţi vântul din pânzele mele şi că mă ajutaţi să ajung atât de departe!

Big Apple (în lb. engleză în original) – poreclă a oraşului New York